

Giới thiệu Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm

Truyện Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm của tác giả Snow là truyện teen đầy lôi cuốn các bạn trẻ hiện nay.

Truyện sẽ giới thiệu đến các nhân vật Vương Hàn Tuyết xinh đẹp, lạnh lùng, thông minh và cực kỳ giỏi võ. Đình Tiểu Phong là tiểu thư đài các nhưng mang phong cách của một tomboy.

Ngoài ra có các nhân vật khác như Triệu Bảo Vy, Hoàng Linh Đan, Trịnh Hạo Thiên, Châu Gia Kiệt, Nguyễn Anh Khang, Hoàng Thiên Lâm, Lý Tố Tâm, Hạ Tú Anh....

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

-Chà, vui quá, cuối cùng cũng về Việt Nam rồi! Từ nay tha hồ mà chơi! -Vy Vy (Bảo VY đó các bạn) reo lên.

-Vy Vy nói đúng đấy! Tuyệt thật, nhanh về nhà thôi,tớ muốn xem nhà chúng ta thế nào rồi.-Linh Đan hớn hờ.

Nói rồi hai cô gái cùng nhau bước ra khỏi sân bay Tân Sơn Nhất, vừa đi vừa cười đùa vui vẻ mà không hề biết rằng xung quanh họ bao nhiêu ánh mắt ghen tị của các boy cũng như những ánh mắt ghen tị với vẻ đẹp của họ của các girl đang chia sẻ về họ. Theo sau họ là hai cô gái trông có vẻ lạnh lùng, tuy rằng họ đeo kính nhưng nhìn vào phần mặt bên dưới, người ta sẽ thấy rằng hai cô gái này không hề có một chút biểu cảm trên mặt.

-Tiểu Phong này! Cậu gọi người đến đón đi, từ đây về đến nhà thì sẽ gãy chân mất, mà tớ thì không thích đi taxi đâu . -Đan Đan nói

-Cậu nghĩ sao Tiểu Tuyết ?-Tiểu Phong hỏi

-Nghĩ sao là nghĩ sao chứ, bộ cậu tính đi bộ về à? -Đan Đan giả giận dỗi

-Hình như là tớ tính như thế thì phải?-Tiểu Phong cười nói

-Đình Tiểu Phong, cậu... điên à.-Đan Đan cau

-Không -Tiểu Phong tỉnh bơ

-Cậu...cậu...muốn ăn trâu không hả?-Đan Đan bực bội

-Thôi nào, hai cậu mà còn đứng đó thì tớ và Tiểu Tuyết mặc kệ đấy.-Vy Vy mỉm cười nói

-Ừa, xe đến khi nào vậy?-Đan Đan hỏi

-Lúc hai cậu cãi nhau thì Tiểu Anh đã đến rồi. Tiểu Tuyết đã tin cho Tú Anh khi mới bước xuống máy bay kia.-Vy Vy nói rồi kéo hai người bạn của mình lên xe.

30' sau, trước một ngôi biệt thự màu trắng lớn nhất trong một con phố xuất hiện 5 người con gái vô cùng xinh đẹp: ba người có vẻ thân thiện, hai người lạnh lùng. Họ đứng ngắm nhìn ngôi biệt thự khoảng hơn 5' thì một trong năm người lên tiếng:

-Vào thôi các cậu_Tiểu Phong nói

-Đề em bấm_Tú anh lẽ phép rồi nhanh chóng tiến đến trước cánh cổng sắt bấm chuông

-Tinh toong! Tinh toong! Tinh toong!

8' sau:

-Ồi! Các tiểu thư đã về!_Bà Thái mừng rỡ (Bà Thái là quản gia của ngôi biệt thự).

-Vâng, chúng con về thăm bác đấy ạ. Mà bác đừng gọi chúng cháu là tiểu thư, nghe xa lạ quá ạ. Bác cứ gọi chúng cháu như trước kia là được rồi ạ._Đan Đan nói rồi ôm chầm lấy quản gia Thái

-Đan Đan nek! Tớ nghĩ cậu nên ôm quản gia Thái nhẹ thôi kéo bà ấy ngã thò đấy_Tiểu Phong trêu Đan Đan

-Yahhhhhh.Cậu đùa tớ đấy ah_Đan Đan quát

-Không_Tiểu Phong trả lời

-Thôi, thôi, được rồi.Hai cậu trẻ con quá đi._Vy Vy lắc đầu nói rồi quay sang bà Thái:

-Đề con nhìn bà xem nào! _Vy Vy trêu mếu

-Cậu, Triệu Bảo ....Đan Đan định nói gì đó nhưng Tiểu Tuyết lên tiếng:

-Thôi, vào nhà nào các cậu.

-Ừ, vào thôi_Cả 3 người con lại đồng thanh

Đường vào ngôi nhà được trải sỏi trắng, hai bên là hai khoảng sân rộng với thảm cỏ xanh được cắt tỉa gọn gàng .Bên trái khoảng sân là một vườn hoa rộng khoảng 9m² với đủ các loại hoa: tulip, hoa hồng, chuông xanh, violet tím, hướng dương...với đủ các màu sắc khác nhau .Bên phải đặt một chiếc xích đu trắng, một bộ bàn đá và một chiếc ô lớn.

-Haiz, bốn năm rồi nhì, kể từ ngày chúng ta rời khỏi Việt Nam để tiếp tục việc học ở nước ngoài mà cảnh vật vẫn như ngày nào._Bảo Vy nói.

-Vy Vy nói đúng đấy.Cái này có lẽ là nhờ công chăm nom của bác Thái, các cậu nhì?_Đan Đan hí hửng

-Áy, già nay có làm gì đâu chứ_Bà Thái xua tay

-Sao lại không, chẳng phải bà đã giúp chúng con trông nom nhà con gì_Tiểu Tuyết lễ phép

-Đó là bồi phận của già này mà thôi.Chắc các tiểu thư đi đường đã mệt rồi, mời các tiểu thư vào nhà nghỉ ngơi_bà Thái cười hiền

-Vâng ạ, nhưng dù sao chúng con cũng xin cảm ơn bà._Vy Vy mỉm cười nhìn bà Thái

- Thôi đi nào các cậu_Vy Vy tiếp rồi kéo mọi người vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

-Các con lên phòng đi, bác đã sai người dọn phòng sẵn rồi_Bà Thái mỉm cười.

-Vâng vậy chúng con lên đây ạ._Đan Đan mỉm cười

-Vậy là em đã hoàn thành xong nhiệm vụ trông coi nhà rồi nhé.Bây giờ em xin phép_Tú Anh lễ phép.

-Ừ, cảm ơn em nhiu._Tiểu Tuyết mỉm cười

14h, chiều hôm đó, tại biệt thự “Dandelios” (tên biệt thự của 4 cô nàng đó) .

-Alo, Vy Vy à, cậu xuống nhà nhé, gọi cả Đan Đan nữa, chúng ta đi nộp hồ sơ_Tiểu Phong nói

-Hồ sơ j zậy? _Vy Vy tò mò

-Hồ sơ xin nhập học_Tiểu Phong giải thích

-Ừ, xuống ngay_Bảo Vy đáp rồi dập máy

10' sau:

-Các cậu đây rồi,ta đi thôi._Tiểu Tuyết nói.

-Ừa, ai đây._Đan Đan nhú mày

-Báo cáo, tôi tên là Vương Hàn Tuyết, bạn thân của các hạ.-Tiểu Tuyết đùa

-Ủa, sao cậu lại disguise thành boy thế kia_Đan Đan ngơ ngác

-Hồi ở Mi bọn tớ cũng thế này mà đi học nên cậu không cần ngạc nhiên đâu._Tiểu Phong nói

-Ah, từ bây giờ gọi tớ là Hàn Phong nha.-Hàn Tuyết nói

-Ừ! Đi thôi kéo muộn nào các cậu._Vy Vy mỉm cười nói

20' sau:

-Oa rộng thật, nhưng thua trường chúng ta học trước đây một chút_Đan Đan hớn hỏ nói

-Như vậy cũng tốt, đỡ phải đi bộ nhiều._Vy Vy nói

-Ai mà xinh vậy nhì.

-Chắc là học sinh mới.

Tiếng các học sinh đi học thể dục bàn tán . 10' sau, tại phòng hiệu trưởng: Cốc! Cốc! Cốc!

-Vào đi_tiếng thầy hiệu trưởng già vang lên

-Chúng em chào thầy_Gf4 đồng thanh (để cho tiện snow tạm gọi 4 người Vy Vy, Đan Đan, Tiểu Phong, Tiểu Tuyết là Gf4 nha)

-Các em là...

-Đây là hồ sơ xin vào học của chúng em ạ .Mong thầy xem qua_Tiểu Vy lễ phép nói rồi đặt tập hồ sơ của 4 đứa lên bàn thầy hiệu trưởng

-Ừm, thành tích của các em rất tốt .Được rồi, các em sẽ được nhận vào học.Các em sẽ được xếp vào lớp 12A1 _Thầy hiệu trưởng sau khi xem qua hồ sơ, mỉm cười nói

-Vâng, vậy mai chúng em có thể đi học chứ ạ? _Đan Đan phấn khích

-Các em đã có đồng phục chưa? Vì theo quy định của nhà trường thì...

-Thầy yên tâm, chuyện đồng phục chúng em đã chuẩn bị xong rồi ạ_Tiểu Tuyết nói

-Ừ, vậy thì được.Ngày mai các em có thể đi học.Còn bây giờ.....

“Đã xa rồi, ngày mình còn quen nhau...”(khóc_Kim Jooh Shin)

-Xin lỗi, em xin phép ra ngoài ạ_Tiểu Tuyết ái ngại

-ừ_Thầy hiệu trưởng gật đầu

-Chị nghe_Tiểu Tuyết nói

-Snow tí, tiệc chào mừng các tí trở về sẽ diễn ra vào tối nay lúc 8h tại “Angel or Devil” ạ._Tú Anh lễ phép (giới thiệu thêm chút xíu để các bạn đỡ phải ngỡ ngàng về nơi được gọi là “Angel or Devil”, đây là một quán bar vip do các chị em trong bang DarkMoon mở ra nhằm làm cái vỏ bọc, thực chất đây là nơi họp bang của Dark Moon và f4 của chúng ta là tứ bang chủ của bang hội đó.)

-Ừ, tí biết rồi.Tôi chị sẽ đến .

-Vậy, chào tí ạ! Em xin phép_Tú anh nói

-Ừ_Tiểu Tuyết trả lời rồi tắt máy

-Hey, bạn hiền, Tú Anh phải ko? _Tiểu Phong vỗ vai Tiểu Tuyết hỏi

-Ừ, àh mà thầy có nói thêm gì ko?_Tiểu Tuyết hỏi

-Có, thầy bảo chúng ta có thể đi tham quan trường vào hôm nay._Vy Vy nói

-Để mai đi, hôm nay về chuẩn bị, tối chúng ta sẽ đến “Angel or Devil” dự tiệc . _Tiểu Tuyết nói

-Dự tiệc? Tiệc gì cơ? _Đan Đan hỏi

-Tiệc chào mừng chúng ta trở về_Tiểu Tuyết cười nói

-Hehe, vậy còn chờ gì nữa, “come go” _Tiểu Phong thúc giục

-Hj, người ta nói “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” quả chẳng sai nhĩ? _Tiểu Tuyết châm chọc

-Ừ, đúng đấy cứ nghe đến tiệc tùng là Tiểu Phong lại như vớ được vàng ấy. _Tiểu Vy thêm vào

-Yahhhhhhhhhhhhhhhhh, muốn chết hả? _Tiểu Phong quát

-Ừ! Có giỏi thì lại đây mà bắt tớ nek, lêu lêu _Tiểu Vy ra vẻ thách thức rồi bỏ chạy

-Đứng lại đó, Triệu Bảo Vyyyyyyyyyyyyyyy _Tiểu Phong bực bội đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

-Hôm nay quả là một ngày đẹp trời _Đan Đan hớn hờ

-Xem Đan Đan kìa, háo hức như trẻ con nhận được quà ấy.Mà phải công nhận đồng phục trường này không tệ! _Tiểu Phong nói

-Ừ, nam thì áo trắng + quần tây đen + áo blazer đen khoác ngoài + cavat đen, nữ thì áo trắng tay phồng + váy caro đỏ đen + áo blazer đen khoác ngoài+cavat đỏ...tuyệt,các cậu nhĩ _Vy Vy bình phẩm

-Ừ, tuyệt thật.Mà cho tớ hỏi, các cậu có định đi học không ? Xem nào, chính xác thì còn 12’ nữa là vào học _Tiểu Tuyết bình thản

-Trời! Sao cậu không nói sớm, còn 12’ thì với vận tốc chạy xe bình thường thì trễ mất! _Đan Đan hoảng hốt

-Vậy thì nhanh lên, đưa xem ai tới trường sớm hơn nhé! _Tiểu Tuyết nở nụ cười nói rồi ném cho Đan Đan chiếc chìa khóa xe

-Ok, đưa thì đưa, sợ gì.Tớ và Đan Đan, còn cậu với Vy Vy _Tiểu Phong nói rồi lao nhanh ra ngoài.

-Bác Thái, ra giúp cháu khóa cửa nhé! _Tiểu Tuyết cũng lao nhanh ra ngoài ngay sau đó vừa chạy cô vừa nói vọng vào

7h30’ tại nhà xe trường Royal:

-Hj, may mà vừa kịp _Vy Vy thở phào nói sau khi bước xuống con Auto đen đất tiền

-Bạn hiền, tốc độ của cậu vẫn không giảm tí nào.Lại bằng nhau rồi _Tiểu Tuyết vỗ vai Tiểu Phong

-Cậu cũng vậy mà _Tiểu Phong cười

-Này, có vào học không thì bảo ? Còn đứng đó mà bàn về tài năng của mình nữa hả? _Vy Vy giận dữ

-Có ai nói không không vậy ? _Tiểu Phong dò xét

-Tớ _Đan Đan trả lời rồi nhanh chóng “cao chạy xa bay”.

-Hoàng Linh Đan, đứng đó _Vy Vy đuổi theo

-Không đó, cậu làm gì được nào, lêu lêu _Đan Đan quay lại trả lời

Rầm

-Ui da, trán của tui _Đan Đan vừa xoa đầu vừa “tranh thủ” đứng dậy xem kẻ nào đã bị mình đụng phải

-Ha ha, Đan Đan chết bầm, đáng đời cậu _Vy Vy ôm bụng cười khi nhìn thấy khuôn mặt méo xẹo của Đan Đan

-Triệu Bảo Vy, cậu thật quá đáng, bạn bè bị như vậy mà cậu còn cười được hả? Đúng là cái đồ...

-Này, tôi còn phải xem màn kịch này bao lâu nữa vậy? _Thiên Lâm khó chịu nói

-Kịch á? Anh nghĩ chúng tôi rảnh đến vậy sao?_Đan Đan bực mình

-Xin lỗi đi _Thiên Lâm nói

-Xin lỗi á...

-Mơ đấy à _Tiểu Phong đi đến nói

-Cậu là ai?Nhưng dù là ai thì cũng không nên xía vào chuyện của người khác chứ._Thiên Lâm bực bội

-Bạn cô ấy _Tiểu Tuyết trả lời

-Lại thêm một kẻ rảnh rồi _Gia Kiệt lên tiếng

-Cái gì? Rảnh rồi á? _Tiểu Phong bực xúc

Gia Kiệt gật đầu

-Tên kia._Đan Đan tức giận

-Gi?_Thiên Lâm hỏi

-Cậu và tên đó,...đi chết đi _Đan Đan bực bội

Cô...Đụng phải người ta còn không xin lỗi rồi còn dám nói với tôi kiểu đó hả _Thiên Lâm tức giận

-Ừ, thế đấy, sao nào ? Tôi đã định xin lỗi nhưng nghe giọng cậu kiểu đó thì bà đây khỏi cần xin lỗi gì hết nhá _Đan Đan ngẩng cao “mặt” nói

-Cô.....

-Thôi vào học nào các cậu _Tiểu Tuyết xen vào rồi nhanh chóng kéo các bạn mình đi

-Thả tó ra, tó còn chưa nói xong mà _Đan Đan vùng vẫy

-Cậu còn muốn nói gì nữa, cậu không thấy là tên đó điên lên rồi sao, hả giận rồi còn muốn gì nữa _Tiểu Tuyết giải thích

-Ừ cũng đúng, sao tự nhiên thấy mình giỏi võ mồm ghê _Đan Đan vuốt cằm nói (có râu đầu mà vuốt cằm trời)

-Haiz, Đan Đan ơi là Đan Đan _Tiểu Tuyết lắc đầu chán nản rồi tiếp tục công việc của mình(kéo Đan Đan lên lớp đó các bạn)

-Đứng lại đó _Thiên Lâm tức giận, tức đến nổi khói phun lên ngùn ngụt (má ơi, chắc núi lửa sắp phun trào rồi)

-Sorry nha, tụi này không lịch sự đến nỗi nghe theo lời người khác đâu.Bye _Tiểu Phong đáp trả lời Thiên Lâm mà không thèm quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

-Chào các em! Hôm nay lớp chúng ta có 4 học sinh mới, các em cho một tràng pháo tay để chào đón các bạn mới nha! _Cô giáo mỉm cười nói

-Vâng ạ _Cả lớp vừa vỗ tay vừa reo hò ầm ĩ, ai ai cũng háo hức muốn xem 4 người bạn mới đó như thế nào

-Nào, các em vào đi _Cô giáo niềm nở

Thế là Gf4 lần lượt bước vào, ngay sau khi được “diện kiến 4 khuôn mặt thiên thần của 4 học sinh mới” các học sinh trong phòng học ai ai cũng ra sức hoạt động: các gird thì không ngừng la hét, suýt xoa trước vẻ “hot boy” của hai cô nàng giả trai, còn các boy thì không ngừng bắn những tia nhìn đắm đuối, miệng không ngừng bắt chuyện làm quen, xin số điện thoại của Vy Vy và Đan Đan khiến Gf4 nổi hết cả da gà, cô giáo cũng phải quay cuồng trước “con bão” khủng khiếp có sức công phá lớn này.Sau một hồi “chóng mặt, đau đầu” (khoảng 8’) cô giáo mới tỉnh tâm lại, cô gỡ mạnh cây thước gỗ của mình xuống bàn giáo viên khiến cả lớp nhanh chóng im bật

-Thật quá đáng, các em có biết như thế là ảnh hưởng đến các lớp xung quanh không hả? _Cô giáo nghiêm giọng chỉ trích

Vừa lúc đó:

-Chào cô, chúng em xin phép vào lớp_Bf4 lễ phép nói mà không hề để ý trên bục giảng hiện tại đang có sự góp mặt Gf4 (Hj, sorry các bạn nhiều nhiều nha, để cho tiện mình xin gọi nhóm của Hạo Thiên, Gia Kiệt, Thiên Lâm, Anh Khang là Bf4 nhé)

-Hà, Tiểu Tuyết, Tiểu Phong này tớ không có nghĩa vụ học cùng tên đó đâu nha _Đan Đan bực mình nhìn Tiểu Phong và Tiểu Tuyết gắt khi nhìn thấy Thiên Lâm bước vào (Vì Tiểu Phong và Tiểu Tuyết sắp xếp việc học ở trường nào nên Đan Đan mới nhìn 2 người này cái đó các bạn)

-Sao cô lại ở đây?_Thiên Lâm vừa ngạc nhiên vừa tức giận khi nhớ tới “mối thù không đội trời chung” lúc sáng Đan Đan ban tặng

-Các em quen nhau sao? Mà Tiểu Tuyết là ai vậy?_Cô giáo nhíu mày hỏi

-À...ừm..._Đan Đan áp ứng khi biết mình gọi nhầm Hàn Phong thành Tiểu Tuyết

-Hi, cô thông cảm, Tiểu Tuyết là em gái cháu, chắc do bạn ấy thường sang nhà cháu chơi hay gọi tên em cháu, hơn nữa hai anh em cháu lại gần giống nhau nên bạn ấy gọi nhầm đấy ạ_Tiểu Tuyết mỉm cười nói

-à, thì ra là vậy.Mà các em quen nhau sao?_Cô giáo tò mò

-Vâng, thưa cô....._Tiểu Phong định nói gì đó nhưng Gia Kiệt chặn lại:

-Bọn tôi quen các cậu hồi nào vậy?

-Tôi vẫn chưa nói xong mà, cái đồ mất lịch sự_Tiểu Phong bực bội nhìn Gia Kiệt nói rồi quay sang cô giáo tiếp:

-Vâng, thưa cô, bọn em mới gặp nhau sáng nay ạ

-Vậy à, thôi các em tự giới thiệu mình cho các bạn cùng biết nào_cô giáo nhẹ nhàng nói

-Vâng ạ, chào các bạn, mình là Triệu Bảo Vy, rất hân hạnh được học chung với các bạn_Vy Vy tự giới thiệu rồi nở một nụ cười thiên thần khiến cho các boys trong lớp phải điêu đứng, kể cả chàng “hot boy” Nguyễn Anh Khang cũng bị lung lay trước nụ cười tỏa nắng của Tiểu Vy (kiểu này chắc Anh Khang bị Vy Vy làm cho say nắng ọy)

-Còn tớ là Đinh Tiểu Phong, mong các bạn chiếu cố nhéu_Tiểu Phong cũng giới thiệu rồi cũng mỉm cười làm cho các gird đổ rạp trước nụ cười lung linh của cô nàng giả trai này

-Xin chào, tôi là Vương Hàn Phong_Tiểu Tuyết lạnh lùng giới thiệu

-Đan Đan đến lượt cậu đó_Vy Vy thúc giục

-Bạn tôi sao ngay người ra vậy, bộ cậu không tính học cùng bọn tớ sao?_Tiểu Phong hỏi

-Có, nhưng.....

-Thôi nào Đan Đan, giới thiệu đi, cô giáo còn phải bắt đầu dạy học chứ_Vy Vy thúc giục

-Được rồi, chào, tớ là Hoàng Linh Đan, mong các bạn chiếu cố_Đan Đan thờ dài

-Các em về chỗ đi_Cô giáo quay qua nhóm Bf4 nói

-Còn các em muốn ngồi ở đâu?_cô giáo nhìn Gf4 hỏi

-Bọn em muốn ngồi đó ạ_Tiểu Tuyết đưa tay chỉ vào 2 bàn cuối gần cửa sổ và cũng là chỗ Bf4 chúng ta ngồi

-Nhưng chỗ đó...._cô giáo khó xử

-Có người ngồi rồi_Gia Kiệt điềm tĩnh nói

-Thì sao?_Tiểu Phong vờ hỏi

-Thì các cậu buộc phải ngồi chỗ khác_Gia Kiệt đáp lại bằng giọng khó chịu

-Các cậu không thể nhường chỗ đó cho chúng tôi sao?_Vy Vy hỏi

-Không_Gia Kiệt trả lời

-Cậu....._Tiểu Phong tức giận

-Không sao Tiểu Phong à, là “ma mới” chúng ta cũng nên nhượng bộ một chút chứ, không nên làm khó họ nữa_ Tiểu Tuyết chế giễu rồi quay qua cô giáo:

-Chúng em sẽ ngồi 2 bàn cuối dãy thứ hai từ ngoài cửa sổ vào cũng được ạ!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

-Ừ, các em về chỗ đi_ Cô giáo gật đầu nói

-Haiz, chán ghê_ Tiểu Phong than vãn khi tiết hai bắt đầu

-Ra ngoài?_ Tiểu Tuyết hỏi

-Uk_ Tiểu Phong đáp

-Hai cậu định ra ngoài sao?_ Đan Đan và Vy Vy

-4 em kia! Các em đang làm gì đó_ Thầy Toán hơi bực mình

-Thưa thầy, em có thể ra ngoài được không ạ?_ Tiểu Tuyết lễ phép

-Cả em nữa ạ_ Tiểu Phong cũng đứng lên lễ phép

-Các em thấy giờ của tôi chán lắm chứ gì, vậy ra ngoài hết đi_ Thầy Toán gắt (chắc ông này bực chuyện gì trước oy, đúng là “Giận cá chém thớt”)

-Cảm ơn thầy_ Tiểu Tuyết nói rồi ung dung bước ra khỏi lớp

-Em cũng xin phép_ Tiểu Phong nói rồi cũng nhanh chân bước ra khỏi lớp

-Các em..._ Thầy Toán tức giận

Dưới sân trường Royal:

-Hey, bạn hiền, cậu gan thật đấy, ông thầy Toán đang bực mà ngang nhiên cảm ơn thầy rồi ung dung bước ra khỏi lớp_ Tiểu Phong vỗ vai bạn

-Cậu cũng dám bước ra khỏi lớp khi ông đang bực mình đấy thôi_ Tiểu Tuyết cười

-Hì, mà cậu có sợ đồ trường này không vậy?_ Tiểu Phong hỏi

-Làm gì?_ Tiểu Tuyết nhiu mày

-Xem, trường cũ đã rộng gần gấp đôi cái sân golf quốc tế rồi mà cái trường này chỉ thua có 50m² à, muốn tìm cái sân thượng nằm ở đâu cũng đủ xui rồi huống gì không có sợ đồ chắc tìm xong cũng từ giả cõi đời này mất_ Tiểu Phong ngáo ngan

-Vậy chiều nay tớ đưa cho, mà cậu muốn lên ban công thì đi theo tớ_ Tiểu Tuyết nói

-Ừ, thanks bạn hiền nhá_ Tiểu Phong hớn hờ

Tại sân thượng trường Royal:

-Cảm ơn nhé_ Tiểu Phong cười

-Ừm, xuống đây_ Tiểu Tuyết gật đầu

-VẬY Bye

-Bye

-Thoải mái thật_ Tiểu Phong mỉm cười nói rồi tiến lại phía lan can nhắm mắt để những cơn gió lùa vào mặt

20' sau, trên sân thượng trường Royal có một người vừa thức giấc, người đó định bước xuống khỏi sân thượng thì thấy Tiểu Phong bèn lên tiếng:

-Cậu giỏi thật đấy, học sinh mới mà đã cúp tiết rồi sao? _ Gia Kiệt chế giễu(Gia Kiệt nha ta lên đây lúc gần hết tiết 1 rồi)

-Cậu cũng ở đây à. Mà cúp tiết hay không là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu. Đừng có đem cái giọng chế giễu đó ra nói chuyện với tôi _ Tiểu Phong đáp trả

-Tôi nghĩ cậu nên xem lại cách nói chuyện của mình đi, hơi cao ngạo đó _ Gia Kiệt vẫn giữ thái độ chế giễu đó nói

-Cậu thấy vậy sao?Nhưng xin lỗi nhé, trước giờ tôi vẫn nói chuyện kiểu đó, vì vậy nếu không muốn nghe thì làm phiền Châu thiếu gia đi chỗ khác giúp cho _ Tiểu Phong xoay người lại cười đáp

-Cậu. ...Gia Kiệt định nói gì đó nhưng:

Tùng! Tùng! Tùng _ Tiếng trống giờ ra chơi vang lên

-Thôi, bye nhé. Hẹn gặp lại vào tiết 3 _ Tiểu Phong nói

Nhìn theo bóng Tiểu Phong, Gia Kiệt trầm mắng trái tim mình và tự hỏi: sao lúc này trái tim của cậu lại hừng 1 nhịp khi nhìn thấy nụ cười của Tiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tại can-teen trường Royal, bên trong một đám đông vừa xúm lại:

-Này, cô đi đứng kiểu gì vậy _ Thiên Lâm gắt lên khi thấy khay thức ăn của Đan Đan đổ hết lên áo bạn mình

-Đi đứng kiểu gì là mặc kệ tôi nhé, đừng có gắt gỏng với tôi.Với lại, tôi vô ý làm đổ thức ăn lên người này, đụng phải người này, mắc mớ gì đến cậu mà cậu đứng đó lớn tiếng với tôi _ Đan Đan chỉ vào Gia Kiệt mình oan

-Cô..... _ Thiên Lâm tức giận nhưng không biết phải nói gì vì sự thật đúng là thế

-Sao nào, có gì thì nói đi _ Đan Đan thấy Thiên Lâm tức giận nhưng không nói được gì nên ra vẻ thách thức . Vừa lúc đó Tiểu Tuyết, Tiểu Phong cũng Tiểu Vy đi đến:

-Có chuyện gì sao? _ Tiểu Phong hỏi

-Cô ta đụng phải tôi và làm đổ thức ăn lên áo của tôi _ Gia Kiệt khó chịu

-Vậy bạn tôi đã xin lỗi chưa? _ Tiểu Tuyết hỏi

-Mình đã xin lỗi rồi _ Đan Đan mình bạch

-Xin lỗi thì được gì chứ _ Thiên Lâm chế giễu

-Cậu..... _ Đan Đan tức giận

-Vậy cậu muốn sao? _ Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Làm sạch đi _ Hạo Thiên nói

-Bằng cách nào? _ Tiểu Tuyết vẫn từ tốn

-Chuyện đó tôi không cần biết _ Gia Kiệt bắt đầu khó chịu

-Cậu thật quá đáng, chẳng phải Tiểu Đan đã xin lỗi rồi sao _ Vy Vy bắt đầu bực mình

-Tiểu Tuyết nek, tớ giải quyết vụ này nhé _ Tiểu Phong nở nụ cười nửa miệng nhìn Tiểu Tuyết

Tiểu Tuyết khẽ gật đầu

- Được rồi, mong mọi người tránh ra kéo ướn_ Tiểu Phong vừa tiến gần Gia Kiệt vừa nói
- Nek, cô định làm gì vậy?_ Thiên Lâm nhủ mày hỏi khi thấy Tiểu Phong cầm ly nước tiến gần đến chỗ Gia Kiệt
- Tò mò à, cậu sẽ biết ngay thôi_ Tiểu Phong mỉm cười rồi:
- Ào
- Xong rồi đó_ Tiểu Phong cúi nhẹ đặt cốc nước xuống chiếc bàn gần đó rồi ngược lên nói
- Cậu làm cái gì vậy?_ Gia Kiệt gắt
- Ô hay, chẳng phải cậu bảo làm sạch áo của cauauj sao_ Tiểu Phong giả vờ ngây thơ
- Cậu....._ Gia Kiệt giận đến nổi đầu bốc khói
- Thôi bye nhé_ Tiểu Phong mỉm cười rồi kéo các bạn mình rời khỏi can-teen trước sự tức giận của Gia Kiệt và những lời bàn tán trong can teen
- Bây giờ đi đâu_ Vy Vy hỏi sau khi rời khỏi can-teen
- Có ai muốn ra ngoài ăn không?_ Tiểu Phong hỏi
- Có_ Vy Vy, Đan Đan và Tiểu Tuyết cùng đồng thanh
- Ok, vậy đi thôi_ Tiểu Phong cười rồi định kéo các bạn chạy về phía sau trường nhưng Tiểu Tuyết nhanh chóng giữ bạn lại
- Các cậu trèo tường ra trước đi, tớ ra sau
- Cậu định đi đâu à_ Đan Đan hỏi
- Ừ, đi thông báo với lớp trưởng một tiếng_ Tiểu Tuyết cười
- Cậu điên à, chúng ta đang cúp học đấy_ Đan Đan ngạc nhiên
- Đan Đan ngốc ạ, tớ có định thông báo chúng ta cúp học đâu, tớ vào báo với lớp trưởng là: nhà chúng ta có việc gấp nên chúng ta sẽ nghỉ tiết 3_ Tiểu Tuyết đáp
- Thì ra là thế_ Đan Đan ái ngại
- Thôi, nhanh vào thông báo rồi còn đi, cậu mà còn đứng đó nữa là hết tiết 3 luôn đấy_ Vy Vy càu nhàu
- Tớ biết rồi_ Tiểu Tuyết nhẹ mỉm cười rồi nhanh chân bước về phía phòng học của mình

7' sau:

- Xong rồi, đi thôi_ Tiểu Tuyết thông báo
- Ok_ Tiểu Đan, T.Vy and T.Phong đồng thanh rồi nhanh chóng trèo ra khỏi trường.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tại một cửa hàng ăn nhanh:

- Quý khách muốn dùng gì ạ_ Một người phục vụ mỉm cười hỏi Gf4
- Các cậu muốn ăn gì?_ Tiểu Phong hỏi
- Gì cũng được_ Tiểu Tuyết nói
- Tiểu Đan?

-Tớ giống cậu ấy_Đan Đan vừa chỉ vào Tiểu Tuyết vừa nói

-Tớ cũng vậy_Vy Vy nói

-Vậy ăn cái gì đơn giản cũng được_Tiểu Phong gấp tấm thực đơn lại rồi quay sang người phục vụ:

-Chỉ cho em 4 phần bánh nhân táo, 2 cốc sữa và hai cốc cacao_Tiểu Phong lễ phép

-Vâng, sẽ có ngay ạ_Chị phục vụ mỉm cười rồi đi vào trong

7' sau:

-Của quý khách đây ạ.Chúc quý khách ngon miệng_Một người phục vụ mang thức ăn ra niềm nở

-Vâng, thank chị nhiều_Đan Đan lễ phép

-Không có gì_Người phục vụ mỉm cười

-Ăn nhanh thôi, còn về trường nữa đây_Vy Vy thúc giục

15' sau:

-Để tớ đi thanh toán_Đan Đan nói

-Ừ, nhanh đi_Tiểu Phong nói

9h50' tại sân sau trường Royal:

-Haiz, cuối cùng cũng về đến trường, xe buýt hôm nay sao đông thế không biết, làm mình chen lên mệt đứt hơi luôn.Tiểu Tuyết đỡ tớ xuống với nào_Đan Đan than thở

-Cả tớ nữa_Vy Vy nói

-Được rồi, Tiểu Phong giúp tớ đỡ Tiểu Vy nhé_Tiểu Tuyết cầu viện

-Ok, rất hân hạnh được phục vụ cô, thưa tiểu thư Vy Vy_Tiểu Phong đùa

-Thôi đi chị hai, bớt đùa giỡn tui cái, nhanh lại đỡ tui xuống nek, sắp vào học rồi đây!_Vy Vy giục

10h, tại lớp 12A1:

-Tiếp theo là môn gì Vy Vy?_Tiểu Phong hỏi

-Lý_Vy Vy trả lời

-Trời ạ, sao hôm nay toàn mấy môn tớ không thích vậy nek_Tiểu Phong chán nản

-Vậy ngủ đi_Tiểu Tuyết nói

-Ừ ngủ đây, Vy Vy ngồi thẳng lên nhé

-Không thành vấn đề_Vy Vy đáp

45' trôi qua: Tùng! Tùng! Tùng!_Tiếng trống ra về vang lên

-Này, Đình Tiểu Sắt có dậy không thì báo, mọi người về hết rồi kia_Vy Vy cầu nhàu sau một hồi dài gọi Tiểu Phong dậy

-Oáp, hết tiết rồi à_Tiểu Phong ngái ngủ

-Em lại chị Hai, hết tiếng cách đây 7' rồi_Đan Đan ngán ngẩm

-Vậy còn chờ gì nữa, về nhà thôi_Tiểu Phong vừa vờn vai vừa nói

-Chờ cậu đó_Tiểu Tuyết bông đùa

-Rốt cuộc là có về không vậy?_Vy Vy giận dỗi

-Rồi đang xách cặp lên chuẩn bị về nè bạn hiền_Tiểu Phong Cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

-Lại một ngày mới bắt đầu! _Đan Đan vươn vai sau khi tập xong các động tác thể dục buổi sáng

-Đan Đan ơi, vào ăn sáng nào! _Tiểu Phong giục

-Từ từ, người ta vừa mới ra tập thể dục mà _Đan Đan xị mặt

-Đan Đan yêu quý! Cậu có biết là cậu ra tập thể dục 15' rồi không.Nhanh vào ăn sáng mà đi học, còn 45' nữa thôi đấy_Vy Vy mắng yêu

-Biết rồi, vào đây, vào đây.

7h30,tại trường Royal, trong lớp 12A1:

-Tiết đầu tiên? _Tiểu Tuyết hỏi

-Tiểu..à nhầm Hàn Phong ơi là Hàn Phong, sao cậu đi học mà lúc nào cũng không chịu nhớ cái thời khóa biểu hết vậy nè! _Vy Vy ngáo ngán nhìn đũa bạn

-Không thích _Tiểu Tuyết trả lời

-Văn_Vy Vy lắc đầu đáp

-Cả lớp đứng _Tiếng lớp trưởng bỗng vang lên

-Các em ngồi đi _Cô giáo dạy văn nói sau khi đã yên vị trên ghế dành cho giáo viên

-Hôm nay chúng ta sẽ học bài Việt Bắc của Tố Hữu, các em chú ý lắng nghe nhé _Giọng cô giáo dạy văn dịu dàng

-Vâng ạ _Cả lớp đồng thanh

45' của tiết văn trôi qua _Tùng! Tùng! Tùng _Tiếng trống 5' giữa giờ vang lên

-Môn gì tiếp theo vậy? _Tiểu Phong hỏi

-Hóa _Đan Đan đáp

-Muốn ra ngoài không? _Tiểu Tuyết hỏi

-Có _Tiểu Phong vui mừng

-Ra ngoài nữa sao? _Tiểu Vy thờ dãi

-Ừ _Tiểu Tuyết đáp rồi bước nhanh ra khỏi phòng học, tiếp sau Tiểu Tuyết là Tiểu Phong

Phía sau trường Royal, một nơi kín đáo mà rất ít người xuất hiện:

-Không học sao? _Hạo Thiên từ đâu xuất hiện hỏi

-Không _Tiểu Tuyết nhắm mắt, đầu dựa vào thành ghế, trả lời

_Bạn cậu gây chuyện lớn rồi đấy! _Hạo Thiên nói

-Ai? _Tiểu Tuyết bình thản hỏi

-Hai người đó tên gì nhỉ?...À, đúng rồi.Người có tên là Tiểu Phong và người có tên là Đan Đan ấy! _Hạo Thiên nhắc nhở

-Thì sao? _Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Hai cậu bạn của tôi sẽ không để yên đâu_Hạo Thiên cảnh báo

-Chẳng sao cả_Tiểu Tuyết vẫn giữ thái độ bình thản của mình vì cô tin rằng hai người bạn của cô có thể tự giải quyết mấy chuyện đó một cách dễ dàng

-Bạn cậu không sợ sao? Chắc bạn cậu biết bạn tôi là người có gia thế thế nào rồi chứ, điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến bạn cậu đấy_Hạo Thiên ngạc nhiên

-Sợ?_Tiểu Tuyết khẽ mở mắt hỏi

-Từ này hiện tại chưa được bổ sung vào từ điển của chúng tôi. Còn gia thế của các bạn cậu, kể cả cậu, chúng tôi đều biết cả rồi_Tiểu Tuyết trả lời một cách thờ ơ rồi nhẹ nhàng khép bờ mi lại, im lặng nghe tiếng gió thổi cùng tiếng lá rơi vào cuối đông. Thấy Tiểu Tuyết nhắm mắt lại cậu cũng không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tuyết, cậu im lặng rồi tiếp đi, đầu cậu gác lên vai Tiểu Tuyết khiến cô bất chợt mở mắt nhìn người con trai bên cạnh rồi lại nhắm mắt lặng nghe từng âm thanh của cảnh vật xung quanh và cả tiếng thở đều đều của chàng trai ngồi cạnh cô.

“bǎ nǚ pěng zài shǒu shàng, qián chéng de fēn xiāng/jiǎn xià yī duàn zhú guāng, jiāng jīng lún diǎn liàng,/bù qiú dāng qì huí cháng, zhǐ qiú ài yī chǎng,/.....”(Phụng dưỡng của tình yêu/Dương Mịch)

-Tớ nghe_Tiểu Tuyết bắt máy

-Lại đổi nhạc chuông nữa hả?_Tiểu Phong thờ dãi

-Ừ, có chuyện gì mà gọi tớ zậy?_Tiểu Tuyết hỏi

-Chị Hai, chị có nghe trống báo ra chơi rồi không? Không tính đi ăn à? Bọn này đang đợi này!_Tiểu Phong nói

-Sao biết hay vậy!_Tiểu Tuyết cười

-Chị Hai không tính ăn thật à?_Tiểu Phong hỏi lại

-Ừ, có việc rồi, các cậu đi ăn đi. À, chút nữa xin tớ nghỉ luôn nha

-Có việc gì vậy?_Tiểu Phong tò mò

-Bí mật.Thôi, bye nhé.Chúc ngon miệng_các bạn của tôi

-Ừ, bye.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

-Tôi đã ngủ à_Hạo Thiên tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài (3 tiết đó)

-Con trai gì ngủ nhiều vậy._Tiểu Tuyết vừa đắp vai vừa nói (Tại Hạo Thiên gác đầu trên vai Tiểu Tuyết ngủ nãy giờ).

-Cảm ơn đã cho tôi mượn vai_Hạo Thiên lảng tránh

-Hôm qua không ngủ à? Mặt cậu có vết thâm đấy_Tiểu Tuyết hỏi

-À... ừm.....

-Đi ăn với tôi không?

-Đi ăn ?

-Ừ, vì cậu ngủ nãy giờ nên tôi không đi ăn được

-Ừm, đợi tôi chút

-Ừ

“Ra về lấy cặp về giúp tớ, tớ về trước, đi chung xe với Thiên Lâm và Anh Khang luôn nhé!”_From Hạo Thiên

“Biết rồi”_From Gia Kiệt

Cùng lúc đó:

“Nhớ lấy se về nha, tớ không lái xe về đâu đấy”_From Tiểu Tuyết

“Ừ, vậy cậu đi bằng gì vậy?”_From Vy Vy

“Lúc nào về tớ sẽ nói”_From Tiểu Tuyết

-”Ừ”_From Vy Vy

-Đi thôi_Tiểu Tuyết nói

-Đi xe tôi nhé?

-Sao cũng được._Tiểu Tuyết trả lời.

Thế là cả hai người cùng bước đến nhà xe của trường, sau khi Hạo Thiên đưa phiếu ra ngoài cho bác bảo vệ họ ra khỏi trường rồi nhanh chóng đến một nhà hàng năm sao cao cấp nằm trên đường Đồng Khởi

-Tôi gọi món nhé?_Hạo Thiên hỏi

-Để tôi mà cậu không bị dị ứng với thứ gì đấy chứ?_Tiểu Tuyết hỏi

-Ừm...không, nhưng những món làm cho tôi thì đừng cho hành vào.

-Ừ.Xem nào, đầu tiên mang hai phần cháo bào ngư, sau khi chúng tôi ăn xong thì mang bánh taco, thịt xiên nướng với khoai lang sợi và sốt Bearnaise, tempura. Món tráng miệng là Bánh Crêpe, Bánh rán vòng Doughnut của Mỹ, bánh chocolate của Áo và một ly Chocolate MilkShake còn anh uống gì?

-Mojito

-Và thêm một ly Mojito nữa.

-Vâng, đồ ăn sẽ được mang lên ngay ạ_Người phục vụ bần niên nỡ.Trước khi rời khỏi chiếc bàn ăn mà Tiểu Tuyết và Hạo Thiên đang ngồi, người phục vụ không quên đưa ánh mắt liếc nhìn Hạo Thienvà Tiểu Tuyết một cái (Chắc do Hạo Thiên and Tiểu Tuyết (đóng giả nam ấy) handsome wa ấy mà).

-Hôm nay, tôi sẽ trả_Tiểu Tuyết nói

-Không, tôi sẽ trả

-Là tôi mời cậu ăn cùng mà, vì vậy để tôi trả, lần sau cậu lại mời tôi lúc đó coi như hòa.Ok

-Nhưng.

-Không nhưng gì hết, quyết định thế đi

-Vậy thì... lần sau tôi nhất định sẽ mời.Mà gọi nhiều đồ ăn thế có ăn hết không thế?_Hạo Thiên vừa hỏi vừa cầm cốc nước lọc lên uống

-Hết, nếu cậu ăn no rồi thì cứ để tôi xử lí, dù sao tôi cũng bận, không thể ăn tối được nên ăn bù luôn.

Phụt_sau khi nghe Tiểu Tuyết nói nguyên ngậm nước Hạo Thiên vừa uống vào lập tức bắn ra do quá ngạc nhiên trước sức ăn của Tiểu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

-Gi vậy, xem xúu nữa là tôi hứng hết rồi, may mà tôi tránh kịp

-Nè, cậu là boy sao ăn nhiều giống con gái thế?_Hạo Thiên vừa lau miệng vừa nói

-Cảm cậu ví tôi giống con gái_ Tiểu Tuyết nhủ mà nói

-Xin lỗi

-Thức ăn của quý khách đây ạ

-Cảm ơn_ Tiểu tuyết mỉm cười

-Chúc quý khách ngon miệng!_Người phục vụ tươi cười nói

-Ăn đi, nhìn tôi làm gì?_ Tiểu Tuyết đang ăn dở món bánh chocolate của Áo thì dừng lại

-Cậu ăn đi tôi no rồi

-Không phải chứ, cậu chỉ mới ăn một tô cháo bảo ngư, một phần thịt xiên nướng với khoai lang sợi và sốt Bearnaise và một ly Mojito mà đã no rồi sao

-Ừm

-Vậy được rồi, cứ để đó

15' sau:

-Xong rồi, đi thôi_ Tiểu Tuyết sau khi uống xong ly Chocolate MilkShake của mình nói

-Ừ, cậu còn muốn đi đâu nữa không?_ Hạo Thiên hỏi

-Còn, đưa tôi đến tiệm kem phía trước đi

-Không phải cậu định ăn nữa chứ?_ Hạo Thiên nhìn tiểu Tuyết như nhìn vật thể lạ hỏi

-Sao biết hay vậy_ Tiểu Tuyết bình thản trả lời

Lúc này Hạo Thiên thực sự sốc_ Sốc nặng nề_ đây là lần đầu tiên cậu thấy một đứa con trai có sức ăn khủng khiếp như thế

-Nhanh lên nào, chính xác thì tôi còn 10' nữa

-Ừ..ừm...đi thôi

Trước một shop thời trang lớn mang tên “New Style”:

-Cảm ơn vì đã đưa tôi đến đây.Cậu có thể về được rồi_ Tiểu Tuyết nói

-Ừ, tạm biệt_ Hạo Thiên trả lời.Sau đó cậu cho xe về nhà.

14h chiều hôm đó:

-Tớ ra ngoài chút nhé_ Đan Đan ngoái đầu vào phòng Tiểu Phong nói

-Ừ, mà đi đâu đó?_ Tiểu Phong tò mò

-Tham quan thành phố, ôn lại kỉ niệm xưa.Nhắm với Vy Vy luôn nhé._ Đan Đan đáp

-Mà Tiểu Tuyết chưa về sao?_ Vy Vy hỏi

-Chưa_ Tiểu Phong đáp

-Ừm.Thôi bye nhé

-Bye.Chơi vui về

-Thank you_ Đan Đan mỉm cười rồi lao nhanh xuống nhà.

30' sau:

-Tiểu Phong, Đan Đan đâu rồi?_ Vy Vy gõ đầu vào phòng Tiểu Phong hỏi

-Ra ngoài rồi

-Tiểu Tuyết chưa về sao?

-Ừ, không biết làm gì mà chẳng về nhà ăn trưa luôn, nhắn tin thì bảo đang bận, hỏi làm gì thì bảo tối hoặc sáng mai về sẽ nói.Nó còn nói, tối nay nếu 8h mà nó vẫn chưa về thì cứ ăn cơm trước đi, đừng đợi nó.Haizz, bạn bè mà thế đó _Tiểu Phong thở dài

-Vậy à. À mà tớ ra ngoài đây

-Đi đâu đó?

-Đến nhà sách, mua sách Toán nâng cao, đi không? _Vy Vy hỏi

-Thôi khỏi, chiều hôm qua vừa mới đến đó xong

-Vậy bye nhé

-Bye

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

-Ôi, mỗi chân ghê _Đan Đan vừa tiến đến trạm xe buýt chờ xe tới vừa than vãn sau 3h đồng hồ tham quan thành phố.Bỗng từ đâu, một tên cướp chạy đến, giật lấy chiếc túi xách bên cạnh cô, rồi phóng thật nhanh vào một con ngõ gần đó.Lập tức Đan Đan đuổi theo:

-Đứng lại! _Đan Đan la lớn

Đến một ngã rẽ trong con ngõ, tên cướp bỗng dừng lại rồi leo lên xe của tên đồng bọn.Đan Đan thấy thế, cô không đuổi theo nữa vì cô nàng biết rằng chạy bộ thì chẳng bao giờ đuổi kịp xe máy.Nào ngờ chiếc xe quay lại, chạy thẳng về phía Đan Đan, Đan Đan hốt hoảng vội tránh sang một bên do quán tính, cô ngã xuống đường, chân bị chà xát đường chảy máu, áo quần thì lem lem bụi bẩn.Sau khi hai tên cướp đi rồi cô cố gắng đứng dậy:

-Hai tên khốn.Dám cướp đồ của “bà”, “bà” nguyên rủa hai người _Đan Đan tức giận quát lớn rồi cố gắng lê bước ra khỏi con ngõ.Cố gắng lắm cô mới lết được cái thân xác đang bị thương của mình tới gần trạm xe buýt, vừa đi cô vừa thầm rủa: “sao hôm nay mình xui thế không biết” thì sau lưng cô vang lên tiếng gọi:

-Có cần đi nhờ không? _Thiên lâm chậm chọc

-Không cần _Nhận ra được sự chậm chọc trong lời nói của Thiên Lâm, cô hần học trả lời

-Thật không?Vậy tôi đi nhé, sau này đừng có trách là bạn cùng lớp kiêu gì mà thấy nguif ta bị nạn mà không giúp đỡ nhé _Vẫn giọng chậm chọc đó, Thiên Lâm tiếp tục nói

-Đi đi.Tôi _không _cần _Đan Đan gằn từng chữ

Vậy là chiếc xe trước mặt bắt đầu lăn bánh. Ngồi trong xe, Thiên Lâm khẽ mỉm cười khi nhìn thấy sự khổ sở của Đan Đan khi cô nàng cố nhấc từng bước chân nặng nề về phía trạm xe buýt trước mặt, cậu đang cố tìm cách trả đũa sự bướng bỉnh của Đan Đan vì chính sự bướng bỉnh đó đã làm cậu hơi mất hình tượng trong căn-teen do mãi cãi nhau với cô mà không hề để ý đến mọi người.

-Lên xe đi _Thiên Lâm nói

-Không phải đi rồi à? Không phải tôi đã bảo không cần sao?Không phải đang quan tâm tôi đấy chứ? _Đan Đan chậm chọc

-Rốt cuộc cậu có lên không thì bảo _Thiên Lâm bắt đầu bực bội

-Không đó.làm gì được tôi nào?

-Đồ bướng bỉnh.Đã bị thương mà còn không chịu lên xe _Thiên Lâm vừa bế Đan Đan lên vừa bực mình nói

-Ê,làm gì vậy _Đan Đan hét lên khiến mọi người xung quanh chú ý.Sau tiếng hét của mình, nhận thấy chính bản thân mình mở “volume” hơi lớn, Đan Đan ngưng ngưng đỏ bừng mặt.Thấy vậy, mặt Thiên Lâm thoáng nét cười, cậu nhẹ nhàng đặt cô vào xe rồi vòng sang phía bên kia mở cửa bước vào.Sau đó cậu lại xe đến một tiệm thuốc gần đấy, đi vào trong, một lát sau cậu đi ra với một chiếc túi ni-long nhỏ, vừa vào xe cậu đã ném nó cho Đan Đan:

-Giờ đây? _Đan Đan nhận lấy chiếc túi hỏi

-Băng vết thương đi.Tôi không muốn máu của cô làm bẩn xe tôi

-Cậu...Được rồi, dù sao cũng cảm ơn _Dù hơi tức giận vì lời nói của Thiên Lâm nhưng Đan Đan cố nhịn:”Nếu không phải đi nhờ xe cậu thì còn lâu tôi mới chịu nhường cậu nhá”□Suy nghĩ của Tiểu Đan

Vì từ trước tới nay cô nàng rất ít bị thương mà cho dù có bị thương thì sẽ có người băng bó cho cô nên xem ra bây giờ việc dán lại vết thương là rất khó đối với Tiểu Đan .Thấy cô cứ mãi loay hoay với vết thương của mình mãi mà chẳng băng lại được Thiên Lâm liền cho xe dừng lại ngay bên đường:

-Sao tự nhiên dừng xe lại vậy? _Tiểu Đan hỏi

Thiên Lâm không nói gì, cậu nhanh chóng giật lấy miếng băng trên tay Đan Đan rồi cúi xuống gần chân cô

-Làm cái gì vậy.Tránh ra.Đồ...cái đồ..Này tôi..tôi không có đùa đâu nha _Đan Đan hét lên khi thấy Thiên Lâm cúi sát vào người mình

-Nè, cô có chịu ngồi yên để tôi băng giúp vết thương không vậy? _Thiên Lâm hơi bực mình

-à..ừ...thì ra là vậy.Vậy mà tôi cứ tưởng... _Đan Đan đỏ bừng mặt

-Xong rồi đó.Mà lúc nãy cô tưởng tượng chuyện gì đó _Thiên Lâm cười nham hiểm

-Hơ.Làm...làm gì có _Đan Đan ấp úng

-Thật không?

-Thật...thật mà.Mà cậu đừng ngồi đó mà suy tưởng bậy bạ, laais xe đi chứ

-Nè..nè, tôi suy tưởng bậy bạ hồi nào chứ?

-Hồi..hồi...thôi không nói chuyện với cậu nữa, thật mất thời gian _Đan Đan đánh trống lảng rồi toan mở cửa bước ra khỏi xe nhưng Thiên Lâm đã ngăn lại:

-Đi đâu đó

-Về

-Tôi đưa cô về chỉ đường đi

-Vậy cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

-Nhà cô đây à?

-Ừ

-Nhỏ thật đấy(Các bạn đọc lưu ý nha:Nhà mà Thiên Lâm thấy không phải là ngôi biệt thự mà f4G đang sống đâu, mà là một ngôi nhà nhỏ gần đó, vì 4 cô nàng đang che giấu thân phận thực sự của mình nên không ai trong 4 người được phép tiết lộ nhà ở hay xuất thân của mình, không là bị lộ tất cả)

-Thôi cậu về đi _Đan Đan giục

-Nè, là tôi cho cô đi nhờ đấy, vậy mà cô không biết mời “ân nhân” vào nhà uống cốc nước để cảm ơn sao

-Sao mà tôi nghe hai chữ “ân nhân” nặng nề quá vậy.Mà xin lỗi nhé, nhà tôi không có nước cho cậu uống đâu, toàn là nước lạnh không à.Với lại tối rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, mời thiếu gia về cho _Đan Đan “hoan hỉ” nói□”Tên điên này, muốn mình chết hay sao mà tự nhiên bắt mình mời hấn vào nhà người ta uống nước vậy nè” _Đan Đan lo lắng

-Cô..nè cô vô tâm vừa vừa thôi chứ, cô không biết trả ơn những người đã giúp đỡ mình à _Thiên Lâm bực bội

-Hình như là có.Vậy đi, sau giờ học ngay mai tôi mời cậu ăn cơm, OK.Còn bây giờ thì mời cậu nhanh nhanh vào xe về nhà giúp để tôi còn về nhà ăn cơm.Mà mẹ cậu đang ngóng cậu về ăn cơm đấy đi nhanh đi_Đan Đan vừa nói vừa đẩy Thiên Lâm vào xe

-Nè cô ăn nói cái kiểu gì vậy, ttoi không phải trẻ lên ba nhé _Thiên Lâm bực mình trước lời nói của Tiểu Đan

-Bây giờ cậu có tính về không thì bảo?

-Không đấy thì sao nào, xin lỗi vì lời nói vừa rồi đi

-Không đấy, có về không

-Không, xin lỗi đi

“Được rồi là cậu ép tôi đấy nhé.Đang đói bụng lại mệt muốn chết mà cứ đứng lì ra đó khiến tôi không thể vào nhà được, bực chết đi mất”_Đan Đan hậm hực rồi bồng la lên:

-Bớ người ta, bà con ơi, có kẻ...um.um

-Cô làm cái trò gì vậy _Thiên Lâm vội bịt miệng Tiểu Đan lại, tức giận nói

-Um.um...

-Á _Thiên Lâm hét lên vì bị Đan Đan cắn vào tay mình

-Giờ có lên xe không?_Đan Đan hỏi

-Cô..

-Có kẻ bắt cóc bà con ơi, cứu tôi, cứu tôi.

Thấy không khí mọi nhà gần đó nháo nhào lên, Thiên Lâm vội lùm Đan Đan một cái rồi nhanh chóng cho xe lăn bánh ra khỏi con đường dẫn vào nhà Đan Đan

-He He , xin lỗi nhé.Do tình hống bất đắc dĩ _Đan Đan nở nụ cười tinh nghịch sau những chuyện mình vừa làm rồi xoay lưng bước đi.Nào ngờ:

-Này cháu, lúc này ai la lên vậy?

-Có kẻ bắt cóc phải không?

-Chúng đâu rồi?

-Bắt ai vậy?

□ Mọi người ở gần đó chạy đến hỏi tới tấp

-Dạ.. cảm ơn mọi người.Hì, thực ra...thực ra...à,đúng rồi,tên bắt cóc thấy mọi người chạy ra nên bỏ chạy rồi ạ.Bây giờ không sao nữa rồi, mọi người cửa về nhà làm việc của mình đi.Thành thực xin lỗi mọi người vì đã làm phiền _Đan Đan ái ngại

-Không sao thì tốt rồi

-Cháu gái nên cẩn thận đấy, con gái mà đi về tối không hay đâu

-Vâng cảm ơn mọi người, mọi người về nghỉ ngơi đi ạ

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

-Haiz, tớ về rồi _Đan Đan mệt mỏi thả mình xuống chiếc ghế sofa của phòng khách

-Sao cậu về muộn thế?Chân cậu bị sao vậy? _Tiểu Phong hỏi

-Gặp một chút chuyện rắc rối ấy mà.À, mà Vy Vy đâu?_Đan Đan hỏi

-Tớ đây_Vy Vy từ trên cầu thang bước xuống đáp

-Có chuyện gì mà Đan Đan gọi là rắc rối vậy, kể cho tớ và Tiểu Phong nghe xem nào?_Vy Vy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Đan Đan đưa cốc nước cho bạn hỏi

-Chuyện là thế này...bla..bla.. tớ không ngờ mọi việc lại rắc rối như thế _Đan Đan ngán ngấm

-Ha ha, tớ không ngờ Đan Đan lại làm thế à nha, ha ha _Tiểu Phong cười phá lên sau khi nghe câu chuyện

-Cậu có thôi cười đi không thì bảo, thực ra tớ cũng đâu có định làm vậy, tại tên đó chứ bộ _Đan Đan phụng phịu

-Tiểu Tuyết vẫn chưa về à?_Vy Vy lo lắng

-Ừ _Tiểu Phong trả lời

-Vào ăn cơm thôi, 9h rồi.Chắc nó không về đâu _Tiểu Phong giục

-Ừ _Tiểu Đan và Tiểu Vy đồng thanh

6h sáng:

-Tiểu Tuyết chưa về à?_Tiểu Phong hỏi

-Chưa, chắc cậu ấy gần về rồi.Tớ ra ngoài sân tập thể dục luôn tiện đợi cậu ấy về luôn_Vy Vy nói

-Haiz, sao chưa về zậy nè, 6h15 rồi còn gì, bà này không tính đi học à_Vy Vy thắc mắc

Tinh toong! Tinh toong! Tinh toong

-Cậu về rồi

-Ừ, dậy sớm thế _Tiểu Tuyết về mệt mồm ngược nhìn Vy Vy

-Tối qua không ngủ à, sao mắt thâm quầng ghê thế?

-Ừ, công việc cần giải quyết nhiều quá

-Việc gì cơ?Không phải cậu đến công ty giải quyết việc ở đó đấy chứ?_Vy Vy nhún mày

-Có thể _Tiểu Tuyết mỉm cười rồi kéo bạn vào nhà, vừa đi cô vừa nói:

-Vào nhà thôi, tớ có chuyện muốn nói

-Chuyện gì?

-Lát nữa sẽ biết

-Các cậu xuống rồi, vào ăn sáng thôi _Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói rồi bước nhanh vào bếp

-Cậu có chuyện gì muốn nói vậy _Đan Đan vừa ngồi vào bàn đã lên tiếng

-Ừa, sao mắt cậu sưng húp lên vậy, còn Vy Vy và Tiểu Phong sao vậy, nhìn mặt hai cậu tớ cứ tưởng tớ đang ngồi trước hai con Panda _Tiểu Tuyết ngạc nhiên

-Yahhhhhhhhhhh, muốn chết hả?Ai là Panda chứ?_Tiểu Phong và Tiểu Vy đồng thanh

-Hì hì, đừng nóng, đừng nóng Tớ gọi xe cứu hỏa nhé _Tiểu Tuyết tiếp tục trêu đùa

-Vương Hàn Tuyết, cậu là đồ quá đáng_Vy Vy bực mình quát

-Thôi, thôi, không đùa nữa.Đùa nữa thì núi lửa phun trào bây giờ.

-Còn đùa được nữa à _Tiểu Phong bắt đầu phát cáu

-Được rồi, không đùa nữa, không thì hỏa hoạn mất

-Vương Hàn Tuyết_Lần này, Tiểu Phong và Tiểu Vy gào lên

-Cậu mà còn đùa nữa thì đừng nhìn mặt tớ nữa_Vy Vy cảnh cáo

-Nghĩ chơi luôn_Tiểu Phong thêm vào

-Bạn tớ nói “chí phải”_Vy Vy nhìn Tiểu Phong đồng tình

-Ok, trả lời tớ đi nào_Tiểu Tuyết cố nhìn cười trước lời nói trẻ con của hai người bạn mình, cô nghiêm túc nói

-Tại bà Linh Đan đó, tự nhiên nửa đêm đi vệ sinh xong ra đứng giữa nhà khóc ầm lên khiến tớ tưởng có chuyện gì to tát lắm nào ngờ...Tiểu Phong đang nói thì dừng lại lườm Đan Đan một cái.Thấy vậy, Vy Vy chen vào nói tiếp:

-Nào ngò chuyện còn to tát hơn

-Cái gì, chuyện gì nói tớ nghe xem nào_Tiểu Tuyết tò mò

-Tiểu Đan làm mất sợi dây chuyền kỉ niệm năm chúng ta 10 tuổi rồi

-Cái gì_Tiểu Tuyết nhú mày hỏi lại

-Linh-Đan-làm-mất- sợi-dây-chuuyền-kỉ-niệm-năm-chúng-ta-10-tuổi-rồi_Tiểu Phong gằn từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tiểu Tuyết không nói gì nữa, cô im lặng một lúc rồi lên tiếng:

-À, chiều nay Tiểu Phong, Vy Vy và Đan Đan đến “New style” làm việc nhé!

-Tớ sẽ ra ngoài làm thêm_Tiểu Phong nói

_Còn tớ không đến đó làm đâu_Dan Đan phụng phịu

-Cả tớ nữa_Vy Vy chen vào

-Vậy hai cậu đi làm thêm nhé!_Tiểu Tuyết từ tốn húp muỗng súp nói

-Đi làm thêm á, thôi vậy tớ tha ngời lướt máy tính ở công ty còn hơn_Vy Vy chán nản

-Tớ đồng tình với ý kiến của Vy Vy_Dan Đan hòa theo

-Công việc là chính_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói

-Biết rồi_Vy Vy và Đan Đan đồng thanh

-Còn cậu sẽ làm gì Tiểu Tuyết?_Vy Vy hỏi

-Làm thêm

-Trời, rảnh rồi ghê_Vy Vy ngán ngẩm

6h50, tại Royal:

-Gi mà ồn ào vậy nhì?_Đan Đan thắc mắc

-Nhìn kìa các cậu_Tiểu Phong chỉ tay lên bầu trời nói

-Sao lại có chiếc trực thăng bay vào đây?_Vy Vy nhú mày tò mò

-Hôm nay Lý Tổ Tâm_Tiểu thư của tập đoàn đá quý LYM* về lại trường_Một học sinh đứng gần Vy Vy lên tiếng

- Thì ra là vậy_ Tiểu Phong nói
- Có cần rằm rộ vậy không trời_ Đan Đan bịu môi
- Thôi vào lớp nào các cậu, kệ họ_ Tiểu Tuyết lên tiếng
- Ủ, đi nào_ Tiểu Vy, Phong, Đan đồng thanh

Giờ ra chơi:

- Ra về gặp tôi một chút_ Thiên Lâm tiến tới chỗ Đan Đan nói rồi cùng các bạn của mình xuống căn-teen
- Nè, tên đó gặp cậu có chuyện gì vậy_ Tiểu Phong tò mò
- I don't know_ Đan Đan nhún vai
- Tớ đoán bụng_ Vy Vy than phiền
- Đi nào các bạn, ta đi lột lại cái dạ dày_ Tiểu Tuyết cười

Nhà xe trường Royal:

- Gặp tôi có chuyện gì?_ Đan Đan hỏi
- Nó là của cô phải không?_ Thiên Lâm hỏi
- A, nó đây rồi!_ Đan Đan mừng rỡ vội giật ngay lấy sợi dây chuyền từ tay Thiên Lâm nhưng Thiên Lâm đã nhanh chóng thu sợi dây chuyền lại
- Xem ra nó rất quan trọng với cô! Thế này đi, muốn lấy lại nó thì chiều nay đến địa chỉ này, tôi sẽ chỉ cho cô cách lấy lại nó.
- Cô cũng có thể không đến....
- Thật à, vậy trả nó đây_ Đan Đan vui mừng reo lên rồi chìa tay ra trước mặt Thiên Lâm
- Lúc đó tôi sẽ lấy sợi dây chuyền này._ Thiên Lâm nói rồi nhanh chóng bước ra về để mặc Đan Đan đứng lặng đó, khói từ đầu bốc lên, cô nàng thực sự tức giận:
- Hoàng Thiên Lâm, cậu..cậu...đi chết đi. Ôi, điên mất_ Đan Đan gào lên
- Cậu ta nói gì mà khiến Đan Đan của chúng ta nổi giận vậy?_ Tiểu Phong bước đến dò xét
- Tên đó..tên đó..hắn...hắn không chịu trả sợi dây chuyền lại đây, lại còn..ôi tớ sắp điên rồi_ Tiểu Đan tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Tớ ra ngoài đây_ Đan Đan ù xù "thông báo"
- Ủa, cậu phải đến công ty cùng tớ mà_ Vy Vy ngạc nhiên
- Hu hu, tớ cũng muốn đi cùng Vy Vy lắm nhưng biết làm thế nào đây. Cái tên chết bầm đó hắn bảo tớ đến địa chỉ này hắn sẽ chỉ cho tớ cách lấy lại sợi dây chuyền. Ôi tớ sắp phát hỏa rồi đây này_ Đan Đan "đau khổ" trình bày
- Ai cơ? Thiên Lâm thiếu gia á_ Tiểu Phong vờ hỏi
- Thiếu gia cái đầu cậu ấy, tên đó mà là thiếu gia cái nỗi gì. Hắn bảo nếu tớ không đến thì hắn sẽ ăn sợi dây chuyền đấy, đúng là cái đồ.....
- Cái đồ gì vậy Tiểu Đan_ Tiểu Vy hỏi
- Tớ chịu, không có từ nào thật khủng khiếp, thật tệ hại để diễn tả hắn nỗi_ Đan Đan nhún vai

-Thôi đi đây, kéo đến trễ hần lại đổi ý không chịu trả sơi đây chuyện cho tớ thì khổ

-Ừ, bye_Tiểu Tuyết, Phong, Vy đồng thanh

“bà nǚ pèng zài shǒu shàng, qiǎnchéng de fēnxiāng/jiǎn xià yīduàn zhúguāng, jiāng jīnglún diǎn liàng/bù qiú dāngqǐhuícháng, zhǐ qiúài yī chǎng/ài dào zuìhòu shòu le shāng, kù de hǎo juéwàng!”(Phụng dưỡng của tình yêu_Dương Mịch)

-Alo, chị nghe_Tiểu Tuyết bắt máy

-Snow tí, nhóm Alice trường Blue Sky muốn gặp tý_Tú Anh lễ phép

-Được rồi, tí đến ngay.Ở đâu vậy?

-...._Tú Anh trình bày

-Ok, cho tí 10'_Tiểu Tuyết nói

-Vâng ạ, vậy em xin cúp máy

-Ừ

-Ai zậy?_Tiểu Phong hỏi

-Tú Anh

-Có chuyện gì sao?_Vy Vy tò mò

-Không, thôi chúng ta đi nào, 14h rồi còn gì_Tiểu Tuyết giục

-Ừ_Tiểu Vy và Tiểu Phong đáp

-Chúc may mắn_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Cậu cũng vậy_Tiểu Vy nói

-Good look!_Tiểu Phong nói

-Chà, vui thế này mà mình không đến sớm hơn một chút nữa nhỉ!_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Chào đại tí_Tú Anh lễ phép cúi chào

-Nhỏ kia, mày là ai mà dám xía vào đây hả_Vương Tú Ly_nhị tiểu thư tập đoàn giày dép thời trang “Nice”_1 Tập đoàn giày dép nổi tiếng của Ý

-Nhỏ kia, cô cũng biết dùng từ ghê_Tiểu Tuyết khó chịu

-Cô từ đâu chui ra mà nói lảm nhảm_Đào Nhã Uyên_đại tiểu thư của tập đoàn trang sức nổi tiếng ở Anh “DNK*”

-Trên trời rơi xuống đây_Tiểu Tuyết thờ ơ trả lời

-Ồ, Tổ Tâm tiểu thư cũng có mặt ở đây sao?

-Cô cũng biết tôi à, xem ra tôi hơi nổi tiếng thì phải, đến một kẻ như cô mà còn biết kia mà_Tổ Tâm chế giễu

-Ồ, cô quá khiêm tốn rồi, phải nói là quá nổi tiếng ấy chứ.Ai chả biết thiên kim tiểu thư Lý Tô Tâm nổi tiếng là đồng đánh_Hàn Tuyết mỉa mai

-Cô....Cô..Cô

-Sao vậy,nói không nên lời à, có cần tôi gọi bác sĩ không?_Hàn Tuyết vờ lo lắng

-Tổ Tâm, đừng nói nhiều với nhỏ đó, tụi bây lên hết đi_Tú Ly tức giận ra lệnh, tức thì cả đám nam nhân khoảng hơn 20 người xông lên

Ya...rầm..bốp..ây da...a...bình_Một loạt các âm thanh vang lên sau 15' thì kết thúc:

-Tiếp đi, sao cô không bảo số còn lại lên hết luôn, để tôi và Tú Anh khởi động tay chân một lần luôn_Tiểu Tuyết thách thức

-Mày....lên hết cho tao_Nhã Uyên tức giận.Lần này cả nam và nữ gồm 15 người xông vào vây quanh Tieur Tuyết và Tú Anh.10' sau:

-Hết rồi à, bây giờ thì đến các cô nhé_Hàn Tuyết nở nụ cười nửa miệng nói rồi đưa tay quệt đi vệt máu ở khóe môi

-Được lắm, hãy nhớ đó, tội tao nhất định sẽ quay lại_Tổ Tâm sợ hãi nhưng cô ta vẫn cố ra oai.

-Nào..tội bây, rút..rút.._Tú Ly lấp bắp

-Snow tí không sao chứ?_Tú Anh lo lắng

-Không sao.Thôi tạm bệt nhé, chị có việc phải đi đây_Hàn Tuyết khẽ mỉm cười

-Vâng ạ_Tú Anh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

-Haizzzzzzzzzz, cuối cùng cũng tìm được, một muốn xiu luôn_Dan Đan thở hắt sau khi tìm được nhà Thiên Lâm

Tinh toong!Tinh toong!Tinh toong.

-Cháu là Hoàng Linh Đan_Một người phụ nữ già hỏi Đan Đan

-Vâng ạ_Dan Đan lễ phép

-Vậy, cháu vào đi, cậu chủ đang đợi đấy

-vâng_Dan Đan nhẹ nhàng nói

Vừa vào đến nhà:

-Cô đến muộn hơn tôi nghĩ đấy_Thiên Lâm vừa đọc báo vừa nói

-Đi thay quần áo đi

-Quần áo gì?_Dan Đan hỏi

-Thưa cậu chủ quần áo đã chuẩn bị xong_Người phụ nữ lúc nãy mở cửa cho Đan Đan kính cẩn nói

-Đưa cho cô ta

-Đây chẳng phải là đồng phục của người làm sao?Sao lại đưa nó cho tôi_Dan Đan ngạc nhiên

-Đúng vậy.Muốn lấy lại sợi dây chuyền thì...cô biết mình phải làm gì rồi chứ?_Thiên Lâm gợi ý

-What? Cậu có nhầm không vậy.Tôi đường đường là..là...Tóm lại là cậu bị vấn đề về thần kinh à.Nghĩ sao mà bảo tôi làm ôsin cho cậu zậy_Dan Đan gầm lên

Bốp,bốp,bốp

-Xem ra cô rất thông minh, biết vậy rồi thì làm việc chăm chỉ nhé_Thiên Lâm vỗ tay châm chọc

-Yahhhhhhhhhhhhhhh, đồ thần kinh....

-Không muốn lấy sợi dây chuyền nữa à?_Thiên Lâm bực bội

À, từ bây giờ hãy học cách xưng hô chủ-tớ đi nhé

-What, tên đó..tên đó.Ôi, điên mất

-Dan Đan, cháu mang cái này lên phòng cậu chủ đi.Àh từ bây giờ cháu cứ gọi ta là bác Kiều nhé, ta là quản gia ở đây_Quản gia Kiều nói rồi hiền hậu mỉm cười nhìn Tiểu Đan

-Vâng, cháu biết rồi ạ.Phòng tên điê...nhằm cậu chủ ở đâu vậy ạ?_Đan Đan lễ phép hỏi

-Lên cầu thang, tầng 2, quẹo trái, phòng đầu tiên.Mà Đan Đan, cháu nên học cách xưng hô đi, cậu chủ ghét ai gọi mình là tên điên lăm đấy.À, nói cháu biết điều này luôn, cháu là người làm đầu tiên được cậu chủ đưa về nhà đấy, ta rất ngạc nhiên khi thấy cậu chủ chỉ bực mình trước lời nói của cháu chứ không giận dữ như những lúc người làm vô lễ với cậu ấy, cháu quả là một cô bé đặc biệt!

-Vậy ạ, thôi cháu đi đây _Đan Đan mỉm cười nhìn quản gia Kiều, không hiểu sao cô cảm thấy rất vui _một cảm giác rất lạ.

Cốc!Cốc!cốc

-Vào đi

-Để đâu đây?

-Gi vậy? _Thiên Lâm mắt vẫn “dán” vào trang sách hỏi

-Nghỉ ngơi ăn trái cây đã nè.Tôi không ngờ là cậu ham học dữ vậy đấy _Đan Đan tiến đến gần bên Thiên Lâm, cô đưa nhẹ những ngón tay thon dài của mình lướt nhẹ qua các cuốn sách rồi rút ra một cuốn sách nói về những loài thực vật sống lâu năm

-Để đó đi _Thiên Lâm nói

-Ừ

-Còn đứng đây làm gì vậy?

-Trốn việc _Đan Đan chăm chú nhìn vào cuốn sách trả lời

-Giỏi nhỉ

-Cậu quá khen

-Tôi đói rồi

-Liên quan gì đến tôi chứ? _Đan Đan nhún mày nhìn Thiên Lâm

-Xuống nấu cơm mang lên đây

-Rất tiếc là tôi không biết nấu

-Cô không biết nấu? _Thiên Lâm hỏi rồi khẽ nở nụ cười nham hiểm

-Ừ

-Xuống nấu đi

-Đã bảo là tôi không biết nấu mà _Đan Đan bực mình gắt

-Vậy đừng nghĩ tới việc lấy lại sợi dây chuyền nhé _Thiên Lâm cười

“Tên điên chết tiệt, dám đem sợi dây chuyền ra dọa mình, tức chết đi được.Được rồi, Hoàng Linh Đan mày là ai chứ, là Hoàng Linh Đan đấy.Ông cha ta đã có câu : Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Hoàng Thiên Lâm hãy đợi đấy, tôi nhất định sẽ phục thù’ _Đan Đan tự khuyến khích mình

-Được rồi, đi đây _Đan Đan ỉu xìu nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thử Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cốc!Cốc! Cốc:

-Com xong rồi, cậu xuống ăn đi, tôi không mang lên đây được _Đan Đan nói

-Được rồi

-Này, sao chỉ có cơm không vậy?_Thiên Lâm hỏi

-Thì cậu bảo tôi nấu cơm còn gì?

-Cô ăn cơm không ăn kèm thức ăn à?

-Có chứ

-Vậy tại sao cô không nấu thức ăn!_Thiên Lâm gầm lên

-Đơn giản là tôi không biết nấu, sao mà anh ngốc thế

-Anh?Cô vừa gọi tôi là anh à?_Thiên Lâm cười, cậu cảm thấy có gì đó vui vui nhưng không hiểu tại sao cậu lại có cảm giác như vậy

-Anh? Tôi vừa gọi vậy à?Mà cũng đúng thôi, cậu lớn hơn tôi một tuổi mà _Đan Đan坦然 nói.Điều đó khiến Thiên Lâm có chút hụt hẫng

-Đi nấu thức ăn đi nếu muốn lấy lại sợi dây chuyền

-Khỏi, đây rồi.Tôi đoán thế nào cậu cũng bảo tôi nấu thức ăn nên tôi đã chuẩn bị sẵn rồi

-Gi đây.

-Không nhìn thấy à?

-Cô bảo tôi ăn cơm với muối à?

-Chà vừa nói anh ngốc xong sao giờ thông minh vậy

-Cô...đi nấu thức ăn nhanh đi_Thiên Lâm hơi gắt

-Anh..thôi kệ, nấu dở đừng có trách

-Cứ nấu đi

30' sau:

-Xong rồi, canh đến rồi đây.Ngon thì khen nha.Món đầu tiên tôi nấu đó.

-Ăn được không đây?

-Chắc là được.

Nghe vậy Thiên Lâm vừa cảm ngưỡng lên, mức lấy muỗng canh mắt thì dán lấy Đan Đan:

-Phụt...

-Ya, có mắt không zậy.Làm ướt hết áo quần tôi rồi nè _Đan Đan gào lên

-Cô nấu món gì vậy?_Thiên Lâm bực mình

-Canh

-Canh kiểu gì vậy?

-Thì là canh đó.Tôi thấy các món canh cũng có nước và rau nên tôi nấu theo thôi

-Đọc công thức nghe xem

-Rất đơn giản, muốn học hỏi à, chắc canh tôi ngon lắm

-Đọc đi

-Đầu tiên lấy cái xoong, sau đó cho nước và cho rau vào, bắc lên nấu .Rồi cho hành, muối, tiêu, ớt,..v..v..v..

-Cái gì canh mà cho tiêu vào á, cô có biết nấu không zậy

- Đi kiểm tra nào đi, tôi vừa nói điều đó cách đây chưa lâu mà
- Cô... cô cho bao nhiêu muối?
- Không nhiều, để nhớ đã...ờ..ừm.khoảng...
- A, nhớ rồi hình như nửa bao muối
- Cái gì, cô định đầu độc tôi à?
- Thì tôi bảo tôi không biết nấu mà, ai bảo cậu cứ mạng sợi dây chuyền ra dọa tôi làm cái gì? _Đan Đan ngẩng cao đầu nói, đến đây cô mới sực nhớ:
- Làm sao đây?
- Chuyện gì?
- Nhìn đi tại anh đó, áo quần tôi bẩn rồi thì phải làm sao đây
- Quần già Kiều_ Thiên Lâm gọi lớn
- Bảo người đi mua một bộ quần áo khác, đồ gì cũng được, cho cô ta kia.Side của cô, đọc đi
- Ừ,bla... bla...
- Vậy tôi xin phép
- Sai người nấu món gì đó đem lên phòng tôi luôn.Còn cô đi theo tôi
- Vâng, thưa cậu chủ
- Đi theo cậu làm gì vậy? _Đan Đan tò mò
- Lên đây_ Thiên Lâm gầm lên khiến Đan Đan hơi sợ, cô nàng đành ngoan ngoãn đi theo
- Gom quần áo bỏ vào giỏ rồi mang đi giặt đi
- Tôi đâu có biết làm_ Đan Đan nhăn mặt
- Xuống bảo Tiểu Yên chỉ cho, xong rồi để cô ấy phơi, còn cô lên đây
- Ok, vậy yên tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

- Cảm ơn đã đưa tôi về
- Vào nhà đi
- Anh về trước đi_ Đan Đan năn nỉ
- Cô vào nhà trước đi, con gái mà đứng ngoài đường buổi tối là không hay đâu
- Anh xem thường Hoàng Linh Đan này quá đấy
- Vào đi
- Không, anh về đi, không là tôi kêu lên đây
- Thôi, thôi được rồi_ Nói rồi Thiên Lâm lên xe, cậu lái xe ra khỏi con đường nơi có ngôi biệt thự mà Đan Đan đang sống

-Về rồi à?_ Tiểu Phong ngồi trên ghế sofa hỏi

-Ừ, mệt muốn chết luôn_ Đan Đan thở dài mệt nhọc

-Sao, tên đó đã bắt bạn của tôi làm gì mà trông bạn tôi mệt mỏi thế kia_ Tiểu Tuyết bông đùa

-Ôi, Vy Vy và Tiểu Tuyết lại đây tởm kể cho_ Tiểu Đan nói

-Hắn ...bla...bla...

-Là thế đó

-Thì ra là vậy, tên đó hơi quá đáng nhỉ_ Vy Vy nói

-Thôi, chắc Tiểu Đan cũng mệt rồi.Mọi người đi nghỉ đi để mai đi học_ Tiểu Tuyết giục

-Ừ_ Tiểu Phong, đan, vy đồng thanh

-Chúc mọi người ngủ ngon_ Vy Vy nói

-Ngủ ngon_ Đan Đan vui vẻ

-Ừ, ngủ ngon nhé_ Tiểu Tuyết đáp

-Mơ đẹp_ Tiểu Phong thêm vào

-Hôm nay làm gì đây_ Đan Đan hỏi Thiên Lâm

-Dọn phòng cho tôi, gom quần áo cho vào máy giặt và chùi cầu thang.

-Còn gì nữa không?_ Đan Đan hỏi

-Cứ làm đi đã

-Biết rồi_ Đan Đan ngán ngẩm trả lời rồi đi làm ngay.Hơn một tháng nay ngày nào cũng làm việc nên cô cũng quen rồi, không còn đôi co với Thiên Lâm nhiều như trước nữa.

-Báo cáo.Xong oy_ Đan Đan nói

-Được rồi, xuống nấu gì đó cho tôi ăn đi

-Haizz, anh cũng biết là tôi không biết nấu ăn mà, sai việc gì cũng được, trừ việc này, được không?_ Đan Đan nài nỉ

-Không, xuống nấu nhanh đi.Ai bảo hơn một tháng nay tôi bảo cô học mà cô không lo học.Hôm nay tôi muốn ăn thử món cô nấu

-Anh...đồ đáng ghét.Được rồi tôi sẽ cố gắng_ Đan Đan bực mình nhưng sau đó hình như nghĩ ra được cái gì đó nên cô nằng nịu giọng nói

-Cộc!Cộc!cộc

-Vào đi

-Nè_ Đan Đan chia tô mì còn bốc khói nghi ngút ra trước mặt Thiên Lâm mỉm cười.

-Giờ đây?_ Thiên Lâm nhúm mày

-Cậu mù à?

-Sợ đây..

-Được rồi, đừng đem thứ đó ra dọa tôi.Đây là mì, ăn đi

-Ai bảo cô nấu thứ này vậy?

-Thì cậu bảo muốn ...

-Tôi bảo muốn ăn mì hời nào vậy?_ Thiên Lâm tức giận quát lớn khiến Đan Đan cảm thấy sợ

-Chẳng phải cậu bảo....

-Mang xuống ngay_ Thiên Lâm quát lên

-Cậu... Đan Đan hoảng sợ, cô thực sự sợ hãi, từ lúc cô gặp Thiên Lâm đến bây giờ, cô chưa bao giờ thấy cậu như vậy, khóe mắt cô bắt đầu đỏ hoe, nước mắt cô lăn xuống, cô thực sự cảm thấy uất ức, cô tự hỏi:"Minh đã làm gì sai chứ, tại sao anh ta lại nổi giận với mình?"Hức..Hức...Hức..._Nước mắt của Đan Đan bắt đầu tuôn ra_cô đang khóc

-Xin lỗi, tôi.. tôi không cố ý_ Thiên Lâm vòng tay ôm lấy Đan.Cậu giận mình, trách mình tại sao lại làm người con gái cậu đang ôm phải bật khóc_cậu hối hận.Với Thiên Lâm, cậu muốn người con gái đang ở trong vòng tay cậu luôn mỉm cười, cậu muốn làm gì đó để Đan Đan vui,nhưng cậu lại không biết vì sao bản thân lại hành động như vậy.Nhiều lần cậu suy nghĩ, đã suy nghĩ và suy nghĩ rất nhiều, cậu nghĩ Đan Đan có lẽ là người con gái cậu cần, nhưng rồi cậu lại phủ nhận điều đó, cậu không dám chắc những điều cậu dành cho Đan Đan là tình yêu của cậu hoặc là cậu sợ bị phản bội như trước đây; khi cậu yêu Tiểu My.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

-Anh ghét mì à?_ Đan Đan hỏi sau khi đã ngừng khóc. Thiên Lâm không nói gì, cậu tiến đến bên cửa sổ, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt,khuôn mặt “handsome” của cậu thoáng nét buồn

-Anh ghét mì à?_ Đan Đan hỏi lại

-Đúng vậy_ Thiên Lâm bất giác trả lời.Đan Đan im lặng, cô nhìn Thiên Lâm, ánh mắt cậu ánh lên điều gì đó_có lẽ là tâm sự, cô đoán chắc đó là nguyên nhân khiến Thiên Lâm nổi giận với cô

-Muốn biết lí do tại sao tôi lại nổi nóng với cô không?_ Thiên Lâm lên tiếng sau một hồi im lặng

-Là vì tô mì đó đúng không? Chắc nó liên quan đến một quá khứ nào đó đau lòng của anh...

-Đúng vậy

-Tôi có thể chia sẻ không? Người ta thường nói:Nói ra những phiền muộn trong lòng sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

-Muốn nghe à?_ Thiên Lâm hỏi

-Ừ

-Cách đây 2 năm, có một người con gái, cô ấy là người tôi từng yêu, tên cô ấy là Tiểu Mi...

-Anh đã từng rất yêu cô ấy?_ Đan Đan hỏi

-Ừm_ Thiên Lâm buồn bã trả lời.Đan Đan cảm thấy có cái gì đó đè nặng trái tim cô, cô im lặng, lát sau cô lên tiếng:

-Vậy bây giờ cô ấy đâu?

-Đi theo một tên con trai khác.

-Nè, đừng nói với tôi là kí ức mà cô ấy để lại có những tô mì nha _Đan Đan trêu đùa.

-Ừ_ Thiên Lâm gật đầu

-Biết ngay mà, dù sao thì mọi chuyện cũng qua rồi nên quên đi. Còn bây giờ thì cười lên nào, nhìn mặt anh buồn giống như đưa đám vậy đó_Đan Đan gượng cười nói

-Có lẽ như thế sẽ tốt nhỉ?

- Ừ, như vậy sẽ tốt hơn ....Anh có giận cô ấy không?_ Đan Đan tò mò

-Có_ Thiên Lâm cười nhạt.

Đan Đan không nói gì thêm nữa, một khoảng trống bao trùm lấy hai con người gốc gác một người rõ ràng là yêu người kia nhưng lại không xác định rõ tình cảm của mình, còn một người cũng yêu đối phương nhưng chẳng biết đó là tình cảm của mình.Họ ngồi yên, không ai nói với nhau câu nào bởi giờ

phút này mỗi một người mang một tâm trạng riêng nhưng dù là tâm trạng gì đi nữa thì họ cần giành thời gian để suy nghĩ_suy nghĩ về một việc quan trọng của cuộc đời họ.

-Nếu anh không thích mì thì tôi xuống nấu món khác vậy_Đan Đan lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng giữa hai người

-Đề đó đi, chẳng phải cô từng bảo bỏ đồ ăn thì phí lắm à

-Ừ, thì tôi đã từng nói thế nhưng anh bảo anh ghét mì cơ mà?

-Cứ đề đó, vì là mì do cô nấu nên tôi muốn ăn...

-Stop, tôi có nghe nhầm không zậy,Thiên Lâm thiếu gia_Đan Đan ngạc nhiên

-Không_Thiên Lâm thần nhiên trả lời

-Cậu bảo là:Cậu muốn ăn mì của tôi nấu?_Đan Đan hỏi lại

-Ừ

-Vậy tôi nấu tô khác cho, tô này mì nỡ hết rồi, ăn làm sao được nữa_Đan Đan nói rồi nhanh chóng đem tô mì ra khỏi phòng Thiên Lâm ngay

Lát sau:

-Mì có rồi, nhưng thực sự là anh muốn ăn nó chứ?_Đan Đan hỏi lại

-Ừ_Thiên Lâm gật đầu

-Làm gì vậy?_Thiên Lâm nhú mày hỏi Đan Đan

-Thử xem anh có ẩm đầu không thôi_Đan Đan trả lời

-Cô điên à_Thiên Lâm gắt

-Không nhưng anh chắc bị ốm rồi, tự nhiên hôm nay “đích thân” ăn mì do tôi nấu, không sợ ngộ độc à?Đan Đan hỏi rồi tiến lại bên chiếc giường ngủ của Thiên Lâm, thả mình xuống chiếc đệm lò xo cao cấp rồi nhẹ nhàng khép hai hàng mi lại

-Định trốn việc à?_Thiên Lâm lảng tránh câu hỏi của Đan Đan

-Không, tôi có thể nghỉ ngơi một chút mà, phải không?_Đan Đan khẽ hỏi.Thiên Lâm không nói gì cậu tiến lại tô mì mà Đan Đan đã nấu ăn một cách ngon lành

-Ồi chúa ơi!Mấy giờ rồi_Đan Đan hoảng hốt

-Dậy rồi à?_Thiên Lâm hỏi

-Tôi đã ngủ bao lâu rồi vậy?

-Bây giờ là 20h30?

-What? 20h30'_Đan Đan hét lên

-Vào trong rửa mặt đi, tôi đưa cô về

-Xong rồi,ta đi thôi, anh có thể lái xe nhanh hơn thường ngày được không?À không, tôi có thể lái xe của anh được không?_Đan Đan gấp gấp hỏi

-Cô biết lái xe ô tô à?_Thiên Lâm ngạc nhiên

-Biết , nhanh nào về muộn các bạn tôi sẽ.. thôi không nói nữa nhanh lên nào_Đan Đan nói vội rồi cầm tay Thiên Lâm lôi tuốt đi

-Phù, còn kịp_Đan Đan nói

-Thật không ngờ đây_Thiên Lâm vẫn không khỏi ngạc nhiên

-Chuyện gì?_Đan Đan nhú mày

-Khả năng lái xe của cô

-Hj, nếu sau này mà tổ chức đua xe, tôi mà đăng kí tham gia thì anh sẽ còn thấy nhiều hơn thế-Đan Đan mỉm cười

-Ồh, cô làm tôi tò mò đấy

-Đề đến lúc đó sẽ biết còn bây giờ thì mời Thiên Lâm thiếu gia vào xe rồi về nhà cho, không là tôi... _Đan Đan nhìn Thiên Lâm cười nham hiểm

-Biết rồi_ Thiên Lâm trả lời rồi nhanh chóng leo lên xe ra về.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Hoàng Linh Đan, cậu trẻ 50' đấy_ Tiểu Tuyết đang ngồi trên ghế sofa của phòng khách thư thả đọc báo thì nghiêm nghị nói khi thấy Đan Đan hốt hải chạy vào

-Ừ, tớ biết.. nhưng ...nhưng tớ không có ý về muộn đâu_ Đan Đan vẻ hối lỗi

-Vậy sao cậu về muộn thế Đan Đan.Chẳng phải lúc sáng ở căn-teen, Tiểu Tuyết đã dặn cậu là phải xin Thiên Lâm về sớm để sinh hoạt bang rồi sao?_ Vy Vy nhẹ nhàng hỏi

-Ừ thì có nhưng...nhưng... _Đan Đan ấp úng

-Nhưng có chuyện gì?_ Tiểu Phong hỏi

-Tại tớ ngủ quên ở nhà Thiên Lâm nên....

-Trời ạ, Đan Đan thân mến:Bạn có biết vì bạn mà các chị em trong bang phải đợi chúng ta hơn 20' rồi không?_ Tiểu Phong kêu lên

-Tớ biết

-Vậy thì làm ơn lên thay áo quần nhanh đi giùm tớ_ Tiểu Tuyết giục

-Ok, đi liền_ Đan Đan hớn hở đi ngay

-Tôi đến rồi_ Đan Đan nói

-Hôm nay lau sàn nhà, lau xong lên phòng của tôi_ Thiên Lâm nói

-Ok_ Đan Đan nhanh chóng chấp hành, hôm nay cô không đòi co hay cãi lại với Thiên Lâm nữa_điều này khiến cậu thấy lạ:

-Sao hôm nay cô khác thế?_ Thiên Lâm hỏi

-Khác cái gì cơ?

-Thường ngay mỗi khi tôi giao việc cô đều giãy nảy cãi lại hoặc đòi co với tôi kia mà

-Hi, vì hôm nay có chuyện vui, tinh thần tôi rất tốt nên không thêm tính toán với anh

-Cái gì, tính toán.Nè ai...

-Không nói nhiều, nói nhiều, nói dai dẳng, lằng nhằng, nói hoài dẫn đến đau họng vì vậy nên....STOP.. hiểu chưa_ Đan Đan cắt lời Thiên Lâm một cách nhanh chóng Thiên Lâm lắc đầu cười rồi cậu nhanh chóng bước lên phòng của mình

-Hôm nay ra ngoài với tôi_ Thiên Lâm ra “sắc lệnh”

-Đi đâu vậy, Đan Đan tò mò hỏi

-Sắm một ít đồ.Xong rồi, đi thôi_ Thiên Lâm kéo Đan Đan bước nhanh xuống nhà

-Ủa, sao lại dừng ở đây?_ Đan Đan hỏi khi Thiên Lâm cho dừng xe trước một cửa hàng thời trang nữ cao cấp

-Đứng đây đợi tôi, tôi quay lại liền_ Thiên Lâm nói rồi cho lái xe vào bãi đỗ xe gần đó

-Xem giúp tôi bộ nào hợp với mẹ tôi, sắp đến sinh nhật bà ấy rồi_Thiên Lâm nói

-Mẹ anh à? May là tôi biết bà ấy_Đan Đan lẩm bẩm

-Lẩm bẩm gì đó?

-À..không...không có gì.Tôi thấy cái này hợp nè

-Vậy gói cái đó lại đi_Thiên Lâm quay qua nhân viên của cửa hàng nói

-Đổi không?_Sau khi ra khỏi cửa hàng thời trang, Thiên Lâm hỏi

-Có

-Đi ăn nhé

-Ừm, anh mời à?_Đan Đan nghi ngại nhìn Thiên Lâm

-Ừ, tôi mời

-Thật không vậy?_Đan Đan nghi ngờ hỏi lại

-Thật, tôi đi lấy xe

-Hôm nay làm gì vậy?_Đan Đan vừa bước vào nhà Thiên Lâm liền hỏi

-Cô không có câu nào khác để nói à.Sao lần nào đến cũng nói câu đó vậy

-Không

-Cô...Đi cắt cỏ trước sân rồi tưới cây

-Đi liền, mà cắt cỏ tôi chưa bao giờ làm thì phải làm sao đây

-Vậy chỉ cần tưới nước cho cây rồi dọn dẹp nhà bếp, tiếp theo nên làm gì tôi sẽ dặn sau

-Không thành vấn đề, tôi sẽ hoàn thành công việc sớm_Đan Đan vui vẻ trả lời

-Nè, mọi người có thấy là nhỏ Đan Đan đó được cậu chủ thiên vị quá không?_Tiểu Mai_ người giúp việc trong nhà Thiên Lâm dò hỏi

-Ừ, nhỏ đó có gì hay mà cậu chủ lại thiên vị thế nhỉ_Tiểu Ngọc_một người giúp việc khác của nhà Thiên Lâm bĩu môi

-Các chị đừng nghĩ như thế.Đan Đan là do cậu chủ bình chọn dĩ nhiên là được cậu chủ thiên vị hơn rồi_Tiểu Linh nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

-Tiểu Linh, bữa nay em tính bệnh vực người ngoài đấy hả?_Tiểu Mai tròn mắt nhìn Tiểu Linh

-Chị Tiểu Mai, đừng tròn mắt lên như thế, em thấy Tiểu Linh nói đúng mà_Khánh Hà nhẹ nhàng nói

-Chà!Lại thêm một người bệnh vực cho nhỏ Đan Đan đó đấy_Tiểu Ngọc chế giễu

-Tôi có ý này, mọi người thấy thế nào?_Tiểu Mai dò hỏi

-Ý gì?_Tất cả những người giúp việc của nhà Thiên Lâm tò mò hỏi trừ Tiểu Linh và Khánh Hà

-Tất cả mọi người tránh ra.Còn hai người không tham gia vào thì tránh ra, cấm hé miệng nếu không thì đừng có tránh tui này tại sao lại đối xử không tốt với hai người_Tiểu Mai đe dọa

-Đan Đan, cô đang làm gì vậy?_Thiên Lâm vừa bước từ cầu thang xuống vừa hỏi

-Không làm gì cả có chuyện gì không?

-À, Tiểu Đan đây rồi! _ Tiểu Ngọc từ nhà bếp bước ra nói

-Chào cậu chủ _Tiểu Ngọc lễ phép chào Thiên Lâm rồi quay sang Tiểu Đan

-Em có thể lấy giúp chị mấy bình tưới cây ở nhà kho sau vườn ra không?Chị đang cần nó nhưng bây giờ chị bận lau chùi nhà bếp rồi _Tiểu Ngọc e dè nói

-Vâng. . .Đan Đan định trả lời nhưng Thiên Lâm bỗng nhiên gất lên:

-Cô quên tôi đã dặn gì rồi sao, tôi bảo không ai được quyền ra lệnh cho Đan Đan

-À, vâng tôi xin lỗi _Tiểu Ngọc lo sợ

-Không sao mà.Hơn nữa tôi cũng đang rảnh, với lại chị Tiểu Ngọc đâu có ra lệnh cho tôi, chị ấy chỉ nhờ tôi lấy giúp mấy cái bình tưới thôi _Đan Đan mỉm cười nói rồi nhanh chóng đi ngay.Cô rất vui vì mọi người hôm nay rất thân thiện và bình đẳng với cô, họ không như trước lúc nào cũng nhìn cô với ánh mắt ganh ghét.Trong suốt thời gian cô làm việc ở đây vừa qua, chỉ có Tiểu Linh và Khánh Hà là thường xuyên giúp đỡ cô, còn mọi người có vẻ họ rất ghét cô.”Bây giờ thì ổn rồi, có vẻ mọi người không còn ghét mình nữa!”□ Suy nghĩ của Đan Đan.Về phía Thiên Lâm từ lúc nhìn thấy Đan Đan mỉm cười với mình cậu cứ ngăn người ra tìm cậu đập “rộn rã”, mọi hoạt động của cơ thể cậu dường như ngưng hoạt động.Mãi một lúc sau, cậu mới bình tĩnh lại.”Hoàng Thiên Lâm, mày ốm rồi”_Thiên Lâm tự bảo với bản thân rồi bước nhanh về phòng.

Ở vườn sau nhà Thiên Lâm:

-Cái nhà kho ấy nằm ở đâu nhỉ?_Đan Đan lăm bằm

-A, kia rồi!_cô mừng rỡ reo lên khi thấy một ngôi nhà cũ kĩ khá rộng nằm ở góc trái của khu vườn.Cô bước nhanh vào nhà kho rồi phóng tia nhìn đi khắp nhà kho để tìm nơi “ẩn náu” của những chiếc bình tưới.

“Rầm”_Cánh cửa nhà kho tự nhiên đóng sầm lại khiến Đan Đan sợ hãi

-Rầm, rầm, có ai ngoài đó không?Mở cửa giúp tôi _Đan Đan cố bình tĩnh kêu lớn

-Làm ơn ,có ai ngoài đó không, mở cửa giúp tôi!

-Có ai ngoài đó không?Mở cửa giúp tôi đi mà

-Thiên Lâm, cứu tôi

-Làm ơn, mở cửa đi mà

-Thiên Lâm, ra mở cửa giúp tôi.Thiên Lâm cứu tôi _Đan Đan không ngừng kêu gào, nước mắt cô bắt đầu trào ra _cô khóc, cô mong sẽ có người nghe thấy cô nói nhưng đáp trả lại những tiếng gào của cô chỉ là sự im lặng.Cô ngồi phịch xuống sàn nhà, cô tuyệt vọng, mồ hôi từ trán cô túa ra không ngừng, tay chân cô bủn rủn. và rồi cô chìm vào cơn mê, kí ức quá khứ của cô ùa về.

-Nè, mọi người chơi trốn tìm cùng Tiểu Đan nhé _Đan Đan nhí nhảnh ra lệnh

-Tiểu thư muốn chơi à?_Một người giúp việc âu yếm hỏi

-Ừ, Tiểu Đan muốn chơi, muốn mọi người cùng chơi và cả chị Linh Nga cùng chơi nữa!_Đan Đan nũng nịu nói

-Được rồi, chị và mọi người sẽ cùng chơi với Đan Đan nha! _Linh Nga mỉm cười nhìn đứa em gái

-Vậy xù xì xem ai làm nào _Đan Đan phấn khởi

-Trốn ở đâu bây giờ _Đan Đan lăm bằm

-A, kia có cái nhà kho, vào đó trốn tạm _Đan Đan reo lên, cô bé nhanh chóng vào trong trốn.Lát sau cô nghe thấy tiếng bước chân, cùng tiếng cười nói rí rít rồi cánh cửa của nhà kho bỗng dưng khép lại.Lí do là do người làm lúc này vào nhà kho lấy đồ quên khóa nên bây giờ họ ra khóa cửa lại và dĩ nhiên là Đan Đan cũng bị nhốt cùng trong đó.Nhưng cô bé không hay biết gì, cô cứ ngỡ là cánh cửa chỉ bị khép lại thôi chứ không hề bị khóa, mãi đến tối khi cô bé đã chờ cả buổi nhưng vẫn không thấy người làm tới tìm,cô bé mới quyết định chui ra, nhưng không được nữa rồi, cánh cửa nhà kho đã bị khóa, không mở ra được. Trong đêm, tiếng một cô bé 6 tuổi kêu gào với mong muốn sẽ có người đến mở cửa cho cô ra ngoài, nhưng dù có gào rất cả họng thì vẫn không có ai đến.Còn về phía gia đình Đan Đan, ngay từ chiều hôm đó, những người giúp việc trong nhà đã chia nhau đi tìm Đan Đan, nhưng không ai tìm ra cô bé cả, còn nhà kho thì chưa ai nghĩ đến vì họ nghĩ một tiểu thư thì chẳng bao giờ chui vào đó trốn cả.Mãi đến sáng hôm sau, mọi người mới tìm ra Đan Đan trong tình trạng cả người Đan Đan nóng như lửa đốt, mồ hôi liên tục túa ra.Cũng từ đó mà cô rất sợ ở một mình ở những nơi tối tăm.Từ khi trở về Việt Nam sống, cứ tối đến cô lại ôm gối qua phòng Vy vy ngủ cùng Tiểu Phong, Tuyết và Vy biết rõ điều này nên họ cũng không nói gì.Vậy mà bây giờ....

-Đan Đan, cô làm sao vậy, tỉnh lại nào_ Thiên Lâm sốt ruột vỗ má Đan Đan

-Đan Đan, này Đan Đan, hết chỗ ngủ rồi hay sao mà vào đây ngủ hả_ Cậu gất lên

Đan Đan từ từ mở mắt

-Thiên Lâm, cuối cùng anh cũng đến rồi_ Đan Đan gắng gượng nói rồi mỉm cười với nụ cười nhợt nhạt. Sau câu nói đó cô ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

-Úm..._ Đan Đan từ từ mở mắt, cô cảm thấy đầu mình đau như búa bổ

-Dậy rồi à_ Thiên Lâm lo lắng hỏi

-Cô cảm thấy thế nào?

-Không khỏe ở đâu?

-Có muốn ăn gì không?

-Uống nước nhé_ Thiên Lâm hỏi tới tấp

-Này, anh đang hỏi cung tôi đây à, muốn hỏi gì thì cũng từ từ đã chứ_ Đan Đan khề gất

-Tôi... tôi xin lỗi_ Thiên Lâm áy náy

-Không sao, mà đây chẳng phải phòng cậu sao.Sao tôi lại ở...Người Đan Đan bỗng dưng run lên, cô nhớ lại chuyện lúc chiều, cô sợ hãi, mồ hôi cô túa ra, nước mắt cô chảy ra, lăn dài trên má.Thấy thế, Thiên Lâm vội ôm chăm lấy cô, cậu nhẹ nhàng vỗ về cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cậu nói:

-Đừng khóc, có chuyện gì nói tôi nghe xem nào.

-Hức hức... tôi đã rất sợ...hức hức

-Thôi nào, đừng sợ nữa, mọi chuyện đã qua rồi

-Hức hức_Đan Đan vẫn cứ khóc nhưng giờ đây, trong giờ phút này cô cảm thấy an toàn, người cô bớt run hơn, cô cảm thấy bớt sợ hơn.

Cốc!cốc!cốc

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Thiên Lâm và Đan Đan lúng túng tách nhau ra.Đan Đan quệt nhanh dòng nước mắt.Thiên Lâm nhanh chóng lấy lại phong thái của mình.

-Vào đi_ Thiên Lâm điềm tĩnh nói

Quản gia Kiều mở cửa bước vào, sau khi đặt tô cháo gà thơm ngon, nóng hổi,chứa nhiều dinh dưỡng lên bàn(quảng cáo cho thương hiệu cháo gà mà quản gia Kiều nấu một tí),quản gia Kiều kính cẩn nói:

-Cậu chủ còn gì dặn dò

-Được rồi.Không còn việc gì nữa, bà có thể ra ngoài

-Vâng_quản gia Kiều cung kính bước ra ngoài

-Hj, cảm ơn nhé!

-Chuyện gì?_ Thiên Lâm nhú mày hỏi

-Cảm ơn vì đã làm tôi bớt sợ hơn, cảm ơn vì đã ở bên an ủi tôi lúc tôi không, cảm ơn vì...mà cậu đã đưa tôi ra khỏi đó hả?

-Ngoài tôi ra thì còn ai nữa_ Thiên Lâm tự hào

-Thật không?_Đan Đan nghi ngờ nhìn Thiên Lâm

-Tất nhiên là thật rồi_Thiên lâm giãy nảy

-Được rồi, làm gì ghê vậy.Cảm ơn vì đã đưa tôi ra khỏi đó

-Thế chứ, cháo nằm ở trên bàn kia, ăn đi_Thiên Lâm giục

-Thanks

9h30’:

-Được rồi, về đi dù sao thì cũng cảm ơn vì những việc đã làm cho tôi chiều hôm nay_Đan Đan nhẹ nhàng nói

-Không có gì, ngày mai cô có thể nghỉ ở nhà một ngày_Thiên Lâm nói

-Ừ, mà tôi được nghỉ thật chứ?_Đan Đan hỏi lại.Thiên Lâm gật đầu rồi cậu bước vào xe về nhà

Tối đó, cậu đã suy nghĩ rất nhiều.Liệu cậu có nên.....

-Bây giờ mới về à?_Tiểu Phong ngồi trên ghế sofa nghiêm giọng hỏi

-Ừ, tại gặp một chút rắc rối_Đan Đan áy náy

-Cậu có biết là mọi người đã rất lo lắng không hả?_Vy Vy chạy lại chỗ Đan Đan mắng

-Hi, tớ xin lỗi

-Sao cậu không bắt máy?_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Cậu có gọi cho tớ à, để tớ xem nào_Đan Đan nói rồi lôi điện thoại của mình ra xem thử

-Trời, 16 cuộc gọi nhờ.OMG_Đan Đan kêu lên rồi khẽ liếc sang chỗ Tiểu Phong và Tiểu Tuyết nuốt nước bọt, cô cố mỉm cười, nụ cười vô cùng “tươi tắn”:

-Hi...hi..bạn của tớ..tớ không ngờ là mình lại về muộn đến thế, đã để các cậu lo lắng rồi...thành thật xin lỗi nhé!

-Còn cười được nữa à, về muộn thì cũng phải gọi điện báo cho bọn tớ một tiếng chứ_ Tiểu Phong trách

-Ừ, tớ biết rồi, lần sau tớ sẽ rút kinh nghiệm_Đan Đan tỏ vẻ hối lỗi

-Thế thì tốt, thôi mọi người mệt rồi, đi ngủ thôi_ Tiểu Tuyết khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

-Hôm nay có việc gì giao cho tôi đây_Đan Đan nhí nhảnh nói

-Ra xe đợi tôi đi_Thiên Lâm nghiêm túc nói

-Ừ_Đan Đan nhẹ nhàng trả lời.”Không biết có chuyện gì mà anh ta nghiêm túc vậy nhỉ?”_Đan Đan vừa đứng đợi vừa tự hỏi

-Đi thôi_Thiên Lâm từ trong nhà bước ra nói

-Đi đâu?_Đan Đan thắc mắc

-Đến nơi này, tôi có chuyện muốn nói với em

-Khoan...em à, em nào vậy, tôi nghe nhầm phải không?

-Không, đi thôi _Thiên Lâm nói rồi lôi tuột Đan Đan vào xe.Ngồi trên xe, thỉnh thoảng Đan Đan lại liếc nhìn Thiên Lâm, cô cảm thấy Thiên Lâm hôm nay có gì lạ lắm.Mới chỉ hôm qua cô không đi làm thôi mà hôm nay Thiên Lâm dường như thay đổi hẳn, từ biểu hiện trên khuôn mặt đến từ ngữ xưng hô với cô:Hôm nay tự dưng cậu trở nên rất nghiêm túc hơn lại còn xưng tôi _em với cô nữa.

-Đến rồi _Thiên Lâm dừng xe trước một cánh đồng cỏ lau rộng lớn

-Woa, đẹp tuyệt vời _Đan Đan reo lên khi bước ra khỏi xe

-Sao anh biết chỗ này hay vậy!Vừa yên tĩnh, không có người qua lại, lại vừa rộng nữa, không khí lại trong lành.Nơi này quả là very very tuyệt vời _Đan Đan phấn khởi

-Em thích đến vậy à?

-Hôm nay anh bị làm sao vậy?

-Làm sao là làm sao? _Thiên Lâm nhún mày

-Thấy anh tự nhiên thay đổi hơi bị nhiều đó à nha

-Thay đổi cái gì?

-Thì tự nhiên...à mà anh đưa tôi đến đây làm gì vậy?

-Tôi có chuyện muốn nói với em _Thiên Lâm nhìn vào mắt Đan Đan nói

-Stop, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế, tôi bị yếu tim đó, với cái kiểu nhìn người khác nghiêm túc như anh thì tim tôi sẽ rơi ra ngoài mắt _Đan Đan bông đùa

-Tôi có chuyện nghiêm túc muốn hỏi em?

-Có chuyện gì thì cứ hỏi đi, mà đừng có xưng tôi với em nữa!Tôi chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi thôi nhé.Anh gọi tôi bằng em làm tôi nổi hết cả da gà lẫn da vịt lên rồi nè

-Đan Đan này, nếu như...em thực sự yêu một người thì cảm giác của em sẽ ra sao?

-Yêu á? _Đan Đan hỏi

-Ừ _Thiên Lâm gật đầu

-Tôi cũng không biết nữa.Có thể yêu là: sự rung cảm của trái tim, khi yêu có lẽ mọi cảm xúc sẽ luôn hướng về người đó, khi yêu một người thì ta sẽ luôn quan tâm, lo lắng cho người đó, khi người mà ta yêu thương mỉm cười thì ta cảm thấy hạnh phúc, trái tim ta cũng đập rộn ràng,yêu là muốn làm cho người đó cười nhiều hơn, muốn đem đến cho người đó thật nhiều điều tốt đẹp và khi ta thực sự yêu một người thì..

-Thì sao?

-Thì lúc ở bên người đó ta sẽ cảm thấy thật an toàn, những lúc ta gặp khó khăn có thể ta sẽ nghĩ về người đó đầu tiên.Tóm lại mọi hoạt động của ta đều mang hình bóng của người đó

-Vậy thì đúng nó rồi _Thiên Lâm khề nói

-Nhưng tôi cũng không chắc đâu, đây chỉ là suy đoán của riêng tôi thôi

-Đan Đan _Thiên Lâm nhìn sâu vào đôi mắt café của Đan Đan, cậu hít thở thật mạnh bởi vì lúc này đây trái tim cậu không ngừng đập rộn ràng khi đối diện với người con gái mà.....

-Nếu bây giờ...tôi...tôi...nói .....em...à không...tôi...tôi thích em...em đồng ý làm bạn gái tôi nhé!Em...em...sẽ đồng ý chứ? _Thiên Lâm ấp úng

-Tôi...tôi _Đan Đan bối rối.

-Tôi cần thời gian suy nghĩ...được không? _Đan Đan cúi gằm xuống đất hỏi

-Được rồi, nếu em chưa có câu trả lời thì để sau vậy. Một tuần đủ không, chúng ta sẽ gặp nhau ở nơi này nhé.Nếu như em không đến... thì có nghĩa là em từ chối còn nếu như ngược lại nghĩa là em đồng ý.Chúng ta sẽ gặp nhau ở đây lúc năm giờ chiều, tôi sẽ chờ câu trả lời của em trong khoảng một tiếng đồng hồ.

-Cứ quyết định thế đi.Còn bây giờ tôi có thể về được không?

-Ừm, tôi đưa em về

-Khỏi, tôi muốn về một một mình_Đan Đan từ chối rồi bước nhanh về phía đường quốc lộ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Liệu cô ấy có đến không?”_Thiên Lâm lo lắng khi nhìn vào đồng hồ đã chỉ 5h53’

1’

2’

3’

4’

5’

6’ trôi qua

-Em thực sự không đến sao?_Thiên Lâm hụt hẫng nói rồi cậu lặng lẽ bước ra về

-Nè, không tính nghe câu trả lời à?_Đan Đan nhẹ nhàng bước từ một góc khuất của cánh đồng cỏ lâu ra

-Sao em lại từ đó bước ra?_Thiên Lâm xoay người lại ngạc nhiên hỏi

-Muốn nghe cái gì trước:Câu trả lời hay nguyên nhân tại sao tôi bước từ đó ra trước?_Đan Đan nghiêng đầu hỏi

-Tôi muốn nghe câu trả lời trước

-Xem nào, tình hình là tôi vẫn chưa có câu trả lời.Bây giờ thế này nhé:Tôi ngắt một bông lau rồi ngắt từ từ từng ngọn một xem câu trả lời là thế nào nhé!

-Đan Đan, đây không phải là...

-Stop, tôi biết anh định nói gì nhưng cứ làm thế đã nhé.Đứng một nơi thì chán lắm, vừa đi vừa ngắt nha!_Đan Đan nói rồi nhẹ nhàng bước về phía trước, vừa đi cô vừa khẽ nói:Đồng ý!Không đồng ý....Cứ thế sau mỗi câu nói cô lại ngắt một bông Còn Thiên Lâm bước theo Đan Đan, chăm chú nghe từng câu nói của cô, cậu lo lắng, cậu sợ_sợ câu trả lời là sự từ chối của Đan Đan

-Đồng ý

-Không đồng ý

....

-Không đồng ý

-Đồng ý

-Và....

-Không đồng ý

-Đây là câu trả lời của em

Đan Đan khẽ gật đầu, điều đó làm Thiên Lâm thất vọng, cậu quay lưng, bước từng bước nặng nề về phía chiếc xe của mình

-Đi đâu đó?_Đan Đan hỏi vọng theo

Thiên Lâm im lặng

-Nè, Hoàng Thiên Lâm, anh đổi ý rồi à, trên tay em vẫn còn một nhánh bông lau cuối cùng mà, em vẫn chưa trả lời đấy.....

Thiên Lâm dừng lại

-Câu trả lời của em là .....EM ĐỒNG Ý,ĐỒ NGỐC!

Ngay giây phút đó: Thiên Lâm lập tức xoay người lại, cậu nhìn thẳng vào Đan Đan nhìn thẳng vào người con gái mà cậu thật sự yêu thương.Còn Đan Đan, cô nhẹ nhàng cho ngón cổ lâu còn sót trên tay mình rồi xuống đất, nước mắt cô lăn dài trên đôi má trắng hồng của cô_những giọt nước mắt chứa đầy hạnh phúc.

-Đừng khóc, cảm ơn em..._Thiên Lâm nhẹ lau nước mắt cho Đan Đan rồi vòng tay ôm lấy cô vào lòng.

Nhưng tia nắng ấm áp của buổi chiều tắt dần, ánh hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống, những con gió lướt qua ,nhẹ nhàng như đến chia vui niềm hạnh phúc mà hai con người đang nhận được.Tình yêu của họ chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

-Đan Đan, em gọi thật đấy!_Thiên Lâm vừa bước vào phòng vip của “Angel or Devil” lên tiếng mắng Đan Đan(bạn nào không nhớ “Angel or Devil” là cái gì thì vui lòng xem lại chương 2 giúp Snow nha!)

-Em gọi cái gì nào?_Đan Đan ngây thơ hỏi

-Lúc chiều em xin nghỉ, vậy mà tối nay lại gọi điện cho anh bảo anh đến nơi này chơi.Thật là không biết nên nói em thế nào nữa

-Hì hì, hôm qua em quên mất một việc nên bây giờ gọi anh đến đây thực hiện việc đó.À, anh gọi cho bạn anh đến đây luôn đi,lúc nãy gọi anh mà quên mất _Đan Đan hí hửng nói

-Ừ, nhưng việc gì vậy?_Thiên Lâm nhàu mày

-Bí mật không thể bật mí _Đan Đan nhí nhảnh trả lời.

-Được rồi, nếu là bí mật không thể bật mí thì lát nữa anh biết cũng được

-Ừ, lát nữa anh sẽ biết _Đan Đan khẽ cười

-Anh ra ngoài gọi điện đây

-Ừm, anh đi đi , nhanh lên nhé! _Đan Đan giục.Thiên Lâm gật đầu rồi nhanh chóng bước ra ngoài

-Vâng, tí có gì dặn dò _Tú Anh lễ phép bắt máy

-Em mang cho chị vài chai rượu ngoại nha, loại nào ngon ấy.À lát nữa mang rượu vào cứ xem chị là khách quen nha, vì có bạn chị đến nữa mà bọn chị đang giấu thân phận nên...

-Vâng, em rõ rồi ạ!

-Ừ, vậy chị tắt máy đây!

-Vâng _Tú Anh lễ phép rồi chờ cho Đan Đan tắt máy rồi cũng tắt máy

-Anh gọi rồi, lát nữa bạn anh sẽ đến ngay _Thiên Lâm vừa bước vào phòng vừa thông báo

-Lát nữa bạn em cũng sẽ đến!

-Vậy à

Cốc!Cốc!Cốc

-Vào đi _Đan Đan nói

-Chị Đan Đan, rượu của chị đây

-Ừ, cảm ơn em, em cứ để đó đi

-Vâng, vậy em xin phép ra ngoài.Có gì dặn dò thì chị cứ gọi cho em

-Chị biết rồi _Đan Đan mỉm cười

-Em xin phép _tú Anh cúi chào rồi bước nhanh ra ngoài

-Ừa, mà nhỏ Tiểu Tuyết này sao không trả lời lại.Kiểu này chắc đang làm việc nên không biết mình nhắn tin cho rồi _Đan Đan thở dài nói

-Có vấn đề gì sao Đan Đan? _Thiên Lâm ngồi cạnh hỏi

-Em đã nhắn tin cho các bạn em rồi, em bảo nếu nhận được tin nhắn thì nhớ nhắn lại cho em để em biết.Mọi người đều đã nhắn lại hết rồi, riêng Tiểu Tuyết là nãy giờ vẫn chưa thấy nhắn lại cho em thôi, em đoán là nó đang bận nên không biết.Chắc bây giờ em phải Alo cho nó thôi, đợi em chút _Đan Đan trình bày rồi bấm số gọi điện cho Tiểu Tuyết

-”Tại hạ” xin nghe! _Tiểu Tuyết bông đùa

-Đang làm gì đó, tớ nhắn tin mà không thèm nhắn lại cho người ta luôn, chẳng dữ z má! _Đan Đan vờ giận dỗi

-”Các hạ” có nhắn tin cho “tại hạ” à?

-Ừ, không thèm nhắn lại cho người ta nữa, dỗi luôn

-Hjff, sorry nha!Tại tớ đang làm việc nên không biết.Nào, gọi tớ có việc gì nói tớ nghe xem

-Đến “Angel or Devil” đi, nhanh nhá! Cho cậu 20’ _Đan Đan nói thật nhanh rồi tắt máy

-Có vấn đề gì vậy, sao em nói nhanh thế _Thiên Lâm hỏi

-Không nói nhanh thì Tiểu Tuyết sẽ cắt ngang lời em nói rồi từ chối cho xem.Vì nó rất xem trọng công việc nên phải làm vậy thôi _Đan Đan giải thích rồi cầm cốc nước lên uống một ngụm

-Nhưng em là bạn cô ấy mà _Thiên Lâm thắc mắc

-Ừ, em là bạn của cô ấy, bốn chúng em còn chơi rất thân với nhau nữa cơ.Với Tiểu Tuyết cô ấy rất xem trọng công việc nhưng đối với bạn bè cô ấy còn xem trọng hơn gấp nhiều lần.Tuy nhiên, hiện tại nó phải tuân thủ quy định của công ti nên mới vậy.Em biết điều đó nhưng em vẫn phải bắc nó xin về sớm vì nó là bạn em nên. ...lát nữa anh sẽ biết _Đan Đan ra chiều bí ẩn

-Hi, Đan Đan _Vy Vy hớn hờ

-Nhờ cậu mà tớ có dịp ra ngoài đây.Không là tớ chết ù trong công ty lun rồi.Ừa, mà sao cậu ta lại ở đây _Vy Vy ngạc nhiên

-Là tớ bảo anh ấy đến đây _Đan Đan vừa nói vừa kéo đến chỗ ngồi

-”Anh ấy”, lạ à nha! _Tiểu Phong bước vào trêu chọc

-Hj hi, làm gì mà để ý ngôn ngữ của người ta ghê thế _Đan Đan ngoáy lại

-Thiên Lâm, mày gọi bọn tao đến nơi này làm cái gì? _Anh Khang từ đâu chui ra oang oang

-Mày bé bé cái mồm giùm tao cái, cái gì mà la lên ghê thế.Mày xem Vy Vy:bạn Đan Đan kia, bị mày dọa cho khiếp quá đến nỗi chưa uống xong ngụm nước đã phun hết ra ngoài rồi kìa.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

-Ồ, mình xin lỗi _Anh Khang gãi đầu, mặt bắt đầu đỏ dần lên.Nhìn mặt Anh Khang cả lũ không ai bảo ai đều lần lượt ra, ôm bụng cười sặc sụa.

-Ha ha, mày nhìn lại cái mặt của mày ha ha đi ha ha ha Anh Khang_Thiên Lâm cố gắng nói

-Thiên...ha ha..Thiên...Lam nói đúng...đúng...đúng đấy...ha ha_Gia Kiệt vừa ôm bụng cười vừa nói

-Yaaaaaaaaaaaaa, bọn mày là bạn tao mà cư xử như thế đó à_Anh Khang bực mình gắt

-Xin...Xin...ha...ha...lỗi.Bọn tao chỉ là...ha ha..._Thiên Lâm cố nói từng chữ

-Có thôi không?

-Được..được rồi_Gia Kiệt nói

-Vui nhĩ?_Tiểu Tuyết lên tiếng rồi rất tự nhiên cô lại ngồi vào chiếc ghế sofa rót một cốc rượu rồi húp lấy một ngụm

-Người đó là bạn em à?_Thiên Lâm quay sang hỏi Đan Đan

-Vâng_Dan Đan mỉm cười trả lời

-Cậu đến rồi!_Tiểu Phong nói rồi tiến lại bên bạn

-Sao, Đan Đan gọi tớ đến đây làm gì?_Tiểu Tuyết uống thêm một ngụm rượu, hỏi

-Mọi người đã đến đầy đủ rồi, vậy tớ xin thông báo một chuyện cực kì quan trọng_Dan Đan ra vẻ nghiêm trọng

-Tớ đoán nhé!_Tiểu Phong xen vào

-Cũng được_Dan Đan cười

-Lúc này cậu gọi hấn ta là anh lại nói năng nhẹ nhàng với hấn, ngoài việc cậu và hấn..._Tiểu Phong để lửng câu nói của mình

-Đang Love_Tiểu Tuyết nói

-Ừ, hôm nay tớ mời các cậu đến đây là để kỉ niệm ngày chúng tớ chính thức cặp với nhau_Dan Đan tuyên bố

Mọi người trong phòng Vip lúc này vô cùng ngạc nhiên, riêng Tiểu Tuyết và Tiểu Phong_họ không lấy làm ngạc nhiên lắm

-Haizzzzzzzzzz, phiền thật giờ tính sao đây.Họ say nên gục hết rồi_Tiểu Phong thở dài

-Đưa Tiểu Đan và Vy Vy về, còn bọn họ cho họ ở đó cũng được, lát bảo Tú Anh móc trong phòng cho họ chiếc chìa khóa để mai họ tự mở cửa ra về, bảo nó gắn ghi chú lên chiếc chìa khóa nữa kẻo họ không biết đó là chìa khóa gì_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói

-Ý cậu là nhốt họ lại?_tiểu Phong hỏi

Tiểu Tuyết gật nhẹ đầu

7h sáng, tại ban công dãy 12 trường Royal:

-Đan Đan đâu?_Thiên Lâm hỏi

-Hỏi làm gì?_Tiểu Phong hỏi

-Cco ấy đâu?_Thiên Lâm vẫn kiên nhẫn hỏi lại

-Hôm nay nghỉ_Tiểu Tuyết trả lời

-Nghỉ, Tiểu Đan có chuyện gì sao?cô ấy bị sao à?_Thiên Lâm lo lắng

-Mệt, đầu đau gì đó do tối qua uống quá nhiều_Tiểu Phong ngán ngẫm trả lời

-Cô ấy không sao chứ?_Thiên Lâm hỏi

-Không biết_Tiểu Tuyết trả lời rồi quay sang nháy mắt với Tiểu Phong

-Cậu là bạn cô ấy mà?_Thiên Lâm bắt đầu bực

Tùng!tùng!tùng_Tiếng trống vào học đột nhiên vang lên

-Cứ từ từ mà nổi cầu đi nhé!Tụi này vào lớp đây._Tiểu Phong cười đáp.Cô rất hài lòng với kết quả mà mình đạt được:Đó là chọc tức được Thiên

Lâm.Còn Tiểu Tuyết, cô cũng khẽ mỉm cười, cô vui vì người mà Đan Đan chọn là người lo lắng cho Đan Đan thực sự,cô tin rằng Đan Đan sẽ được hạnh phúc.Điều đó làm cô thấy an tâm hơn.

-Ra về gặp tôi một lát _Tiểu Tuyết đứng trước bàn Thiên Lâm nói rồi lặng lẽ về chỗ ngồi của mình

-Có chuyện gì vậy? _Gia Kiệt ngồi bàn dưới chồm lên chỗ Thiên lâm tò mò hỏi

-Tôi cũng không biết nữa _Thiên Lâm lắc đầu. Thực sự cậu cũng đang tò mò đấy, nhưng mặc kệ nó bây giờ tâm trí cậu chỉ nghĩ đến Đan Đan.Cậu tự hỏi:”Không biết Đan Đan sao rồi?Chắc là Đan Đan mệt hay gì đó nên mới nghỉ học”rồi cậu tự nhủ ra về cậu sẽ đến thăm Tiểu Đan(eo ơi!Chết Tiểu Đan rồi.Mỗi lần để Thiên Lâm đưa về cô toàn chỉ cho cậu nhà giả chứ có phải nhà thật đâu)

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

-Cậu thật sự yêu Đan Đan chứ? _Tiểu Tuyết hỏi

-Sao cậu lại hỏi vậy?Cậu nghĩ ngờ tình yêu của tôi dành cho Đan Đan _Thiên Lâm không hài lòng

-Trả lời tôi đi _Tiểu Tuyết ra lệnh

-Đúng vậy

-Vậy thì tốt, hãy đem hạnh phúc đến cho bạn tôi.Đừng bao giờ làm Đan Đan khóc, nếu không. . .

-Không có chuyện nếu không đâu

-Tôi mong là vậy.Nếu như cậu dám làm bạn tôi khóc, cậu chuẩn bị tinh thần đi, tôi sẽ không tha thứ cho những ai làm bạn tôi tổn thương đâu _Tiểu Tuyết lạnh lùng nói

-Cậu không phải thích Đan Đan chứ? _Thiên Lâm nghi hoặc khi thấy Tiểu Tuyết rất quan tâm đến Tiểu Đan. Ngay từ đầu, cậu đã không thích Đan Đan làm bạn với một tên con trai rồi, vậy mà Tiểu Đan còn hơn thế đã chơi với tên con trai này ngay từ nhỏ, mà không những là một tên con trai mà cô ấy còn chơi thân với hai tên con trai nữa chứ.

-Ha ha, tôi thích Đan Đan _Tiểu Tuyết cười lớn

-Không phải sao?

-Hì, cậu đa nghi quá đấy.Nhưng không sao, đừng đa nghi quá là được.Giữa tôi và Đan Đan sẽ không thể xảy ra chuyện gì cả.Càng không thể có chuyện tôi thích Đan Đan, vì tôi là. . . _Tiểu Tuyết bỏ đó câu nói

-Vì cậu là gì? _Thiên Lâm nhún mày khó hiểu

-Chuyện đó không quan trọng.Quan trọng là cậu đối với Đan Đan thật lòng là tôi an tâm rồi! _Nói rồi Tiểu Tuyết lặng lẽ bước xuống sân thượng

-Đan Đan, rốt cuộc nhà em ở đâu hả? _Thiên Lâm gắt

-Thì em đã chỉ rồi còn gì? _Đan Đan lo lắng

-Hôm qua anh có đến đó rồi.Nhưng người trong nhà bảo trong nhà không có ai tên là Đan Đan cả _Thiên Lâm tức giận

-Hả, cái gì?Anh đã đến đó sao?Anh vào nhà chưa?Nhà đó thế nào, đẹp không?Em chưa vào đó lần nào, anh sướng thật đấy, được vào ngôi nhà đó luôn.Em nghe họ nói là vườn nhà đó rất đẹp, có rất nhiều hoa, nhưng khổ nỗi là ông chủ nhà đó hắc ám quá không thích người lạ vào nhà của mình nên rất ít người có cơ hội vào đó tham quan.Vậy mà anh lại được vào đó mở mang tầm mắt.Thế nào nơi đó đẹp không kể cho em nghe xem nào _Đan Đan thao thao bất tuyệt mà không hề để ý đến Thiên Lâm đang nóng mặt đỏ tai vì tức giận

-Hoàng Linh Đan, em thật quá đáng.Dám chỉ nhà giả cho anh làm anh suýt nữa bị chó cắn, may mà anh chạy nhanh ra xe nếu không thì giờ này anh đã nằm trong bệnh viện rồi em có biết không hả? _Thiên Lâm quát

-Hơ, em xin lỗi chỉ là em chưa thể chỉ cho anh nhà ở thật của em vì em có nỗi khổ riêng. Ai mà biết anh lại tìm vào đó chứ _Đan Đan “bào chữa” cho mình

-Cái gì mà chưa thể chỉ chứ.Quan hệ giữa chúng ta là gì nào?

-Em biết nhưng...nhưng...tóm lại sau này đến lúc, em sẽ nói cho anh biết tất cả còn bây giờ thì em xin lỗi.Mà anh bị chó rượt thật à?_Đan Đan tỏ vẻ hối lỗi

-Chứ còn gì nữa, xe của anh bị con chó đó cào xước hết rồi.Anh mới đem nó đi “bệnh viện” vào tối hôm qua đấy

-Ha~~~~~.Khô thân anh._Đan Đan an ủi nhưng ngay sau đó hình như không thể nhịn cười được nữa cô liền ôm bụngj cười sặc sụa khiến con giận vừa mới dịu xuống Thiên Lâm bùng phát, cậu gắt lên:

-Em còn cười được à ?

-Em..ha ha..em ....ha ha ha ..xin lỗi..em...e..em..đã cố...nhị..n nhưng..nhưng...ha ha...như...ng...

-Em

-Xin lỗi mà..em đâu có cố ý chỉ là hơi buồn cười một tí thôi.Anh hãy tưởng tượng mà xem một thiếu gia vào người khác tìm người mà bị chó đuổi thì sẽ chạy ha ha....._Đan Đan ôm bụng cười ngặt nghẽo

-Có thôi không hả?

-Em xin lỗi.Được rồi, không nói chuyện đó nữa.Để chuột tội lát nữa em sẽ xuống bếp nấu cơm chiên cho anh ăn, chịu không?

-Em bảo là không biết nấu mà.

-Ừ, thì không biết nấu thật.Nhưng mà vì anh nên em mới học từ sư phụ Tiểu Phong đó.Vài bữa nữa em sẽ theo học tài nghệ nấu ăn của sư phụ Tiểu Tuyết luôn_Đan Đan hí hửng khoe

-Tiểu Phong?Cậu ta biết nấu ăn sao?_Thiên Lâm tò mò

-Ừ, Tiểu Phong và Tiểu Tuyết cả hai người họ đều nấu ăn cực đỉnh.Ngon đến nỗi đạt excellent level luôn.Mà anh nên cảm thấy hạnh phúc khi được thử món đầu tiên em nấu đó nha

-Món đầu tiên?

-Ừm,tại trước giờ em chưa nấu cho ai ăn món gì bao giờ, vì em có biết nấu đâu.Ngoài mì gói ra thì em chịu, mà mì gói thì chẳng ai ăn rồi đó, mà nếu có muốn ăn thì ai cũng nấu được nên em không có dịp trổ tài_Đan Đan hơi buồn

-Ừm, cảm ơn em đã vì anh mà học nấu ăn.Anh không những hạnh phúc vì được ăn món đầu tiên em nấu mà còn rất hạnh phúc khi người con gái anh yêu vì anh mà chịu khó xuống bếp học nấu ăn_Thiên Lâm vòng tay ôm lấy Đan Đan thủ thủ.Điều đó khiến Đan Đan rất vui, cô hạnh phúc và sung sướng vô cùng.

Thời gian sau đó, tình cảm giữa Đan Đan và Thiên Lâm vẫn tiếp diễn, tình cảm của họ được bồi đắp lên từng ngày.Nhưng có bao giờ một cuộc tình lúc nào cũng êm đềm.Khi yêu chắc hẳn sẽ gặp sóng gió, khó khăn,...Điều quan trọng là hai người cùng nhau bước qua khó khăn đó.Vậy tình yêu giữa Đan Đan và Thiên Lâm sau này có gặp sóng gió hay không? Hay cứ chờ xem vào những chương sau nhé!Còn bây giờ mình xin phép mời các bạn đến xem con đường trước mặt mà Tiểu Vy của chúng ta sẽ bước qua.Nó sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

-Tiểu Vy, mình muốn gặp bạn một lát có được không?_Anh Khang lấy hết dũng khí để đứng trước mặt Tiểu Vy nói lên lời đề nghị của mình

-Ừ, mà có chuyện gì sao?

-À, cũng không có gì quan trọng, chỉ là...chỉ là..._Anh Khang ấp úng

-Chỉ là gì?_Vy Vy nhún mày

-Ra sau trường nhé.Mình sẽ đợi_Anh Khang nói thật nhanh rồi quay mặt bước đi

Phía sau trường:

-Có chuyện gì vậy?_tiểu Vy hỏi

-À...ừm...thực ra...thực ra...

Tiểu Vy kiên nhẫn chờ đợi

-Ồ...ừm...thực ra..thực ra mình...muốn...muốn...

-Muốn gì?Cậu nói đi mình đang nghe, làm gì mà cứ ập a ập ứng thế_Tiểu Vy bật cười trước vẻ đáng yêu của Anh Khang nhưng cô nàng vẫn không khỏi khó chịu khi Anh Khang cứ ngập ngừng trong lời nói

-Mình muốn...muốn...xin số...điện thoại của cậu_Anh Khang nói một lèo

-Ha ha thì ra là vậy.Vậy cậu cứ nói thẳng, làm gì mà cứ ập a ập ứng như vậy.Cậu là con trai mà, làm gì phải ngượng ngùng chứ_Tiểu Vy mỉm cười.Nụ cười của cô ngay lập tức lọt vào mắt của Anh Khang khiến cậu đỏ người ra, trái tim cậu đập rộn ràng

-Này, số của tớ là 016xxxxxxx_Tiểu Vy khẽ đọc số.

-À..ừ..cậu đọc lại nhé!Tớ..tớ chưa nghe kịp_Anh Khang giật mình

-Được rồi,nghe kĩ nhé!Số của tớ là 016xxxxxxx

-Ừ, cảm ơn nhé!-Anh Khang mỉm cười

-Alo, đây có phải là số của bạn Triệu Bảo Vy không?_Anh Khang lo lắng hỏi

-Vâng, đây là số của Vy Vy._Vy Vy trả lời

-Chào Vy Vy, mình là Anh Khang đây_Anh Khang mừng rỡ

-Cậu gọi có việc gì vậy?

-Ồ..tớ có thể mời cậu đi chơi được không?

-Bây giờ á?

-Ừm

-Tớ đang bận, lúc khác nhé!_Tiểu Vy ái ngại từ chối Thực sự cô rất muốn ra ngoài nhưng biết làm sao bây giờ, cô còn phải trông ‘New Style’ nữa

-Ừm vậy thì tiếc quá.Khi nào cậu rảnh, tối nay thế nào?Mình muốn mời cậu đi ăn_Anh Khang hơi thất vọng

-Tối nay à.Tối nay thì tớ rảnh.Gặp nhau ở đâu đây?

-Cậu rảnh à. Vậy tớ sẽ đến đón cậu,nói cho tớ địa chỉ đi_Anh Khang mừng rỡ

Trước cửa nhà hàng Ming Dynasty:

-Vào đây ăn à?_Tiểu Vy nhú mày không ưng ý

-Sao vậy?Cậu không thích nơi này à?_Anh Khang hơi lo lắng.Dù sao đây cũng là buổi đầu tiên đi ăn cùng Tiểu Vy vậy mà cậu làm Vy Vy không hài lòng.

-Không, ở đây các món ăn rất ngon, phục vụ tốt, cảnh đẹp nhưng.

-Nhưng sao?-Anh Khang sốt ruột

-Hôm nay tớ không muốn ăn ở đây.Mình đến nơi này ăn nhé.Tớ biết chỗ này ăn cũng được lắm_Vy Vy cười.Nụ cười của cô khiến trái tim của Anh Khang một lần nữa bị lỗi nhịp, cậu đỏ người ra cho đến khi Vy Vy gọi:

-Được không?Chúng ta đến đó ăn nhé!

-À..ừ được rồi chúng ta sẽ đến đó ăn, cậu chỉ đường đi

Sau một hồi quanh co, cuối cùng Anh Khang và Vy vy cũng đến được con phố ăn uống nằm ở đường Hồng Hà- quận Tân Bình, nơi nấu các món ăn miền Bắc khá ngon:

-Minh sẽ ăn ở đây à?_Thiên Lâm hỏi

-Ừm, chắc cậu chưa bao giờ đến đây nhỉ?_Vy Vy tò vò thích thú khi đến đây

-Anh Khang gạt đầu

-Cũng đúng thôi vì tớ nghĩ các thiếu gia như cậu thì ít biết về những nơi như thế này.Bọn mình thường hay đến đây lắm, các món ăn ở đây cũng khá ngon._Vy Vy quảng bá

-Cậu muốn ăn gì?_vy Vy chăm chú nhìn vào thực đơn hỏi

-Minh ăn gì cũng được

-Vậy tớ gọi nha!

-Ừ

-Chị cho tụi em hai tô bún cá rô đồng, hai tô bún ốc, hai tô bánh đa cua, hai tô cháo sườn...v...v...v_Tiểu Vy nói một lèo khiến chị phục vụ tròn mắt lên trước sức ăn không có giới hạn của Vy Vy

-Chùng đó thôi ạ_Vy Vy kết thúc màn gọi thức ăn của mình

-Gọi nhiều vậy em có ăn hết không đó/_Anh Khang hỏi, cậu hơi ngạc nhiên trước khả năng ăn uống của Tiểu Vy.

Vy Vy không nói gì, cậu nhìn chăm chăm vào Anh Khang vẻ không hài lòng.Anh Khang nhận ra được điều đấy trong ánh mắt của Tiểu Vy cậu lo lắng

-Minh đã nói sai gì à?

Tiểu Vy khẽ gạt đầu .

-Nếu mình đã nói sai gì thì bạn tha lỗi nhé.Tại mình thấy khả năng ăn của bạn hơi cao mà bạn thì trông khá mảnh mai nên. . .

-Mình không phải nói cái đó

-Vậy cậu không hài lòng chuyện gì?

-Lúc này cậu gọi tớ bằng gì?

-Cậu

Trước đó

-Bạn

Trước đó nữa

-Trước đó nữa?

-Ừ_Tiểu Vy gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

-Thức ăn của quý khách đây ạ_Người phục vụ tò vò niềm nở

-Cảm ơn_Vy Vy lịch sự đáp

-Trước đó nữa...mình xin lỗi...mình không nhớ

-Lần sau đừng tùy tiện gọi người khác bằng “em” khi cậu và tớ là bạn cùng lớp nhé!_Tiểu Vy khẽ nhắc nhở rồi cầm muống lên bắt đầu dùng bữa

-Chùng này tớ e là ăn không hết

-Cậu cứ ăn chùng nào không ăn nổi nữa thì để đó tớ giải quyết_Vy Vy điềm tĩnh nói

-Cậu giải quyết à?

-Ừ, vấn đề gì sao?

-Nhiều đồ ăn thế này cơ mà?

-Yên tâm, ăn đi_Vy Vy giục

-Sao cậu lại trả tiền trước vậy.Là tớ mời cậu đi ăn mà_Anh Khang không hài lòng

-Bữa này xem như tớ đãi cậu, lần sau cậu trả là được_Vy Vy điềm tĩnh nói.Anh Khang không nói gì ,tuy Vy Vy đã nói vậy nhưng hành động của cô khiến cậu cảm thấy bị...

-Đừng suy nghĩ nữa,tớ biết cậu đang nghĩ gì nhưng hãy xem như chúng ta là đối tác làm ăn, và cậu là đối tác của tớ.Cậu hiểu chứ!

-Nhưng mà...

-Đừng nhưng mà.Thôi vào lấy xe đi, cho tớ đi quá giang luôn nhé!

-Được rồi_Anh Khang trả lời,cậu ngừng suy nghĩ và vội đi lấy xe ngay

-Đây là nhà cậu à?_Anh Khang hỏi

-Không, nhà tớ ở gần đây

-Vậy sao cậu không để tớ đưa cậu về trước nhà luôn?

-Tớ không thể vì có chút vấn đề nhỏ nên tớ không thể cho cậu biết nhà tớ được.Thông cảm nhé!

-Vậy à_Anh Khang hơi hụt hẫng

-Thôi cậu về đi nếu để...._Vy Vy bỏ lửng câu nói

-Cậu định nói gì?

-Nếu để người nhà tớ thấy thì phiền phức đấy_Vy Vy tắc lưỡi

-Vậy à, vậy tớ về đây.Chúc cậu ngủ ngon_Anh Khang cười nói

-Ừ, cậu cũng vậy

Đứng nhìn theo bóng chiếc ô tô của Anh Khang ra khỏi con ngõ cô nàng không khỏi thở dài vì đã nói dối Anh Khang.Lát sau cô lững thững bước về nhà

-Hôm nay cậu rảnh không?_Anh Khang hỏi

-Có chuyện gì à?_Vy Vy hỏi

-Ừ, cũng không có gì chỉ là...chỉ là...muốn mời cậu ra ngoài chơi thôi

-Vậy à.Tiếc quá, tớ cũng...

-Nói chuyện với ai mà tớ tớ cậu cậu nghe có vẻ thân thiết vậy_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Alo, Anh Khang à.Xin lỗi nhé, tớ có việc bận nên...Vy Vy nói khể

-Ừm, không sao

-Bye_Vy Vy nói rồi nhanh chóng tắt điện thoại

-Ai đó?_Tiểu Tuyết tò mò

-Bạn mà cậu đến đây làm gì vậy.Không đi làm à_Vy Vy mỉm cười hỏi

-Có chứ, hôm nay tớ được về sớm.Mới được tăng lương.Tối đến “Angel or Devil”Nha, tớ khao_Tiểu Tuyết cười

-Ừm, mà gần đến sinh nhật cậu rồi.Không tính tổ chức hả?

Có chứ.Tớ sẽ tổ chức một đêm “Liveshow” từ thiện.Ca sĩ biểu diễn tớ mời hết rồi, giờ chỉ còn in vé nữa thôi

-Cả đời cậu mà không có việc từ thiện chắc cậu chết quá nhi_Vy Vy ngán ngẩm lắc đầu.Đến cả sinh nhật mà cũng tổ chức kèm với việc làm từ thiện nữa,mà năm nào cũng từ thiện hết.Không chán à?

-Không, công việc yêu thích của đời tớ mà_Tiểu Tuyết cười, nụ cười đẹp như nắng xuân, với cô cứ nhắc đến việc từ thiện, được làm hết mình cho công việc từ thiện là cô đã hạnh phúc lắm rồi

-Nè, cậu tính không tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc à?

-Rồi, chỗ dựa vững chắc của tớ chính là tình bạn, tình yêu thương mà mọi người dành cho tớ và cả niềm hạnh phúc trông việc làm từ thiện đó.

-Không tớ muốn nói đến chỗ dựa khác cơ.Cậu không tính tìm cho mình một nữa còn lại à?

-Sao biết hay vậy

-Tớ nói nghiêm túc đấy

-Không, tớ không nghĩ tới ý định đó.Mà dù có nghĩ tới thì tìm tớ cũng hết chỗ chứa cái thứ được gọi là tình yêu rồi.Tìm tớ chỉ đủ dành một ngăn cho tình bạn, một ngăn cho gia đình, một ngăn cho sự nghiệp, một ngăn cho việc từ thiện và một ngăn cho các thứ cảm xúc hỗn độn mà thôi.Nó hết nơi để chứa rồi

-Nhưng cậu cũng nên nghĩ đến chuyện đó đi chứ, chẳng lẽ cậu không tính lập gia đình

-Có thể mình tính FA suốt đời cũng nên

-Ya, nhỏ kia ăn nói gì bậy bạ vậy.Bạn của tớ xinh đẹp vậy mà lại FA suốt đời à

-Hi, chắc thế

-Không được, Vương Hàn Tuyết tớ yêu cầu cậu phải lập gia thất trước tuổi 30_Vy Vy nghiêm giọng

-Cậu thật là...Ồ Fa thì có gì không tốt nào,Fa có thể tự do làm điều mình thích, không bị ai ràng buộc.Còn cái thứ được gọi là tình yêu đó vừa là việc không lương, vừa không có ngày nghỉ lại mệt nữa

-Cảm cậu nói thế.Cậu phải tìm cho tớ một chỗ dựa liền ngay và lập tức.

-Được rồi, chuyện đó để khi nào các cậu tìm được nữa kia của mình rồi tớ sẽ tính

-Bớt lo cho bọn tớ đi

-Biết rồi.Tôi nay tại “Angel or devil” nhé!_Tiểu Tuyết nói rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

-Alo, Tiểu Tuyết à.Thiên Lâm đi cùng tớ được không?_Đan Đan dò hỏi

-Bữa nay có người yêu rồi nên cứ như hình với bóng nhỉ? Đi chơi cùng nhau cả ngày rồi mà chưa chán à?

-Đi mà, rủ thêm bạn của anh ấy luôn cho vui nhé!

-Được rồi, vì hôm nay mới được tăng lương nên chiều ý cậu.Hon nữa Tiểu Phong cũng mới được tăng lương nên hai chúng tớ sẽ khao hết.

-Vậy tớ đến liền

-Ok,bye

-Bye

-Sao, Đan Đan nói gì đó?_Vy Vy hỏi

-Đan Đan bảo muốn rủ thêm Thiên Lâm và mấy tên bạn của Thiên Lâm luôn._Tiểu Tuyết nói

-Haiz, từ khi có bạn trai đến giờ thì thế đó _Tiểu Phong thờ dài

-Hi mấy bạn của tớ, bọn tớ đến rồi _Đan Đan hớn hơ chạy lại chỗ Tiểu Tuyết, Phong, Vy

-Biết rồi, bọn tớ có mắt _Tiểu Phong ngán ngấm

-Sao hai người này cứ đeo mặt nạ hoài vậy.Lần trước đến đây họ cũng đeo mặt nạ là sao?_Anh Khang thắc mắc

-À, lúc nào Tiểu Tuyết và Tiểu...urm...urm

-Cậu định bảo là Tiểu Phong à, muốn tớ bị lộ hay sao vậy.Gọi tớ là Nhật Hạ hiểu chưa _Tiểu Phong vừa thì thầm vào tai Đan Đan vừa bịt thật kĩ miệng của Đan Đan lại.Đan Đan gật đầu như đã hiểu rồi, lúc này Tiểu Phong mới chịu bỏ tay mình ra khỏi miệng bạn.Còn 4 tên con trai thì nhún mày tỏ vẻ khó hiểu trước hành động của Tiểu Phong và Đan Đan.Riêng Tiểu Vy và Tiểu Tuyết chỉ khẽ mỉm cười.

-À, Vy Vy nè tớ nghe Tiểu Tuyết nói dạo này cậu hay nói chuyện điện thoại với ai à?Lại còn hơi hơi thân mật nữa chứ? _Tiểu Phong lên tiếng

-Hơ..Làm...làm gì có _Tiểu Vy bối rối khi nghe Tiểu Phong hỏi

-Thật không đó?_Tiểu Phong tỏ vẻ nghi hoặc

-Thật...thật mà _Tiểu Vy ấp úng

-Kiểu này chắc là nhắn tin với bạn trai rồi _Tiểu Tuyết tình nghịch trêu bạn

-Có người yêu mới mà dẫu nha! _Đan Đan thêm vào

-Tớ bảo không có mà _Tiểu Vy nói rồi quay mặt đi,cô ngượng, cô sợ bạn cô đoán ra được tâm trạng bây giờ của cô, mặt cô bây giờ nóng dần lên.Cô cảm nhận hình như cô có một chút gì đó, có lẽ là một thứ tình cảm đầu tiên đang tồn tại.Vì vậy khi Tiểu Tuyết nói rằng cô đang yêu mặt cô bắt đầu chuyển sắc.

-Xem kìa, hình như Vy Vy ngượng thì phải.Mặt bạn ấy đỏ lên rồi kìa _Đan Đan công kích

-Nè, tớ...tớ không đùa đâu đấy.Đùa nữa là tớ cầu lên đây _Tiểu Vy gất

-Biết rồi, tụi này không chọc nữa.Mà bao giờ tính ra mặt bạn trai vậy? _Tiểu Phong nhẹ nhàng nói

-Ya _Tiểu Vy cố tỏ vẻ bức bối nhưng càng tỏ vẻ,các bạn của cô càng nhận ra điều đó rõ hơn kể cả 4 tên con trai.

-Thôi tớ về trước đây _Anh Khang buồn bã lên tiếng.Cậu thất vọng khi Tiểu Vy đã có người cô ấy yêu, cậu cảm thấy mình thất bại, cậu không muốn ngồi đây nghe thêm gì nữa.

-Sao vậy cậu mới đến mà _Tiểu Vy bật dậy nói

-Tớ hơi mệt _Anh Khang trả lời rồi quay lưng bước về phía cửa

-Mày mệt à?Vậy chờ bọn tao về luôn _Gia Kiệt nói

-Thôi khỏi, bọn mày cứ ở lại đây chơi đi,tao về một mình được

-Cậu không sao chứ?_Vy Vy hỏi vọng theo

-Đừng quan tâm tớ _Anh Khang vẫn không quay người lại

“Vy Vy, có lẽ tên đó thích cậu đấy.Nhưng có lẽ tớ sẽ không giúp được gì rồi.Vì tớ tôn trọng quyết định của cậu” _Tiểu Tuyết khẽ lắc đầu

-Hôm qua cậu sao vậy?_Vy Vy lo lắng

-Cậu không sao chứ?_Vy Vy hỏi dồn

-Tớ không sao?Chẳng phải tớ đã nói rồi sao, cứ mặc kệ tớ _Anh Khang mệt nhọc trả lời rồi tắt điện thoại

-Tớ...Tiểu Vy thoáng buồn cô gấp điện thoại lại đặt lên bàn.Cô không hiểu tại sao Anh Khang lại khác thế hôm qua còn rủ cô ra ngoài chơi vậy mà tối

qua lại thay đổi một cách đột ngột

- Chẳng lẽ cảm giác đó là thế này_ Vy Vy thờ dài. Hơn một tuần sau đó, ở trường lúc nào Anh Khang cũng tìm cách tránh Vy Vy, lúc Vy Vy gọi điện thì cậu không thèm bắt máy, bạn cậu rủ đi chơi thì cậu chỉ gật đầu rồi bước đi như một người không có hồn, đặc biệt khi bạn cậu rủ cậu đi chơi mà nơi đó có Vy Vy thì cậu từ chối hoàn toàn. Còn Vy Vy như nhận ra rằng Anh Khang liên tục tránh mình, cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, tâm trạng cô rơi vào sự tồi tệ.

- Nè, các cậu có thấy hơn một tuần nay Anh Khang và Vy Vy lạ lắm không?_ Tiểu Phong nói

- Ừ, tớ cũng thấy vậy_ Đan Đan lo lắng

- Đúng là suy nghĩ lớn gặp nhau. Bắt tay_ Tiểu Phong nói

- Giữa hai người đó chắc chắn có chuyện gì rồi_ Đan Đan vừa bắt tay Tiểu Phong vừa nói

- Đan Đan, ai cho em tùy tiện nắm tay người con trai khác vậy hả?_ Thiên Lâm vừa đặt khay xuống bàn vừa gạt rồi dứt tay Đan Đan ra khỏi tay của Tiểu Phong

- Làm ơn nhỏ nhỏ tiếng thôi, mình đang ở căn teen của trường đấy. Mọi người mà nghe thấy cứ tưởng là em phản bội anh đi theo người khác đấy_ Đan Đan khẽ dè

- Chứ còn là gì nữa, chẳng phải em vừa nắm tay cậu ta xong à. Như thế được xem là ngoại tình đấy_ Thiên Lâm không hài lòng nói

- Hi, như thế mà gọi là ngoại tình á, em chỉ bắt tay với bạn em thôi mà_ Đan Đan giãy nảy đáp lại

- Bắt tay với con gái thì được chứ con trai thì anh cấm, hiểu chưa?

- Được rồi, không bắt tay bạn em nữa là được chứ gì_ Đan Đan phụng phịu

- Cô bạn tên là Vy Vy không ra căn teen cùng mấy người à?_ Gia Kiệt hỏi

- Không_ Tiểu Phong trả lời

- Hai người này lạ thật đấy_ Gia Kiệt ngán ngẩm

- Ai nữa mà bảo là hai người vậy?_ Tiểu Phong tò mò hỏi

- Anh Khang_ Thiên Lâm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

- Sao anh lại ở đây?_ Vy Vy nhíu mày, khuôn mặt cô bây giờ xanh xao vì mấy ngày qua tâm trạng của cô xuống cấp trầm trọng. Mặt Anh Khang cũng không khác gì hốc hác hẳn ra.

- Bạn tôi hẹn tôi ở đây_ Anh Khang ngạc nhiên trả lời

- Vậy à_ Vy Vy cười nhạt rồi tiến về chỗ của mình ngồi.

- Đây là bàn do bạn tôi đặt trước mà_ Anh Khang nhíu mày

- Xin lỗi, hai người có phải là tiểu thư Bảo Vy và thiếu gia Anh Khang không ạ?_ Một người phục vụ kính cẩn hỏi

- Là, chúng tôi_ Tuy còn ngỡ ngàng vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Anh Khang và Vy Vy cùng trả lời

- Có người nhờ tôi đưa cái này cho quý khách. Người đó đã thanh toán tiền trước rồi nên quý khách chỉ việc gọi đồ uống thôi_ Người phục vụ vừa trình bày vừa đưa ra trước mặt Tiểu Vy một tấm thiệp hồng được trang trí rất đẹp.

“Gửi Vy Vy, cô bạn ngốc của tớ!

Vy Vy thân mến! Tớ không biết giữa cậu và tên Anh Khang đó đã xảy ra chuyện gì nhưng tớ không muốn nhìn thấy sự xanh xao và gầy guộc của cậu

trong mấy ngày qua nữa. Buổi hẹn giữa hai cậu hôm nay là tớ đã cố tình sắp đặt cho hai cậu gặp nhau, tớ biết rằng điều này nhiều khi sẽ làm cậu không vui vì chuyện của cá nhân cậu thì cậu có thể tự giải quyết. Thế nhưng, tớ vẫn quyết định nhúng tay vào. Vì bạn thân của tớ à, dù giữa hai người có chuyện gì đi nữa thì giải quyết bằng tiếng nói vẫn là phương pháp tốt nhất. Tớ mong cậu sẽ giải quyết xong chuyện của mình và trở về với cái vẻ hồn nhiên ngày trước, tớ mong cậu sẽ trở lại cái vẻ rạng rỡ trong sinh nhật của tớ tới đây, được không? Hãy thực hiện điều đó khi đến dự buổi “liveshow” từ thiện của tớ nhé! Còn về phần vé máy bay tớ đã đặt trước cho các cậu rồi. Tớ mong câu trả lời từ cậu Vy Vy à!

Bạn thân của Tiểu Vy:

Tiểu Tuyết

-Haiz, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho bạn bè _Vy Vy khẽ nói rồi bước về phía chỗ ngồi của mình, uống một ngụm nước lọc rồi thả hồn ra ngoài cửa sổ. Anh Khang thấy vậy, cậu cũng nhẹ nhàng tiến lại phía Tiểu Vy ngồi, đẩy chiếc ghế ra, cậu chậm chạp ngồi xuống đối diện với Tiểu Vy, khẽ gọi một ly trà chanh đá rồi im lặng uống từng ngụm trà nhỏ. Không khí yên lặng tồn tại giữa hai con người, hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua cả hai chìm vào sự yên tĩnh, không ai ngước lên nhìn nhau, càng không ai trong hai người họ nói với nhau câu nào, mỗi người tự chìm vào suy nghĩ của cá nhân mình nhưng điểm chung là họ đều muốn đối phương lên tiếng trước.

Ting!

“Hãy gi một ly cà phê sữa thay vì uống nước lọc bạn thân của tớ nhé!” From Tiểu Tuyết

“Sao cậu biết tớ vẫn còn ngồi đây?” _From Tiểu Vy

“Quán cà phê mới mở của Tú Anh đấy. Phục vụ vừa mới báo cho Tú Anh nên nó báo lại cho tớ. Tớ yêu cầu nó dọn phục vụ trước rồi!” _From Tiểu Tuyết

“Chuẩn bị lên máy bay chưa mà nhắn tin cho tớ được vậy. Mà sao không để bọn tớ biết để bọn tớ ra tiễn” From Tiểu Vy

“Thôi thôi. Uống cà phê vui vẻ nhé. Uống xong báo cáo cho tớ” _From Tiểu Tuyết

“Ok” _From Tiểu Vy

-Chị ơi, lấy em một tách cà phê sữa! _Vy Vy lên tiếng

5’ sau:

-Cà phê của quý khách

-Cảm ơn _Vy Vy mỉm cười trả lời rồi tiếp tục im lặng, trả lại không gian yên tĩnh của lúc này.

Hơn nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua:

-Tôi về đây. Tạm biệt _Tiểu Vy bỗng đứng dậy định quay lưng bước ra ngoài. Thiên Lâm vội chụp lấy cánh tay Tiểu Vy lại, cậu nói:

-Ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói

-Cậu có bạn trai rồi à?

-Cậu hỏi chuyện đó làm gì?

-Chỉ là muốn biết thôi. Nếu không muốn trả lời thì thôi vậy.

-Chưa

-Gi cơ?

-Câu trả lời cho chuyện đó là chưa

-Cậu thật sự chưa có bạn trai _Anh Khang thoáng nét vui

-Thật _Vy Vy gật đầu

-Nhưng sao hôm đó....

-Hôm nào? _Tiểu Vy nhún mày

-Hôm các cậu ở “Angel or Devil” ấy

-Hôm đó làm sao? _Tiểu Vy ngơ ngác hỏi

-Thì chẳng phải cậu đồ mặt, áp úng khi nói đến việc...

-Việc gì?

-Việc...việc cậu có bạn trai

-Tớ...tớ..._Tiểu Vy cúi gầm xuống mặt bàn che đi vẻ bối rối của mình.Vài phút sau cô lên tiếng:

-Hôm đó tại sao về trước vậy?Mấy ngày nay nữa, sao tớ thấy cậu cứ trách mặt tớ hoài

-Hơ, chuyện đó...chuyện đó...không trả lời được không?

-Nếu cậu không muốn trả lời thì thôi vậy.Thôi tớ về đây, cũng muộn rồi_Vy Vy toan đứng dậy ra về

-Đi chơi rồi ăn tối cùng tôi nhé!_anh Khang vội nói vì sợ Vy vy sẽ về mất

Vy Vy suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, hai con người cùng bước ra khỏi quán cafe.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Cậu ngủ chưa?”_From Anh Khang

“Chưa”_From Vy Vy

“Đang làm gì vậy”_From Anh Khang

“Đang rảnh nên không biết nên làm gì nè!”_From Vy Vy

“Ra ngoài với tớ không”

“Ra ngoài với cậu?”

“Ừm”

“Nhưng đi đâu?”

“Đến nơi nào cậu muốn”

“Ok.Tớ sẽ đợi cậu ở đầu con đường lần trước cậu đưa tớ về”

“Để tớ đến đón.Con gái đứng ngoài đường vào buổi tối nguy hiểm lắm”

“Nhưng cậu chưa biết nhà tớ mà?”

“Tớ sẽ kiên nhẫn tìm”

“Thôi, tớ đứng đợi ở đây cũng được.Quyết định thế nhé.Tớ cho cậu 30' để đến đây”_Vy Vy nhấn xong rồi tắt máy để tránh Anh Khang nhấn lại

Tại công viên “The joy”:

-Cậu ăn kẹo bông không?_Vy Vy hỏi

-Cậu muốn ăn à?_Anh Khang nhìn Tiểu Vy hỏi nhẹ

Vy vy khẽ gật đầu,nhận được câu trả lời Anh Khang bước nhanh đến chỗ bán kẹo bông mua cho Vy Vy hai que

-Của cậu nè.Ăn đi_Anh Khang chia hai cây kẹo bông trước mặt Vy Vy

-Cảm ơn_Tiểu Vy khẽ mỉm cười rồi nhận lấy từ Anh Khang một cây kẹo bông, còn cây kẹo bông còn lại cô đẩy về phía Anh Khang:

-Cậu ăn đi.Ăn cùng tớ, nha!

-Ừm _Anh Khang gật đầu

Trước khu vực chơi ném vòng:

-Đội tớ một chút _Anh Khang nói rồi đi đến quầy bán vòng

-Nè, cậu tính chơi trò đó à? _Vy Vy đứng ngoài hồi vọng theo

-Ừm, muốn chơi để nhận quà về tặng cậu.Cậu thích con thú nhồi bông đó không? _Anh Khang nói rồi chỉ tay vào con thú bông màu hồng được đặt ngay ngắn ở quầy nhận thưởng

Vy Vy khẽ gật đầu, chút cảm giác hạnh phúc len lỏi trong cô

-Ặc, lại trật nữa rồi _Anh Khang thờ dài chán nản khi ném đến cái vòng thứ 9 rồi mà vẫn không lọt vào chiếc cọc.Thấy vậy, Vy Vy tiến gần đến chỗ Anh Khang, nhẹ nhàng đưa tay lấy một chiếc vòng từ Anh Khang, cô ném.Chiếc vòng lọt vào giữa chiếc cọc và dĩ nhiên, phần thưởng đã thuộc về cô.

-Mình chơi tệ quá phải không? _Anh Khang buồn bã nói

-Ừ.....

-Thất vọng thật đấy, nhìn tớ cứ tưởng nó rất dễ chơi, không ngờ khó như vậy.

-Cậu mới chơi lần đầu, phải không?

-Ừm, lần đầu

-Vậy thì cũng phải thôi.Cậu có thấy ai chơi lần đầu mà giỏi liền được đâu.Vì thế nên, đừng buồn nữa!Cậu cười trông handsome hơn.

-Ừm, nhưng cậu chơi trò đó lần nào chưa mà sao ném hay vậy.

-Rất nhiều là đằng khác

-Nhiều?

-Ừm, tớ và các bạn của tớ không chỉ chơi mỗi trò đó thôi đâu.Khi còn ở Mĩ mỗi lần đến công viên là bọn tớ chơi đủ trò luôn:Từ bắn súng, ném vòng, xe đạp cho đến đập bao cát, đua moto, tàu lượn,v.....v.....v.....v

-Trời, cậu là con gái mà.....

-Stop, ai bảo con gái không được chơi mấy trò đó vậy

-Ừ..thì...

-Thôi, không nói chuyện đó nữa.Về thôi, tớ mà về muộn là khòì vào nhà luôn đó

-Ừm, tớ đi lấy xe

-Thanks vì đã đưa tớ về.Mai chúng ta không còn gặp nhau nữa rồi, ở lại Việt Nam vui vẻ nhé!

-Sao lại không gặp nhau? _Anh Khang lo lắng

-Vì tớ phải đến Mỹ dự sinh nhật của bạn tớ, nên có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau khoảng hơn hai tuần

-Hơn hai tuần cơ à?

-Ừm, không dài nhĩ.

-Ai bảo là không dài vậy? _Anh Khang hơi gắt

-Gi mà gắt với tớ.Về đó tớ còn phải ở nhà cùng gia đình,tham dự sinh nhật của Tiểu Tuyết và làm các công việc khác nữa, tớ sợ là không đủ thời gian đây này.Nhưng nếu như thế thì.....

-Thì sao?

“Thì tớ sẽ rất nhớ cậu,đồ ngốc à!” _Vy Vy suy nghĩ

-Thì sao?_Anh Khang hỏi lại

-Thôi, bye vào nhà đây_Vy Vy chuyển chủ đề

-Ừ, tớ sẽ nhớ cậu đấy_Anh Khang nói lớn.Nghe được điều đó, Vy Vy rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thur Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

“Tớ đang đứng trước nhà cậu này”_From vy vy

-Vy Vy, cậu về bao giờ mà không gọi cho tớ để tớ ra đón_Anh Khang chạy ủa từ trong nhà ra

-Cậu biết tớ nhớ cậu lắm không?_Rất tự nhiên cậu ôm lấy Vy Vy thì thầm

-Hi, tớ không ngờ là cậu nhớ tớ đến chừng này_Vy Vy cười.Anh Khang không nói gì, cậu cứ ôm chặt lấy người con gái mà cậu yêu như sợ người con gái đó sẽ xa cậu lần nữa

-Thôi, bỏ tớ ra nào!_Vy Vy khẽ nói

-5’ nữa, được không?_Vẫn gục đầu trên bờ vai của Tiểu Vy, Anh Khang trả lời

-Được rồi, chỉ năm phút thôi nhé!

Anh Khang im lặng

-Vy Vy đợi tớ với_Anh Khang gọi vọng theo. Nghe thấy tiếng gọi, Vy Vy nhẹ nhàng đứng lại, nhún mảy tỏ vẻ không hài lòng, đợi Anh Khang tới gần, cô nói:

-Nè, đừng có gọi lớn như thế chứ.Đây là căn-teen của trường đấy!

-Ừ, xin lỗi,chỉ là tớ muốn đi cùng cậu thôi mà.À, chiều nay tớ có bất ngờ dành cho cậu đấy!_Anh Khang gãi đầu giải thích và thông báo

-Sao bữa nay có nhiều người ‘love” nhau vậy nè_Vừa ngồi vào bàn ăn, Tiểu Phong khẽ thở dài

-Muốn àm chỉ ai vậy, anh Hai?_Vy Vy nghiêm mặt

-Ai người đó tự hiểu_Tiểu Phong nở nụ cười nham hiểm nhìn Tiểu Vy khiến cho Tiểu Vy hoảng đở mặt nhưng rất nhanh,cô lấy lại phong thái của mình:

-Bớt đá điều giùm tôi một cái

-Ai đá điều nào?Mà tớ đâu có nói cậu, chỉ là tớ muốn nói đến những cặp đang kết nhau thôi

-Nè, suy cho cùng là ám chỉ tớ phải không?_Đan Đan lên tiếng

-Không, bé Đan Đan của nhà ta yêu lâu rồi còn gì, điều đó không cần phải nói nữa.Với lại trước đó rất lâu rồi hai người cũng kết nhau như hình với bóng rồi còn gì_Tiểu Phong trả lời

-Trước đó rất lâu?_Thiên Lâm nhún mảy

-Còn nhớ năm cậu học lớp 6 chứ?_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Không nhớ lắm, nhưng cậu hỏi điều đó làm gì?

-Ừ, tớ cũng đang thắc mắc đây Hàn Phong_Đan Đan nói

-Cậu chuyện về 6 năm về trước, có một cô bé học lớp chuyên anh, một tên con trai học lớp chuyên toán cứ gặp mặt nhau là lại cãi nhau, sau đó vì một nguyên nhân gì đó tên con trai đó muốn làm bạn với với cô bé, từ đó...Tiểu Tuyết ngưng vài phút

-Từ đó làm sao?_Thiên Lâm hỏi

-Hai người thành cặp với nhau, lúc nào cũng quấn quýt với nhau như hình với bóng, cặp đôi mà tớ đang nói năm đó đang học tại trường “Belief”(một trường trung học dành cho giới thượng lưu và trung lưu rất nổi tiếng_Cái này mình tự phịa ra đó nha!)..._dừng lại vài giây quan sát thái độ của Tiểu Đan và Thiên Lâm, Tiểu Tuyết ra dấu cho Tiểu Phong kể tiếp

-Rồi sau đó khi cô bé học lớp 7, cô bé đột ngột về nước, trước khi đi cô có gửi cho cậu con trai một lá thư chia tay.....

-Tớ nhớ ra rồi_Dan Đan sùng sờ nói

-Người đó...người đó tên là Thiên Lâm_Tiểu Đan tiếp

Tiểu Tyết và Tiểu Phong khẽ gật đầu.Nhìn thấy tín hiệu đó, Tiểu Đan òa khóc, cô trách mình tại sao lại vô tâm như thế, sao có thể quên....., cô giận mình

-Đừng khóc, đừng khóc nào!_Thiên lâm vòng tay ôm lấy Đan Đan thì thầm

-Hức..hức..em..hức...là đồ...hức...vô tâm...phải không anh?Hức..mặc dù..mặc dù người đó là anh hay là ai đi nữa...hức..ít ra em cũng phải tìm để....hức...

-Anh biết em định nói gì, không sao, em không phải kẻ vô tâm, người anh yêu không phải là đồ vô tâm, em hiểu chưa?Nếu như em là đồ vô tâm anh còn hơn thế nữa, sau khi em đi được vài năm anh chẳng quen với Tiểu My là gì?Vì vậy nên đừng giận mình, nha!Thôi, đừng khóc nữa!_Thiên Lâm nhẹ nhàng đưa tay lau đi những giọt nước mắt của Đan Đan, hôn lên trán cô, cậu khẽ ghé vào tai cô, anh nói:

-Anh xin lỗi!

-Haizzzzzz,đây có nên gọi là định mệnh không nhỉ?Hay là sự trùng hợp ngẫu nhiên?6 năm trước Tiểu Đan quen Thiên Lâm, sau 6 năm gặp lại không hề có sự can thiệp nào của tớ và Tiểu Tuyết, à không nói chính xác là tuy bọn tớ giữ kín bí mật đó nhưng hai cậu vẫn đến với nhau, vẫn thành một cặp....._Tiểu Phong bỏ lửng

-Hi, tớ nghĩ cái đó là định mệnh chứ không phải ngẫu nhiên đâu?Còn Vy vy cậu nghĩ thế nào?_Tiểu Tuyết “thăm dò”

-Ồ..tớ..._Vy Vy ập ứng, thực sự cô không còn tâm trạng để bình luận về chuyện đó nữa.Thực sự cô rất vui vì chuyện của Đan Đan, nhưng chuyện của cô, nó khiến cô cảm thấy nặng lòng.Ngưng vài phút cô quay sang anh Khang hỏi:

-Diễm Thư, cô ấy đâu rồi?_Vy Vy hỏi

-Mất rồi, sau khi em đi được hơn hai năm_Anh Khang cười nhạt

-Tại sao?Lí do là gì?

-Cô ấy bị bệnh máu trắng, vì không có tùy thích hợp nên....

-Tớ cảm thấy bị phản bội, Anh Khang à?_Tiểu Vy cười nhạt.

-Sao cậu không nói chuyện đó cho tớ biết,cậu có biết là tớ...tớ tin tưởng cậu thế nào không?_Vy Vy đau khổ, cô trách Anh Khang, người mà cô...có lẽ người mà cô đã yêu lại giấu diếm cô chuyện đó.

-Hức..hức...tôi không muốn thấy cậu nữa_Tiểu Vy nhìn vào mắt Anh Khang, từng giọt nước mắt của cô lăn dài trên đôi má, rất bình thản cô nói

-Vy Vy à, tớ xin lỗi, tớ không cố ý.Tớ chỉ là...

-Im đi và biến khỏi mắt tôi_Vy vy giận dữ nói rồi quay mặt bước đi

-Có lẽ cậu nên về nhà, Tiểu Vy.Tớ sẽ đưa cậu về_Tiểu Tuyết nói

-Không cần_Không quay đầu lại Vy Vy trả lời, nhìn vào ánh mắt của Tiểu Tuyết lúc này cô nghĩ Tiểu Tuyết là người biết chuyện đó.”Tại sao cậu không nói cho tớ biết chứ?”_Tiểu Vy suy nghĩ

-Chúng ta nên làm gì?_tiểu Phong hỏi

-Cứ để tớ lo_Tiểu Tuyết khẽ trả lời

-Tớ cần nói với cậu điều này!_Tiểu Tuyết nói

-Được rồi, tớ cũng muốn hỏi cậu chuyện này_Vy Vy trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

-Cậu biết đúng không?_Tiểu Vy hỏi

-Ừm, vốn dĩ tớ nghĩ cậu sẽ bỏ qua tất cả để đến với Anh Khang nhưng không ngờ quyết định của cậu là thế_Tiểu Tuyết bình thản nói

-Bỏ qua, ừ tớ tính bỏ qua đấy nhưng tớ không thể chịu được sự lừa dối đó.Nếu như Anh Khang nói với tớ chuyện đó trước khi cậu và Tiểu Phong nói thì tớ sẽ bỏ qua....

-Còn bây giờ thì muộn rồi phải không?

-Đúng vậy.Cậu biết chuyện đó tại sao không nói cho tớ biết sớm, cậu có xem tớ là bạn bè không?_Vy Vy giận dữ

-Đừng nói lên những lời đó lúc giận dữ và cũng đừng bao giờ đo tình bạn bằng mấy chuyện đó.Cậu muốn biết lí do?

-Nói đi

-Tình yêu là phải xây dựng bằng chính hai người yêu nhau phải không?Và tớ đã tin là hai cậu có thể tự giải quyết đấy.Chẳng phải cậu không thích người khác đi sâu vào chuyện riêng tư của mình sao.Đến nơi này với tớ, tớ sẽ cho cậu thấy một thứ._Tiểu Tuyết ôn tồn nói

Trong quán café”Cuộc sống”:

-Cho chị 2 tách café đá!_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói

-Uống đi!_Tiểu Tuyết giục

-Cậu bảo tôi đến đây để uống cái này?_Tiểu Vy hỏi

-Không hẳn

Nghe câu trả lời, Vy Vy uống lấy một ngụm café

-Thế nào, đáng chứ!

-Cậu đùa tôi à?_Tiểu Vy tức giận

-Cho chị 2 tách café sữa!_Bỏ qua câu hỏi của Vy Vy, Tiểu Tuyết khẽ gọi người phục vụ

-Giờ thì hãy uống một ngụm nước lọc, sau đó hãy uống cái này.Uống xong tớ sẽ nói điều cần nói.

Tiểu Vy làm theo lời Tiểu Tuyết dù cô không biết bạn cô đang giờ trò gì.

-Cậu thấy nó có vị thế nào?

-Đắng

-Lần trước thì sao? Tiểu Tuyết nhìn Vy Vy hỏi.Tiểu Vy nhớ đến lần trước, lần đó mọi thứ đều rất ngọt ngào, cũng là mùi vị này, sao hai lần lại cảm nhận được hai hương vị khác nhau.

-Nó đắng_Tiểu Vy trả lời

-Tớ từng nghĩ tình yêu là một tách café đấy.Nó sẽ đắng nếu ta bị tổn thương, bị phản bội.Nhưng khi ta đang trải qua phút ngọt ngào, nó ngọt.Đúng không?_Tiểu Tuyết mỉm cười nói

Sau vài giây suy nghĩ, Vy Vy trả lời

-Có lẽ vậy.

-Bạn của tớ à, hãy quên hết mọi chuyện đi!Nếu thực sự thích Anh Khang, hãy tha thứ cho cậu ta.Hạnh phúc là thứ không dễ dàng có được, hãy nghĩ đến việc khi cuộc sống của cậu thiếu cậu ta mà cậu đã lỡ yêu cậu ta rồi, cậu sẽ thế nào!Tớ chỉ muốn nhìn thấy cậu hạnh phúc bên người cậu yêu, không muốn cậu đau khổ, cậu hiểu chứ?_Tiểu Tuyết buồn bã nói

-Tiểu Tuyết à,có lẽ tớ sai thật rồi.Hức..hức..không có cậu ấy tớ sẽ thế nào chứ...hức..hức...lúc đó...hức...tớ không nghĩ đến chuyện đó...cậu..hức...

nói đúng...hức...cảm ơn..bạn tớ..hức_Tiểu Vy nức nở, cô cúi gằm mặt xuống đất.

-Đừng khóc nào Tiểu Vy, tớ không muốn nhìn cậu khóc đâu.Cười lên, điều tớ muốn nhìn thấy là phút cậu cười thay vì khóc đấy!_Tiểu Tuyết mỉm cười rồi đưa cho Vy Vy một chiếc khăn tay

-Hức...cảm ơn cậu, Tiểu Tuyết_Tiểu Vy nhận lấy chiếc khăn từ Tiểu Tuyết

-Hãy bước đến hạnh phúc mà cậu đã lựa chọn!_Tiểu Tuyết động viên bạn

-Tớ hiểu rồi!_Vy Vy đứng dậy trả lời rồi bước vội ra ngoài.

“Bạn của tớ, hạnh phúc có lẽ giống như tớ đã nói, như tớ đã nghĩ,con đường bước đến hạnh phúc chắc chỉ toàn là sỏi đá nhưng phía cuối con đường có thể là chân trời chứa đầy sắc màu.Suy cho cùng thì cậu đừng cảm hơn tớ nhiều, cả Tiểu Đan nữa, các cậu còn biết đối mặt với nó thứ tình yêu mà bao người mong ước, còn tớ thì...trốn tránh, không dám thử lần nữa vì sợ tổn thương.Tớ thật hèn, phải không?”_Nghĩ về quá khứ, Tiểu Tuyết cười nhạt ngẫm nghĩ,nhẹ uống cạn tách cà phê ,cô cũng nhanh chóng bước về trường bắt đầu những tiết học còn lại.

-Tiểu Vy,cậu nói thật chứ?_Anh Khang mừng rỡ

Vy Vy nhẹ gật đầu.Ngay giây phút đó, Anh Khang chạy nhanh đến ôm chầm lấy Tiểu Vy xoay tròn và la lớn:

-Vy Vy chịu tha thứ cho tôi rồi!Cảm ơn cậu

-Thôi thả tớ xuống nào.Tớ muốn về trường, chúng ta cùng về nhé!

-Ừm_Anh Khang gật đầu.Họ nắm tay nhau nhẹ bước từng bước ra về, họ hạnh phúc, họ cảm thấy bây giờ cuộc sống của họ chỉ toàn là màu hồng, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp.Nhưng tình yêu nào mà chẳng phải nếm thử đau khổ, cảm giác đau mà họ vừa nếm thử âu chỉ là một chút mà cuộc sống muốn thử họ, đó có thể chưa là gì cả.Đằng sau nó, mọi thứ mới được diễn tả một cách đúng nghĩa của một tình yêu thực sự.Liệu họ có thể vượt qua????????????

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

-Mời các em sau lên phòng hiệu trưởng:Trịnh Hạo Thiên, Châu Gia Kiệt, Nguyễn Anh Khang, Hoàng Thiên Lâm, Vương Hàn Phong, Đinh Tiểu Phong, Triệu Bảo Vy và Lý Tổ Tâm.-Tiếng loa của trường phát ra

-Không biết có chuyện gì mà thầy gọi bọn mình nhỉ?_Tiểu Phong tò mò

-Cậu sẽ biết ngay thôi mà_Tiểu Vy nói

Cốc!Cốc!Cốc!

-Vào đi_Tiếng thầy hiệu trưởng vang lên

-Chúng em chào thầy!_Cả nhóm lễ phép cúi chào thầy hiệu trưởng

-Các em ngồi đi!_Thầy hiệu trưởng nhìn tụi nó âu yếm

-Thầy gọi chúng em lên không biết có chuyện gì ạ?_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Chắc hẳn các em đã biết hằng năm trường có việc trao đổi học sinh giữa trường ta với trường “Blue Sky” rồi nhỉ?

-Vâng, điều đó thì chúng em biết thưa thầy_Hạo Thiên lên tiếng

-Năm nay, đến lượt trường “Blue Sky” gửi học sinh qua trường ta để học hỏi thầy muốn các em là người chào đón các bạn!

-Vâng, nhưng thầy ơi, tụi em có thể biết trước tên của các bạn ấy không ạ?_Tiểu Phong nhanh trí hỏi

-Được chứ, lát nữa thầy sẽ cho các em biết.Điều đặc biệt là năm nay trường ta có rất nhiều học sinh mới, tới đây sẽ có thêm một học sinh mới nữa xin vào học lớp 12A1.

-Người đó là ai ạ?_Tiểu Vy mỉm cười hỏi thầy

-Bạn ấy là nhị tiểu thư của tập đoàn đồ gốm “Daisy”, bạn ấy tên là...

-Là Hạ Diễm Thư phải không thầy? Tiểu Tuyết cắt ngang lời thầy. Ánh mắt của cô trở nên sâu hơn và đáng sợ hơn, Tiểu Phong cũng vậy; trong lúc đó Tiểu Vy, Anh Khang, Thiên Lâm, Tiểu Đan thì sững sờ; Hạo Thiên và Gia Kiệt thì nhẹ lắc đầu

-Đúng vậy. Các em biết bạn sao? Thiên Lâm, Anh Khang, Tổ Tâm, Hạo Thiên và Gia Kiệt thì có thể sẽ biết bạn ấy vì ác em ấy đều bắt đầu kinh doanh sớm, còn các em...

-Người đó nổi tiếng mà thấy Tiểu Đan chưa chấy

-Chúng em muốn biết danh sách các bạn sẽ sang trường ta học hỏi ạ? Tiểu Phong lấy lại trạng thái ban đầu lễ phép nói

-Ừm, các bạn ấy là: Dương Minh Quân, Vương Tú Ly, Đào Nhã Uyên và Võ Minh Huy...

-Phụt... Nghe đến đây, toàn bộ ngum trà mà Tiểu Phong vừa cho vào miệng lập tức bắn ra hết cho người đối diện. Mà người ngồi đối diện với Tiểu Phong không phải là ai khác mà lại chính là Gia Kiệt. Người mà sáng, trưa, chiều, tối, hễ cứ chạm mặt Tiểu Phong là lại có “chiến sự”

-Cậu-làm-cái-quái-gì-thế? Gia Kiệt gần từng chữ, khói lửa trong người cậu hiện tại đang phun lên ngàn ngut

-Hề... hề... xin..xin..lỗi. Tôi không cố ý nên bỏ qua nha! Tiểu Phong cười trừ nói. Tay cô thì không ngừng lấy khăn giấy lau trên mặt cho Gia Kiệt. Nhìn bộ dạng hai người thật buồn cười

-Vậy thôi, chúng em xin phép thầy Tiểu Tuyết nhẹ đứng lên cúi chào thầy rồi ra về.

Trên sân thượng trường Royal:

-Bây giờ tính sao đây? Tiểu Phong hỏi

-Chúng ta sẽ giữ gìn hạnh phúc cho Đan Đan chứ? Tiểu Tuyết buồn bã hỏi ngược lại

-Chắc chắn rồi. Tên đó, đồ đáng chết, sao hần lại xuất hiện trước mặt tớ chứ. Shit, tớ sẽ diệt hần. Mắt Tiểu Phong tròn ngược lên, cô cắn tức thay cho bạn mình. Hoang Linh Đan

-Đừng giận quá như thế. Cậu phải nghĩ đến người song hành với hần ta nữa chứ! Ta không chỉ phải bảo vệ hạnh phúc của Tiểu Đan thôi đâu, còn Tiểu Vy nữa! Tiểu Tuyết bình thản nói, nhưng trong thâm tâm cô thì không bình lặng chút nào, nó đang dậy sóng, một lần sóng nhẹ nhưng có thể làm rung động cả mặt sóng.

-Chào Hạ tiểu thư Tiểu Phong đá điếu.

-Cậu phải chào cả các bạn trường “Blue Sky” nữa chứ Tiểu Tuyết thêm mắm muối vào

-Chào mừng tất cả mọi người đến với trường của chúng tôi. Gia Kiệt tỏ vẻ thân thiện nói

-Vâng, cảm ơn các bạn đã đón tiếp. Minh Huy (trưởng đoàn) mỉm cười đáp lại

-Không có gì. Chúng tôi chỉ làm đúng nghĩa vụ của mình thôi! Tiểu Phong nhìn hần ta một cách giận dữ

-Tiểu Đan, cậu không tính chào hần sao? Tiểu Tuyết kéo bạn đến cạnh mình rồi giả vờ nói, trong giọng nói của cô mang sự day nghiêng nặng nề. Cô khẽ thì thầm vào tai bạn để trấn an: Đừng lo, chúng tớ sẽ bảo vệ hạnh phúc của cậu

-Chào cậu,...đồ...khốn Tiểu Đan nói

-Sao..sao..

-Các bạn có muốn tham quan trường không? Tiểu Tuyết cố tình cắt ngang

-À, có chứ! Tú Ly thân thiện trả lời, thật ra đằng sau tấm mặt nạ thân thiện đó là một “vùng khói lửa”, cô ta rất tức giận nhưng vừa nhìn thấy Gia Kiệt cô ta đã có ý định làm quen cậu, mục đích chính của cô ta là muốn ngồi trên cái ghế “Châu phủ nhân” của tập đoàn ô tô CGK* kia, vì vậy không thể làm mất hình tượng ngay lúc này được. “Hãy đợi đấy, hai tên kia và cả cô nữa, tao sẽ không để yên cho những người dám chế giễu bọn tao đâu” Tú Ly nhìn Tiểu Đan, Phong, Tuyết bằng ánh mắt rực lửa

-Cô muốn nói gì sao, Vương tiểu thư? Tiểu Phong lên tiếng khi nhận ra ánh mắt rực lửa đó chia về phía cô

-À đâu có Tú Ly xua tay

-Vậy thì mời các bạn theo tôi Tiểu Tuyết lạnh lùng nói

-Diễm Thư, em muốn ngồi ở chỗ nào?_ cô giáo chủ nhiệm lớp 12A1 âu yếm hỏi

-Em muốn ngồi ở kia _Diễm Thư chỉ tay về phía chỗ ngồi của Vy Vy

-Nhưng chỗ đó là của....

-Bạn em sẽ không đồng ý đâu _Tiểu Tuyết lạnh lùng nói

-Làm sao cậu biết là bạn cậu không đồng ý._Diễm Thư nghiêng đầu hỏi-điều đó khiến Diễm Thư trở nên hồn nhiên trong mắt mọi người và tất nhiên không ai bảo ai, các boy trong lớp thay nhau chìa ánh mắt “nài nỉ” về phía Vy Vy.

-Biến cái thứ ánh mắt đó khỏi người bạn tôi, nhanh _Tiểu Tuyết tròn tròn mắt lạnh lùng nói khiến các chàng trai trong lớp phải quay đi, còn trong mắt các nàng chàng hotboy mới chuyển đến không lâu của lớp 12A1 trông thật đáng sợ

-Hàn Phong, sao em lại hành động như thế?Em có biết làm thế sẽ để lại ấn tượng không tốt cho trường ta trong mắt các bạn trường “Blue Sky” đến học hỏi đang đứng ở đây và bạn mới của chúng ta, Diễm Thư không?_ Cô chủ nhiệm lớp 12A1 vẻ không hài lòng

-Em xin lỗi _Giọng lạnh lùng Tiểu Tuyết nói

-Được rồi, hãy ngồi xuống đi và rút kinh nghiệm đi nhé!Một học sinh có thành tích vượt bậc như em không nên hành động như thế đâu

-Em biết rồi

-Tiểu Vy, ý em thế nào?_ Cô giáo hỏi

-Ý em là...em sẽ...không đi đâu cả _Vy Vy cứng rắn nói

-Em nên nhường chỗ cho bạn mới chứ _Cô giáo không hài lòng nói

-Em cứ tưởng cô rất công bằng đấy.Không ngờ cô cũng giống như nhiều giáo viên khác thôi, thiên vị cho những tiểu thư nhà giàu _Tiểu Phong bức bối nói

-Đình Tiểu Phong, em nói cái gì vậy hả?_ Cô giáo gắt lên

-Bạn ấy nói không nhỏ mà cô _Tiểu Tuyết lạnh lùng nói

-Hai em đứng dậy, tôi cho phép ra về.Ngày mai các em có thể nghỉ ở nhà _Cô giáo tức giận

-Đừng găm giữ với bọn em.Em thừa biết cô là người của ai, cô cũng vậy phải không, Diễm Thư tiểu thư?_ Tiểu Tuyết nghiêng đầu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

-Cô Bùi Hương Giang, đến dạy trường này vào hai năm trước, lúc Hạ tiểu thư đã được ghép tủy xong.Nhiệm vụ của cô là theo dõi Anh Khang thiếu gia, đúng chứ?_ Tiểu Phong thì thầm vào tai cô Hương Giang

-Sao..sao.._Cô Hương Giang kinh hoàng

-Hãy thuật lại cho Hạ tiểu thư biết để cô ta còn kịp thời xử lý _Tiểu Phong tiếp tục nói khê

-Chắc đó là lý do cô về đây vào đúng thời điểm này,Hạ tiểu thư nhỉ _Tiểu Tuyết nhích mép cười, chế giễu nói lớn rồi nhanh chóng cùng Tiểu Phong sách cặp ra ngoài.

-Hai người đó đã nói gì với bà thế?_Diễm Thư giận dữ

-Họ..họ biết tất cả rồi _Cô Hương Giang run rẩy, bà ta thừa biết rằng nếu chọc giận Hạ tiểu thư vào lúc này bà sẽ sống không yên ổn

-Bà làm ăn cái kiểu gì vậy hả?_Diễm Thư gào lên

-Tôi..tôi xin lỗi.Thực sự là tôi đã rất cẩn thận nhưng....nhưng

- Bà tính biện minh cho sự thiếu cảnh giác của mình đấy à? _Diễm Thư đay nghiến

- Tôi...

- Bà có thể nghĩ việc ngay từ bây giờ

- Tôi...

- Bà không nghe tôi nói gì à?

- Vâng, tôi..xin phép

- Hai cậu quả là những người không bình thường _Hạ Diễm Thư giận dữ

- Hãy tìm hiểu hai học sinh của lớp 12A1 mới chuyển đến cho tôi, người người con trai ấy. Tôi muốn biết tất cả về hai người đó _Diễm Thư ra lệnh

- Vâng, thưa tiểu thư _Người bên kia trả lời

- Vậy tôi tắt máy đây _Diễm Thư nói

- Vâng

3 ngày sau: Cô Hương Giang đột nhiên thôi việc, giáo viên mới vào làm lớp chủ nhiệm 12A1, Tiểu Tuyết và Tiểu Phong được trở lại đi học, Diễm Thư sau về Việt Nam lúc nào cũng quần quýt bên Anh Khang, Vy Vy trong tình trạng đau khổ. Các bạn của Vy Vy lo lắng cho cô. Cuộc sống bây giờ của họ trông thật tồi tệ

- Vy Vy tôi có chuyện muốn nói _Diễm Thư nhẹ nhàng hỏi

- Chuyện gì? _Vy Vy chán nản

- Lên sân thượng nhé tôi muốn cô đi một mình _Diễm Thư thì thầm vào tai Vy Vy

- Được rồi

- Cô đến đúng giờ đấy! _Diễm Thư cợt nhả nói

- Có chuyện gì? _Vy Vy mệt mỏi hỏi

- Chuyện gì ư? _Diễm Thư bỗng trừng mắt lên và ngay sau đó cô tiến gần đến chỗ Vy Vy:

Chát...

- Dám bám lấy vị hôn phu của tôi, cô muốn chết à? _Diễm Thư tức giận nói sau khi cho Vy Vy ăn trọn cái tát của mình

- Muốn chết ư? Ha ha... _Vy Vy ngửa mặt lên trời cười lớn, cô trách ông trời sao lại tàn nhẫn với cô như thế, sao lại dày vò, làm cô đau khổ như thế...

- Cô cười cái gì? _Diễm Thư quát lên trước thái độ của Vy Vy. Vy Vy không nói gì, cô lẳng lặng rời khỏi sân thượng

- Đứng lại đó _Diễm Thư ra lệnh. Vy Vy _cô ấy thật sự mệt rồi, cô không còn đủ sức để nói chuyện với Diễm Thư nữa, cô nghĩ có lẽ mình nên bắt đầu cho ra quyết định ngay từ bây giờ, lẳng lặng rời khỏi sân thượng cô nhanh chóng về nhà

- Anh Khang, chiều hôm nay ra ngoài cùng tớ được không? _Vy Vy hỏi

- Được, cậu muốn đi đâu? _Anh Khang buồn bã trả lời, cậu biết bây giờ Vy Vy cũng đang rất mệt mỏi, cậu cũng vậy, cậu không biết mình nên giải quyết chuyện của mình như thế nào cho đúng

- Tớ chưa nghĩ ra, đến đón tớ nhé. Tớ tắt máy đây _Vy Vy nói rồi nhanh chóng dập máy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô khẽ thở dài, tự nhủ:

- Trời hôm nay thật đẹp! Qua hôm nay nữa thôi, mây sẽ được giải thoát, Vy Vy à. Mây sẽ được sống tốt hơn, cười lên nào, rồi mây nhất định sẽ làm được!

- Cậu đến rồi! _Vy Vy khẽ mỉm cười

- Ừ, cậu muốn đi đâu? _Anh Khang hỏi

- Lên xe đã rồi nói sau _Vy Vy lém lỉnh nói rồi trèo lên xe, chiếc xe của Anh Khang từ từ lăn bánh

20h: Tại một công viên gần con đường dẫn vào nhà Vy Vy:

-Ngồi xuống đi, đứng như thế mỏi chân lắm đấy_ Nhẹ nhàng kéo Anh Khang ngồi xuống một chiếc ghế đá, Vy Vy nói

-Ừm_ Anh Khang trả lời

-Hj, hôm nay tớ vui lắm!_ Vy Vy mỉm cười_ một nụ cười vô cùng tươi tắn

-Cậu vui là được rồi_ Anh Khang cố mỉm cười đáp lại

-Cậu lớn hơn tớ một tuổi nên tớ có thể gọi bằng anh chứ?_ Vy Vy hỏi

Anh Khang im lặng, cậu không nói gì, tâm trạng cậu vốn đã rồi bởi nay lại càng rồi hơn

-Tớ chỉ muốn gọi như thế trong hôm nay thôi.Nếu cậu không muốn thì thôi vậy?_ Vy Vy thoáng buồn.Nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, Anh Khang gật đầu nói:

-Ừ, cậu cứ gọi đi nếu cậu muốn

-Anh Khang nè, sau này chúng ta có thể làm bạn với nhau được không nhỉ?_ Vy Vy buồn bã hỏi

-Cậu hỏi vậy để làm gì?_ Anh Khang nhú mày, cậu có linh cảm không tốt cho lắm

-Chắc là không đâu nhỉ, vì có lẽ tớ nằm trong số đông...

-Cậu đang nói cái gì thế?_ Anh Khang lo lắng

-Mình chấm dứt đi anh.Chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, trừ những giờ lên lớp nhé!

-Vy Vy à, em đang nói cái gì vậy.Không gặp nhau nữa là sao?_ Anh Khang gấp gáp nói, cậu sợ

-Anh à, chúng ta may mắn thật đấy!_ Nước mắt Vy Vy bắt đầu tràn ra

-Vy Vy, em sao thế?Đừng làm anh lo lắng được không?Em đang nói cái quái gì đấy hả?

-Em sẽ từ bỏ anh à.À không, chúng ta nên chấm dứt mọi chuyện từ bây giờ.Từ giờ trở đi chúng ta đừng gặp nhau nữa, đừng ra ngoài chơi cùng nhau, đừng nhắn tin, gọi điện cho nhau nữa,...Tóm lại mọi thứ nên ngừng hết đi anh, em mệt mỏi lắm rồi...

-Vy Vy , em đang nói cái quái quỷ gì thế?_ Anh Khang gất lên, cậu không kìm chế nổi cảm xúc của mình nữa, cậu lo sợ điều mà cậu sợ kể từ ngày Diễm Thư trở về sẽ đến.Nhưng Vy vy bỏ qua điều đó, khẽ đứng dậy, lau nhanh nước mắt, cô quay lưng để che dấu sự yếu đuối của bản thân_ cô khóc:

-Từ giờ, chúng ta sẽ làm người dưng, anh hiểu chứ? Thật may mắn là giữa chúng ta không hề có sự bắt đầu nào hết,vì vậy bây giờ tôi cũng không cần phải xem như chúng ta kết thúc.Tạm biệt!_ Vy Vy nói rồi nhanh chân bước đi, để mặt cho Anh Khang đứng đó không ngừng gọi tên cô.

Rào!Rào

-Ặc, trời mưa rồi_ Tiểu Phong càu nhàu

-Tiểu Vy sao vẫn chưa thấy về nhỉ?_ Đan Đan lo lắng

-Chắc cậu ấy sẽ sớm về thôi_ Tiểu Tuyết nói

-Tớ về rồi_ Vy Vy mệt mỏi

-Vy Vy, sao người cậu ướt hết vậy?_ Đan Đan hoảng hốt vội ra đỡ bạn

-Tớ không sao?Tớ giải quyết xong chuyện của mình rồi_ Vy Vy gượng cười nói

-Chuyện gì?_ Tiểu Phong lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

-Tớ chấm dứt với Anh Khang rồi!_Vy Vy òa khóc

-Sao cậu lại làm thế?_Đan Đan hỏi

-Tớ..._Vy Vy định nói gì đó nhưng:

Phịch

-Vy Vy à!Cậu sao thế _Đan Đan hoảng hốt

-Tỉnh lại đi.Vy Vy_Tiểu Tuyết lo lắng

-Ừ..ừ..._Vy Vy bắt đầu mở mắt, cô thấy đầu mình đau như búa bổ

-Cậu tỉnh rồi!_Đan Đan mừng rỡ

-Cậu sao vậy, khóc đấy à!_Vy Vy cố cười, cô đưa tay lau nước mắt trên má Đan Đan

-Hức..cậu có biết..hức là bọn tớ sợ thế nào ...hức...không hả?_Đan Đan nức nở

-Tớ xin lỗi_Vy Vy mỉm cười nói

-Cậu không sao chứ?_Tiểu Phong lo lắng hỏi

-Không sao.Chi bị ốm nhẹ thôi_Vy Vy lại cười.

-Đừng cố cười khi cậu không muốn_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai mỏng manh của nhỏ bạn

-Tớ hiểu nhưng đừng lo lắng quá cho tớ, tớ chỉ ốm nhẹ thôi, mai khỏi liền ấy mà_Vy Vy tiếp tục nở một nụ cười

-Không đau chứ?Chắc tớ sai rồi, có lẽ là lỗi tại tớ.Đáng ra hôm đó tớ không nên...

-Không phải lỗi của cậu đâu, Tiểu Tuyết à.Là tớ cảm thấy mệt mỏi rồi nên tớ muốn buông nó ra để sống thanh thản hơn thôi.Đừng trách mình như thế.Và lại tớ không đau đâu, tớ còn khỏe lắm, chút đó thì nhắm nhò gi!_Vy Vy hồn nhiên nói

-Đáng ra tớ nên tìm hiểu thêm về chuyện của Diễm Thư, tớ cứ nghĩ là cô ta....ai ngờ...._Tiểu Tuyết ân hận

-Tớ không sao mà!Cậu mà còn tự trách mình nữa là tớ giận đấy_Vy Vy vờ giận dỗi

-Được rồi, cậu muốn ăn gì không tớ đi nấu_Tiểu Tuyết khẽ nói

-Cậu ốm còn hơn tớ nữa đấy.Giờ đã 0h30' rồi mà còn ăn với uống gì nữa, tớ đâu có phải bà bầu_Vy Vy phụng phịu trách móc rồi quay sang Đan Đan:

-Đan Đan, tối nay cậu qua phòng Tiểu Tuyết ngủ được không?Tớ muốn ngủ một mình

-Ừm_Đan Đan trả lời

-Cảm ơn cậu

-Bạn bè mà!

-Thôi, cũng muộn quá rồi, các cậu đi nghỉ đi mai còn đi học_Tiểu Vy giục

-Ừ, cậu cũng nghỉ sớm đi_Tuyết, Phong, Đan đồng thanh.Tiểu Vy khẽ gật đầu.Nhận được tín hiệu đó, cả ba kéo nhau ra ngoài.Nhẹ đóng cửa phòng Vy Vy lại, cả ba thở dài

-Có lẽ cậu ấy cần thời gian._Tiểu Phong khẽ nói

-Chữa lành vết thương lớn này có vẻ sẽ khó cho cậu ấy đây_Đan Đan tiếp

-Tớ cũng nghĩ vậy.Đáng ra tớ nên điều tra mọi việc về Diễm Thư sớm hơn, trước khi Tiểu Vy quen cậu ta để kịp thời ngăn cản_Tiểu Tuyết buồn rầu nói

-Đừng trách mình nữa, có ai ngờ mọi chuyện lại như vậy_Tiểu Phong an ủi bạn

-Tớ biết rồi.Thôi, nghỉ sớm đi các cậu, ngày mai chúng ta còn phải đi học nữa_Tiểu Tuyết khẽ nói

Còn lại mình Vy Vy trong căn phòng trống trải, nước mắt cô lăn dài, cô cảm nhận trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, cô đau, đau lắm

-Vy Vy, đừng đi.Điều anh muốn không phải thế này_ Anh Khang chạy theo ôm chặt lấy Vy Vy từ phía sau

-Buông tôi ra_ Vy Vy lạnh lùng nói

-Chúng ta kết thúc như thế này sao?

-Anh thật buồn cười, tôi chẳng phải đã nói là chúng ta chưa từng mở đầu và đây không thể xem là kết thúc sao_ Vy Vy cười khẩy

-Tại sao chứ?Hãy cho anh biết lí do?Anh đã sai gì nào?_Anh Khang đau khổ

-Có đấy.Sự sai lầm lớn nhất của anh là đã thích tôi.Vốn dĩ anh nên biết rằng:Anh đã có vị hôn thê ngay từ nhỏ và..._Vy Vy ngưng lại

-Anh...

Rào!Rào!

-Trời mưa rồi. Buông tôi ra, về muộn bạn tôi sẽ lo lắng, tôi không muốn như thế đâu_ Vy Vy lạnh nhạt nói

Cánh tay Anh Khang từ từ buông xuống, có lẽ sự tuyệt vọng trong cậu lớn quá rồi

-Hức..em xin lỗi...em biết anh sẽ...hức..rất đau.Em cũng thế nhưng...hức..anh à...giải quyết như vậy sẽ...tốt hơn cho cả hai...có lẽ như thế cả...hai sẽ bớt mệt...mỗi..._Tiếng Vy Vy nói khẽ trong nước mắt, chưa bao giờ cô cảm thấy cô đơn như thế này, căn phòng của cô lúc này sao mà rộng quá, còn cô như một vật thể nhỏ bị bỏ lại trong một xó xỉnh nào đó của bóng tối.

Sáng hôm sau

-Cái gì?Cậu muốn đến Hàn Quốc vài tháng sao?_Đan Đan ngạc nhiên hỏi lại

-Ừm, tớ muốn du lịch vài tháng cho tâm trạng tốt hơn.Tớ đã suy nghĩ kĩ rồi!_Vy Vy mỉm cười

-Nhưng..._Tiểu Phong định nói gì đó

-Cậu cứ đi nếu như du lịch có thể làm cậu trở nên tốt hơn_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng đặt tay lên vai bạn

-Cảm ơn các cậu_Vy Vy khẽ nói

-Ừm, hãy vui chơi cho thật đã nhé_Tiểu Phong cười nói

-Nhất định rồi_Vy Vy lém lỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

1 tháng sau:

-Có thể nói cho tôi biết Vy Vy đang ở đâu không?Tôi xin cậu đấy?_Anh Khang mệt mỏi

-Rất tiếc nhưng tôi không thể.À, có người nhờ tôi gửi cho cậu cái này_Tiểu Phong trả lời rồi đưa cho Anh Khang một tấm thiệp màu hồng rất đẹp và một hộp quà được gói giấy hoa kẻ sọc xanh trắng

-Người đó là ai?Là Vy Vy phải không?_Anh Khang gấp gấp hỏi

-Không, là một tiểu thư nhà giàu đích thực.Có lẽ cô ấy để ý cậu_Tiểu Phong tặc lưỡi

-Sao cô lại làm thế?

-Là sao?

-Cô biết Vy vy yêu tôi mà sao lại đi gửi quà của người con gái khác cho tôi_Ánh Khang hơi gắt

-Cậu hơi bị nhầm tưởng đấy.Vy vy quên cậu rồi

-Không thể thế được

-Sao lại không.Cô ấy phải quên đi người làm cô ấy tổn thương chứ.Có ai lại đi nhớ người đã đem đến toàn đau khổ cho mình bao giờ đâu. Mà hôm qua không ngủ sao mà mặt cậu trông kinh khủng vậy?Cứ như cái mặt con gấu trúc ấy_Tiểu Phong nói

-Kệ tôi.Tôi hỏi đây là cái gì?_Anh Khang hơi gắt

-Tôi không biết, người đó dặn là về nhà rồi hãy mở.Tuyệt đối đừng cho ai đụng đến nó.Tôi mong cậu sẽ thực hiện điều đó_Tiểu Phong nói rồi từ từ bước vào lớp

“Nếu như không phải lúc cậu ra đi đã dặn tớ hãy để cho hân yên thì tớ và Tiểu Tuyết đã cho tên đó bầm dập, không còn nhìn thấy dung nhan rồi”_Tiểu Phong khề thờ dài

-Làm gì mà thờ dài ghê vậy?_Tiểu Tuyết từ đâu xuất hiện hỏi

-Vy Vy qua ở bên đó có vui không nhỉ?_Tiểu Phong thờ thần hỏi

-Chắc không.Tớ sợ nó quên hân ta không được_Tiểu Tuyết buồn bã trả lời

-Haiz, cũng một tháng rồi còn gì!Không biết nó làm gì bên đó mà ở hoài thế không biết_Tiểu Phong thờ dài

-Hai cậu đang nói gì đó.Bữa nay không ra căn teen nữa à_Dan Đan vừa nói vừa vỗ vai hai bạn

-Không có tâm trạng_Tiểu Tuyết và Tiểu Phong đồng thanh

-Anh Khang, mình về thôi anh_Diễm Thư nhẹ nhàng nói

-Ừm_Anh Khang cười nhạt

-Anh lên phòng trước đây!Em cứ ăn cơm trước đi!Không cần chờ anh_Anh Khang mệt mỏi nói rồi bước lên phòng.Khóa cửa lại cậu nhẹ nhàng tiến về chiếc giường của mình nằm phịch xuống.Kể từ ngày Vy Vy đi, không lúc nào là cậu không nhớ đến cô ấy, cuộc sống của cậu trở nên trống trải, vô vị.Sự nhớ nhung làm cậu trở nên gầy guộc, khô khốc hẳn đi, ánh mắt của cậu lúc nào cũng mang đầy tâm trạng, không còn cười nữa, cậu sống trong đau khổ, ...Thình thoảng cậu ghé thăm những nơi trước đây cậu đến cùng Vy Vy để tìm lại hình bóng cô nhưng dù có hồi tưởng bao lâu đi nữa thì thứ cậu nhận được vẫn là :Vy Vy đã rời xa cậu rồi, cô ấy không còn ở bên cậu như ngày xưa nữa. ...”Vy Vy à, anh nhớ em nhiều lắm, em có biết không?”.Rồi bỗng dưng như nhớ ra chuyện gì đó, Anh Khang nhẹ tiến đến bên chiếc bàn học của mình, lôi từ trong cặp ra một hộp quà có kích thước cỡ 35×25 cm_hộp quà này là món quà lúc sáng Tiểu Phong giao cho cậu, cầm món quà lên cậu cười nhạt nhưng rồi cũng từ từ mở nó ra vì hình như đang có cái gì đó trong trái tim cậu thôi thúc cậu hãy trân trọng món quà này thay vì cho nó vào sọt rác.Bên trong hộp quà là một chiếc áo sơ mi nam SM màu trắng kiểu cách, một chiếc áo khoác nam mang phong cách hàn quốc màu xanh nước biển sẫm và một chiếc quần jean khá bụi. Anh Khang lật từng thứ lên xem, thật bất ngờ, cậu không tin vào mắt mình nữa, số size trên tất cả quần áo mà người đó tặng đều đúng với size quần áo cậu đang mặc.Cậu rất tò mò không biết người đó là ai, là ai mà có thể hiểu rõ size cậu đến như vậy.Trong khi đó, ở một đất nước xa xôi, một người con gái đứng ở bên cửa sổ, mắt nhìn về một nơi nào đó xa xăm, khề thờ dài, hình như cô lo lắng điều gì thì phải.Lát sau, cô khề cụp mắt lại, khề nói:Mong anh sẽ thích nó!

Sau khi xem xong quà, Anh Khang nhẹ cất nó đi rồi trở lại chiếc giường của cậu, đặt mình xuống giường, khề nhắm mắt, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hình bóng của Vy Vy lại hiện về.Trong giấc mơ,cậu được thấy cô, cô đứng đó khề cười với cậu, cậu nhớ khuôn mặt đó, nhớ người con gái đó, cậu muốn đến, muốn ôm lấy cô nhưng mỗi lần cậu tiến đến gần cô thì hình bóng của cô biến mất.Vì vậy, mỗi lần thấy cô xuất hiện trong giấc mơ của mình, cậu chỉ dám đứng nhìn, không dám tiến đến gần, cậu sợ hình bóng của Vy Vy biến mất, cậu muốn ngắm hình bóng cô thật lâu dù đó chỉ là mơ, dù khi tỉnh dậy cậu biết cậu sẽ càng nhớ cô hơn, nhưng. ....cậu chấp nhận tất cả, chỉ cần thấy cô, cậu chấp nhận sống trong nhớ nhung.

-Chà ,chờ mãi mới nhận lại được lá thư thứ hai của Vy Vy_Tiểu Phong mừng rỡ

-Chờ nhận thư hay chờ nhận quà đi kèm đó!_Dan Đan trêu ghẹo

-Cả hai_Tiểu Phong cười tinh nghịch

-Tớ thấy cậu ham quà nhiều hơn!Cậu gọi điện cho Vy Vy hoài mà chờ thư cái nời gì, cái gì cần nói cậu chả nói hết qua điện thoại rồi à, chờ thư làm cái gì nữa_Tiểu Tuyết mìn cười tinh nghịch nói

-Yahhhhh...cho cậu hai phút để chỉnh lại câu nói đó.Nếu không sửa lại cậu sẽ ăn đấm của tớ, hiểu chưa?_Tiểu Phong đe dọa

-Chị Hai, chị mà còn không rõ tính em à.Cái gì đã nói ra thì không bao giờ rút lại.Vì thế nên đừng đe dọa tớ_Tiểu Tuyết nói rồi tránh thật xa Tiểu Phong

-Xem ra cậu muốn chết thật rồi_Tiểu Phong hậm hực đuổi theo Tiểu Tuyết hông bắt bằng được bạn

-Lại đây.Tớ chờ cú đấm tuyệt vời của cậu_Tiểu Tuyết vừa chạy vừa sử dụng chiêu “khích tướng” của cô

-Tớ mà bắt được cậu thì cậu chết chắc

-Ừ, lúc đó rồi hãy tính.Lại đây

30' sau:

-Ôi chúa ơi!Một chết con rồi_ Tiểu Phong thở hồng hộc sau nửa tiếng đồng hồ chạy theo rượt Tiểu Tuyết

-Tớ cũng mệt kém gì cậu_ Tiểu Tuyết cũng thở dốc

-Hai cậu, nước nè_ Đan Đan trao cốc nước cho từng người một

-Cảm ơn cậu, Tiểu Đan_ Tiểu Phong đỡ lấy cốc nước khó nhọc nói

-Thanks_ Tiểu Tuyết cũng đỡ lấy cốc nước từ tay bạn uống một hơi dài rồi đặt cốc nước xuống, nhẹ nhàng lau mồ hôi

Nhân cơ hội đó, Tiểu Phong khẽ đặt cốc nước lên bàn, chạy thật nhanh về chỗ bạn

-Bắt được cậu rồi nhé!Bây giờ thì xem tớ xử cậu thế nào!_ Tiểu Phong tỉnh nghịch nói rồi ra sức cù lét Tiểu Tuyết

-Ha ha..đừng mà...ha ha...tớ..ha ha.. biết lỗi ..rồi...tớ ..ha ha..ha ..sẽ sửa...sẽ sửa_ Tiểu Tuyết khó nhọc nói

-Thật là sẽ sửa chứ?_ Tiểu Phong hỏi nhưng vẫn không thôi cù lét bạn

-Nhất..ha ha ha ..sẽ sửa mà

-Vậy được, sửa đi cậu mà giờ trò thì chết với tớ_ Tiểu Phong thôi không cù lét bạn nữa nghiêm nghị nói

-Được rồi, Tiểu Phong không phải hám quạ mà là rất ...._ Tiểu Tuyết nói đến đây thì dừng lại

-Rất gì?_ Tiểu Phong hỏi

-Tớ có quyền được mời người bảo hộ không?

-Bảo hộ làm cái gì?Sửa nhanh

-Vậy thì tớ không nói nữa.Cậu cù lét mặc cậu, chỉ là cười đến khi khan cả giọng thôi mà có gì to tát đâu

-Được rồi, cho phép cậu mời người bảo hộ

-Đan Đan lại đây_ Tiểu Tuyết nói

-Cần bốn tiểu thư đây giúp gì?_ Đan Đan lém lỉnh

-Cậu đứng đây.Trước mặt tớ_ Tiểu Tuyết khẽ nói, vừa nói cô vừa khẽ liếc nhìn thái độ của Tiểu phong.Sau khi chỉ chỗ cho Đan Đan đứng xong, cô tiếp:

-Tiểu Phong của tớ không phải hám quạ mà là rất hám quạ

-Cậu, Vương Hàn Tuyết...cậu...ôi tức chết mất

-Ha ha,Tiểu Phong bị tớ lừa rồi_ Tiểu Tuyết lém lỉnh

-Cậu dám lừa tớ

-Lừa người khác là sở thích của tớ mà.He He

-Cậu..cậu..đứng yên đó

-Ai điên mới đứng cho cậu bắt lại_ Tiểu Tuyết nói rồi lách người qua khỏi Đan Đan tiếp tục chạy

20' sau:

-Rượt đuổi đủ chưa?_ Đan Đan bắt đầu giận dỗi

-Rồi_ Tiểu Tuyết dừng lại thờ hờ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

-Tớ cũng mệt rồi.Không còn sức mà đuổi nữa _Tiểu Phong khó nhọc nói rồi dùng hết sức lực của mình tiến về chiếc ghế sofa

Sau vài phút nghỉ ngơi, Tiểu Phong lên tiếng:

-Tớ tò mò quá.Mở thư xem Vy Vy viết gì nào?

-Ừm.Để tớ đọc cho _Đan Đan hôn hờ bóc vội phong thư

“Dear các bạn thân yêu của tớ!

Chắc các cậu lo lắng cho tớ lắm!Tớ sống bên này rất vui, rất thoải mái, không có chuyện gì lo nghĩ cả.Tớ khỏe.Còn các cậu thì sao?Hiện tại tớ đang disguise thành một cô nàng khá xấu để tiện cho công việc làm thêm.Bây giờ tớ mới biết kiếm được một công việc làm thêm khó thế nào, lại vất vả nữa nhưng không kém phần thú vị các cậu à.Công việc của tớ bây giờ là một người phục vụ trong một quán sushi khá nổi tiếng của Hàn Quốc, ngoài bán món sushi của Nhật ra quán này còn bán rất nhiều các món ăn đặc trưng của xứ sở Kim chi nữa.Lương ở đây cũng tạm ổn các cậu ạ, đủ cho tớ mua thức ăn hằng ngày còn về tiền sinh hoạt tớ buộc phải dùng tiền của Mama chu cấp,haizz.Hôm vừa rồi vừa mới nhận lương nên mua quà cho các cậu ngay đây.Tiểu Tuyết khá thích lắp ráp mô hình nhà ở nên tớ mua cho cậu vài bộ mô hình và cả một ít len để cậu đan khăn nữa.Tiểu Phong thích sưu tập đồng hồ nên tớ mua cho cậu hai chiếc đồng hồ mới thiết kế xong đây, cái này là hàng mới đó, không rã đâu.Còn Tiểu Đan, tớ mua cho cậu một chiếc váy tương đối đẹp+ một đôi boots cao và một số sách về âm nhạc để cậu có thể học hỏi thêm.À, tớ nữa quên, hộp quà của Tiểu Tuyết có gói giấy màu xanh điểm vài bông tuyết ấy, của Tiểu Phong là hộp được bao bằng giấy caro đen trắng ấy, của Đan Đan là hộp gói giấy hoa màu hồng.Tớ xin lỗi vì không tặng món quà nào giá trị hơn vì tiền lương của tớ còn hạn hẹp nhưng tớ hứa sẽ tặng các cậu món quà lớn khi nào tớ trở lại Việt Nam.

Yêu các bạn nhiều:

Tiểu Vy”

-Chắc Tiểu Vy vất vả lắm.Đi làm thêm đâu phải là chuyện dễ dàng gì? _Đan Đan thờ dài

-Đừng có thờ dài hoài vậy, mấy bà muốn mau già à, hay bữa nay chuồng xu hướng lão hóa sớm nhì .Chẳng phải Vy Vy nó bảo sống rất ổn sao, hãy tin và mong là như vậy _Tiểu Tuyết bông đùa nhưng thật tâm cô vẫn lo rằng: vết thương lòng của Vy Vy có lẽ chưa khỏi

-Ừm, cứ mong là thế đi.Mà Tiểu Vy không nói là bao giờ trở lại Việt Nam sống à? _Tiểu Phong hỏi

-Không.Ôi nhớ Tiểu Vy quá đi _Đan Đan lại thờ dài

-Ôi chúa ơi, nè cậu có bị gì không vậy? Cậu có phải con gái không vậy? _Tiểu Phong tỉnh ngịch

-Yah, Đỉnh Tiểu Phong cậu muộn xuống châu ngài Diêm Vương sớm à.Tớ không phải con gái chẳng lẽ là con trai _Tiểu Đan bặm môi, trợn mắt nhìn Tiểu Phong

-Có lẽ là thế _Tiểu Phong nói rồi cười lớn

-Kiểu này là cậu muốn chết chắc rồi.Tự dung điên điên nói tớ không phải là con gái.Đỉnh Tiểu Phong hãy đợi đó, tớ sẽ không tha cho cậu đâu _Tiểu Đan giận dữ rồi giậm chân lạch bạch cứ như là vịt đi, sợ đi cô không xử Tiểu Phong ngay bây giờ là vì trình độ võ của cô chưa đạt đến tầm cỡ như Tiểu Phong.Vậy nên, cô nàng đành cảnh cáo rồi ôm mồi “hạ” bước về phòng

-Ê, này Đan Đan tớ chỉ đùa thôi mà.Giận thật đó hả? _Tiểu Phong tùm tùm nói vọng theo

-Ừ, giận thật rồi _Đan Đan không thèm quay đầu lại câu gắt trả lời

-Vậy tớ phải làm gì để bạn tớ bớt giận đây?Đưa Thiên Lâm đến đồ dành cậu nhé! _Tiểu Phong khề cười nói

-Cậu chết đi, Đỉnh Tiểu Phong _Tiểu Đan nghe vậy ngoảnh đầu lại, liếc xéo Tiểu Phong nói, rồi tiếp tục giậm thật mạnh chân xuống cái sàn nhà đáng thương bước về phòng

-Giảm nhẹ nhẹ thôi, Tiểu Đan đáng yêu, không là sàn nhà lún bây giờ _Tiểu Phong vẫn cố tình trêu bạn

Tiểu Đan không nói gì, cô hậm hực rửa thảm Tiểu Phong: Tiểu Phong đáng chết, bạn bè cái kiểu gì mà....Ặc, điên quá

Hai ngày sau đó tại trường Royal.Vào một buổi sáng khá đẹp trời, các đám mây trắng bồng bênh lơ lửng trôi, những tia nắng ấm áp rọi xuống, xiên qua những tán cây trong sân trường Royal, từng đàn bướm lượn lờ trên không trung, những chú chim sâu hót vui chào ngày mới, muôn hoa đua nhau nở rộ, các học sinh người nào người nấy rạng rỡ,tập trung thành từng nhóm nhỏ bàn tán về những tin “hot” nhưng trong sáng nay.Như thường lệ, cả đám Tiểu Phong, Tuyết và Tiểu Đan cùng nhau sánh bước đến trường:

-Hê, nghe tin gì chưa?_Nữ sinh 1 hớn hờ

-Tin gì nói nghe xem nào?_Nữ sinh 2 hồi hộp nghe ngóng

-Anh Khang thiếu gia của chúng ta chia tay với tiểu thư Diễm Thư rồi_Nữ sinh 1 vui mừng nói

-Nghĩa là bây giờ cậu ấy độc thân_Nhóm nữ sinh còn lại nhao nhao

-Ừ_Nữ sinh 1 nói

-Sao cậu ta lại chia tay với Diễm Thư nhỉ?_Đan Đan tò mò

-Các cậu đợi tớ ở đây chút nhé!_Tiểu Tuyết mỉm cười, cô quyết định xác nhận chuyện này có thật không.

-Chào các bạn, cho mình hỏi chuyện này được không?_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói, miệng cô nở nụ cười nhẹ khiến các girl đứng ở đây “say nắng” trước vẻ “handsome” của cô (các bạn đọc chắc còn nhớ Tiểu Tuyết đang giả trai vào trường Royal học tập chứ nhỉ)

-Ừ...ừm...được chứ_Nữ sinh 1 ngượng ngùng, tỏ rõ vẻ e thẹn khiến Tiểu Tuyết nổi hết cả da gà nhưng vẫn cố giữ vẻ thân thiện của mình cô tiếp:

-Chuyện các cậu nói lúc nãy là sự thật à?

-Ừm_Nữ sinh 2 miệng mỉm cười thật tươi trả lời với hi vọng sẽ lọt vào mắt xanh của chàng trai trước mặt

-Cảm ơn các cậu nhiều_Tiểu Tuyết nhận được câu trả lời vội nói rồi trở về bên cạnh bạn mình thông báo nhưng tin tức mà mình vừa thu thập được

-Chuyện đó là sự thật sao?_Đan Đan cau mày thốt lên

-Sao cậu ta lại chia tay với Diễm Thư nhỉ?_Tiểu Phong cũng thắc mắc không kém.Sở dĩ, họ quan tâm nhiều đến chuyện này một phần là do Tiểu Vy: Vy Vy đã quyết định từ bỏ mối quan hệ giữa cô và Anh Khang chỉ vì để cậu ta khỏi phải tiếp tục mệt mỏi, nhưng mà giờ đây mọi công sức của cô bạn ngọc Vy Vy của các cô xem như uổng phí và một phần khác là do hứng thú với chuyện trên thương trường bởi tương lai của họ gắn bó mật thiết với chấn động trên thương trường vì vậy họ luôn phải cập nhật những thông tin mới nhất về các tập đoàn lớn.Ai trong giới doanh nhân chẳng biết Nguyễn Anh Khang người sẽ thừa kế một nửa tập đoàn “The Sky” và Hạ Diễm Thư_nhị tiểu thư của tập đoàn đồ gốm “Daisy” đã có hôn ước với nhau ngay khi Anh Khang vừa mới bước vào cấp II, mặc dù chưa chính thức công bố vì chuyện này là vi phạm luật pháp nhưng hai gia đình đã gần xem nhau như là thông gia. Vậy mà, giờ đây, hai người họ chia tay, chắc chắn chuyện này sẽ được đưa lên báo.Tập đoàn “Daisy” có nguy cơ sẽ bị sụp đổ. Trước đây, do có sự hậu thuẫn của tập đoàn ô tô lớn “The Sky” nên có rất nhiều tập đoàn đồng ý hợp tác với “Daisy” nhằm thông qua mối quan hệ tốt đẹp với “Daisy” mà gián tiếp kí hợp đồng với “The Sky”.Giờ đây, mọi hậu thuẫn của “The Sky” dành cho “Daisy” có thể tan biến nên chắc chắn các tập đoàn trước đây đã từng kí với “Daisy” bản hợp đồng hợp tác sẽ rút lại bản lí kết hợp đồng của mình nên có thể việc “Daisy” sụp đổ sẽ diễn ra trong một sớm một chiều mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Sau giờ học, trên sân thượng trường Royal của khối 12:

-Các cậu hẹn tôi lên đây có chuyện gì?_Anh Khang thều thào, nhìn Anh Khang lúc này chẳng khác nào người bị thiếu ngủ: mặt mày thì đờ đẫn, phờ phạc, hai mắt thâm quầng rõ rệt, trông Anh Khang tiều tụy biết nhường nào!

-Woa, không để ý cậu mấy ngày mà giờ nhìn cậu khác trước nhiều dễ sợ_Đan Đan kinh ngạc thốt lên

-Đan Đan_Tiểu Phong cau mày nhắc khẽ bạn

-Tớ nói thật mà!_Đan Đan phụng phịu.Tiểu Phong không nói gì, chỉ khẽ ra dấu cho bạn im lặng.Thấy thái độ đó của Tiểu Phong, Tiểu Đan bất bình quyết phản xử cho bằng được.Nghĩ là làm, Tiểu Đan nói tiếp:

-Tớ nói nghiêm túc đấy.Các cậu không thấy sao, để ý khuôn mặt cậu ấy mà xem.Hai mắt thâm đen, khuôn mặt đờ đẫn, ngô nghê trông cứ như Panda ấy. Trước đây, cậu ta đâu có thế, lúc nào mặt mày cũng hồng hào, tươi vui, bây giờ thì xem kia! Chắc...chắc...._Đan Đan khẽ lắc đầu.

Thấy thế, Tiểu Phong và Tiểu Tuyết chỉ nhẹ cười tủm tỉm trước vẻ hồn nhiên của Tiểu Đan nhưng vì họ biết cách che dấu khá tốt nên khi họ cười nếu không để ý kĩ thì sẽ chẳng người nào thấy được. Đan Đan hình như vẫn chưa nói đủ, ngưng vài giây, cô nằng nhẽ xoay nhẹ người đối diện Anh Khang đồng dục:

-Nè, không phải cái cô Hạ tiểu thư đó hành hạ cậu ra nông nổi này chứ.Nếu như thế thật thì.....chắc.....chắc...đàn ông con trai gì mà..chắc....

Lúc này, hình như không thể kìm chế nổi sự buồn cười của bản thân,Tiểu Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo, Tiểu Tuyết cũng khẽ cười nhưng nhanh thôi, Tiểu Tuyết lấy lại phong thái lạnh lùng của mình, để mặc cho hai bạn mình đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, cô nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy ưu phiền của Anh Khang hỏi:

-Tôi có thể biết lí do vì sao cậu lại chia tay Diễm Thư không?

-Có lẽ tôi và cô ấy không hợp nhau_Anh Khang thều thào

Nghe được câu trả lời, Tiểu Tuyết im lặng, cô không nói gì.Tiểu Phong và Tiểu Đan cũng im lặng, họ đã ngưng cười từ khi Tiểu Tuyết bắt đầu hỏi Anh Khang.Lát sau, Tiểu Tuyết lại lên tiếng:

-Cậu còn yêu Vy Vy phải không?

-Không phải là còn yêu cô ấy mà là tôi vẫn luôn yêu cô ấy_Anh Khang buồn bã trả lời, cậu nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

-Vậy tại sao lúc Diễm Thư về Việt Nam cậu không giải quyết mọi chuyện mà lại để....

-Tôi biết điều đó là không đúng.Tôi cũng biết điều đó sẽ làm Tiểu Vy buồn nhưng....

-Nhưng sao?

-Tôi đúng là đồ tồi.Đáng ra tôi nên đưa ra quyết định sớm hơn trước khi Vy Vy ra đi, nhưng tôi lại không làm thế....Ngưng vài giây, Anh Khang nói tiếp:

-Các cậu biết Tiểu Vy đang ở đâu đúng không?Làm ơn nói cho tôi biết đi mà_Anh mắt Anh Khang khẩn thiết nhìn Tiểu Tuyết

-Xin lỗi, nhưng tôi không thể.Tôi biết Tiểu Vy rất quan trọng với cậu nhưng....có lẽ Vy Vy- nó muốn quên cậu.Tiểu Tuyết nói rồi im lặng, không khí ảo não bao trùm lấy họ.

-Chúng ta có lẽ nên về thôi_Tiểu Phong chợt lên tiếng, phá tan cái không khí ảo não đang tồn tại

-Ừm_Tiểu Đan đáp rồi cùng Tiểu Phong kéo Tiểu Tuyết ra về

2 tháng sau: Vào một buổi chiều tháng 4 đầy nắng, khi những ánh nắng còn đùa nghịch le lói trong không trung, những cơn gió đùa vui xà xuống mái tóc của những con người đang tồn tại ở trong công viên gần nhà của nhóm Tiểu Phong, Tuyết và Đan:

-Nơi này vẫn như thế, chỉ là...._Tiếng một người con gái vang lên với âm điệu nhẹ nhàng nhưng ẩn sau trong câu nói đó là tâm trạng chứa đầy phiền muộn và nhớ nhung, cô muốn nói gì đó nhưng câu nói lại bị ngắt quãng, cô ngồi xuống, yên vị bên một chiếc ghế đá, cúi gằm mặt xuống và hồi nhớ lại những kỉ niệm trước đây.

-Xin lỗi, cô có thể sang chiếc ghế đá phía bên kia ngồi được không ạ!_một người con trai đứng trước mặt cô lịch sự nói. “Giọng nói này quen quá!”-Người con gái nhũn mày cố nhớ ra thứ gì đó nhưng vẫn không quên lời yêu cầu của chàng trai, cô cầm lấy chiếc vali bên cạnh ghế đá, nhẹ nhàng đứng lên, cô nói:

-Ừm, được rồi, dù sao thì tôi cũng định về nhường lại nó cho anh- rồi nhẹ nhàng bước đi

-Giọng nói này sao quen quá!_Người con trai lăm bắm rồi quay phắt người lại, cậu gọi lớn:

-Tiểu Vy, là em phải không?

Nghe gọi tên mình, người con gái khựng lại, sững sờ.

-Là em đúng không, Vy Vy?_Người con trai vẫn kiên nhẫn hỏi lại

Nước mắt của người con gái lăn dài.Đúng, chính là giọng nói này, nhẹ nhàng và ấm áp, cái giọng nói mà hơn 3 tháng qua cô tìm kiếm, giờ đây, khi về lại Việt Nam, cô lại được nghe thấy nó đầu tiên, mọi nhớ nhung trong cô vỡ òa ra, trôi theo dòng nước mắt đang chảy dài trên đôi má.Cô xoay người lại, ngẩng đầu lên: Chính là anh- người mà cô hằng đêm nhớ đến!

Người con trai cũng sững sờ, hai tay cậu buông thõng.Người con gái mà bấy lâu cậu mong muốn được gặp giờ đã xuất hiện trước mắt cậu.Không phải là mơ nữa, là sự thật, cô ấy thật sự ở đây, đứng trước mặt cậu lúc này

-Vy Vy_Anh Khang nhanh chóng chạy đến ôm chặt lấy Vy Vy, lo sợ nếu cậu nói lỏng vòng tay, Vy Vy sẽ bỏ cậu mà đi thêm một lần nữa

-Em có biết là anh nhớ em nhiều lắm không?.

-Hức...hức....bỏ em ra.Làm ơn...hức...anh còn có..hức..

-Đừng nói gì cả, anh biết em muốn nói gì.Anh chia tay với cô ấy rồi.Giờ đây, anh chẳng cần gì cả, chỉ cần có em thôi, mãi em thôi. Vì vậy, xin đừng bỏ anh mà ra đi lần nữa.Xin em đấy, Vy Vy à!

-Hức..em..hức... _Tiếng Vy Vy ngắt quãng, cô vui sướng, cô hạnh phúc vô cùng.Ánh nắng chiều nhẹ nhàng chiếu xuống, những tia nắng khẽ đùa nghịch, một cơn gió nhẹ bay ngang qua lượn lờ quanh hai con người như đang cùng chia sẻ niềm vui mà họ đang tận hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tinh toong!Tinh toong!

-Ai vậy? _Tiếng bà Thái hỏi vọng ra(chắc bạn đọc còn nhớ bà Thái là ai chứ ạ!)

Ngoài kia không có tiếng trả lời

Cạch

-Tiểu thư, cô về rồi _Bà Thái mừng rỡ

-Ôi, con nhớ bà muốn chết rồi nek! _Vy Vy ôm chầm lấy bà

-Các bạn con nhớ con lắm đấy.Mau vào nhà đi! _Bà Thái vỗ về Vy Vy âu yếm nói

-Vâng _Vy Vy mỉm cười trả lời

-Hey, chào mọi người _ Vừa bước vào nhà, Vy Vy la lớn

-Hì, Vy Vy, cậu về rồi _Đan Đan mừng rỡ chạy đến ôm lấy bạn

-Hì, Đan Đan tớ nhớ cậu và các bạn muốn chết luôn nè _Tiểu Vy ôm lấy bạn nũng nịu

-Con ranh, sao không chết luôn đi.Ở bên đó mà mỗi tháng chỉ gửi về có vụn vụn 2 lá thư à _Tiểu Phong giận dỗi

-Đừng giận mà bạn của tớ, tớ xin lỗi.Do tớ bận quá ấy mà _Tiểu Vy cười

-Bạn, bạn cũng phải viết thư cho chúng tớ nhiều nhiều chứ, bạn bè mà kiểu đó đó hả?

-Thôi, tớ bận thật mà.Ở bên đó, lúc nào tớ cũng nhớ đến các cậu hết á.Hơn 100 ngày, hơn 2400 giờ, hơn 144000 phút, hơn 8640000 giây,..lúc nào tớ cũng nhớ về các cậu hết á!

-Thật không đó chị hai? _Tiểu Tuyết bắt đầu lên tiếng

-Thật 100% _Vy Vy hí hửng trả lời

-Mong là thế _Tiểu Tuyết nói

-Ừ, mong là vậy.Tiểu Vy về rồi thì phải đi chơi chúc mừng chứ _Tiểu Phong đề xuất

-Ừ, đến “Angel or Devil” đi _Đan Đan hớn hờ

Tại phòng VIP của “Angel or Devil”:

-Hì, lâu rồi mới đến đây lại, nhớ mọi người ở đây quá! _Vy Vy mỉm cười nói

-Thôi, ngồi xuống đi.Hôm nay không say không về nha! _Tiểu Phong hào hứng

-Ừm, Tiểu Phong nói đúng đó:Không say không về _Đan Đan đồng tình

-Mà say rồi thì không ai đưa về _Tiểu Tuyết thêm vào

- Yên tâm, có gì Tú Anh đưa về_ Tiểu Phong nói

- Vậy thì uống cho thật đã nào_ Tiểu Tuyết cười

- Cậu tính sao Tiểu Vy?_ Tiểu Tuyết vừa nhâm nhi ly rượu vang nho BRANDY

- Chuyện gì cơ?_ Tiểu Vy nhún mày

- Cậu không định làm hòa với Anh Khang à?

- Thật ra mình...mình...gặp anh ấy lúc chiều rồi

- Rồi sao?

- Anh ấy bảo anh ấy đã chia tay với...

- Tớ biết. Cậu có định quay lại với Anh Khang không?

- Minh...mình..._Vy Vy áp úng rồi nhanh chóng gạt đầu

- Vậy...

- Lúc chiều tớ giải quyết xong rồi!

- E hèm, vậy mà có người bảo là nhớ mọi người muốn chết luôn đấy. Không ngờ lại hẹn hò, gặp gỡ Anh Khang trước_ Tiểu Phong vờ giận dỗi

- Thật mà, tớ nhớ các cậu nhiều nhiều lắm luôn ấy_ Vy Vy nụng nịu

- Thôi được rồi, đừng có giả chiêu đó với tớ, tớ dễ mềm lòng lắm đó_ Tiểu Phong nói

- Mà sao gặp được Anh Khang mà giải quyết xong mau vậy?_ Đan Đan thắc mắc

- Chỉ là tình cờ gặp ở công viên gần nhà mình thôi_ Vy Vy trình bày

- Rồi sao, kể bọn tớ nghe xem nào_ Tiểu Phong nhanh nhẩu

- Chuyện là thế này....bla...bla...bla..._ Tiểu Vy nhanh chóng thuật lại sự việc

- Thì ra là vậy_ Tiểu Đan gật gù

- Cậu biết nguyên nhân vì sao cậu ta lại chia tay với Diễm Thư chứ?_ Tiểu Tuyết hỏi

- Không, theo cậu thì tại sao?_ Vy Vy lắc đầu nói

- Cậu ta bảo là do hai người đó không hợp nhau nhưng tớ lại không nghĩ thế...

- Nghĩa là sao?

- Chắc chắn có một nguyên nhân nào khác.

- Tại sao cậu lại nghĩ vậy?_ Vy Vy hỏi

- Tớ nghĩ Tiểu Tuyết nói đúng đó. Cậu ấy vốn là người rất chú ý đến cử chỉ, trạng thái của người khác khi nói chuyện, dù là chỉ một chi tiết nhỏ thôi cũng khó lọt qua tầm mắt của Tiểu Tuyết. Chính nhờ điều đó mà các vụ hợp tác với các nhà kinh doanh, nó luôn xử lý một cách thận trọng và khéo léo thông qua việc quan sát đối tác_ Tiểu Phong thêm vào

- Vậy theo các cậu là tại vì sao?

- Tớ không rõ, chuyện này chỉ có cậu ta mới rõ_ Tiểu Tuyết ngẫm nghĩ

- Hay là cậu thử hỏi cậu ấy xem_ Đan Đan tư vấn

- Chắc là phải thế vì tớ cũng hơi tò mò_ Tiểu Vy nhún vai

Ngày hôm sau, tại quán cà phê “Cuộc sống”:

- Anh nè, em có chuyện muốn hỏi?_ Vy Vy nói

-Có chuyện gì em nói đi _Anh Khang nhẹ mím cười nhìn Tiểu Vy

-Em muốn biết lí do thực sự làm anh chia tay với Diễm Thư _Tiểu Vy nghiêm nghị

Anh Khang nghe câu nói của Tiểu Vy chợt im lặng, mặt cậu thoáng nỗi buồn

-Em chỉ là muốn nghe thôi, không phải vì.....mà thôi nếu anh không muốn nói thì thôi vậy.Em.....Vy Vy ngập ngừng, cô không muốn nhìn thấy Anh Khang mang cái tâm trạng buồn rầu đó, thà là anh không nói cho cô biết mà luôn vui vẻ còn hơn là sau khi nói ra chuyện đó, tâm trạng anh trở nên tồi tệ

-Là vì em _Anh Khang tiếp

-Vì em?

-Ừm.Thay mặt cô ấy anh xin lỗi _Anh Khang nói

Nghe thấy thế, Tiểu Vy cảm thấy chút hụt hẫng, cô cúi gằm mặt xuống bàn, trái tim cô quặn lại, mắt cô hơi đỏ, sao trước mặt cô mà anh có thể thay mặt một người con gái khác xin lỗi cô chứ, .Hơn nữa tại sao lí do hai người chia tay lại là vì cô, cô đã làm gì khiến hai người đó phải chia tay chứ.Không, cô chẳng làm gì cả, cô ở Hàn Quốc trong hơn ba tháng mang theo nỗi mong nhớ anh và bạn bè nhưng cô không được phép trở về, tại vì cô sợ một khi đã trở về cô sẽ không kìm nổi cảm xúc của mình mà đến tìm anh mất, như thế thì mối quan hệ tốt đẹp giữa Diễm Thư và anh sẽ.....Vậy mà giờ anh lại nói là vì cô mà hai người phải chia tay.Anh thật tàn nhẫn.

-Tiểu Vy, em sao vậy? _Anh Khang lo lắng

-Em không sao, anh nói tiếp đi _Vy Vy vẫn không ngẩng đầu lên, cô nói.Quay lại với dòng cảm xúc hỗn độn của mình, cô không biết phải làm sao, hết suy nghĩ tại sao anh lại nói thế lại đến những việc mà cô đã từng làm khi ở bên Hàn Quốc có thể ảnh hưởng tới quan hệ giữa Anh Khang và Diễm Thư.....Chẳng lẽ là.....

-Trong thời gian em ở Hàn anh có nhận được món quà nào không? _Tiểu Vy lo lắng.Chẳng lẽ là tại cô thật?

-Anh à?

Vy Vy gật đầu, nét mặt cô thể hiện rõ sự nôn nóng

-Đề anh nhớ đã.Hình như là....5s.....10s.....15s.....20s.....à có một món quà mà Tiểu Phong giao cho anh

-Chính là nó.Diễm Thư biết việc có người tặng quà cho anh không?

-KHÔNG.Cô ấy chẳng biết gì cả.Mà bây giờ em hỏi việc đó làm gì

Vậy là không phải cô, Diễm Thư không hề biết về món quà đó thì chắc chắn là không phải tại cô....nhưng sao Anh Khang lại.....

-Em sao vậy Tiểu Vy.Em có chuyện gì muốn nói sao? _Anh Khang nhìn vào nét mặt lo lắng của cô hỏi

-À, không.Anh cứ nói tiếp chuyện hồi này anh đang nói dở đi _Tiểu Vy gượng cười

-Anh biết hết mọi chuyện giữa em và Diễm Thư rồi _Anh Khang chậm rãi nói

-Chuyện gì cơ?

-Diễm Thư đã đánh em phải không? _Anh Khang nhìn Tiểu Vy mà lòng xót xa

-LÀm...làm...gì có _Tiểu Vy ấp úng

-Em đừng giấu nữa,Diễm Thư đã nói hết rồi.Có đau không em? _Ánh mắt Anh Khang tràn đầy sự lo lắng

-Không, cô ấy chỉ đánh em nhẹ thôi mà. Mà sao Diễm Thư lại kể với anh những chuyện đó _Tiểu Vy mỉm cười

-Tình cơ anh nghe được một cuộc trò chuyện trên ban công của Diễm Thư với bạn của cô ấy.Khi nói chuyện cô ấy đã nói ra tất cả và cười một cách sung sướng.....

-Thì ra là vậy.Đừng nói nữa, chừng đó đủ rồi.Hãy quên hết chuyện của những ngày đã qua đi!Em muốn mình bắt đầu lại anh à!

-Ừm _Anh Khang gật đầu, lòng cậu thấy nhẹ nhõm.Cậu sẽ quên hết tất cả, kể cả việc Diễm Thư đã nói rằng cô ấy lợi dụng cậu để “Daisy” đứng vững nữa và cả việc cậu đã yêu cô ấy đến mức nào.Tất cả đó là chuyện jcuar ngày hôm qua, và giờ cậu muốn danh những điều tốt đẹp nhất cho người con gái mà cậu yêu thật sự, người con gái có lẽ sẽ đi cùng cậu suốt quãng đời này _Vy Vy.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

-Hôm nay trời đẹp, đúng không các bạn của tớ? _Tiểu Phong mỉm cười nói

-Ừ, trời đẹp nhưng tớ sợ có bão _Tiểu Vy cười nói nhưng mắt vẫn dán vào quyển sách toán nâng cao lớp 12

-Trời đẹp thì làm gì có bão. Vớ vẩn _Tiểu Phong nhún mày nhìn sang bạn

-Bão nhỏ thì tớ không sợ rồi. Tớ sợ bão giạt cấp 6- cấp 7 kia, hoặc có thể hơn _Tiểu Vy tiếp

Bịch

-A, đau quá. Tên nào đi mà không nhìn đường vậy. Muốn chết sao _Tiểu Phong vừa ôm đầu đứng dậy vừa mắng nhứt cái tên vừa đụng mình

-Cậu mới chính là người đi không nhìn đường đó _Giọng một tên con trai vang lên

-Ôh my good. Sao lại là cậu _Tiểu Phong tròn tròn mắt. Trời ạ, tưởng cô đụng phải tên điên nào, nào ngờ cô đụng phải một tên cực kì điên. Từ khi Tiểu Vy trở về, ngày nào hắn mà không làm khó cô chắc hắn chết quá!

-Cậu đi đụng người khác mà không xin lỗi à? _Giọng tên con trai nói đầy khó chịu

-Đừng có đem cái giọng đó ra mà nói với tôi. Tôi đi như thế sao anh không tránh, lại còn bảo tôi xin lỗi. Đầu óc anh có vấn đề vừa thôi chứ _Tiểu Phong bực bội

-Cậu... nè, cậu đi đụng người khác phải xin lỗi là điều đương nhiên sao cô dám.....

-Stop, lúc tôi chưa đụng cậu cậu đang làm gì, mắt cậu để sau lưng à hay ở đâu mà không nhìn thấy tôi đi đến _Tiểu Phong cắt ngang lời tên con trai

-Tôi... _Người con trai ú ớ. Quả thực lúc này cậu đang.....nói chuyện với bạn cậu nên không để ý hậu quả là.....

-Xi, rõ ràng là cậu không lo chú ý đường đi rồi. Châu Gia Kiệt ơi là Châu Gia Kiệt, tốt nhất lần sau khi đi đường, anh nên gắn mắt ở trước mặt ấy, đừng để nó sau lưng mà đụng phải người khác lại bảo là người khác đụng mình _Tiểu Phong mỉa mai

-Vậy trước khi cậu đụng phải tôi cậu đã làm gì? _Gia Kiệt nhích môi cười

-Đó, tớ nói không sai mà. Trời tuy đẹp nhưng bão là ở đó đó _Vy Vy lắc đầu

-Thôi, để Tiểu Phong cãi nhau với hắn một hồi nữa rồi vào lớp cũng được. Bọn mình vào lớp trước _Tiểu Đan cũng lắc đầu. Đúng là cặp đôi ồn ào!

-Vậy đi thôi _Tiểu Tuyết giục

-Yahhhh! Sao lúc này không đợi tớ vào học hả? _Tiểu Phong phụng phịu

-Chờ cậu cãi nhau với hắn xong chắc đến sáng mai luôn quá! _Tiểu Đan cười

-Nè, cậu đang trêu tớ đó hả? _Tiểu Phong giận dỗi

-Làm gì có, ai mà giám trêu Tiểu Phong nhà ta chứ _Tiểu Vy chen vào

-Đừng có ngồi đó mà nói điều _Tiểu Phong hậm hực

Tùng!Tùng!Tùng

-Haiz, vào học rồi. Tập trung vào học nào các bạn _Tiểu Tuyết lên tiếng kết thúc cuộc trò chuyện giữa Tiểu Phong Vy và Tiểu Đan

-Ừm _Cả ba cùng đáp

Giờ ra chơi tại căn-teen trường Royal:

-Tiểu Vy, chiều nay em rảnh không? _Anh Khang nhẹ nhàng hỏi

-Không, chiều nay em bận chút việc. Nhưng sao hả anh? _Tiểu Vy hỏi

-Ak, không có gì.Anh chỉ hỏi vậy thôi

-Chiều nay bắt đầu đi lúc mấy giờ vậy?_Tiểu Đan hỏi

-14h chúng ta sẽ xuất phát_Tiểu Phong thông báo

-Các cậu tính đi đâu sao?_Thiên Lâm tò mò

-Đến cô nhi viện Thiên Sứ đó anh_Tiểu Đan nhẹ nhàng nói

-Cô nhi viện?_Thiên Lâm nhú mày nhìn Tiểu Đan

-Ừm_Tiểu Đan hồn nhiên trả lời

-Em đến đó làm gì?_Thiên Lâm hỏi

-Em cũng đến đó hả?_Anh Khang nhìn qua Vy Vy nói

-Ừm_Vy Vy gật đầu

-Còn em đến thăm lũ trẻ ở đó_Dan Đan trả lời

-Các cậu cũng đi cùng à?_Thiên Lâm quay sang Tiểu Tuyết và Tiểu Phong hỏi

-Dĩ nhiên_Tiểu Phong trả lời

-Cậu ta đến đó chắc chỉ toàn gây rắc rối thôi nhĩ_Gia Kiệt im lặng nãy giờ lên tiếng

-Đừng có mà xăm xía người khác_Tiểu Phong hậm hực.

-Ai xăm xía cậu chứ_Gia Kiệt nở nụ cười thỏa mãn

-Ngoài cậu ra thì còn ai vào đây nữa

-Tôi á, tôi có bảo là tôi đang ám chỉ cậu à?

-Cậu...ôi điên lên mất!

-Haiz, hai người này không biết mệt chắc.Ngày nào không cãi nhau chắc hai người chết mất nhĩ?_Tiểu Đan ngán ngẩm

-Tớ/ tôi mà thêm cãi nhau với cậu ta à_Tiểu Phong và Gia Kiệt đồng thanh

-Chà, hợp nhau ghê.Ngay cả nói lại mà cũng đồng thanh nữa, hai người hẹn nhau trước rồi à!_Tiểu Vy châm chọc

-Triệu Bảo Vy, cậu muốn chết à?_Tiểu Phong liếc xéo Vy Vy hỏi

-Hi hi, tớ chỉ nói đúng sự thật thôi mà.Làm gì mà nhìn tớ ghê vậy_Tiểu Vy nhăn mặt gượng cười

-Bọn tôi có thể đi cùng không?_Thiên Lâm dò hỏi

-Mày điên à.Mày muốn đi thì đi một mình đi đừng có kéo tao vào_Gia Kiệt nói

-Thì chiều này mày rảnh mà_Anh Khang nói

-Không, không rảnh gì hết.Tao bận rồi

-Bận sao lúc này trong giờ Anh mày bảo chiều nay rảnh_Thiên Lâm nói

-Ồ..thì..mặc kệ nó...nói tóm lại là tao bận rồi_Gia Kiệt áp ứng

-Thật chẳng giống mày chút nào_Anh Khang nhìn Gia Kiệt với ánh mắt soi xét

-Đừng có nhìn tao bằng ánh mắt đó_Gia Kiệt gắt

-Mày không muốn đi đến cô nhi viện không phải vì chiều nay cũng có Tiểu Phong đi nữa chứ?_Anh Khang dò hỏi

-Làm gì có.Cậu ta đi hay có ở đó hay không thì liên quan gì đến tao chứ_Gia Kiệt cười khẩy

-Vậy tại sao mày không đi?_Thiên Lâm hỏi

-Hai cái đứa này mệt quá, tao đi là được chứ gì_Gia Kiệt bức bối

-Có thể chứ_Anh Khang và Thiên Lâm mỉm cười hài lòng.

14h30',trước cổng cô nhi viện Thiên Sứ:

-Đề đó mình bấm chuông cho_Tiểu Vy nhanh nhẩu nói rồi bước đến bấm chuông

Tinh toong!Tinh toong!Tinh toong!..Sau một hồi chuông dài, một người phụ nữ trung niên xuất hiện.Vừa nhìn thấy Tiểu Vy, bà mỉm cười hiền hậu, âu yếm nói:

-Tiểu Vy đến đây hả con?_Người phụ nữ hỏi

-Vâng, con chào dì, dì khỏe chứ ạ!_Tiểu Vy lễ phép

-Ừ, dì khỏe.Tiểu Đan cũng đến nữa à?

-Vâng, chào dì ạ_Tiểu Đan mỉm cười nói

-Ừm, còn mấy người kia là..._Người phụ nữ tỏ ý dò hỏi

-À, họ là bạn của chúng con đây ạ_Tiểu Vy nhẹ nhàng nói

Thì ra là vậy.À, dì quên mất.Mọi người vào hết đi_Người phụ nữ áy náy nói rồi nhanh chóng kéo chiếc cổng sắt ra cho xe của các bạn Vy Vy có thể lái vào.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

-Giới thiệu với mọi người đây là dì Phương, là mẹ của các bé ở đây, cũng là một trong những chủ nhân của nơi này_Tiểu Đan nói

-Chúng con chào dì ạ!_F4 boy lễ phép

-Ừ_Dì Phương lại nở nụ cười hiền hậu nhìn đám bạn của Tiểu Đan và Tiểu Vy

-Tiểu Tuyết và Tiểu Phong không đến sao?_Dì Phương hỏi

-Dạ...à...ạ..._Tiểu Đan ấp úng rồi quay sang Thiên Lâm nói:

-Anh và các bạn anh vào chơi với bọn trẻ trước đi, lát nữa em và các bạn em vào sau

-Có chuyện gì sao?_Thiên Lâm hỏi

Tiểu Đan lắc đầu:

-Không ,chỉ là em và các bạn có chuyện riêng muốn nói với dì Phương một lát thôi_Tiểu Đan áy ngại

-Ừm, vậy bọn anh vào trước nhé_Thiên Lâm mỉm cười

-Con có chuyện muốn nói, chúng ta vào phòng của dì rồi nói nhé!_Tiểu Vy nhẹ nhàng nói

-Ừ, cả hai cậu bạn này nữa à?_Dì Phương vừa hỏi vừa chỉ vào Tiểu Phong và Tiểu Tuyết

-Vâng, dì quen các bạn ấy đấy ạ_Tiểu Vy lễ phép

-Dì sao?

-Vâng_Tiểu Đan mỉm cười

-Chúng con chào dì _Tiểu Phong và Tiểu Tuyết đồng thanh sau khi tháo bỏ cái vỏ bọc cải trang

-Là hai con sao? _Dì Phương ngạc nhiên

-Vâng, là chúng con ạ _Tiểu Tuyết mỉm cười

-Sao các con lại...

-Để cho tiện dì ạ.Chúng con về đây cải trang thế này để tiện cho việc học, hôm nay vì có bạn của Vy Vy và Tiểu Đan đi cùng nên chúng con phải...Mà từ giờ dì gọi con là Hàn Phong nhé còn Tiểu Phong vẫn gọi là Tiểu Phong.

-Dì hiểu rồi.Như thế là chàng trai kia chưa biết hai con là con gái

-Vâng

-Ừm, dì biết phải làm thế nào rồi.Nhưng mà các bé thấy hai con không đến chúng sẽ buồn đấy _Dì Phương mỉm cười nói

-Chắc không sao đâu ạ. Và lại có Tiểu Vy và Tiểu Đan đến mà, chắc các bé vẫn sẽ vui, dì yên tâm _Tiểu Phong nói

-Ừm, đành vậy.Mau ra ngoài nào các con, để các bạn con đợi lâu e là không hay cho lắm.Và lại dì nhìn dáng vẻ các bạn của các con thì có vẻ họ không phải là con nhà bình thường

-Vâng, họ là các cậu ấm của các nhà giàu hết đấy ạ _Tiểu Đan nhẹ nói

-Vậy thì càng không nên để họ đợi lâu.Bọn trẻ nghịch lắm dì e là....

-Con cũng nghĩ vậy.Chúng ta đi thôi ạ _Tiểu Vy cười

-Cuối cùng em cũng ra rồi.Bọn trẻ ở đây... _Thiên Lâm thở hắt hắt

-Ha ha.Đan Đan chưa nói gì đã bị tiếng Tiểu Phong cắt ngang.Tình hình hiện tại là Tiểu Phong ôm bụng cười ngặt nghèo trước vẻ “thảm hại” chưa bao giờ “thảm hại” hơn của Gia Kiệt.Quần áo của cậu ta xộc xệch chẳng khác nào một tên hay rượu chè lại còn bị dính bùn đất nữa(chẳng là lũ trẻ đang chơi ngoài vườn, nhiều đứa nghịch đất muốn rũ Gia Kiệt ra chơi cùng nên đưa tay nắm áo của Gia Kiệt lay lay và thế là.....)tóc tai thì không khác gì một tổ quạ do có vài đứa trẻ xúm lại sẫm soi(chắc là các em đó muốn sau này lớn lên trở thành nhà tạo mẫu tóc ấy mà),...nhìn chẳng giống một thiếu gia lịch lãm mà mọi người thường thấy chút nào

-Cậu cười cái quái gì hả? _Gia Kiệt thấy Tiểu Phong cứ nhìn chằm chằm vào mình mà ôm bụng cười liên gất lên

-Châu thiếu gia, có lẽ cậu nên xem lại dáng vẻ của cậu bây giờ..... _Tiểu Tuyết có ý nhắc nhở

-Tôi làm sao nào.Mà xem cái lũ nhóc này đi, nghịch làm bẩn áo tôi rồi nè _Gia Kiệt tỏ vẻ khó chịu

-Ha ha, có cần tôi đưa gương cho cậu nhìn không vậy, Châu thiếu gia _Tiểu Phong lên tiếng

-Đừng có cười nữa _Gia Kiệt bắt đầu bức bối

-Thôi, Tiểu Phong đừng chọc bạn nữa .Cháu là Gia Kiệt phải không, cháu ngừng chơi với lũ trẻ đi, cứ để chúng ở đó rồi vào rửa mặt, chỉnh lại đầu tóc cho gọn gàng.Thật xin lỗi, lũ trẻ nghịch quá nên làm bẩn hết đồ cháu rồi _Dì Phương mỉm cười nói

-Vâng ạ _Gia Kiệt lễ phép rồi đi vào trong

-Các con trông các em giúp các dì nhé!Dì và những người khác ra ngoài mua chút đồ ăn chuẩn bị cho bữa tối _Dì Phương lên tiếng

-Vâng ạ!Dì cứ yên tâm để các em đó cho chúng con _Tiểu Vy mỉm cười

-Ừm, các con nhớ vâng lời các chị và các anh nhé _Dì Phương gật đầu hài lòng rồi quay sang lũ trẻ nói

-Bọn trẻ đáng yêu anh nhỉ? _Tiểu Vy vừa ngồi đu đưa chiếc xích đu vừa ngắm nhìn bọn trẻ, hỏi

-Ừ _Anh Khang nhẹ trả lời

-Nè, rốt cuộc cậu có thôi cười ngay không hả? _Tiếng Gia Kiệt vang lên đầy bức bối

-Lại nữa rồi, hai người đó mà không gây nhau chắc cả hai đứa sẽ chết thì phải? _Tiểu Đan khẽ lắc đầu, nghiêng mình dựa vào thành của chiếc xích đu

-Tiểu Đan nói đúng đó _Tiểu Vy đồng tình

-Mà theo tớ thường thấy thì một nam một nữ hay gây nhau thì hay thành đôi lắm á!_Tiểu Đan ra chiều suy nghĩ

-Haiz, mà hai người này đều là nam nhân, hay gây nhau thì không biết sẽ thành cái gì nhỉ?_Anh Khang ngán ngẩm

-Nè, hai người tính đứng đó cãi nhau đến chiều à?_Tiểu Vy hỏi

-Tại tên đó/ cậu ta trước chứ bộ_Tiểu Phong và Gia Kiệt ngừng lại nói

-Đến cả trả lời mà cũng đồng thanh nữa, haiz_Tiểu Vy lắc đầu

-Các cậu mà không dừng ngay cái việc cãi nhau vớ vẩn đó lại thì lũ trẻ sẽ cười cho đấy_Tiểu Đan nói lớn

-Ai cãi nhau chứ_Lại một lần nữa, Tiểu Phong và Gia Kiệt lại đồng thanh

-Ai cho cậu nói theo tôi hả?_Tiểu Phong và Gia Kiệt nhìn nhau gắt

-Trời ơi, chắc tớ ngất vì hai người đó quá_Tiểu Vy day day thái dương

-Tớ cũng sắp ngất rồi đây_Tiểu Đan thờ dài

-Sao thế, bạn của tớ?_Tiểu Tuyết từ trong nhà bước ra hỏi

-Tớ sắp chết vì hai người đó rồi đây_Tiểu Đan chỉ tay về phía Gia Kiệt và Tiểu Phong nói

-Chà, hai người đó có vẻ thích cãi nhau nhỉ?_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Này, hai cậu dối sở thích từ bao giờ vậy?_Tiểu Tuyết hỏi

-Đối sở thích gì cơ_Tiểu Phong nhìn về Tiểu Tuyết hỏi

-Thì bắt đầu thích cãi nhau với đối phương ấy_Tiểu Tuyết trả lời

-Ai mà thích cãi nhau với cậu ta, là tự cậu ta gây sự trước đó chứ_Gia Kiệt khoanh tay cười khẩy

-Ai chứ?Cậu đang ám chỉ tôi đấy à_Tiểu Phong bực bội

-Ngoài cậu ra thì còn ai vào đây nữa_Gia Kiệt trả lời

-Tôi mà thêm cãi nhau với loại người như cậu à.Nói cho mà biết nhé, ai rảnh chứ Đình Tiểu Phong này KHÔNG HỀ Rảnh, hiểu chưa?_Tiểu Phong gầm gừ

-Haaaaaaa,tớ chịu thôi!_Tiểu Tuyết lắc đầu rồi tiến về phía sau cô nhi viện.Phía sau cô nhi viện là một nơi khá yên tĩnh, ở đây cỏ mọc lên xanh tốt và được cắt tỉa gọn gàng, hai bên khu vực này còn được trồng rất nhiều hoa, cây xanh thì không thiếu, sau này có thể xem như là một khu vườn nhỏ vậy, rất trong lành và mát mẻ.Khẽ hít thở bầu không khí trong lành, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nằm xuống, hai mắt cô từ từ khép lại

-Không chơi với lũ trẻ sao?_Hạo Thiên từ đâu xuất hiện nhẹ ngồi xuống bên Tiểu Tuyết hỏi

-Cậu cũng vậy thôi_Tiểu Tuyết vẫn không mở mắt trả lời

-Có vẻ như cậu không thích tôi cho lắm

-Tôi không quen nói chuyện với người ngoài

-Vậy sao, nói vậy nghĩa là cậu xem tôi là người ngoài rồi.Buồn thật đấy

-Không hẳn

-Không hẳn?_Hạo Thiên nhún mày khó hiểu tuy vậy khuôn mặt điển trai của cậu thoáng nét vui

-Chỉ là tôi chưa thực sự xem cậu là bạn thôi

-Vậy có nghĩa là cậu có xem tôi là bạn?

-Có thể_Tiểu Tuyết khẽ trả lời.Nghe vậy, Hạo Thiên cũng không nói gì, lòng cậu cảm thấy có gì đó vui vui, có lẽ cậu muốn có thêm vài người bạn nên khi Hàn Phong nói có xem cậu là bạn thì cậu cảm thấy vui vậy thôi.Nhưng kèm theo cảm giác vui đó là một thứ cảm giác mang tên hụt hẫng, nó tồn tại và đan xen với cái cảm giác vui khiến cậu khó chịu vô cùng.

Chương 44

-Các con cũng vào rửa tay ăn cơm nào.Cơm đã chuẩn bị xong rồi đây_Dì Phương giục

-Vâng ạ_Lũ trẻ dạ rang, còn Tiểu Đan, Vy,Phong và Gia Kiệt, Anh Khang, Thiên Lâm thì khẽ lắc đầu mỉm cười

-Bọn trẻ thật là, nghe ăn thì...haiz_Tiểu Đan khẽ cười

-Ừa mà Hạo Thiên và Hàn Phong đâu rồi?_Tiểu Phong hỏi

-Tớ cũng không biết, hồi nãy thấy cậu và Gia Kiệt cãi nhau tóe lửa cậu ấy chỉ khẽ lắc đầu rồi đi đâu đó, còn Hạo Thiên thì tớ không để ý nữa_Tiểu Đan nói

-Hình như nó vòng ra vườn sau của cô nhi viện rồi thì phải, lúc này tớ thấy nó đi về hướng đó_Tiểu Vy trình bày

-Vậy thì ra xem tụi nó có ở đó không, gọi vào ăn cơm luôn_Tiểu Phong nói rồi nhanh chóng đi ngay

-Chà, cảnh này thú vị à nha!_Tiểu Phong trầm trồ

-Hay là chụp lại vài bức đi_Tiểu Đan nở nụ cười tinh nghịch

-Ừ, không chụp là mất hàng đẹp đó nha!_Tiểu Phong nói rồi đem điện thoại ra

Tách!Tách!

-U!Cod chuyện gì vậy_Tiểu Tuyết bắt đầu mở mắt, ánh nắng chiều còn sót lại dội thẳng vào mặt cô khiến cô nheo mắt lại nhưng cô vẫn nhìn rõ những người đang vây quanh cô là ai.Vẫn chưa ngời dậy cô hỏi:

-Là các cậu à?Làm cái gì mà trên tay ai cũng cầm điện thoại vậy?Tớ vừa nghe thấy tiếng chụp ảnh đúng không?

-Ừm, là của bọn tớ.Cậu nhìn xem người nằm bên cạnh cậu là ai?_Tiểu Phong cười nham hiểm

-Ôi chúa ơi!_Tiểu Tuyết hốt hoảng.

-Tên này sao.....sao.....lại...năm...ở đây_Cô nàng bắt đầu nói lắp khi nhận ra người nằm bên mình là một tên con trai.

-Ka ka.Cậu ta nằm ngủ bên cậu lúc nào mà cũng không biết.May cho cậu là cậu ta nằm cách xa cậu 60 cm đó.Không là cậu...._Tiểu Vy tinh nghịch

-Ừ, có chuyện gì vậy?_Hạo Thiên cũng bắt đầu mở mắt

-Lần sau hãy hỏi ý kiến tôi rồi hãy nằm xuống cạnh tôi_Tiểu Tuyết lạnh lùng nói rồi bước vào nhà

-Có chuyện gì sao?_Hạo Thiên nhũn mày.

-Trịnh Hạo Thiên ơi là Trịnh Hạo Thiên, cậu...chà không biết Hàn Phong có chịu tha cho cậu không nhỉ?Cậu ấy rất ghét con trai nằm bên cạnh lúc cậu ấy ngủ dù là ở cách cậu ấy 100cm hay 200cm hoặc dù có là 1000cm thì...eo ơi_Tiểu Phong vẫn giữ nụ cười nham hiểm đó nhìn Hạo Thiên nói

-Sao lại vậy. Con trai nằm gần con trai là chuyện bình thường mà sao lại....Thật không hiểu nổi bạn em bị gì nữa_Thiên Lâm nhìn Tiểu Đan hỏi một cách khó hiểu

-Chuyện bình thường với ai chứ không phải với cậu ấy đâu.Với lại cậu ấy đâu phải là....

-Hoàng Linh Đan không tính vào ăn cơm à?_Tiểu Tuyết từ đâu xuất hiện cắt ngang lời Tiểu Đan

-Ồ, có chứ_Vy Vy trả lời

-Vậy vào thôi, các cậu mà đứng đó thức ăn nguội hết bây giờ!_Tiểu Tuyết nở nụ cười giục các bạn.

-Ừ, bọn tớ vào liền_Tiểu Phong, Vy và Đan đồng thanh, thứ gì khác chứ nghe đến ăn thì cả nhóm của Tiểu Tuyết nhanh lắm,con gái mà.Còn cả lũ

-Cơm canh ở đây đậm bạc, các con không chê chứ?_Dì Phương vừa gấp thức ăn cho lũ trẻ vừa hỏi nhóm của Gia Kiệt

-Không ạ, nó rất ngon_Hạo Thiên kính cẩn trả lời

-Vậy thì tốt quá!Các con ăn nhiều vào nhé!_Dì Phương tiếp

-Vâng ạ_Nhóm của Hạo Thiên đồng thanh

Sau giờ ăn cơm, vườn sau cô nhi viện:

-Sao buồn thế!_Tiểu Phong bước đến bên Gia Kiệt hỏi

-Buồn khi nào?_Gia Kiệt lẩn tránh

-Đừng cố che giấu, tôi thấy hết rồi.Có gì thì nói ra đi, biết đâu tôi có thể chia sẻ cùng cậu!_Tiểu Phong nhẹ nói

-Hi, không có gì_Gia Kiệt cười nhạt

-Giấu trong lòng những chuyện phiền muộn sẽ khó chịu lắm đó

-Cậu đang thương hại tôi

-Không, tuy tôi và cậu hay cãi nhau thật, nhưng đừng nghĩ là tôi đang thương hại cậu. Hiện tại tôi đang ngồi đây với tư cách là một người bạn cùng lớp chứ không có ý gì khác, nếu không tin tưởng tôi thì không nói ra cũng được.

Gia Kiệt im lặng, có lẽ cậu còn nghi ngại với Tiểu Phong, cậu đã quen sống một mình rồi, có thể vì thế mà cậu chẳng tin tưởng, chia sẻ tâm sự với ai ngoài những người bạn thân của mình cả, vì thế nên.....

5'.....

10'.....15'

20'.....25'

30' trôi qua, cuối cùng Gia Kiệt cũng chịu lên tiếng:

-Cậu thật sự muốn nghe tâm sự của tôi

Tiểu Phong khẽ gật đầu

-Lũ trẻ có về hạnh phúc nhỉ?

-Ừ nhưng cũng không hẳn đâu, tuy chúng còn nhỏ nhưng chúng cũng biết đau buồn khi mất đi bố mẹ chúng.

-Hi, vậy à. Vậy là tôi nghĩ sai rồi_Gia Kiệt cười nhạt, cũng phải thôi, Tiểu Phong đâu phải là bạn thân của cậu nên không hiểu cậu cũng là chuyện bình thường, có lẽ cậu đã sai, cậu cứ tưởng cậu ấy sẽ hiểu cậu đang nói gì, vậy mà...thôi bỏ đi vậy, dù sao cậu ấy cũng tự nguyện nghe cậu nói.Nhưng cậu không hiểu, tại sao cậu lại có cảm giác kì quặc như vậy chứ: trái tim cậu cứ đập liên hồi, mặt cậu nóng rang khi ngồi gần Tiểu Phong_không lẽ, không, không bao giờ, cậu ấy là con trai mà, chắc cậu bị bệnh nên mới thế, về đến nhà phải gọi bác sĩ riêng khám ngay thôi.

-Cậu cảm thấy cô đơn phải không?_Tiểu Phong chợt lên tiếng khiến Gia Kiệt giật mình.Không phải chứ, lúc này cậu cứ tưởng cậu ấy không hiểu cậu chứ, sao lại có thể.....

-Phải không?Tuy tôi không hiểu cảm giác đó của cậu như thế nào vì từ nhỏ tôi có cha mẹ yêu thương, mặc dù họ không ở gần tôi nhưng họ luôn dành thật nhiều thời gian về Việt Nam thăm tôi, còn cậu chắc bố mẹ cậu bận quá nên không có nhiều thời gian cho cậu, có lẽ cảm giác cô đơn trong cậu lớn lắm..._Tiểu Phong khẽ thở dài, ánh mắt cô nhìn vào một khoảng xa xăm nào đó, tại sao khi Gia Kiệt buồn tim cô lại nhói thế này chứ, có lẽ cô thực sự xem cậu ta là bạn nên tìm mới vậy thôi.Trái tim quả là phiền phức_Tiểu Phong phủ nhận

-Cảm ơn_Gia Kiệt khẽ lên tiếng

-Chuyện gì cơ?_Tiểu Phong hỏi

-Cảm ơn đã hiểu.Nhưng sao cậu biết bố mẹ tôi không có nhiều thời gian dành cho tôi

-Bình thường thôi, mà chuyện đó sau này cậu sẽ biết, bây giờ tôi chưa muốn nói

-Hi, vậy sao?Tôi đang rất tò mò đây, có thể cậu là con của một thương gia thành đạt

-Gần đúng.Nhưng đừng tò mò quá mà sai người điều tra tôi.Tôi dám bảo đảm với cậu rằng:cậu sẽ chẳng tìm ra manh mối gì về tôi đâu

- Vậy sao? Thử nhé. Cậu dám cược không?

- Cược? Ok, cậu muốn cược gì?

- Tôi chưa rõ, theo cậu tôi nên lấy cái gì để làm vật cược đây

- Một bữa ăn thì sao?

- Một bữa ăn?

- Đúng vậy. Thứ đó không tôi đâu, đừng xem là nó tầm thường. Một bữa ăn do chính tay tôi nấu rất đáng được thưởng thức đấy, nó trị giá khoảng 426.95 đô la Mỹ.

- Nghĩa là khoảng 9 triệu tiền Việt Nam?

- Ừm, có lẽ vậy. Một bữa ăn dành cho 2 người. Nếu thắng anh có thể mời thêm một người bạn nữa đến ăn. Thế nào? _ Tiểu Phong nhún vai

- Quyết định thế đi. Tôi muốn biết tài năng nấu nướng của cô đạt đến trình độ nào rồi mà cô có thể tự tin như vậy.

- Ok, tôi sẵn sàng chờ. Nhưng nếu người thua là anh thì ....

- Thì sao?

- Thì xem ra thiếu gia của tập đoàn ô tô CGK* phải đích thân vào bếp rồi

- Tôi sao?

Tiểu Phong khẽ gật đầu, cô cảm thấy thú vị, để một thiếu gia như Gia Kiệt vào bếp quả là chuyện khó hơn hái sao trên trời vì vốn dĩ cậu ta không biết nấu ăn, nhưng xem ra lần này một thiếu gia như cậu ta phải bước chân vào bếp rồi. Điều này quả rất hấp dẫn!

- Cậu đang đùa?

- Nhìn mặt tôi giống đùa sao?

- Nhưng... tôi... tôi... _ Gia Kiệt tỏ ra lúng túng, vốn dĩ cậu chẳng biết nấu ăn, sao lại đặt chân vào bếp được chứ. Mà nhìn vẻ mặt của Tiểu Phong rất chắc chắn, cậu lại là người trong giới thương nhân, nhìn vào mắt Tiểu Phong cậu có thể thấy được sự chắc chắn trong cậu ta, vậy thì làm sao có thể bảo đảm rằng cậu sẽ thắng Tiểu Phong được nhưng nếu thua thì...

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Cậu không biết nấu ăn, và cái đề nghị mà tôi đặt ra có lẽ quá khó...

- Ai bảo là nó khó chứ _ Gia Kiệt cắt ngang, mặc dù cậu không biết nấu thật nhưng nếu chấp nhận rằng cái đề nghị đó khó thì thật mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

- Vậy xem ra là nó không nhằm nhò gì đối với cậu rồi. Thế thì quyết định vậy đi _ Tiểu Phong khẽ cười.

Gia Kiệt không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, cậu trả lại cho không gian cái cảm giác yên ắng lúc đầu. Rồi chợt như tự động viên bản thân đồng thời để đưa bản thân ra khỏi cái suy nghĩ vớ vẩn của mình, cậu tự nhủ thầm: Châu Gia Kiệt, có lẽ mày nên bắt đầu học tạm nấu món gì đó vậy.

- Nè _ Tiểu Phong lên tiếng rồi chia ra trước mặt Gia Kiệt những viên kẹo ngọt hình trái tim rất đẹp

- Gì đây? _ Gia Kiệt nhíu mày

- Kẹo, nó sẽ giúp cậu cảm thấy ngọt ngào.

- Là sao?

- Chẳng phải cậu đang cô đơn sao? Cảm giác đó có lẽ khiến cậu cảm thấy ghen đắng và trống trải, tôi đoán vậy. Tôi vừa nghe cậu tâm sự nên đã giải quyết giúp cậu phần nào sự trống trải rồi, còn cái ghen đắng thì... ăn đi

-Cảm ơn_Gia Kiệt đón lấy chiếc kẹo nhưng cậu không bóc nó ra chỉ cầm rồi tự mỉm cười

-Không ăn à?

-Không

-Cậu không thích nó?

-Không

-Hay là ăn kẹo bạc hà nhé!

-Kẹo bạc hà?

-Ừ, thứ tôi thích nhất đấy_Tiểu Phong lại mỉm cười rồi chia cho Gia Kiệt vài cái kẹo bạc hà

-Cậu cũng thích nó à?_Gia Kiệt vừa hỏi vừa đưa tay đón nhận những chiếc kẹo từ tay Tiểu Phong

-Ừ.Nói vậy là cậu cũng thích nó rồi

-Ừm, tôi cũng thích nó

-Tôi thích cái cảm giác mát lạnh có trong nó

-Vậy à.Có vẻ chúng ta cùng chung điểm này đấy

-Thật à?

-Ừm

Cậu trả lời của Gia Kiệt vừa dứt, khoảng không gian tĩnh lặng lại bao trùm lấy hai người.Ồ đằng xa, sau một khúc cây gần đó, một người con trai mỉm cười, khẽ thì thầm”Có khi nào chàng trai này là nửa kia của cậu không nhỉ, Tiểu Phong thân yêu?”Rồi ngay sau suy nghĩ đó, người con trai đưa chiếc máy ảnh lên:Tách!_Một tấm ảnh tuyệt đẹp, một tên con trai và một người con gái giả trai ngồi cạnh nhau cùng nhâm nhi thứ gì đó.

-Nè, về thôi_Tiếng Tiểu Tuyết vang lên, phá tan cái không gian yên bình giữa Tiểu Phong và Gia Kiệt

-Ừ_Cả hai trả lời

-Hợp nhau dữ_Tiểu Tuyết mỉm cười trêu bạn

-Muốn gì vậy?_Tiểu Phong gio tay hình nắm đấm dọa bạn

-Cũng không biết nữa.Nhưng chắc muốn sống_Tiểu Tuyết nhí nhảnh trả lời

-Yahhhhhh_Tiểu Phong gắt

-Thôi không đùa nữa, ra xe nhanh đi mọi người đang đợi_Tiểu Tuyết giục

-Ừm, biết rồi_Tiểu Phong phụng phịu

-Tình bạn giữa các cậu có cái gì đó rất giống với tình bạn giữa những người con gái nhỉ?_Gia Kiệt lên tiếng

Bốp

-Cậu điên à?Sao lại đánh tôi_Gia Kiệt vừa xoa đầu vừa gắt

-Muốn chết hay sao mà nói bọn tôi giống con gái vậy?_Tiểu Phong hậm hực

-Tôi đâu có nói thế, tôi chỉ là...

-Về_Tiểu Phong không cần chờ Gia Kiệt giải thích liền cắt ngang rồi bước thật nhanh về sân trước của cô nhi viện

-Tạm biệt các con nhé!_Di Phương tỏ vẻ luyến tiếc

-Vâng, tạm biệt gì.Chúng con sẽ đến lại mà_Tiểu Tuyết nhẹ nói

-Chị Đan Đan và chị Tiểu Vy_Một em bé từ trong đám trẻ lên tiếng

-Giữ hờn?_Tiểu Vy âu yếm

-Lần sau chị đến đưa cả chị Tiểu Tuyết và Tiểu Phong đến luôn nhé!_mắt đứa bé đỏ long lanh

-Phải đó hai chị, hai chị đưa hai chị đó đến luôn nhé!_Cả lũ trẻ nhao nhao

-Ừ, chị biết rồi.Nhất định chị sẽ đưa họ tới vào lần sau_Tiểu Vy cười nói

-Cảm ơn chị Tiểu Vy và chị Đan Đan nhiều_Lũ trẻ nũng nịu

-Ừ, tạm biệt các hờn_Tiểu Vy và Tiểu Đan vẫy vẫy tay tạm biệt

-Tạm biệt_Những người còn lại cũng vẫy tay chào tạm biệt rồi nhanh chóng lên xe.Hai chiếc xe Lamborghini aventador trắng từ từ khuất dạng sau con đường, những tia nắng hoàng hôn cuối ngày tắt dần

Tại chi nhánh của tập đoàn “DNK*” ở Việt Nam:

-Con nhỏ đó...Từ giờ không thể để nó yên được nữa_Giọng của đại tiểu thư tập đoàn vang sấm nổi tiếng ở Anh_Đào Nhã Uyên vang lên đầy đay nghiến và tức giận sau khi xem qua một loạt các hình ảnh hạnh phúc giữa Tiểu Đan và Thiên Lâm

-Quản lý Kim_Giọng của Nhã Uyên lại một lần nữa vang lên

-Vâng, thưa tiểu thư.Tiểu thư có gì sai bảo

-Thuê người xử đẹp nhỏ này cho tôi_Nhã Uyên ra lệnh rồi đẩy tấm hình của Tiểu Đan ra trước mặt người phụ nữ mà cô ta gọi là quản lý Kim đó

-Sao ạ?_Người quản lý run rẩy hỏi lại

-Cô điếc à? Thuê người đánh nhỏ đó cho tôi, xong rồi thì bảo cô ta hãy rời xa Thiên Lâm đi, nếu không thì đừng trách tôi_Nhã Uyên giận dữ gắt

-Vâng, vâng, tôi biết rồi_Người quản lý đành nhắm mắt để mặt tất cả tuân lệnh dù biết việc mình sắp làm là một việc không mấy tốt đẹp nhưng cũng đành chịu, một là cô phải làm, hai là cô viết đơn thôi việc.Đành làm vậy, còn nếu không thì lấy gì mà nuôi con cô bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Bình..bóp...bịch..._Một loạt các thứ âm thanh hỗn loạn của một cuộc đánh nhau

-Ai là người sai mấy người hả?_Tiểu Đan vừa đập vào một tên trong nhóm đã bị cô hạ vừa gắt

-Xin...hãy...tha...ch...o...tôi_Tên đó khó nhọc nói

-Là ai?_Tiểu Đan gắt thêm một lần nữa

-Là...là...quản...lí...Kim...của...ch...chỉ...nhánh...”DNK*”...tại...Viê...Việt..Nam...

-Hừ, tôi có thù oán gì với bà ta chứ.Được rồi, tha cho mấy người.Cút_Tiểu Đan hậm hực

-Thật mất thời gian, buổi tối rồi lại còn gọi mình ra đây, nghe bảo là Tiểu Vy đang trong tay chúng, muốn mình đi một mình, nào ngờ ra gặp toàn một lũ “gà”.Phí công quá đi_Tiểu Đan cau mày

-Cái gì?Thất bại rồi ư?_Nhã Uyên gào lên

-Tôi...tôi...xin...lỗi_Quản lý Kim ấp úng

-Xin lỗi thì được gì chứ?_Nhã Uyên gắt lên

-Thực sự tôi không biết rằng cô ta lại giỏi võ đến như vậy.Tôi...

-Bà còn đứng đó mà biện minh à?_Cô ta lại một lần nữa gắt lên

Quản gia Kim giờ chỉ biết im lặng.

-Lo thuê thêm người xử cô ta nhanh đi.Tôi muốn thấy kết quả vào ngày mai.Tối nay hãy giải quyết cho xong đi.

-Vâng, tôi biết rồi

-Vậy, bà có thể lui ra_Nhã Uyên ra lệnh

-Vâng_Quản lí Kim nhẹ trả lời rồi nhanh chóng lui ra

-Mấy người là ai?_Tiểu Đan bức mình hỏi

-Đánh cô ta đi_Quan gia Kim ra lệnh

Bốp...bình...

-A_Tiếng Tiểu Đan khê kêu lên, vai cô đã bị một tên trong nhóm đó cầm gậy đánh mạnh, ngay sau đó từng chiếc gậy khác của lũ xấu xa kia đánh mạnh vào người cô, cô dần đuối sức, và rồi:

Phịch_Cô ngã xuống, nhóm người lần này quá đông, gấp ba lần trước, khoảng 27 tên+ với vết thương lần trước ở chân cô vẫn chưa lành hẳn khiến cô nhanh chóng bị hạ gục, cô nằm đó, toàn thân đau nhức, máu dính khắp người, cô không còn đủ sức để đứng lên nữa.

-Nghe cho rõ đây, Nhã Uyên tiểu thư bảo cô hãy tránh xa Thiên Lâm thiếu gia ra, nếu không thì lần sau cô sẽ còn bị nặng hơn thế này gấp ngàn lần đấy_Quản lí Kim lên tiếng rồi ra lệnh cho đám người đó rút lui, để mặt cho Tiểu Đan nằm đó với vết thương nặng nề.

Rào!Rào:

-Lại mưa_Tiểu Phong thở dài, cô là một con người cực kì ghét trời mưa mà sao trời lại nhiều khi mưa thế không biết

-Không biết có chuyện gì không nữa_Tiểu Vy sốt ruột ngóng ra ngoài cửa

-Tớ có cảm giác không ổn cho lắm.Sao giờ này Tiểu Đan còn chưa về nữa nhỉ?_Tiểu Tuyết cũng lo lắng không kém

-Ừm, cũng gần 10h rồi còn gì,hay nó ham chơi với Thiên Lâm nên quên giờ về rồi_Tiểu Phong trong lòng cũng lo lắng nhưng cô là người luôn nghĩ thoáng hơn

-Gọi xem sao_Tiểu Vy giục

-Ừ_Tiểu Phong trả lời rồi nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho Tiểu Đan

Tút.....tút.....tút..

-Sao nó lâu bắt máy vậy nhỉ?_Tiểu Phong lẩm bầm

-Sao rồi?_Tiểu Tuyết hỏi

-Chưa chịu bắt máy_Tiểu Phong trả lời nhưng vẫn kiên nhẫn cầm điện thoại

Tút.....tút.....tút.....

-Đến...co...ngõ...xx...đường...đường.x...x.....x_Tiểu Đan bắt cuối cùng cũng chịu bắt máy, cô khó khăn nói xong địa chỉ rồi nhanh chóng lịm đi

-Này, Tiểu Đan,Tiểu Đan, cậu sao vậy?_Tiểu Phong hét vào điện thoại nhưng trả lời lại tiếng thét của cô chỉ là tiếng tut..tút..tút kéo dài

-Có chuyện gì sao?_Tiểu Vy sốt ruột

-Hình như Tiểu Đan cần giúp đỡ.Đến ngõ xx, đường xxx ngay_Tiểu Phong nói rồi nhanh chóng lao ra gara.Thấy vậy, Tiểu Vy và Tiểu Tuyết cũng lao nhanh ra theo

Trong con ngõ xx, đường xxx:

-Tiểu Đan, cậu không sao chứ?_Tiểu Tuyết lay mạnh bạn, lo sợ

-Tiểu Đan, này mở mắt ra nhìn bọn tớ nè_Tiểu Vy gọi, nhìn thân thể con bạn thân của mình toi tả, người dính đầy máu, dầm mình dưới mưa, nước mắt cô bắt đầu trào ra, lăn dài trên má

-Nè, tỉnh dậy đi, Hoàng Linh Đan, cậu mà có chuyện gì là chết với tớ đấy_Tiểu Phong cũng không kìm được nước mắt nói

-Ừ..ừ_Tiểu Đan khề cựa quậy

-Linh Đan, cậu tỉnh rồi_Tiểu Vy mừng rỡ

-Tiểu Đan gượng cười để bạn mình an tâm nhưng sau đó do không thể chịu nổi cơn đau, cô ngất, bên tai cô nghe đâu đó tiếng gọi của các bạn nhưng sau đó thì ù..ù..cô không còn nghe thấy gì nữa, xung quanh cô chỉ còn là bóng tối.

Bệnh viện Thành Đô_Bệnh viện lớn nhất Tp. Hồ Chí Minh được trang bị đầy đủ các thiết bị khám-chữa bệnh hiện đại

-Bạn ấy sao rồi_Tiểu Phong gấp gấp hỏi người y tá vừa bước ra khỏi phòng cứu thương của Tiểu Đan

-Bệnh nhân mất quá nhiều máu.Chúng tôi đang truyền thêm máu cho bệnh nhân_Người y tá trả lời rồi vội vã đi lấy máu ngay

-Shit, tớ mà biết được đứa nào đánh tiểu phong thì đứa đó sẽ không sống luôn_Tiểu Phong giận dữ

-Mẹ kiếp, sao mọi chuyện lại ra thế này chứ_Tiểu Tuyết siết chặt bàn tay, giọng cô lạnh lùng, “cô sẽ trả thù”_một ý nghĩ rùng rợn vụt qua đầu cô

-Hức..hức...rất cuộc thì ai đã làm chứ.Tiểu Đan của chúng ta đâu có thù oán với ai, sao lại xảy ra chuyện này..hức.._Tiểu Vy thút thít, trong lòng cô cũng căm giận không kém

-Tiểu Đan, cô ấy sao rồi?_Thiên Lâm chạy đến hỏi

-Cậu ấy mất quá nhiều máu, bác sĩ đang tiến hành truyền máu_Tiểu Tuyết nói

-Ai đã làm cô ấy ra nông nỗi ấy hả?_Thiên Lâm gầm lên, cậu lo lắng, run sợ, sợ Đan Đan-người con gái đang nằm trong kia xảy ra chuyện gì,tìm cậu quận đau khi nghĩ đến việc người cậu yêu thương đang phải chịu sự đau đớn, dằn vặt của từng vết thương đang rỉ máu.

-Bình tĩnh nào Thiên Lâm, Tiểu Đan của mày sẽ không sao cả, cô ấy sẽ ổn thôi_Hạo Thiên vỗ vai thẳng bạn an ủi

-Cô ấy sẽ không sao, không sao, nhất định sẽ không sao_Thiên Lâm lẩm bẩm

-Ừ, cô ấy sẽ không sao_Gia Kiệt thờ dài nói, nhìn đứa bạn thân của mình như thế, cậu cũng lo lắng lắm, ngoài việc an ủi nó ra thì cậu cũng chẳng biết phải làm gì

-Ai là người nhà bệnh nhân Hoàng Linh Đan?_Một người y tá bước ra từ phòng cứu thương của Linh Đan hỏi

-Là chúng tôi_Tiểu Tuyết+Phong+ Vy+ Thiên Lâm chạy ngay tới trước mặt người y tá

-Hiện tại bệnh nhân cần truyền máu nhưng bệnh viện chúng tôi đã hết loại máu bệnh nhân cần nên...

-Phòng lấy máu ở đâu?_Tiểu Phong chưa để cô y tá nói hết đã cắt ngang

-Xin hỏi...

-Tôi nhóm máu O_Tiểu Phong nhanh chóng trả lời

-Mình cũng đi nữa_Tiểu Vy lên tiếng

-Cháu nhóm máu gì?_Người y tá hỏi

-Dạ AB ạ_Tiểu Vy trả lời

-Vậy đi theo tôi_Người y tá nói rồi tắc tốc đi ngay

-Tiểu Đan, cô ấy nhóm máu gì?_Thiên Lâm hỏi

-AB_Tiểu Tuyết trả lời

2 ngày sau:

-Tôi nghĩ cậu nên về nghỉ đi_Tiểu Tuyết nhìn Thiên Lâm nói

-Không, khi nào cô ấy chưa tỉnh tôi sẽ chưa về_Thiên Lâm mệt mỏi nói

-Cũng đã hai ngày rồi, cậu mà ngồi trông nó mãi thì tôi e là sức khỏe của cậu..._Tiểu Phong khuyên

-Tôi không sao_Thiên Lâm trả lời

-Tiểu Đan mà tỉnh thấy cậu như thế thì nó sẽ đau lòng đấy.Nghe lời tôi về nghỉ đi, khi nào nó tỉnh tôi sẽ báo cho cậu ngay_Tiểu Tuyết ôn tồn

-Tiểu Tuyết nói đúng đấy.Nghe lời cậu ấy đi_Tiểu Vy nói

-Đúng đó, Thiên Lâm.Mày về nghỉ đi_Gia Kiệt thêm vào

-Không, đừng khuyên tôi nữa.Tôi sẽ chờ cô ấy tỉnh lại_Thiên Lâm kiên quyết

-Haiz, khuyên cậu ta mãi mà vẫn thế_Tiểu Phong thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

-Xin lỗi, cô có thấy bệnh nhân ở phòng này đi đâu rồi không?_Tiểu Tuyết lo lắng hỏi

-Không_Cô ý tá lắc đầu rồi tiếp tục đi làm việc

-Nó có thể đi đâu chứ?Tôi hôm qua, nó vẫn còn nằm trên giường bệnh mà, hơn nữa theo lời Thiên Lâm, cậu ta chỉ mới chợp mắt được 2 tiếng thôi, mà lúc cậu ta chợp mắt cũng đã gần 10h trưa rồi...._Tiểu Tuyết đang phân tích thì

-A!Các cô cậu đây rồi_Người bác sĩ reo lên mừng rỡ

-Có chuyện gì vậy bác sĩ?_Tiểu Phong nhú mày mà hỏi

-Bệnh nhân ở phòng này....

-Cô ấy sao ạ?Cô ấy đâu rồi ạ? Cô ấy không sao chứ?_Thiên Lâm vội vàng hỏi khi nghe bác sĩ nhắc đến Tiểu Đan

-Chúng tôi rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức....

-Bác sĩ đang nói gì vậy, chẳng phải Tiểu Đan, cô ấy đã qua cơn nguy kịch rồi sao?Chẳng phải hôm qua ông đã nói thế à? Chẳng phải ông bảo cô ấy đã an toàn rồi sao?Chẳng phải ông bảo chỉ cần để cô ấy nghỉ ngơi thì cô ấy sẽ hồi phục sao? Chẳng phải hôm qua ông đã bảo thế sao? Sao hôm nay ông lại nói thế hả?_Thiên Lâm kích động nắm lấy cổ áo của vị bác sĩ hét lên rồi cậu khụy xuống, nước mắt cậu rơi.

-Chẳng phải ông đã nói cô ấy sẽ không sao sao?Hức...hức..Đan Đan, cô ấy sẽ không sao cả.Ông đã bảo vậy mà....

-Thiên Lâm, ông ấy nói đúng mà_Tiểu Đan từ đâu bước tới mỉm cười nhìn cậu nói

-Tiểu Đan, em...em không sao cả_Thiên Lâm ngẩng đầu lên, vui mừng, rất nhanh chóng cậu chạy đến ôm lấy cô

-Em không sao cả.Em vẫn ổn_Tiểu Đan cũng vòng tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng nói

-Vậy..._Tiểu Tuyết nhú mày nhìn vị bác sĩ

-Haiz, cậu thanh niên này thật là.Tôi định nói rằng:Chúng tôi rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức ngăn bệnh nhân hoạt động nhưng cô bé vẫn một mực muốn ra ngoài mặc dù cô bé còn rất yếu.Vậy mà tôi chưa kịp nói hết thì đã bị cậu ta....haizzzzzzzz_Vị bác sĩ khẽ lắc đầu

-Thì ra là vậy.Vậy mà cháu cứ tưởng Thật lòng xin lỗi bác sĩ!_Thiên Lâm áy náy

-Cậu biết vậy là tốt rồi.Lần sau đừng kích động như vậy nữa nhé!_vị bác sĩ ôn tồn

-Vâng_Thiên Lâm gật đầu

-Rất cảm ơn bác sĩ_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Không có gì_Vị bác sĩ trả lời rồi xoay sang Tiểu Đan dặn dò:

-Này cô bé, cháu cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.Tránh hoạt động nhiều, nếu như cháu hoạt động nhiều thì các vết thương chưa lành sẽ bung ra đấy, như vậy sẽ không tốt đâu

-Vâng, cháu hiểu rồi.Phiền bác sĩ quá_Tiểu Đan mỉm cười nói

-Thôi, các cháu chăm sóc bạn nhé!Bác đi đây_Vị bác sĩ nói

-Vâng ạ_Cả lũ dạ ran

Cốp!

-Ây da!Sao lại gõ đầu em_Tiểu Đan cúi

-Còn sao nữa.Em vừa mới tỉnh đã lon ton ra ngoài mua mấy cái thứ đồ ăn hộp linh tinh này về rồi, bộ em tính để anh và mọi người lo chết luôn hả?
_Thiên Lâm mắng yêu

-Hi, xin lỗi.Em xin lỗi, xin lỗi mọi người.Minh không biết là các cậu lo cho mình nhiều đến thế.Thật lòng xin lỗi_Tiểu Đan lém lỉnh nói

-Muốn ăn đấm hay sao mà nói câu đó hả? Bạn bè lo lắng cho nhau là chuyện đương nhiên_Tiểu Phong giờ quả đấm lên hậm hực nói

-Người ta đã xin lỗi rồi còn gì.Xí, nhỏ mọn vừa thôi chứ.Vội lại tại người ta đói bụng chứ bộ. Hơn hai ngày không ăn đây_Tiểu Đan giận dỗi

-Ôi, chúa ơi.Bạn tôi....thật là...._Tiểu Phong nghe Tiểu Đan nói xong liền vuột mặt, thở dài

2 ngày sau:

-Woa, xuất viện rồi.Very very tuyệt vời_Tiểu Đan mừng rỡ reo lên

-Có cần vui vậy không?_Tiểu Tuyết thờ dãi nói

-Có chứ.Những ngày ở trong viện chán muốn chết luôn!Ở trong đó tởm cực tởm là một chú chim nhỏ bị giam cầm trong lồng ấy.Còn bây giờ thì khỏe rồi, chú chim đó đã được giải thoát.Ra ngoài muôn năm_Tiểu Đan hí hửng

-Cậu là chú chim nhỏ á?_Tiểu Vy hỏi

-Ừ, một chú chim nhỏ dễ thương

-Có mà là chú chim bụi (lớn) xấu xí thì có_Tiểu Phong trêu bạn

-Cậu...Định Tiểu Phong...cậu đi chết đi_Tiểu Đan hậm hực

-Tởm mà chết thì lấy ai đòi nợ cậu đây_Tiểu Phong lém lỉnh

-Tởm thì nợ cậu cái gì chứ?_Tiểu Đan nói

-Tiền công_Tiểu Phong trả lời

-Công gì?

-Tiền công sư phụ dạy đồ đệ học nấu ăn

-Xí, cái đó mà cũng tính.Cái đồ nhỏ mọn_Tiểu Đan lườm bạn

-Sorry nhé.Nếu là trước đó thì tớ không đòi đâu.Vì cậu bảo tớ đi chết đi nên tớ đành phải đòi sớm hơn đó, kéo cái ngày mà tớ bị mộng du đi chết thật thì lại không đòi được_Tiểu Phong cười nói

-Cái đồ...hừ..._Tiểu Đan liếc xéo bạn rồi quay ngoác mặt đi giống như các vị tiểu thư đánh đá lúc giận dỗi thì quay mặt đi thế đó

-Con lại trời, con lại phạt.Rất cuộc có ai thương tớ không vậy?Các cậu rảnh rồi vậy mà không lại giúp tớ một tay lại đứng mà cãi nhau, sượng quá nhỉ? Làm ơn làm việc tốt mà tích đức cho con cháu đi cho tôi nhờ? Còn cậu nữa, Hoàng Linh Đan, lúc còn ở trong bệnh viện cậu đem bao nhiêu là đồ đến giờ tay không mà về à? Làm gì có chuyện cậu thành thoi như vậy chứ, tôi đây tự mà xách đồ của cậu về, liền, ngay và lập tức.OK_Tiểu Tuyết nghiêm giọng nói

-Hi hi, Hàn Phong thân yêu.Bạn thân của tớ..._Tiểu Đan nũng nịu

-Thôi đi chị Hai, đừng có đem cái giọng đó ra nói với tôi.Tự xách đồ của mình đi_Tiểu Tuyết vẫn giữ thái độ ban đầu

-Hàn Phong thân ái à! Tớ biết là cậu rất tốt với tớ mà.Hàn Phong xinh đẹp! Í nhầm, Hàn Phong đẹp trai, cậu sẽ xách hộ tớ cái mớ đồ linh tinh đó ra tận xe luôn phải không?Phải không?Mà nếu không thì cậu cũng gắng xách hộ tớ nhé, tớ đang là người bệnh mà._Tiểu Đan chớp chớp mắt

-Hừ, cậu mà là người bệnh à? Tiểu Đan thân mến, nể tình cậu là bạn tớ, tớ sẽ....

-Ôi, thật à?Cảm ơn cậu,Hàn Phong!Cảm ơn cậu nhiều lắm!Thanks you very much!_Tiểu Đan nắm lấy tay Tiểu Tuyết rồi rít nói

-Nè, chồng em ở đây mà em dám nắm tay người đàn ông khác hả?_Thiên Lâm giận dỗi

-Hi, em xin lỗi.Mà anh thành chồng em khi nào vậy?_Tiểu Đan ngay thơ hỏi

-Ồ, thì...thì...khi...

-Em nhớ chúng ta còn chưa kết hôn kia mà?Hơn nữa, hình như em chưa nói là em sẽ đồng ý lấy anh đâu nhé!_Tiểu Đan nói

-Và còn nữa, xin cậu nhớ cho, tôi chưa có lấy vợ mà gọi tôi là đàn ông_Tiểu Tuyết nghiêm túc nói

Bốp, bốp:

-Chí lí!Chí lí!Ha ha_Tiểu Phong vừa vỗ tay vừa cười vừa nói

-Cậu mà cũng có ý định lấy vợ sao? Vương Hàn Phong, tớ nghĩ cậu chỉ lấy..... thôi chứ_Tiểu Phong trêu đùa

-Định Tiểu Phong, muốn ăn đám à?_Tiểu Tuyết cười nói, nụ cười của cô chứa đầy ẩn ý khiến Tiểu Phong và nhóm bạn của cô rợn người

-Làm gì có, tớ còn muốn giữ lại cái hàm răng để còn xoi com_Bỏ qua nụ cười rợn người của cô bạn,Tiểu Phong bình thản nói

-Vậy thì...làm ơn bớt đùa đi_Tiểu Tuyết nghiêm giọng nói

-Ok!Tớ cũng đói bụng rồi!Ta đi ăn đi!_Tiểu Phong nhanh chóng chuyển chủ đề

-Đúng đó, tớ nhiệt liệt ủng hộ.Mấy hôm nay vào bụng tớ chỉ toàn là cháo không à, giờ đã đến lúc đổi vị rồi_Tiểu Đan hào hứng

-Tớ cũng nghĩ là chúng ta nên đi đâu đó ăn, luôn tiện chúc mừng Linh Đan xuất viện luôn_Tiểu Vy nhẹ nhàng nói

-Được thôi, nhưng...._Tiểu Tuyết dừng giây lát

-Nhưng sao?_Tiểu Đan vội hỏi

-Tớ xách đồ của cậu đi rồi hãy nghĩ đến chuyện được đổi vị_Tiểu Tuyết nghiêng đầu trả lời

-Chẳng phải lúc này cậu bảo...

-Đúng vậy lúc này tớ bảo: nể tình cậu là bạn tớ, tớ sẽ....

-Ừ, thì cậu sẽ xách hộ tớ_Tiểu Đan nhủ mảy

-Ai bảo là tớ nói vậy nào? Tớ bảo: nể tình cậu là bạn tớ, tớ sẽ....cho cậu 5 phút để mang cái mớ đồ này đi khỏi tay tớ.

-Hic, vậy mà tớ cứ tưởng..

-Thôi, đừng tưởng nữa, Hàn Phong_cậu nghĩ đi, cả Hạo Thiên nữa, để đó tớ và Tiểu Đan sẽ xử lí.Còn cậu,Tiểu Đan, nhanh đến xách hành lí đi, cậu để Hàn Phong và Hạo Thiên lôi cái mớ hành lí đó ra khỏi cái bệnh viện dài hơn 50m rồi còn gì.Nhanh nào_Tiểu Phong giục

-Em nghĩ đi, hành lí để anh và cậu ta mang ra ngoài cốp xe cho_Thiên Lâm nhẹ nhàng nói

-Ừ, cảm ơn anh nhé!_Tiểu Đan vui vẻ nói

-Hừ, cái đồ lười nhát_Tiểu Phong chế giễu

-Chỉ hôm nay thôi, tớ không có tính nhát suốt đời đâu_Tiểu Đan trả lời

-Ừ, mong là vậy_Tiểu Phong nói rồi nhẹ nhàng kéo hành lí ra bãi đỗ xe, nhưng mới bước được vài bước thì Gia Kiệt lên tiếng:

-Để đó tôi xách hộ cho

-Tại sao lại phải xách hộ tôi?_Tiểu Phong nhủ mảy, cô với cậu ta hôm qua còn là “oan gia ngõ hẹp”, hôm nay mới an ủi cậu ta được có mấy câu, mà đừng ai nói với cô là nhờ cô đã an ủi cậu ta nên cậu ta xoay một vòng 360 độ thành một người khác à nha!

-Ồ thì...tôi...tôi thấy cậu nhỏ bé như vậy nên giúp thôi_Gia Kiệt áp ứng, cậu thật sự cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa, tại sao lại muốn giúp cậu ta trong khi cậu ta lại là một đứa con trai đủ mạnh mẽ khiến mấy thứ đó chứ, còn nữa cái cảm giác tim đập chân run mà cậu mắc phải khi đứng gần cậu ta thật khó chịu

-Tôi mà nhỏ á?Cậu đang xem thường tôi đấy à?_ Tiểu Phong trợn ngược mắt nhìn Gia Kiệt, ừ thì biết cô già trai thì không cao bằng mấy tên con trai khác, vậy mà cậu ta lại còn nhắc đến cái chuyện chiều cao nữa thật tức chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

-Tôi..tôi..không có ý đó _ Gia Kiệt lúng túng

-Hừ _ Tiểu Phong liếc xéo cậu ta rồi quay lưng bước đi mặc kệ cậu ta đứng đó “ăn năn hối lỗi”

Tại một nhà hàng năm sao cao cấp nằm trên đường Đồng Khởi:

-Gọi món đi mọi người! _ Tiểu Đan hí hửng cầm thực đơn nói

-Ăn gì đơn giản thôi _ Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Đan nói

-Biết rồi _ Tiểu Đan nhăn mặt trả lời

Sau khi đã lót đầy dạ dày, tụi nó ai về nhà nấy.

-Cô ta xuất viện rồi sao? _ Nhã Uyên hỏi

-Vâng ạ _ Quản lý Kim trả lời

-Tôi bảo bà theo dõi bọn họ và chụp hình lại, việc đó sao rồi?

-Vâng, đây là những tấm hình được chụp trong mấy ngày qua

-Tôi bảo bà cảnh cáo với cô ta, bà đã làm chưa hả? _ Nhã Uyên tức giận gầm lên sau khi xem qua các tấm hình

-Tôi..tôi đã thuật lại những gì mà cô đã dặn nhưng. ...

-Thật chứ? _ Nhã Uyên hỏi lại

-Thật, nhưng cô bé đó. ....

-Minh đã ba lần bảy lượt làm khó dễ, cảnh cáo cô ta mà cô ta vẫn ngoan cố, cứ bám riết lấy Thiên Lâm, xem ra lần này phải dùng đến cách đó thôi.Nếu không cô ta chắc sẽ không chịu buông tha anh ấy _ Nhã Uyên lầm bầm, hai mắt cô trợn lên, trông thật đáng sợ.

-Chị nghe _ Tiểu Tuyết nói

-Snow tí, em đã điều tra ra ai là người đã đánh Alina tí rồi ạ _ Tú Anh nhẹ nhàng báo cáo

-Là ai?

-Là Đào Nhã Uyên, tiểu thư...

-Được rồi.Chị tắt máy nhé! _ Tiểu Tuyết cắt ngang

-Vâng, tạm biệt tí.

-Ừ _ Tiểu Tuyết trả lời rồi nhanh chóng dập máy

-Cô chơi cái trò bi ỏi đó chỉ để dành lấy cái ghế Hoàng phu nhân hay là muốn chiếm đoạt Hoàng thiếu gia đây! _ Tiểu Tuyết thảm nói rồi khẽ mỉm cười, nụ cười nửa miệng đáng sợ

-Tiểu Đan, hôm nay ra ngoài chơi nhé! Anh muốn đưa em đến nơi này _ Thiên Lâm gọi điện cho Tiểu Đan nói

-Ừ, anh đến đón em nha!

-Ừm, em chuẩn bị đi, 20' nữa anh đến đón

-Vâng, đầu con ngõ dẫn vào nhà em anh nhé!

-Ừ, đành vậy thôi chứ làm sao được. Anh rất muốn đến tận nơi đón em, để em khỏi phải đi bộ đến đầu ngõ nhưng em lại không cho anh biết địa chỉ nhà em nên...

-Em có thể tự đi mà, không sao hết, cũng vì trường hợp bất buộc nên em chưa thể cho anh biết được. Thôi em đi chuẩn bị đây. Anh đến ngay nhé!

-Ừ!-Vậy em tắt máy

-Ừm_Thiên Lâm trả lời rồi cũng tắt máy

Tại một cánh đồng bông lau rộng, nơi mà Thiên Lâm từng đưa Tiểu Đan đến và tỏ tình với cô vào ngày trước:

-Chà!Lâu rồi em mới đến đây lại, cảnh ở đây vẫn giống như xưa, chẳng hề thay đổi_ Tiểu Đan cười nói, tuy là cười vậy thôi nhưng cô cảm thấy có gì đó bất an.Liệu có chuyện gì xảy ra không nhỉ?

-Anh cũng vậy.Nhìn em kia, thích đến vậy à?_Thiên Lâm hỏi

-Ừm.Nếu em được đến đây thường xuyên thì tốt quá!_Tiểu Đan mỉm cười

-Vậy sao em không đến đây thường xuyên, hình như em biết lái xe kia mà!

-Em cũng muốn lắm chứ, nhưng ngoài thời gian đi chơi cùng anh em còn phải đến Shop làm việc nữa!

-Làm việc?

-Ừ, em về Việt Nam tính chỉ đến để chơi thôi, ai ngờ Tiểu Tuyết cứ bảo phải đến quản lí “New style” chứ?

-“New style”, chẳng phải đó là shop thời trang nằm trong top những shop kinh doanh nổi tiếng nhất HCM sao?

-Vâng, là chỗ đó.Mà sao hả anh?

-Em quản lí nơi đó?

-Vâng

-Tuy em bảo là em chưa thể tiết lộ thân phận của mình nhưng dựa vào sợi dây chuyền và việc em quản lí “New style” anh có thể chắc chắn công chúa của anh không phải là một người con gái bình thường thuộc tầng lớp trung lưu.

-Anh gần đoán đúng rồi

-Vậy sao?Em làm anh bất ngờ đấy.

Tiểu Vy không trả lời, cô khẽ cười rồi kéo anh nhẹ ngồi xuống bên cạnh mình. Vài phút sau khi họ ngồi xuống:

-Xin lỗi, cậu có phải là Hoàng Thiên Lâm?_Một người mang đồ cảnh sát tiếng đến trước mặt Thiên Lâm hỏi

-Vâng, chính là tôi_Thiên Lâm đứng dậy trả lời,Tiểu Đan cũng đứng dậy theo, mắt cô lộ rõ sự lo lắng.Sao cảnh sát lại tìm Thiên Lâm chứ?

-Hôm nay khoảng 11h30 anh có cứu một cô gái phải không?

-Vâng, đúng vậy.

-Cô ấy là người trong tấm hình này?

-Đúng là cô ấy

-Mời anh đi theo chúng tôi, cô ấy đã tố cáo anh tội có ý đồ xấu đối với cô ta

Vừa nghe đến đây, tay Tiểu Đan liền buông thõng xuống.”Tại sao có thể thế được,Thiên Lâm sẽ không bao giờ làm thế?”

-Các anh đang nói cái quái gì vậy hả? Rõ ràng tôi đã cứu anh ta khỏi tay bọn côn đồ, sao lại nói là tôi có ý đồ xấu với cô ta chứ?_Thiên Lâm gắt

-Đúng thế, bạn trai tôi sao lại có thể...._Tiểu Đan sưng sờ nói, cô mong chuyện này chỉ là hiểu lầm, nhưng:

-Chúng tôi mong anh sẽ hợp tác_Người cảnh sát đó điềm tĩnh nói

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”_Thiên Lâm bắt đầu hoang mang, cậu không sợ chuyện cậu sẽ đến sở cảnh sát, không sợ cậu bị vu khống, cậu chỉ sợ Tiểu Đan sẽ không tin cậu trong sạch, cậu sợ cô ấy sẽ bị tổn thương.

-Đan Đan, em phải tin anh.Anh không làm chuyện gì gây tổn thương đến em cả.Anh chẳng làm gì cả.Hãy tin anh!

-Thật không? _Tiểu Đan thần thờ hỏi, dĩ nhiên là cô rất muốn tin anh, dù anh không nói vậy thì cô vẫn sẽ tin anh,rằng anh không làm chuyện gì khiến cô tổn thương cả.Nhưng “không có lửa thì làm sao có khói”, nếu anh không làm chuyện gì thì làm sao cô gái đó lại vô duyên vô cớ tố cáo anh cơ chứ?Hay là cô ta làm việc cho một tập đoàn nào đó đang đối đầu với tập đoàn của anh, vì muốn gây khó dễ cho “Paul” nên mới nhắm vào anh ?Rốt cuộc cô nên làm thế nào đây, cô rối trí quá!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

-Thật, anh thề đấy!

-Vậy được rồi, em tin anh.Em sẽ đi cùng anh đến đó!_Tiểu Đan nhẹ nói

-Cảm ơn vì đã tin anh

-Cậu Lâm, mời cậu theo chúng tôi

-Được rồi, tôi cần một người lái xe của tôi.Tôi và cô ấy sẽ đi xe của các anh

-Được, chúng tôi sẽ cho người lái xe của anh.Mời cậu_Người cảnh sát lịch sự nói

-Chúng ta đi thôi em_Thiên Lâm buồn bã nói, cậu biết tuy là Tiểu Đan nói sẽ tin cậu nhưng nhìn vào khuôn mặt bản thân của cô lúc này, cậu biết cô vẫn có chút gì đó gọi là nghi ngờ, hoặc cô vẫn chưa thật sự tin cậu.

Tại sở cảnh sát:

-Cô đang nói cái quái gì vậy hả?_Thiên Lâm đứng phắt dậy,gắt, cậu không còn chịu nổi nữa, cậu đã cố giải thích và truy hỏi cô ta tại sao lại làm như vậy, vậy mà cô ta không những không chịu nghe mà còn khăng khăng là cậu có ý đồ xấu với cô ta, chắc cậu điên mất thôi!

-Mời cậu giữ bình tĩnh cho, đây là sở cảnh sát!_Người cảnh sát nhẹ nói

-Chúng tôi xin lỗi_Tiểu Đan nói rồi xoay nhẹ qua Thiên Lâm

-Thiên Lâm, anh ngồi xuống đi

Thiên Lâm không nói gì,cậu ngồi xuống, cậu mệt mỏi

-Hiện tại cô gái này vẫn khẳng định là cậu có ý đồ xấu với cô ấy nên chúng tôi sẽ tạm giam cậu.Mong cậu phối hợp cho_Người cảnh sát chậm rãi nói

-Tôi sẽ ở lại đây, nhưng tôi mong các anh sẽ tìm ra sự thật_Thiên Lâm nói

-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức_Người cảnh sát

-Anh ở lại nhé!Đừng lo lắng, họ sẽ giúp anh tìm ra sự thật.Nhớ là em sẽ luôn bên anh và tin anh.Anh hiểu chứ.Em sẽ đến thăm anh thường xuyên._Tiểu Đan mệt mỏi nhưng cô cố gắng mỉm cười để anh nhìn thấy, để anh tin là cô tin anh tuyệt đối

“ngày tháng bên nhau, của lúc xưa, a với e đã trao câu thề

nguyện yêu nhau mãi, sẽ chẳng bao giờ đổi thay

nghìn trùng gian khó, đối với e cũng không thể phai nhòa

hãy nhớ là người e yêu vẫn là anh ”

Cái bài hát Em yêu anh do Mizz Viê vang lên, Tiểu Đan khẽ cười, Thiên Lâm từng bảo cô đừng cài bài này làm nhạc chuông nữa vì nó buồn, một nỗi buồn khiến anh không vui, vì cô và anh đang trải qua những ngày tháng ngọt ngào nhưng cô không muốn, cô vốn là đứa buồn bã và cứng đầu mà:

-Alo_Tiểu Đan bắt máy

-Chào!Đã mấy ngày Thiên Lâm bị giam trong tù rồi nhỉ?Hơn 1 tuần chưa?_Một giọng nói đầy sự mỉa mai vang lên

-Cô là ai?

-Là ai cô muốn biết sao?

-Nếu tôi không muốn biết thì tôi còn hỏi làm gì? Rốt cuộc cô là ai?

-Tôi ấy hả? Chuyện đó không quan trọng, tôi có chứng cứ chứng tỏ Thiên Lâm thiếu gia vô tội.Cô có muốn biết không?

-Cô có?

-Ừ, nếu muốn biết thì hãy đến quán cà phê gần chi nhánh “DNK*” đi.Tôi sẽ cho cô biết nó

-Được, tôi muốn biết ngay bây giờ

-Cô vội cái gì? Từ từ cũng sẽ biết thôi, nhưng không vì cô thích à không mà yêu Thiên Lâm mới đúng, vội là chuyện bình thường nhỉ? Được rồi, cô có thể thấy ngay bây giờ, nhưng cô phải đi một mình.

-Được rồi._Nói xong Tiểu Đan liền tắt máy, chuẩn bị lập tức đến đó ngay.Thiên Lâm à, anh có biết không?Anh có hi vọng ra khỏi đó rồi!Em sẽ cố hết sức lấy được chứng cứ đó để anh mau ra ngoài!

-Cô đến rồi!_Nhã Uyên mỉm cười,nụ cười khinh bỉ

-Thì ra người đó là cô_Tiểu Đan hơi bất ngờ

-Đúng vậy, người đó là tôi

-Vào thẳng vấn đề đi

-Chà!Đừng vội.Cứ từ từ đã

-Cô có thể từ từ nhưng tôi thì không

-Được, vậy vào vấn đề chính vậy.Trước khi tôi đưa ra chứng cứ, tôi muốn cô làm cho tôi một chuyện

-Chuyện gì?

-Đơn giản lắm.Đồng ý rồi tôi sẽ nói

-Được, chỉ cần cô có bằng chứng chứng minh anh ấy không làm gì cả tôi sẽ đồng ý tất cả

-Thật chứ?Nhưng tôi chỉ cần một điều thôi.Cô nghe cho rõ nhé!Cô....hãy....CHIA TAY VỚI THIÊN LÂM ĐI VÀ VĨNH VIỄN RỜI XA ANH ẤY, cô làm được chứ?_Nhã Uyên cười mỉa

Tiểu Đan bất lực, cô nghe nhầm phải không, ai đó hãy nói rằng cô nghe nhầm đi.Chuyện đó....chuyện đó làm sao có thể chứ.Trước đây, dù có bị Nhã Uyên gây khó dễ thế nào đi nữa thì cô vẫn ở bên anh, giờ cô bắt buộc phải rời xa anh sao?Điều đó cô làm không được, nhưng nếu cô không làm thì anh phải làm sao, cô không thể để anh ở trong đó được.Cô phải làm gì đây?

-Sao, đồng ý chứ? Nhã Uyên hỏi, nhìn cái vẻ thần thờ của Tiểu Đan cô cảm thấy hả hê vô cùng.Rốt cuộc thì cũng không ai thắng nổi cô,” thứ gì Nhã Uyên này muốn thì bằng mọi giá Nhã Uyên này phải có được nó”

-Tôi..tôi..

-Làm không được phải không? Hi, chẳng phải cô yêu Thiên Lâm lắm sao? Người ta nói yêu là có thể hi sinh tất cả vì người mình yêu cơ mà? Nhưng xem ra tình yêu của cô dành cho Thiên Lâm chưa đủ nhỉ?...

-Tôi cần thời gian suy nghĩ.

-Suy nghĩ? Được thôi, chiều nay mai tôi cần cậu trả lời, nếu không có cậu trả lời thì chứng cứ này sẽ chẳng còn tồn tại nữa đâu.

Tiểu Đan không nói gì, khẽ gật đầu đồng ý rồi lặng lẽ bước ra khỏi quán cà phê. Ánh nắng hoàng hôn đang tắt dần, những tia nắng cuối cùng tránh mặt để màn đêm bao trùm lấy thành phố, tuy nhiên mọi hoạt động của thành phố vẫn hối hả. Riêng Tiểu Đan, cô thấy cô đơn và trống trải.Chỉ ngày mai thôi, cô bắt buộc phải đưa ra một quyết định khó khăn.Rốt cuộc cô sẽ rời xa anh hay để Nhã Uyên cho cái chứng cứ đó biến đi mãi mãi? Và liệu nếu cô chọn rời xa anh, cô sẽ sống những ngày tiếp theo như thế nào? Còn nếu cô không muốn mình là người ra đi, anh sẽ thế nào? Thật khó xử!

Chương 50

-Nào, tôi muốn câu trả lời_Nhã Uyên từ tốn nói

-Tôi đồng ý_Tiểu Đan thờ dài, một quyết định khó khăn sau bao ngày cô vật lộn suy nghĩ, trước khi đưa ra cái quyết định khó khăn đó cô đã phải khóc rất nhiều.Nhưng với cô điều đó không quan trọng, chỉ cần anh ấy được cứu, cô chấp nhận!

-Có thể chứ.Bây giờ thì cùng tôi đến sở cảnh sát, tôi sẽ đưa cho họ bằng chứng này.Còn cô cứ về nhà mà đợi tin của tôi_Nhã Uyên mỉm cười rồi nhanh chóng đứng dậy.Cuối cùng thì cô cũng đạt được mục đích mình mong muốn

Tại sở cảnh sát:

-Tôi muốn biết lí do tôi được thả?_Thiên Lâm thắc mắc hỏi

-Có người đã chứng tỏ anh vô tội_Người cảnh sát điềm tĩnh nói

-Người đó là ai?

-Cô bé đó tên là Đào Nhã Uyên

-Đào Nhã Uyên?

-Ừ

Thiên Lâm không hỏi gì thêm, cậu đang rất thắc mắc:Vì sao cô ta lại có được chứng cứ chứng tỏ cậu vô tội trong khi Tiểu Đan cùng người của cậu đã ra sức tìm kiếm nhưng vô vọng.Thật kì quái!Thôi, mặc kệ nó, việc bây giờ cậu cần làm là báo cho Tiểu Đan biết cậu đã ra khỏi cái sở cảnh sát đã.Chắc mấy hôm nay cô ấy đang lo lắng.Mà từ hôm qua đến bây giờ cậu vẫn chưa thấy cô vào thăm cậu, nhớ cô ấy quá!

-Alo_Tiếng Tiểu Đan một mội vang lên

-Tiểu Đan à, anh được thả rồi!Mà sao giọng em có vẻ mệt mỏi vậy?Em không sao chứ?_Thiên Lâm lo lắng

-Là anh à?Em không sao?Chúc mừng anh đã được thả?Ngày mai chúng ta nói chuyện sau nhé?Hôm nay em mệt rồi_Tiểu Đan trả lời rồi tắt máy.Để lại cho Thiên Lâm tiếng Tut...tút...tút...dài.Điều này khiến cậu lo lắng, cậu linh cảm thấy điều gì đó bất an.

Hôm nay tại Royal:

-Tiểu Đan_Thiên Lâm từ đằng xa gọi lớn nhưng Tiểu Đan vẫn không dừng lại, cô vẫn bước về phía trước.

5' sau:

-Học học,Tiểu Đan, anh gọi mà em không nghe à?_Thiên Lâm thờ dõc

-Đừng nói gì cả.Chiều nay chúng ta gặp nhau tại cafe “Cuộc sống nhé!Em có chuyện muốn nói_Tiểu Đan nói rồi bước nhanh về đây lâu mình học

-Cô ấy làm sao vậy?_Thiên Lâm hỏi

-Tôi không biết_Tiểu Phong trả lời, rốt cuộc thì cái đùa bạn thân của cô hôm nay bị cái quái gì vậy không biết

-Nó lạ thật_Tiểu Vy cũng thêm vào

Trước giờ vào học:

“Tớ hơi mệt!Tớ về trước đây.Các cậu xin giúp tớ nhé!

Tiểu Đan”_Một tờ giấy nhỏ từ tay Tiểu Đan được chuyển cho các bạn mình

-Cậu mệt ở đâu à?Không sao chứ_Tiểu Vy nhìn về mặt của Tiểu Đan lo lắng

-Không.Thế nhé!Giúp tớ làm việc đó!Tớ về trước đây!Tạm biệt_Tiểu Đan nói rồi đứng dậy, xách cặp ra về

-Tớ thấy không ổn?_Tiểu Phong nói

-Tớ thấy Tiểu Đan từ hôm qua đến giờ lạ lắm_Tiểu Vy thêm vào.Còn Tiểu Tuyết_cô không nói gì.Chắc chắn là đã có chuyện gì đó?Tiểu Đan đang cố che giấu cái gì đó.Rốt cuộc là cái gì ?_Dòng suy nghĩ của Tiểu Tuyết

Giờ ra chơi tại trường Royal:

-Cô ấy đi đâu vậy?_Thiên Lâm hỏi

-Chúng tôi không biết_Tiểu Phong trả lời

Về phía Tiểu Đan, vừa về đến nhà, cô đã lao nhanh về phòng, quăng chiếc cặp lên bàn, cô ngồi phịch xuống ở góc tường, đầu gối lên hai đầu gối khóc nức nở. “Tại sao ông trời lại trở trêu với cô như vậy chứ? ”

Tại quán cà phê “Cuộc sống”:Trời mưa, dòng nước mưa trắng xóa trườn dài trên những tấm gương, cô ngồi lặng lẽ, nhẹ nhấp một ngụm cà phê đắng, nhìn làn mưa xối xả, cảm giác cô đơn bao trùm lấy cô:

-Đã đến lúc kết thúc rồi!_Người con gái thờ dài

Tít!Tít!Tít!

-Alo_Bên kia giọng một người con trai lên tiếng

-Em cần gấp anh, quán cà phê “Cuộc sống” nhé!_Người con gái nhẹ nhàng nói rồi tắt máy.

-Tiểu Đan, anh đến rồi!_Người con trai mỉm cười nhìn người con gái âu yếm nói

-Anh ngồi xuống đi_Người con gái thờ ơ nói

-Ừm, sáng nay em khác lắm, em mà như vậy hoài anh lo lắm đấy!

-Em có chuyện muốn nói

-Ừm, em nói đi!

-Minh..._Tiểu Đan dừng vài phút

-Sao hà em?_Thiên Lâm nhíu mày, thái độ nghiêm túc của Tiểu Đan làm cậu có chút lo lắng

-Chia tay đi anh

-Sao..em..đang nói đùa phải không?

-Trông em giống nói đùa lắm à?_Tiểu Đan nở nụ cười thờ ơ ngẩng đầu nhìn Thiên Lâm hỏi

-Em đừng đem chuyện đó ra đùa_Thiên Lâm gắt, cậu biết, Tiểu Đan chỉ đùa thôi, nhưng cậu không muốn cô ấy đem tình cảm giữa anh và cô ra đùa.Chuyện chia tay chẳng phải là cái đề tài để đem ra đùa giỡn chút nào.

-Em đùa hơi quá đấy Tiểu Đan

-Em đùa ư?

-Anh bảo là thôi đi còn gì?_Thiên Lâm gắt lên

-Em không đùa.Em mệt rồi.Không chơi với anh nữa.Vì vậy, chia tay, được chứ?

-Hoàng Linh Đan, anh bảo em thôi rồi còn gì?

-Trả lời đi

-Này_Thiên Lâm tiếp tục gắt lên

-Tôi nói nghiêm túc đấy.Dù anh có đồng ý chia tay hay không thì tôi vẫn sẽ chia tay với anh.Từ nay chúng ta chấm dứt.Tạm biệt!-Tiểu Đan nói rồi đứng dậy khỏi chiếc ghế, toan bước đi thì Thiên Lâm đã nắm chặt cổ tay cô:

-Em đang đùa phải không?Hãy nói với anh là em chỉ đùa thôi.Nói đi

-Anh hơi xem trọng bản thân mình quá đấy,Thiên Lâm thiếu gia.Anh đừng nghĩ tôi cũng giống như những cô gái khác, cứ bám riết lấy anh không thôi, chỉ khi nào bị anh đá thật sự thì mới chịu buông tay.Xin lỗi nhé!Tôi không phải thứ con gái kiểu đó.Cảm thấy mệt thì tự khắc sẽ buông, không cần anh đá _Tiểu Đan lạnh lùng nói rồi giật tay mình ra khỏi bàn tay của Thiên Lâm, cô bước ra khỏi quán mà không thèm quay đầu lại.Cô sợ nếu cô quay đầu lại nhìn anh, cô sẽ không có dũng khí để rời xa anh nữa.Cô biết anh cũng đang giống cô, trái tim anh cũng như trái tim cô đang rất đau như bị ai đó cầm dao rạch vào vậy.Đau lắm!

Sáng hôm sau, tại Royal:

-Hôm nay, bạn của cậu không đi học à? _Gia Kiệt hỏi Tiểu Phong

-Không, nó bảo mệt.Bạn của của cậu cũng nghĩ phải không?

-Ừ.

-Hai đứa này bị cái quái gì thế không biết.Nghĩ học mà cũng cùng nhau nghỉ nữa.Thật là... _Tiểu Phong lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

-Tiểu Đan, anh có chuyện muốn nói với em

-Nhưng tôi thì không.Đừng có gọi cho tôi nữa

-Một lát thôi.Cho anh 10' thôi, được không?

-10'? Được thôi.Gặp nhau ở đâu?

-Café “Cuộc sống”

-Được rồi.Tôi sẽ đến đó ngay

-Ừ, anh sẽ đợi em _Thiên Lâm nói rồi mệt mỏi tắt máy

Café “Cuộc sống”:

-Tìm tôi có chuyện gì? _Tiểu Đan lạnh lùng nói

-Thời tiết mấy hôm nay tệ thật! _Thiên Lâm phớt lờ câu hỏi của Tiểu Đan, thực ra cậu chưa biết mình có nên nói chuyện mình định nói ra không vì cậu sợ....

-Đừng đánh trống lảng nữa.Nói nhanh đi _Tiểu Đan giục. “Nếu anh mà không nói nhanh thì em sẽ không cảm được nước mắt mắt.Làm ơn, Thiên Lâm, anh làm ơn nói nhanh đi.Để em nhanh chóng rời khỏi đây.Để anh không thể nhìn thấy sự yêu đuối của em bây giờ.Để anh không nhìn thấy em đau khổ.”

-Chuyện đó?Em vẫn không tin anh phải không?

-Chuyện gì?

-Anh thực sự đã cứu cô gái đó, anh...

-Ai sẽ chứng minh?Theo tôi được biết thì cô ta đã mất khả năng nhận thức.Vậy ai sẽ chứng minh rằng anh không làm gì, anh trong sạch?Mà dù có chứng minh được điều đó thì cũng vậy thôi.Tôi chả liên quan gì đến anh, dù anh có chứng minh được rằng: anh không làm gì thì cũng vậy thôi. Hai chữ chia tay mà tôi thốt ra sẽ không bao giờ thay đổi.Thế nên, đừng có mất thời gian cho cái việc vô vẩn đó nữa.Tạm biệt _Tiểu Đan vội đứng dậy, chân cô bước nhanh ra khỏi quán café. Thiên Lâm vội đuổi theo.Ngoài trời, mưa đang rất lớn, người qua lại vắng tanh, chỉ có vài chiếc xe ô tô lao nhanh trên đường phố và hai con người vừa bước vội vàng ra khỏi quán café,người con trai phẩy sau cổ đuổi theo người con gái phía trước, còn người con gái phía trước lại bước thật nhanh cố để người con trai không đuổi kịp.Bỗng người con trai dừng lại, cậu hét lớn:

-Hoàng Linh Đan, em là đồ độc ác.Hôm đó, em bảo rằng em sẽ luôn ở bên anh và tin anh.Vậy mà giờ thì sao?Em trả lời đi? Chúng ta chia tay, em không bị tổn thương sao hả?Em có biết hai chữ chia tay đó tàn nhẫn đến thế nào không?Nó làm anh đau, đau lắm.Đồ vô tình, em chỉ giỏi làm tổn thương người khác.

Người con gái nghe đến đây khựng lại.Cô cười, cười trong nước mắt.”Đúng, cô đã hứa như thế.Là cô đã thất hứa.Thì sao chứ? Bây giờ nó chẳng có ý

nghĩa gì cả, vì cô và anh đã chia tay, hai người đã chia tay thì đâu cần giữ lời hứa. Mà dù có muốn giữ lời hứa với anh thì cô cũng không có khả năng làm vậy. Anh nói cô độc ác độc ác cũng được, nói cô vô tình cũng được và nói cô ích kỉ cũng được, cô chấp nhận. Vì cô là người đã nói lời chia tay trước, nên cô không có lời nào để biện minh. Là vì cô tự nguyện ra đi nên đã làm anh đau khổ, vì vậy anh có thể mắng cô thoải mái nếu anh muốn, cô có thể chịu đựng được. Nhưng xin anh đừng nghĩ rằng: chia tay với anh cô sẽ không đau. Thực ra cô đau lắm chứ, trái tim cô như bị ai đó cầm dao cứa vào, nó rỉ máu, từng đường máu dài chảy xuống, nhỏ từng giọt, từng giọt. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô xin lỗi.”

-Buồn cười thật đấy. Anh đau hay không thì có liên quan đến tôi sao? Chẳng liên quan gì cả. Tạm biệt. Trời đang mưa đấy. _ Tiểu Đan nói xong, vội bước đi.

Nhìn cái dáng nhỏ bé của cô bước đi trong làn mưa trắng xóa, Thiên Lâm cười nhạt. “Thì ra bấy lâu nay cô chẳng xem cậu là thứ gì trong trái tim của cô cả. Cậu đau cũng chẳng liên quan gì đến cô. Thật buồn cười, vậy mà cậu cứ tưởng cô yêu cậu thật lòng, thật không ngờ.” Thiên Lâm tự cười nhạo chính bản thân mình. Hai tay cậu nắm chặt, anh mắt cậu thể hiện rõ sự tức giận nhưng cũng pha chút xót xa, đau khổ. “Lại một lần nữa cậu bị người cậu yêu phản bội. Hoàng Thiên Lâm. Mày là một thằng ngốc. Mày sống là để con gái lừa sao? Mày là đồ bất tài. Thật nhục nhã!”

Vài ngày sau, tại ngôi biệt thự mà Tiểu Đan đang “sinh sống”:

-Khụ... khụ...

-Tiểu Đan, cậu không sao chứ? Đã bị ốm rồi mà còn không chịu nằm yên trong phòng lại còn lúi cái xác ra đây. Cậu thật là... _ Tiểu Phong lắc đầu

-Khụ..khụ... Tớ ổn..khụ..khụ..mà. Mấy hôm nay..khụ..khụ..tớ đã...khụ..khụ...suy nghĩ rất...khụ..khụ..nhiều.Tớ..khụ..khụ.. quyết định tớ..khụ..khụ...

-Uống nước cái đã này.Cậu họ nhiều quá! _Tiểu Tuyết nói

-Cảm..khụ..khụ..on _Tiểu Đan cầm lấy cốc nước ấm từ tay Tiểu Tuyết

-Tớ sẽ về..khụ..Mỉ vài tháng _Tiểu Đan tiếp

-Về Mỉ á? _Tiểu Vy thốt lên

-Ừ _Tiểu Đan gật đầu

-Để quên hết những chuyện không vui sao? _Tiểu Tuyết hỏi

-Ừm, nhưng cũng..khụ..cũng không hẳn _Tiểu Đan trả lời

-Bao giờ cậu đi? _Tiểu Phong hỏi

-Ngày mai

-Sao nhanh vậy? _Tiểu Vy buồn bã nói

-Hi, tớ cũng muốn..khụ.. ở lại lắm.Nhưng tớ muốn về đó..khụ.. để ổn định tinh thần, luôn tiện thăm..khụ.. mẹ và bố tớ luôn.Chắc họ nhớ tớ lắm.

-Ừ, cậu cứ đi đi.Nếu như về đó cậu sẽ ổn hơn thì bọn tớ tán thành tuyệt đối _Tiểu Phong nói

-Cảm ơn các...khụ..cậu nhiều

-Nói ít thôi.Xem cậu kia, họ nhiều vậy rồi còn nói cho lắm(nhiều) vào _Tiểu Vy thở dài

-Hi hi, không..khụ..khụ..sao

-Khi nào cậu trở lại Việt Nam? _Tiểu Tuyết hỏi

-Tớ cũng không biết nữa

-Thôi, cậu vào phòng nghỉ đi.Mai bọn tớ sẽ ra tiễn cậu _Tiểu Phong nói

-Ừ, cảm ơn _Tiểu Đan mỉm cười rồi bước vào phòng

Sân bay Tân Sơn Nhất:

-Tạm biệt, tớ sẽ..khụ..nhớ các cậu nhiều lắm _Tiểu Đan vòng tay ôm lấy các bạn của mình mếu máo

-Bọn tớ cũng vậy _Tiểu Vy thút thít

-Thôi nào Tiểu Vy, tớ có bảo là sẽ không trở lại đây nữa đâu.Cậu khóc làm mất tớ cũng nhòe đi rồi nè.Còn 3 tháng nữa là thi cuối cấp rồi, tớ sẽ về trước khi thi.Thế nên nín đi nhé! _Tiểu Đan vỗ vai Tiểu Vy dỗ dành

-Ừ, chắc hẳn có ý gì với cậu đó. Cẩn thận đi Tiểu Phong, không là mắc vào lưới tình thì gây đấy, cậu và tên đó rất có nguy cơ sẽ thành một đôi lắm. Mà người như Tiểu Phong mắc vào lưới tình rồi thì như thế nào nhỉ? Con gái gì mà giống con trai như đực, cậu mà thành bạn gái của Gia Kiệt thì chắc... ời mẹ ơi! Tớ không tưởng tượng ra nổi nữa. Lúc đó thì... tội nghiệp cho Gia Kiệt quá! _ Tiểu Vy ngây thơ tuông một tràng dài mà không hề để ý ai kia đang nhìn cô với ánh mắt rực lửa, có thể ngọn lửa đó trên ngàn độ C

-Cái này tớ tán thành ý kiến của Tiểu Vy à nha!_Tiểu Tuyết vờ nói, thực ra cô đã nhìn thấy ánh mắt rực lửa của Tiểu Phong nhưng muốn xem Tiểu Phong tiếp theo sẽ làm gì, cô đành sử dụng chiêu khích tướng

-Hai cậu muốn gì vậy hả? Vào thẳng viện luôn hay đi họp?_Tiểu Phong gầm gừ

-Tất nhiên là...muốn một thân thể toàn ven không bị xước xước gì rồi_Tiểu Vy lém lỉnh trả lời

-Vậy thì Stop giùm cái đi.Cái gì mà sa vào lưới tình.Tớ mà mắc vào lưới tình của hấn thì tớ thề, tớ sẽ vào thẳng bệnh viện để kiểm tra các dây thần kinh có bị làm sao không liền, ngay và lập tức luôn._Tiểu Phong kiên quyết

-Là cậu nói đấy nhé!Sau này đừng có hối hận_Tiểu Tuyết tinh nghịch thêm vào

-Chắc chắn tớ sẽ không hối hận.Nam tử hán, đại trượng phu, nói được làm được_Tiểu Phong khẳng định

-Nhưng thực tế thì cậu đang là nữ nhi_Tiểu Tuyết nhắc nhở

-Ồ thì...cũng vậy cả thôi_Tiểu Phong xuề xòa nói

-Thôi, chuyện đó cứ chấm dứt tại đây.Cậu phụ trách điều tra nguyên nhân Thiên Lâm vào tù đến đâu rồi?_Tiểu Vy hỏi

-Xong xuôi từ tuần trước rồi.Nhưng cứ để vậy đã_Tiểu Tuyết thư thả nói

-Do ai đã làm?_Tiểu Phong hỏi

-Nhã Uyên

-Lại là nhỏ đó.Chẳng lẽ lại để yên cho nó_Tiểu Vy tức giận

-Cứ để cho nhỏ đó hưởng thụ cái cảm giác gần được ngồi lên chiếc ghế thiếu phú nhân của tập đoàn “Paul” thêm một chút nữa đã. Nhỏ đó giờ đang được mẹ của Thiên Lâm rất yêu quý, cứ để nhỏ đó vui sướng thêm chút nữa, không sao cả_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói

Rầm!

-Mẹ ơi, hết cả hồn_Tiểu Vy vuốt ngực nói

-Nè, xem chút nữa là tìm tớ chui tọt ra ngoài rồi đấy, biết không hả?-Tiểu Vy kiéc xéo Tiểu Phong_Thủ phạm gây ra tiếng Rầm hồi nãy

-Tớ không thể đứng nhìn như vậy được.Chính nhỏ đó đã làm Tiểu Đan phải tổn thương, vậy mà giờ cậu bảo cứ để thêm một thời gian nữa hả? Cậu nỡ nhìn Tiểu Đan tiếp tục đau khổ sao_Tiểu Phong tức giận

-Cậu cứ bình tĩnh.Tớ biết là cậu rất xem trọng và thương yêu bạn bè, nhưng chuyện gì cũng phải từ từ chứ_Tiểu Vy nói

-Làm sao có thể từ từ trong khi nhỏ đó đang rất hạnh phúc mà Tiểu Đan của chúng ta lại đang đau khổ kia chứ_Tiểu Phong gắt

-Nè, tớ có nói là sẽ để cho nhỏ đó mãi như vậy đâu, làm gì mà quát lên vậy hả?Mà cậu nữa, cậu nói rằng “Tớ không thể đứng nhìn như vậy được”, tớ có thấy cậu “đứng nhìn” đâu, rõ ràng cậu đang “ngồi yên” trên cái ghế sofa từ nãy đến giờ đó chứ, rõ ràng cậu chưa “đứng lên” dù chỉ một phút mà cậu bảo là “không thể đứng nhìn”.Còn nữa, nếu mà cậu “không thể đứng nhìn” thì “ngồi nhìn” cũng được.Cậu làm tớ cũng xem chút nữa là rút nguyên cả trái tim ra ngoài rồi đây này .Hết cả hồn!_Tiểu Tuyết tua một tràng khiến Tiểu Phong đứng hòng

-Vậy giờ cậu tính sao?_Tiểu Vy hỏi

-Xem nào, hơn hai tuần nữa là sinh nhật Đan Đan, lúc đó nhất định phải bắt nó trở lại Việt Nam mới được.Tớ sẽ cho mọi chuyện ra ánh sáng vào cuối tuần tới.

-Rồi sao nữa?Dù cậu có cho mọi chuyện ra ánh sáng thì chắc gì hai người đó quay lại với nhau.Mà nếu không quay lại thì vết thương trong lòng Tiểu Đan sẽ thế nào?_Tiểu Phong lo lắng

-Chuyện đó, tớ đã có cách.Các cậu lại đây, “thiên cơ bất khả lộ”_Tiểu Tuyết nói

Thế là Tiểu Phong, Tiểu Vy xúm lại chỗ Tiểu Tuyết cẩn thận nghe ngóng kế hoạch của cô nàng.Xong xuôi, mọi người đều ra ngoài, bắt đầu phần việc mà mình được phân công.

Hai ngày sau, 8h35’ sáng, tại canteen trường Royal:

-Tiểu Vy, đừng làm việc nhiều quá.Coi chừng hại sức khỏe_Anh Khang nói.Nghe vậy, Tiểu Vy nhú mày hỏi:

-Em có làm gì đâu mà hại đến sức khỏe?

-Thì mấy hôm nay anh gọi điện cho em, lúc nào em cũng bảo bận làm một việc hết sức qua trọng là gì?

-À, chuyện là thế này.._Tiểu Vy cười, định kể lại toàn bộ sự việc thì Tiểu Tuyết đã ngăn lại

-Ừ..ừm..thiên cơ bất khả lộ

Thấy vậy, Tiểu Vy ái ngại nhìn Anh Khang cười trừ:

-Hi hi, em không nói được không?Nnhư Tiểu Tuyết đã nói, chuyện này là thiên cơ bất khả lộ.Vì vậy, em không nói cũng được nha!

-Thật sự không thể cho anh biết?_Anh Khang buồn bã hỏi

-Ừm_Tiểu Vy gật đầu chắc nịch, cô tiếp:

-Nhưng anh đừng buồn, xong chuyện em sẽ kể cho anh nghe toàn bộ sự việc một cách tỉ mỉ

-Rốt cuộc là chuyện gì mà bạn gái cậu kín đáo ghê vậy?_Gia Kiệt tò mò.Vốn cậu không phải là người thích tò mò chuyện của người khác nhưng nhìn ánh mắt ra hiệu của Tiểu Phong nhìn Tiểu Vy cậu lại muốn điều tra ra.

-Không liên quan gì đến cậu_Tiểu Phong thờ ơ nói

-Nhưng tôi tò mò_Gia Kiệt bình thản nói, đề lộ dụng ý thực sự dụng ý của cậu

-Cậu tò mò à?_Tiểu Phong mỉm cười hỏi

Gia Kiệt gật đầu.Liền lúc đó, Tiểu Phong thêm vào:

-Thì.....mặc kệ cậu.Chả liên quan gì đến chúng tôi

-Cậu..._Giá Kiệt nghe đến đây tức không thể nào tức hơn được nữa

-Thôi nào.Cãi nhau hoài, hai cậu không chán à?_Hạo Thiên lên tiếng

-Không_Cả Tiểu Phong và Gia Kiệt đồng thanh trả lời

-Lại là cái màn đồng thanh.Haiz_Vy Vy thờ dài ngán ngấm

-Chắc lời tiên tri mà tớ ban phát hai ngày trước tại nhà bọn mình dễ thành hiện thực quá_Tiểu Vy tiếp

-Lời tiên tri gì vậy em?_Anh Khang hỏi

-Thì là hai người đó đó.Sau này mà cái lời nói đó thành sự thật thì Gia Kiệt, xin lỗi cậu nha! Tôi không cố ý nói ra những lời đó đâu, nên khi lời nói đó thành sự thật thì đừng trách tôi nhé!Tôi thực sự không cố ý, chỉ là tôi thấy vậy nên buộc miệng nói ra thôi. Thực sự tôi không có ác ý_Tiểu Vy giải bày

-Lời nói gì cơ?_Gia Kiệt nhũn mày khó hiểu

-Thì là chuyện cậu và Tiểu Phong ấy?

-Tôi và cậu ta?_Gia Kiệt càng rối hơn, vốn đã không hiểu Tiểu Vy đang muốn nói chuyện gì, giờ lại nói đến chuyện đó có liên quan đến cậu và Tiểu Phong, cậu càng bí

-Phiền quá.Cậu không cần biết.Còn cậu nữa, Tiểu Vy, cậu mà còn nói lại chuyện đó, tớ cho cậu ăn dép liền đó._Tiểu Phong liếc xéo Tiểu Vy đe dọa

-Biết rồi_Tiểu Vy phụng phịu trả lời

-Rốt cuộc là chuyện gì vậy?_Gia Kiệt tiếp tục hỏi

-Cậu thật là phiền đấy.Lúc nãy thì tò mò chuyện đó, bây giờ lại tò mò chuyện kia.Cậu không đói à?_Tiểu Phong tỏ vẻ bức bối, cắn nhẩn

-Không._Gia Kiệt ngây ngô trả lời, cậu không hiểu tại sao Tiểu Phong lại tỏ ra bức bối với cậu trong khi cậu đã làm gì đâu?

-Thôi, tôi thua, nhìn cái mặt ngây thơ như nai tơ của cậu....tôi đầu hàng_Tiểu Phong nói rồi tiếp tục cúi xuống xử lí nốt phần mì đen cô đang ăn dở.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53

Tại biệt thự của Nhóm Tiểu Phong

- Mọi chuyện làm xong rồi. Bây giờ giải quyết được chưa? _ Tiểu Phong hỏi

- Chưa _ Tiểu Tuyết trả lời

- Vậy còn cái gì nữa? _ Tiểu Vy hỏi

- Thiên Lâm vẫn chưa biết mà _ Tiểu Tuyết vừa nhấp chén trà vừa trả lời

- Ủ, đúng rồi. Cậu ta vẫn chưa biết, vậy phải làm sao? _ Tiểu Phong hỏi

- Tớ đang chuẩn bị “đồ nghề” để cậu ta biết chuyện đó

- “Đồ nghề”? _ Tiểu Vy hỏi

- Ủ, chắc sắp đến rồi đấy

- Cái gì đến cơ? _ Tiểu Vy nhủ mày. “Rốt cuộc thì Tiểu Tuyết đang tính làm cái gì nhỉ?”

Tinh toong! Tinh toong! Tinh toong!

- Bác Thái, bác cứ để con _ Tiểu Tuyết thấy bác Thái toan chạy ra mở cửa liền lên tiếng

- Cái gì mà mày có vẻ bị ỉn vậy? _ Tiểu Phong hỏi

- Đợi tớ, tớ lấy vào rồi cùng xem _ Tiểu Tuyết mỉm cười

- Cậu lấy nó ở đâu ra vậy? _ Tiểu Phong hỏi sau khi xem qua một loạt các bức ảnh

- Từ Tiểu Đan chứ đâu _ Tiểu Tuyết mỉm cười trả lời, cô rất hài lòng về những bức ảnh mà Tiểu Đan gửi cho cô

- Từ Tiểu Đan? _ Tiểu Vy nhủ mày hỏi

- Ủ. Tới nay có ai muốn hóa thân thành Diệp viên không?

- Hóa thân thành ddiepj viên á? Để làm gì? _ Vy Vy ngơ ngác hỏi

- Đi tìm hạnh phúc cho cô bạn ngốc Tiểu Đan chứ đi đâu nữa _ Tiểu Tuyết trả lời

- Là sao, tớ không hiểu? _ Đến lượt Tiểu Phong ngơ ngác

- Bây giờ các cậu không cần hiểu. Đợi đến tối, các cậu ắt sẽ hiểu. Chuẩn bị đi nhé. 8h30' chúng ta xuất phát

- Chuẩn bị gì cơ? _ Tiểu Vy và Tiểu Phong hỏi

- Đồ màu đen cộng với mặt nạ. Nhớ là chúng ta phải đột nhập một tòa nhà cao nên cần chuẩn bị dây leo nhé! _ Tiểu Tuyết vừa nói vừa vẫy tay chào tạm biệt các bạn rồi nở một nụ cười thật tươi bước vội ra ngoài để mặc hai người bạn của cô đang còn ngơ ngác chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Bốp! Bốp!

- Mọi người tập trung nào! _ Tiểu Tuyết vỗ tay để tập trung các bạn của mình

- Chúng ta sẽ đi đâu? _ Tiểu Phong hỏi

- Nhà của Thiên Lâm _ Tiểu Tuyết nghiêng đầu nói

- Nhà tên đó? _ Tiểu Phong nhủ mày

- Chúng ta đến đó để làm gì vậy Tiểu Tuyết? _ Tiểu Vy hỏi

- Đưa một thứ _ Tiểu Tuyết trả lời rồi bước vội ra xe

-Nè thứ gì vậy?_Tiểu Phong hỏi vọng theo

-Nhanh nào!_Tiểu Tuyết không quay đầu lại, giục

-Đội bọn tớ!_Tiểu Vy nói vọng theo rồi nhanh chóng kéo tay Tiểu Phong lao nhanh ra cửa

-Lên thôi nào các cậu!_Tiểu Tuyết nhìn các bạn nói sau khi đã cảm thấy sợi dây của mình đã móc lên phòng của Thiên Lâm một cách chắc chắn

-Này, rốt cuộc chúng ta đang làm cái gì vậy?_Tiểu Phong nhú mày

Tiểu Tuyết không nói gì, chỉ nhẹ mím cười rồi chỉnh lại chiếc mặt nạ, kéo dây, chân giậm vào bức tường dựng đứng và bắt đầu leo.Sau khi lên đến nơi, cô tắt đi bóng điện ở phòng Thiên Lâm, để lại một màn đêm bao trùm lấy phòng cậu, nhẹ xoay mặt về phía cửa sổ, kiên nhẫn chờ đợi

-Hình như cậu ta đang ở trong phòng tắm thì phải_Tiểu Phong khẽ thì thầm

-Ai đấy_Tiếng người từ phòng tắm vọng ra

-Chúng ta chuẩn bị xuống thôi_Tiểu Tuyết nói

Tiểu Phong nhú mày khó hiểu

-Ai đấy?_lại tiếng nói của người lúc nãy và rất nhanh anh tá bước ra khỏi phòng tắm:

-Mấy người là ai?

-Hi, điều đó cậu không cần biết.Chúng tôi đến là để đưa cậu cái này_Tiểu Tuyết nói rồi đặt một thứ gì đó hình vuông được gói lại rất đẹp lại trên bàn và trèo qua khỏi tường tuột xuống.Thấy vậy, Tiểu Phong và Tiểu Vy cũng nhanh chóng leo xuống

Biệt thự của nhóm Tiểu Tuyết:

-Lúc nãy cậu để thứ gì lại cho cậu ta vậy?_Tiểu Vy hỏi

-Những tấm ảnh mà hôm đó tớ cho các cậu xem_Tiểu Tuyết trả lời

-Ảnh gì cơ? Ảnh của Tiểu Đan ấy hả?_Tiểu Phong hỏi

-Ừm_Tiểu Tuyết khẽ gật đầu rồi tiếp:

-Thôi nghỉ sớm đi các cậu.Mai chúng ta sẽ mệt mỏi đấy.Chúc ngủ ngon!

-Mấy người là ai?Mấy người có biết tôi là ai không hả?Mấy người đang làm cái quái gì thế hả?_Tiếng của Nhã Uyên hét lên

-Cho cô ta ngậm miệng đi_Một người con gái đeo mặt nạ lạnh lùng ra lệnh

-Cậu định làm gì?_Tiếng một người con gái khác hỏi

-Ừ, đúng đấy, tớ cũng muốn biết cậu sẽ làm gì cô ta?_Một người con gái khác hỏi

-Ừm.um..um._Nhã Uyên không ngừng vùng vẫy.Trông bộ dạng đánh đá của cô ta thật làm người ta bực mình.

-Dành cho cô ta một phần thưởng đặc biệt, xứng đáng với việc cô ta dám đối đầu với Hoàng Linh Đan rồi!_Người con gái đầu tiên cười, nháy mắt ra hiệu cho hai người con gái kia

-Ồ! Thi ra là vậy.Cậu tính làm gì?_Người con gái thứ hai thích thú hỏi

-Trời cô ta vào giả đi!_Người con gái đeo mặt nạ đầu tiên ra lệnh rồi quay sang hai cô gái kia nói:

-Vào trong đi.Chúng ta cần bàn nên tặng cô ta phần thưởng gì!

-Tiểu Tuyết, cậu có kế hoạch trước rồi phải không?_Người con gái thứ hai hỏi

-Ừm_Tiểu Tuyết gật đầu

-Cậu định làm gì cô ta?_Người con gái thứ ba hỏi

-Thiên Lâm chuẩn bị đến đây.Hai cậu trời cậu ta lại rồi dẫn vào tròng này nhé!Tớ sẽ cho cô ta tự nói lên sự thật.

-Sự thật?Ý cậu đã là những việc cô ta đã làm với Tiểu Đan_Người con gái thứ ba tiếp

-Chính xác.Thôi hai cậu nhanh lên, không là cậu ta đi thẳng vào đây thì lộ hết kế hoạch “tác chiến” của tớ bây giờ.

-Ừm_Hai người con gái lúc này đồng thanh

-À Tiểu Phong, Tiểu Vy nè, chỉ cần đem dây thann ra thôi, cậu ta sẽ ngoan ngoãn chịu trói.Tớ uy hiếp cậu ta trước rồi!_Tiểu Tuyết tiếp

-Ok_Tiểu Phong trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

-Aaaaaaaaaaaaaaaaa...cho tôi xuống.....xin mấy người đấy!_Nhã Uyên khẩn thiết cầu xin.Cô không ngừng vũng vẩy trên một chiếc giá đặt cao, cách mặt đất khoảng 25cm, phía dưới chiếc giá là một cái hố toàn chuột chết

-Xuống ư?Được thôi.Vậy hãy nói ra hôm sau ngày Hoàng Thiên Lâm bị bắt cô đã nói gì với Hoàng Linh Đan._Tiểu Tuyết lạnh lùng nói.

-Tôi..tôi..tôi không nói gì cả-Nhã Uyên sợ hãi.

-Không nói gì cả?Được thôi, nếu cô kiên quyết kín miệng thì tôi đành chịu._Tiểu Tuyết thờ ơ nói rồi quay sang chỗ Tú Anh nói lớn để Nhã Uyên cùng nghe:

-Cho cô ta đứng xuống cái hố đó, thả thêm vài chú chuột sống chơi đùa với cô ta

-Đừng..đừng..mà..tôi nói_Nhã Uyên khẩn thiết

-Khoan. Nói đi.

-Hôm đó tôi hẹn cô ấy ra để nói về bằng chứng chứng minh Thiên Lâm vô tội..

-Rồi sao nữa

-Tôi nói...tôi nói..nếu cô ấy không gặp Thiên Lâm mãi mãi thì..thì...tôi sẽ giao bằng chứng này cho cảnh sát.Còn nếu không...nó sẽ vĩnh viễn biến mất...

-Hoàng Linh Đan đã phản ứng ra sao?

-Cô ấy..lúc đầu không..nói gì, tôi cho cô ấy thời hạn một ngày để suy nghĩ...

-Hoàng Linh Đan hôm sau bảo đồng ý?

-Đúng vậy.

-Hi,Đào Nhã Uyên, cô tỉnh ranh thật đấy.Sao cô không kể đoạn này ra_Tiểu Tuyết cười mỉa rồi cầm một chiếc đĩa CD đưa vào chiếc máy phát và bật lên:

-Cô đến rồi!

-Thì ra người đó là cô

-Đúng vậy, người đó là tôi

-Vào thẳng vấn đề đi

-Chà!Đừng vội.Cứ từ từ đã

-Cô có thể từ từ nhưng tôi thì không

-Được, vậy vào vấn đề chính vậy.Trước khi tôi đưa ra chứng cứ, tôi muốn cô làm cho tôi một chuyện

-Chuyện gì?

-Đơn giản lắm.Đồng ý rồi tôi sẽ nói

-Được, chỉ cần cô có bằng chứng chứng minh anh ấy không làm gì cả tôi sẽ đồng ý tất cả

-Thật chứ?Nhưng tôi chỉ cần một điều thôi.Cô nghe cho rõ nhé!Cô....hãy....CHIA TAY VỚI THIÊN LÂM ĐI VÀ VĨNH VIỄN RỜI XA ANH ẤY, cô làm được chứ?

.....

-Sao, đồng ý chứ?

-Tôi..tôi..

-Làm không được phải không? Hì, chẳng phải cô yêu Thiên Lâm lắm sao? Người ta nói yêu là có thể hi sinh tất cả vì người mình yêu cơ mà? Nhưng xem ra tình yêu của cô dành cho Thiên Lâm chưa đủ nhỉ?...

-Tôi cần thời gian suy nghĩ.

-Suy nghĩ? Được thôi, chiều nay mai tôi cần cậu trả lời, nếu không có cậu trả lời thì chứng cứ này sẽ chẳng còn tồn tại nữa đâu.

Tất!

-Thế nào đây đủ cuộc hội thoại giữa cô và Hoàng Linh Đan rồi chứ?_Tiểu Tuyết nở nụ cười nửa miệng nói

-Làm sao..làm sao..cô có được nó?_Nhã Uyên lo lắng

-Đào Nhã Uyên ơi là Đào Nhã Uyên, tôi không ngờ cô ngốc như vậy? Chẳng lẽ cô không biết rằng mọi quán cà phê hiện đại đều gắn camera à?_Tiểu Tuyết nói

Nhã Uyên im lặng. Cô lo lắng thực sự. “Cô ta rốt cuộc là ai? Cô ta đại diện cho ai?Tại sao cô ta lại quan tâm đến chuyện giữa mình và nhỏ Hoàng Linh Đan đó.Lẽ nào cô ta là...”_Một loạt các câu hỏi cứ vậy lấy Nhã Uyên. Tiểu Tuyết nhìn vào đôi mắt của Nhã Uyên, như đọc được ý nghĩ của cô, Tiểu Tuyết lên tiếng:

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Tôi chắc rằng cô đang thắc mắc tôi là ai? Và tôi có mục đích gì?Đúng chứ?

-Làm..làm..sao.. cô biết được..

-Đừng ngạc nhiên như thế?Để tôi trả lời cho nhé!Tôi chẳng là ai cả. Mục đích của tôi à? Tôi muốn biết bí mật đằng sau của việc cô tiếp cận Thiên Lâm là gì?Thế thôi!

-Cô quả không phải là người dễ đối phó

-Ha Ha, cô quá khen.Để tôi nói giúp cô điều này nhé! Cái ghế Hoàng thiếu phu nhân hấp dẫn lắm....

Nghe đến đây, da mặt của Nhã Uyên căng ra, cô thực không ngờ, có người lại hiểu rõ mục đích của cô như vậy, mặc dù cô đã che dấu một cách công phu.”Cô ta thực sự là một cái gai cần bước tiên của cô.Nếu thoát ra khỏi đây, cô nhất định không dễ yên cho cô ta được.”

-Ha ha, nếu đã biết thì sao còn hỏi?_Nhã Uyên bỗng cười lớn

-Vui quá nhỉ?Tôi chẳng qua chỉ muốn xác nhận lại thôi. Nhưng xem ra như vậy là cô đã cho tôi thấy nhận định đó của tôi là hoàn toàn đúng

-Đúng thì sao?Cô thì làm gì được chứ?

-Làm gì được?Đúng, tôi chẳng làm gì được cả.Nhưng anh ta thì có.Cậu nghe rõ rồi chứ, bây giờ thì cậu mở mồm, mở luôn cả tấm khăn bịt miệng của cậu ta ra_Tiểu Tuyết nói lớn

Lập tức sau câu nói của cô, tấm mùng đen sau lưng cô được tháo ra.

-Thiên...Thiên...Lâm...sao...sao anh lại...._Nhã Uyên ngạc nhiên kèm theo cảm giác bất an tột cùng

-Cô định che giấu điều đó đến bao giờ.Cô đúng là đồ độc ác.Cô có biết cô làm như vậy thì Tiểu Đan sẽ rất tổn thương không?Cả tôi nữa? Còn mẹ tôi nữa., thật uổng công bà thương yêu cô, không ngờ...không ngờ cô chỉ nhằm vào cái ghế thiếu phu nhân.Cô thật là...._Thiên Lâm tức giận

-Em.em không có...em thực sự yêu anh..em không có...lúc đó là do em nhất thời sợ hãi nên nói vậy thôi...anh đừng có tin là thật..hãy tin em..._Nhã Uyên khóc lóc

-Cô đừng có biện minh cho hành động của mình nữa_Thiên Lâm gắt lên

-Haiz, có lẽ chuyện gia đình người khác tôi không nên xen vào nhỉ?Ra ngoài thôi các cậu_ Tiểu Tuyết lên tiếng

-Tôi với cô ta chẳng có gì để gọi là người nhà cả_ Thiên Lâm nói

-Dù sao thì mẹ cậu cũng rất ưng ý cô ta, còn định sau khi cậu học xong đại học thì cho cậu và cô ta đính hôn nên cũng có thể gọi là người nhà được rồi_ Tiểu Phong nói

-Sẽ không bao giờ có chuyện đó.Đào Nhã Uyên, cô nghe rõ đây:Tôi và cô từ nay chấm dứt, trước đây vì mẹ nên tôi mới chịu quen với cô, còn bây giờ tôi sẽ làm theo ý mình và cho mẹ tôi biết cô là loại người gì, cô hiểu chứ?_ Thiên Lâm nói rồi bước nhanh ra ngoài

-Hoàng Thiên Lâm, nếu anh làm thế anh sẽ phải hối hận.Hoàng Linh Đan sẽ không yên với tôi đâu_ Nhã Uyên gào lên

Thiên Lâm khựng lại, Linh Đan, cô ấy...liệu cậu có nên làm vậy...

-Hi, Thiên Lâm, cậu cứ việc bước tiếp. Hoàng Linh Đan sẽ chẳng sao cả.Từ bây giờ, nếu cô ta dám động vào một sợi tóc của bạn tôi, tôi sẽ cho tập đoàn cô ta phá sản. Cô nghe rõ chứ, Đào Nhã Uyên.Nếu cô dám làm gì Tiểu Đan thì tôi bảo đảm nhà mới của cô là dưới gầm cầu và tiền tiêu vặt của cô sẽ do cô tự đi xin, hãy nhớ lấy_ Tiểu Phong nói

-Ha Ha, cô là cái thá gì mà dám đe dọa tôi_ Nhã Uyên cười lớn

-Cái thá gì ư? Rồi cô sẽ biết khi năm học này kết thúc thôi.Chuẩn bị sẵn tinh thần đi!_ Tiểu Vy cười khẩy

-Hồi nãy cô nói Linh Đan là bạn cô?_ Thiên Lâm hỏi

-Đúng vậy_ Tiểu Phong đáp

-Cô ấy lại quen với...

-Chúng tôi không phải người xấu.Cũng lâu rồi chúng tôi chưa gặp cô ấy, không biết giờ cô ấy ra sao rồi?- Vy Vy thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

-Cuối cùng cũng xong_ Tiểu Tuyết thở dài mệt mỏi

-Ừ, xong rồi.Cách này của cậu hay thật_ Tiểu Vy mỉm cười nói

-Hi, mới nghĩ ra cách đây không lâu_ Tiểu Tuyết đáp

-Mà này, giờ chúng ta làm gì?_ Tiểu Phong hỏi

-Cứ để thế.Khi nào Tiểu Đan về chuyện gì đến tự khắc sẽ đến_ Tiểu Tuyết nói

-Thôi, tớ đi nghỉ đây.Cô ta là cái loại người gì mà chối dai thế không biết.Làm tớ đợi sau tám mùng đen một chết lun_ Tiểu Vy nói rồi bước về phòng

-Thôi, tớ cũng lên nghỉ đây. Cậu cũng nghỉ ngơi đi_ Tiểu Phong nói

-Có chuyện gì ạ_ Tiếng người trợ lý của Thiên Lâm vang lên

-Tìm cho tôi một người.Cô ấy tên là Hoàng Linh Đan, hình cô ấy lác nữa tôi sẽ gửi qua_ Thiên Lâm nói

-Vâng, tôi biết rồi_Người trợ lý lễ phép

Thiên Lâm nhẹ tắt máy, cậu đặt chiếc ĐT lên bàn rồi tiến tới chiếc giường thả mình xuống.Trong đầu cậu lượn lờ một đồng câu hỏi:"Tiểu Đan, cô ấy đang ở đâu?","Tại sao cô ấy không nói với mình?","Sao cô ấy lại gộc thế kia chứ?","...

-Vẫn chưa tìm được sao?_ Thiên Lâm hỏi

-Chưa ạ_ Tiếng người trợ lý trả lời

-Hãy gắng hết sức đi.Tôi muốn nhanh có kết quả.Cả tuần nay cậu tìm thế chắc cậu cũng mệt rồi, nghỉ đi mai tìm tiếp_Thiên Lâm nói rồi lại tắt máy

Cả tuần nay, cậu chờ đợi tin của Tiểu Đan, một cuộc điện thoại gọi đến là khiến cậu hồi hộp, lo lắng, cậu sợ câu trả lời là chưa có tìm thấy.Cậu nhớ cô!Một nỗi nhớ da diết!

Tình toong!tình toong! _Tiếng chuông của ngôi biệt thự của nhóm Tiểu Tuyết vang lên

-Ai đấy?_Tiếng bà Thái hỏi rồi nhanh chóng mở cửa

-Bà Thái!_Một người con gái mừng rỡ ôm lấy bà

-Ôi!Tiểu thư, tiểu thư đã về _Bà Thái cũng ôm lấy người con gái đó

-Già này nhớ Tiểu thư quá!

-Hi, con cũng vậy.Bà khỏe chứ ạ?

-ừ, già khỏe.Thôi mau vào nhà thôi.Chắc các tiểu thư sẽ vui lắm

-Hôm nay, các bạn cháu không đi làm ạ? _Người con gái hỏi

-Ừ _Bà Thái nói rồi kéo người con gái kia vào nhà

10 sau, họ đã có mặt ở đại sảnh của ngôi biệt thự:

-Chào mọi người!_Người con gái vui mừng nói rồi chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Tuyết, Tiểu Phong và Vy Vy

-Là..là.._Tiểu Phong ngạc nhiên+ vui mừng

-Cậu về rồi!_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Ừ!Về rồi.Nhớ các cậu chết đi được!_Người con gái hí hửng

-Nhớ sao không về sớm hơn một chút hả?_Tiểu Vy giận dỗi

-Hi, tại bận mà _Tiểu Đan cười dỗ dành bạn

-Bạn gì?Quan trọng hơn bạn bè luôn sao?

-Thôi mà, tớ bận thật đó.

-Hừ.Cậu có biết là tớ nhớ cậu nhiều lắm không hả?Không có cậu tớ không có người để chọc nhau, mất vui.

-Hi, thì giờ tớ về để chọc với cậu nè!

-Thật không?

-Thật!

-Thôi, hai cậu định nũng nịu với nhau đến bao giờ hả?Ghê quá đi! Nổi hết cả da gà lẫn da vịt rồi đây này!_Tiểu Phong mắng

-Hi, Tiểu Phong đang ghen đấy à?Chắc tại tớ chẳng thèm hỏi thăm cậu chứ gì?_Tiểu Đan châm chọc

-Hông dám đâu?Định Tiểu Phong này mà thèm đi ghen mấy cái hành động vớ vẩn đó à?_Tiểu Phong bủi môi

-Thật không đó?_Tiểu Đan dò hỏi

-Vớ vẩn.Không thật chẳng lẽ lại giả.

-Thôi nào!Các cậu mà không mau đi chuẩn bị đồ ra ngoài ăn mừng thì tớ và Tiểu Đan đi trước đó!_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Ăn mừng ư?Trời ơi!Đi liền!_Tiểu Vy mắt sáng hẳn lên, rất nhanh chóng cô lao nhanh về phòng của mình

-Cậu tính không đi à?_Tiểu Tuyết hỏi Tiểu Phong đang đứng khoanh tay trước ngực

-Không _Tiểu Phong trả lời

-Nè, không phải Tiểu Phong đang giận đấy chứ?_Tiểu Đan vờ nói

- Không

- Thế thì :Vì có gì mà con không đi ăn mừng cùng các bạn! _ Tiểu Đan giả giọng bụt nói

- Chẳng có cái gì ở đây cả? - Tiểu Phong nói

Biết Tiểu Phong còn giận mình dài dài, Tiểu Đan bèn ra kể sách mới. Cô quay sang Tiểu Tuyết khoe:

- Chà! Tiểu Tuyết này! Hôm trước tớ có mua quà tặng các cậu đấy! Đây là quà của cậu nè! Còn đây là... _ Tiểu Đan ngừng vài phút. Lát sau cô tiếp:

- Trong này là chiếc đồng hồ kiểu mới nhất của Mỹ. Tớ đang phân vân không biết nên tặng ai? Cậu tư vấn cho tớ nhé! _ Tiểu Đan nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Tuyết

Nhận được tín hiệu, Tiểu Tuyết gật đầu. Còn Tiểu Phong, nghe đến đồng hồ kiểu mới nhất mắt Tiểu Phong sáng bừng lên, bởi nó là nguồn hứng thú của cô mà

- Đồng hồ kiểu mới nhất của Mĩ à? Tớ xem nào. Nếu tớ nhớ không nhầm thì trong 4 đứa mình có một người rất thích sưu tập đồng hồ, mà loại này lại mới ra nữa, chả hấp dẫn ghê. Nhưng rốt cuộc người đó là ai thì tớ...

- Làm sao? _ Tiểu Phong hỏi khi thấy Tiểu Tuyết ngừng nói

- Quên mất tiêu rồi! _ Tiểu tuyết nói

“Cái gì? Vương Hàn Tuyết. Bạn bè cái kiểu gì vậy! Cậu giả vờ quên chứ gì! Ờ...cậu..cậu..cái đồ...” _ Tiểu Phong bực bội

- Là ai nhĩ? _ Tiểu Tuyết vờ dăm chiêu, cô khẽ liếc qua Tiểu Phong thăm dò. Chạm phải ánh mắt lém lỉnh của Tiểu Tuyết, Tiểu Phong đáp trả lại bằng một ánh mắt rục rịch đầy lửa hồng khiến Tiểu Tuyết phải rùng mình. Bỏ qua ánh mắt đó, cô tiếp:

- Thôi, không nhớ! Lát nhớ sau! Bây giờ thì....” “Angel & Devil” thắng tiến! _ Tiểu Tuyết nói rồi kéo Tiểu Phong chạy tuốt đi, không để cho Tiểu Phong kịp phản ứng

“Angel & Devil”:

- Tự nhiên gọi thêm mấy tên đó làm gì? _ Tiểu Phong cau mày

- Gọi họ đến cho vui _ Tiểu Vy nhăn mặt phụng phịu

- Vui cái con khi ấy! _ Tiểu Phong cãi lại

- Thôi nào, hôm nay chúng ta đi ăn mừng Tiểu Đan trở về đấy! _ Tiểu Tuyết nhắc khẽ

- Biết rồi! _ Cả hai đồng thanh. Vừa lúc đó, bốn chàng trai cũng vừa đến. Anh Khang lên tiếng:

- Tiểu Vy, bọn anh đến rồi!

- Hình như ai cũng có mặt thì phải _ Tiểu Phong lên tiếng

- Thôi nào, cậu còn giận chuyện lúc nãy à? _ Tiểu Đan nhẹ nói

- Không có _ Tiểu Phong trả lời

- Vậy thì cười tớ xem nào!

- Không thích

- Thôi mà. Tớ xin lỗi. Món quà đó thực ra là của cậu đó. Tớ và Tiểu Tuyết chỉ đùa cho vui thôi mà! _ Tiểu Đan nài nỉ

- Thật không? _ nghe đến đây, mắt Tiểu Phong sáng bừng lên, nhưng để cho chắc, cô quyết định hỏi lại

- Thật, thật, thật 100% _ Tiểu Đan đáp

- Vậy thì được _ Tiểu Phong đáp rồi nở nụ cười. Tiểu Đan cũng nhẹ nở nụ cười. Đối diện Tiểu Đan, một người con trai thả ánh mắt buồn phiền, sâu thẳm về phía cô. “Xem ra em sống rất tốt khi không có anh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

-Nào! Mọi người, cùng cạn li _Tiểu Phong hăng hái(Cô say quá rồi!)

Ngay sau câu nói của Tiểu Phong, mọi người cùng nâng li rượu của mình lên “zô” rồi uống cạn

-Hi.Gia Kiệt này...để tôi nói cho anh một bí mật nhé! _Tiểu Phong say xin nói

-Bí mật? _Gia Kiệt nhú mày

-Ừm...bí mật...ừc...lại đây tôi nói nhỏ nghe...ừc...này _Tiểu Phong ghé miệng sát tai của Gia Kiệt, đôi môi của cô chẳng may chạm vào má cậu khiến mặt Gia Kiệt đỏ bừng lên.

-Hôm qua về nhà an toàn chứ? _Gia Kiệt hỏi

-Rất an toàn _Tiểu Phong trả lời

-À!Hôm qua...lúc say..tôi có nói nhầm gì không vậy? _Tiểu Phong ảm ừ

Mặt Gia Kiệt bỗng nhiên đỏ rần lên khi nhớ đến cái lúc mà môi của Tiểu Phong...

-Tôi đã nói gì vậy?

-Hơ...à không.Cậu không nói gì cả.Chỉ nói một vài chuyện linh tinh thôi

-Chuyện linh tinh?

-Ừ, nhưng tôi chẳng hiểu gì đâu

-Phù vậy thì tốt rồi.Nhưng sao anh lại đỏ mặt vậy?

-Hơ...không có..hồi nào chứ

-Lúc nãy anh...

Tùng!Tùng!

-Thì tốt nhé!

-Ừ, anh cũng vậy

Tiểu Phong nói rồi bước vào lớp.

Một tuần sau.Tại “Angel & Devil”

-Thì xong rồi, nhẹ cả người _Vy Vy hồn nhiên nói

-Ừ, thì xong rồi tớ cũng cảm thấy nhẹ nhõm _Tiểu Đan nói

-Giờ thì xong rồi hay là mai chúng ta đi chơi đi _Tiểu Vy đề nghị

-Đi chơi á? _Tiểu Phong hí hửng hỏi

-Ừm.Mọi người đồng ý nha! _Tiểu Vy tiếp

-Tớ tán thành _Tiểu Phong nhanh nhẩu

-Ảnh thấy ý kiến đó cũng được _Anh Khang nói _Còn tụi mày thấy thế nào?

-Tao thì sao cũng được _Gia Kiệt trả lời

-Tao thế nào cũng được _Thiên lâm buồn bã nói

-Tao cũng vậy_Hạo Thiên trả lời

-Còn cậu, Tiểu Đan?_Tiểu Vy hỏi

-Mình...mình cũng không biết nữa_Tiểu Đan ngập ngừng

-Cậu ấy sẽ đi.Tớ cũng thế_Tiểu Tuyết trả lời

-Vậy thì tốt quá.Mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?_Tiểu Vy tiếp

-Các cậu cứ bàn đi nhé!Tớ và Tiểu Đan ra ngoài một lát_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Ừ.Sớm quay lại nhé!-Tiểu Vy nói

-Ok

Tại phòng quản lí của “Angel & Devil”:

-Có chuyện gì vậy Tiểu Tuyết?_Tiểu Đan hỏi

-Tớ chắc cậu có chuyện muốn nói nên mới kéo cậu vào đây

-Hi, quả là biệt tài của cậu.Việc đoán xem người khác nghĩ gì chỉ thông qua ánh mắt của cậu quả là lợi hại.Báỉ phục.Báỉ phục

-Cậu có gì cứ nói đi

-Tớ muốn hỏi tại sao cậu lại quyết định thay tớ.Tớ vẫn chưa...

-Tớ biết cậu còn do dự.Cậu muốn tránh mặt Thiên Lâm đến bao giờ?Một thời gian dài ở Mĩ chưa đủ sao?Cậu tính lừa dối bản thân mình đến khi nào?..

-Thôi đủ rồi.Tớ không muốn cậu nhắc đến Thiên Lâm nữa.Tớ thực sự đã xóa anh ấy ra khỏi tớ...

-Đừng lừa dối chính bản thân mình nữa.Cậu vẫn yêu Thiên Lâm, điều đó tớ có thể thấy được mặc dù cậu đã cố che đậy.Tiểu Đan à!Là một người bạn, tớ luôn mong cậu hạnh phúc, tớ không bao giờ muốn bạn mình tự làm tổn thương chính bạn thân mình.Hơn nữa chúng ta lại coi nhau như chị em, tớ không muốn..

-Tớ bảo đủ rồi còn gì_Tiểu Đan gắt rồi quay lưng bước đi

-Tiểu Đan à!Tớ chỉ khuyên cậu một câu thôi:Đừng để cho ai đó qua trọng với cậu mất đi rồi mới biết trân trọng.Nếu như biết được giá trị thật của họ trong trái tim mình, hãy giữ thật chặt, đừng để tuột mất.À!Còn một chuyện nữa,Thiên Lâm biết hết sự thật rồi.Cuộc nói chuyện giữa cậu và Nhã Uyên.

-Cái gì cơ?_Tiểu Đan sững sờ quay phắt người lại

-Cậu ấy biết hết rồi.Tớ tin sẽ sớm thôi, cậu ấy sẽ...

-Sao anh ấy lại biết?

-Là tớ và Tiểu Phong, Tiểu Vy đã dựng lên một vở kịch để tự miệng Nhã Uyên nói ra

-Tại sao cậu lại làm vậy?

-Để đem lại hạnh phúc cho cậu.Để cậu tránh xa cái thế giới của tớ một năm trước đây.Lúc Minh Huy ra đi!_Tiểu Tuyết buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Nghe đến đây Tiểu Đan sững sờ.Có lẽ cô sai thật rồi!Như nhận ra được biểu hiện đó của Tiểu Đan.Tiểu Tuyết mỉm cười vỗ vai bạn:

-Thôi đừng nghĩ đến việc đó nữa.Nhưng hãy suy nghĩ lời tớ nói.Không là sau này đừng có mà hối hận đó nhé !_Nói xong cô nhẹ bước ra ngoài nhưng:

-Cậu không sao chứ Tiểu Tuyết?_Tiểu Đan hỏi

-Không tớ không sao?Thời gian vốn là phương thuốc rất hữu hiệu mà.Đặc biệt là đối với tớ.Nghe lời tớ, khoan nghĩ đến chuyện đó đã, ra ngoài thôi.Các bạn đang đợi!_ Tiểu Tuyết nghiêng đầu mỉm cười nói rồi tiếp tục nhất bước ra ngoài

“Cậu lúc nào cũng vậy.Sao không bao giờ nghĩ đến mình mà toàn lo cho bạn bè ?Cậu tưởng cậu cười thì bọn tớ sẽ nghĩ rằng cậu đang ổn à?Không, bọn tớ biết vết thương lòng mà cậu phải hứng chịu vẫn chưa lành.Cậu nghĩ là bọn tớ không biết cậu vẫn chưa quên được cái chết của Minh Huy sao?Làm sao có thể quên được khi đó từng là người bạn, cũng là người mà cậu rất quý nữa chứ.Mặc dù cậu không nói rằng cậu thích cậu ta, nhưng dù không cần nói bọn tớ vẫn sẽ hiểu. Vì từ trước đến nay cậu chưa bao giờ làm bạn với con trai, còn người yêu thì là never, chỉ khi cậu ta đã thật sự đặt chân vào trong trái tim cậu thì...Tiểu Tuyết à!Bọn tớ phải thừa nhận rằng cậu rất giỏi che dấu cảm xúc nhưng cậu chẳng bao giờ biết rằng, bọn tớ chỉ cần nhìn thấy lúc nào cậu cười nhiều nhất thì chắc chắn lúc đó là lúc cậu buồn nhất.Haiz”_ Tiểu Đan thở dài rồi cũng bước ra khỏi phòng quản lí

-Các cậu đợi có lâu không?_ Tiểu Đan ái ngại

-Đi đâu mà lâu dữ z?_ Tiểu Phong hỏi

-Có chút việc thôi!_ Tiểu Tuyết trả lời

-Mai chúng ta sẽ đi đâu?_ Tiểu Đan hỏi

-Picnic ở sau trường.Vì mai là ngày nghỉ nên tớ nghĩ nơi đó sẽ vắng.Với lại tớ thấy ở đó cũng khá tuyệt_ Tiểu Vy nói

-Picnic?Bao lâu?_ Tiểu Tuyết hỏi

-Từ 6h sáng đến 4h chiều_ Tiểu Phong đáp

-Có dụng cụ không?_ Tiểu Đan vu vơ hỏi

-Vớ vẩn.Buổi trưa nắng mà không dụng cụ thì lấy gì mà che đây.Chẳng lẽ lại ngồi giữa nắng_ Tiểu Phong nói

-Tớ và Tiểu Đan sẽ ở chung một cái lều.Cậu và Tiểu Phong thì...thì..._ Tiểu Vy áp ứng

-Thì sao?_ Tiểu Tuyết nhúm mày

-Nãy giờ đang tranh cãi về vấn đề đó đó_ Tiểu Phong ngó lơ

-Rồi kết quả?_ Tiểu Tuyết hỏi

-Cậu, cậu ta và Gia Kiệt sẽ ở chung một lều.Còn 3 chúng tôi ở chung một...._Hạo Thiên đang nói thì

-Không bao giờ_ Tiểu Phong cắt ngang

-Tôi và Tiểu Phong sẽ ở riêng một cái còn 4 người các cậu cứ việc chia ra_ Tiểu Tuyết lãnh đạm thêm vào

-Ồ chúng sẽ ít tốn sức lắm...

-Chúng tôi sẽ ở riêng_ Tiểu Tuyết lạnh lùng nhắc lại

-Vậy thì...thế cũng được._Hạo Thiên nói

-Bây giờ thì ai về nhà nấy chuẩn bị đi.Sáng mai gặp nhau tại trường lúc 7h nhé!_ Tiểu Vy mỉm cười

-What? 7h á?Sao sớm vậy?_ Tiểu Phong hét lên

-Giờ đó rồi mà còn sớm nữa à?_ Tiểu Vy lắc đầu

-Tính ngủ nướng nữa hả?_ Tiểu Đan trêu

-Này, cậu muốn chết à Tiểu Đan.Tật xấu của bạn bè mà lại phơi ra vậy là sao hả?_ Tiểu Phong bực nhọc quát

-Ai mới là người phơi ra vậy ta?_ Tiểu Đan vờ nhìn lên trần nhà nói

-Hơ_ Tiểu Phong đồ ửng cả hai má.”Hình như mình nói hơi to thì phải?”_ Cô tự lẩm bầm với chính bản thân.Thấy bộ dạng đó, ai nấy đều không “cảm lòng” được ôm bụng cười cả lũ khiến mà Tiểu Phong vốn đã đỏ vì ngượng giờ lại càng đỏ hơn.Cô nàng giậm mạnh chân bước ra ngoài để mặt các bạn và 4 chàng hot boy ôm bụng cười sặc sụa.

7h sáng, trước cổng trường Royal:

-Đến trễ 3 phút_ Tiểu Tuyết lắc đầu nói khi thấy nhóm của Hạo Thiên bước xuống khỏi xe

- Xin lỗi_Hạo Thiên nói

- Thôi nào.Chỉ trễ có 3 phút thôi mà.Họ chỉ mới vừa bước xuống xe thôi, đáng ra cậu phải để các cậu ấy nghỉ ngơi chút đã chứ_Tiểu Vy nhẹ nói

- Trễ thì vẫn là trễ thôi_Tiểu Phong chen vào

- Cậu...Nè,Đình Tiểu Phong, chuyện tối hôm qua..._Tiểu Vy lém lỉnh nói

- Cậu..không thềm nói chuyện với cậu nữa.Dừng lều thôi_Tiểu Phong bực bội

8h30':

- Xong, tập hợp nào!_Tiểu Vy nói to

- Bây giờ chơi gì đây?_Anh Khang hỏi

- Em cũng không biết nữa_Tiểu Vy trả lời

- Trốn tìm thì sao?_Tiểu Phong đề xuất

- Nhưng trường của chúng ta rất rộng_Gia Kiệt nói

Tớ đồng tình với ý kiến của Gia Kiệt.Nếu mà có chơi thì đến chiều nhiều khi còn chưa tìm ra nữa_Tiểu Đan lên tiếng

- Cũng phải_Tiểu Phong ngẫm nghĩ

- Tớ đồng ý với ý kiến của Tiểu Phong...._Tiểu Tuyết chột lên tiếng rồi im lặng

- Nhưng..._Hạo Thiên định nói thì

- Tôi vẫn chưa nói xong_Tiểu Tuyết nhắc nhở

- Vậy thì cậu nói tiếp đi_Tiểu Vy nói

- Chúng ta có thể chơi trốn tìm nhưng đừng chơi theo kiểu truyền thống....

- Vậy thì chơi bằng cách nào?_Thiên Lâm hỏi

- Nhóm chúng ta có 8 người.Hãy chia hai ra, một nhóm bốn người, sau đó phân cặp.Cứ một người nhóm này cặp với một người của nhóm kia.Khi một trong hai nhóm phải làm, người của nhóm này bắt buộc phải tìm ra người cặp với mình của nhóm kia.Cứ một người của mỗi nhóm ra oẳn tù tì, người nào thua, nhóm của người đó sẽ phải đi tìm.Có thể dùng điện thoại để liên lạc với nhau, nơi nào mà một trong những người trong nhóm đã đến tìm mà không có thì có thể gọi điện thông báo với các thành viên của nhóm mình để khỏi tìm lại nơi đó.Thế nào?

- Cũng được.Như vậy sẽ tiết kiệm thời gian mà trò chơi vẫn mang tính thử thách_hạo Thiên gật đầu

- Quả đúng là bạn tớ.Không tồi.Tớ hoàn toàn tán thành_Tiểu Phong hí hửng vỗ vai bạn

- Tớ cũng tán thành_Tiểu Vy và Anh Khang đồng thanh

- Tôi cũng vậy_Thiên Lâm nói

- Me too_Tiểu Đan trả lời

- 4 người các cậu sẽ là một nhóm, còn bốn người chúng tôi sẽ là một nhóm_Tiểu Tuyết nói tiếp

- Ok_Nhóm của Tiểu Tuyết đồng thanh.Không để cho các chàng trai “bày tỏ” ý kiến của mình, cô tiếp:

- Vy Vy cặp với Anh Khang, Tiểu Đan cặp với Thiên Lâm nhé!

- Không, tớ cặp với ai cũng được nhưng đừng..._Tiểu Đan ngập ngừng.Nghe vậy, Thiên Lâm cảm thấy hụt hẫng.Đáng lẽ ra, cậu định lấy danh nghĩa là đi chơi nhóm với nhau để tranh thủ tìm cơ hội xin lỗi Tiểu Đan và cùng cô ấy xây dựng lại mối quan hệ trước đây nhưng xem ra cô ấy không cho cậu cơ hội để nói rồi

- Sao vậy Tiểu Đan, cặp với Thiên Lâm cũng được mà.Để Gia Kiệt cho Tiểu Phong một cặp còn Hạo Thiên cho Hàn Phong một cặp...

- Ai cho ai vậy?Tớ không muốn cùng cặp với cậu ta đâu.Khó chịu lắm_Tiểu Phong cắt ngang

-Thôi mà.Cậu không cặp với Gia Kiệt thì còn với ai được nữa.Bây giờ cậu tính sao?Cậu không cùng cặp với Gia Kiệt còn Tiểu Đan lại không muốn cùng cặp với Thiên Lâm thì hai cậu hoán đổi cho nhau nhé!Gia Kiệt với Tiểu Đan còn Thiên Lâm với cậu nhé!_Tiểu Vy đáp lại

-Như vậy hình như không ổn lắm_Tiểu Phong ngẫm nghĩ

-Chính xác.Tớ cũng thấy không ổn lắm_Tiểu Vy nhanh nhẩu thêm vào

-Cậu đang có cùng ý với tớ?_Tiểu Phong hỏi rồi héch mặt về phía Thiên Lâm và Tiểu Đan ra hiệu

-Ừ_Tiểu Vy gật đầu

-Hai cậu đang âm mưu gì đó?_Tiểu Đan nhủ mảy mòi khi thấy Tiểu Phong và Tiểu Vy cứ nhìn mình cười đầy ẩn ý

-Làm gì có.Tớ chỉ đang suy tính liệu có nên cặp với cậu ta không thôi.Tớ sợ nếu tớ cặp với cậu ta thì chuyện của một người bạn thân oi là thân của tớ sẽ khó có thể giải quyết nhanh được.Mà nếu không giải quyết nhanh thì bạn thân oi là thân của tớ sẽ đau dài dài.Mà tớ lại không phải là người để bạn mình đau mà không làm gì, cứ khoanh tay đứng nhìn. Với lại. . .

-Cậu làm ơn nói nhanh nhanh được không.Cứ một chữ lại cố kéo dài thêm một chút, làm cho cái cậu nói của cậu đáng ra chỉ nói trong khoảng 1'30s lại dài ra thành 3'_Tiểu Vy cầu nhàu

-Thì cậu cứ từ từ.Cậu biết tớ và Hàn Phong rất ghét ai cắt ngang khi mình đang nói không hả?_Tiểu Phong nói đầy vẻ khó chịu

-Thôi được rồi.Tớ biết.Tóooooó thànhhhhhhhhhhh thậtttttttttt xinnnnnnnnnn lổiiiiiiiiiiii được chưa_Tiểu Vy phụng phịu

-Được rồi

-Vậy nói tiếp đi.Với lại cái gì?

-Với lại tớ không biết có nên cặp với cậu ta không nữa. . .

-Trời ạ.Tớ gần ngất rồi đây.Hết chưa

-Chưa.Còn 5 chữ nữa

-Vậy nói tiếp đi.Có nên không nhĩ?

-Trời,Anh Khang em thấy đầu đầu quá!_Tiểu Vy ôm lấy trán mình

-Em không sao chứ?_Anh Khang lo lắng

-Hic..em gần bị Tiểu Phong làm cho cháy khét rồi.Giữa cái trời nắng gay gắt của miền Nam thân yêu mà Tiểu Phong cứ luyên thuyên dài dòng. . . hic..chất em bệnh mất

-Thôi, cứ quyết định vậy đi.Tiểu Đan cặp với Thiên Lâm,Gia Kiệt với Tiểu Phong, tớ và hấn.Không bàn cãi nữa, không là Tiểu Vy nó ngất vì say nắng bây giờ_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Cậu vẫn là người chu đáo nhất Tiểu à nhằm Hàn Phong_Tiểu Vy mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Bên chiếc hồ phía sau lưng trường:

-Chúng ta tụ tập như thế này liệu nhóm của Hạo Thiên có sớm tìm ra không nhĩ?_Tiểu Đan hỏi

-Cậu không nghe người ta nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất à?_Tiểu Phong vừa nghịch nước ở dưới hồ vừa nói

-Có nghe.Haiz, đói bụng quá đi!_Tiểu Đan xoa bụng nói

-Trông cậu giống bà bầu lắm lắm đó Tiểu Đan_Tiểu Vy lém lỉnh nói

-Cậu muốn chết à.Trông tớ thế này mà gọi là bà bầu à?Lại còn kêu tớ giống bà bầu nữa chứ_ Tiểu Đan trừng mắt nhìn Tiểu Vy cảnh cáo

-Thì giống thật mà!_ Tiểu Vy giả bộ ngây thơ

-Yahhhhhhhhhhh_ Tiểu Đan hét lên

-Nhỏ tiếng thôi.Tiếng hét của cậu đến thiên lôi cũng nghe thấy đấy.Cậu không sợ bị phát hiện à?_ Tiểu Phong nhú mày

-Gì chứ.Tớ hét có to lắm lắm đâu?_ Tiểu Đan xì mắt nói

-Ừ, không to.Quá to luôn ấy chứ.Lần sau cậu mà có ý định hét thì làm ơn vặn volume nhỏ lại.Không thì chim bầy ở trên kia cũng phải giật mình mà rơi xuống đó!_ Tiểu Phong cười tinh nghịch trêu bạn

-Cậu..cậu..ôi trời ơi!Huyết áp của tớ!_ Tiểu Phong đưa tay đầm đẫm nhẹ trán của mình

-Thôi nào! Các cậu không thấy là ngôi mãi như thế này chán lắm à?Chơi gì đó đi_ Tiểu Tuyết lên tiếng

-Chơi gì bây giờ?_ Tiểu Phong hỏi

-Đề suy nghĩ đã_ Tiểu Tuyết đáp rồi ngồi xuống chiếc ghế đá đặt ở gần chiếc hồ ngầm nghĩ

-Trốn gần chiếc hồ thì biết chơi cái gì cơ chứ?_ Tiểu Vy nói

-Ừ!Thật bất tiện biết bao.Chơi cái gì cũng không an toàn.Vì vậy mới nói, người mà không biết.....aaaaaaaaaaaa_ Tiểu Phong định nói gì đó thì

Tồm!_ Người cô rơi thẳng xuống cái hồ vì vô ý nên bị trượt chân

-Tiểu Phong!Tiểu Phong.Cậu không sao chứ?_ Tiểu Vy hét hoảng hét lên

-Cứ..ặc..cứu..ặc..tớ

-Làm sao bây giờ. Chúng ta...làm sao đây?_ Tiểu Đan lo lắng

-Làm gì bây giờ..._ Tiểu Tuyết cũng rơi vào tình trạng lo lắng tột cùng

-Đừng rồi!Tiểu Đan,Tiểu Vy hai cậu có số của Thiên lâm và Anh Khang phải không?Gọi cho họ nhanh đi rồi nhanh chóng đi tìm người cứu giúp.Còn tớ chờ ở đây tiếp tục nghĩ cách_ Tiểu Tuyết nói như hét lên

-Ồ..được rồi.Bọn tớ đi đây._ Tiểu Vy và Tiểu Đan đồng thanh rồi nhanh chóng chạy đi làm việc của mình

-Sao lâu thế nhỉ?Sao họ vẫn chưa quay lại nhỉ?_ Tiểu Tuyết lo lắng sau 3 phút chờ đợi

-Không được, mình phải lao xuống thôi.Nhưng...mặc kệ_nói rồi cô lao nhanh xuống hồ, tiến lại chỗ Tiểu Phong đang chơi với.

Trên sân trường Royal:

-Nhanh lên nào.Không bạn em nguy mất!_ Tiểu Vy sốt ruột

-Lối này_ Tiểu Đan cũng nóng lòng

-Bạn em không biết bơi à?_ Anh Khang vừa chạy theo Tiểu Vy vừa hỏi

-Không.Cậu ấy không biết bơi_ Gia Kiệt vội vã

-Sao cậu biết vậy?_ Thiên Lâm hỏi

-Mình sẽ nói sau.Dẫn đường nhanh lên nào!_ Gia Kiệt càng sốt ruột hơn.Cậu có cảm giác rất lạ.Cậu cảm giác mình có thể mất đi Tiểu Phong mãi.Nhưng điều khiến cậu không hiểu là tại sao cậu lại có cảm giác như vậy.Hay là cậu thật sự xem Tiểu Phong là bạn.Có lẽ vậy!_ Gia Kiệt tự trả lời chính bản thân mình.

-Kia rồi!_ Tiểu Vy hét lên rồi chạy ngay đến mặt hồ.Cô càng hoảng hốt hơn khi thấy Tiểu Tuyết cũng ở dưới đó, tay cô chơi với rồi chồm xuống dưới mặt hồ

-Làm ơn.Cứu họ nhanh lên!_ Tiểu Vy và Tiểu Đan cầu khẩn, nước mắt của hai người bắt đầu lăn nhẹ trên má

Gia Kiệt và Hạo Thiên nhanh chóng lao xuống cứu Tiểu Phong và Tiểu Tuyết.Khi họ vớt được hai người:

“Không...không thể nào..”_ Gia Kiệt sùng sò

Hạo Thiên cũng ngạc nhiên không kém nhưng rất nhanh cậu hiểu được tình cảnh bây giờ, cậu lay tay Gia Kiệt rồi ra hiệu cho bạn mình đưa Tiểu Phong lên bờ. Hai người đưa Tiểu Phong và Tiểu Tuyết lên đến bờ, nhẹ đặt họ xuống:

- Tiểu Phong, Tiểu Tuyết, hai cậu không sao chứ! _ Tiểu Vy và Tiểu Đan xúm lại lay mạnh hai người

- Làm ơn, mở mắt ra nhìn tớ nào! _ Tiểu Vy lay mạnh bạn hơn

- Đừng làm chúng tớ sợ mà. Tỉnh lại đi _ Tiểu Đan gào lên

- Đưa Tiểu Phong và Hàn Phong về phòng Vip đi đã _ Gia Kiệt lên tiếng, cậu ra dấu cho Hạo Thiên rồi tiến đến nhắc bổng Tiểu Phong đi

1h sau:

- Ừ... _ Tiểu Phong từ từ mở mắt

- Hắt xì

- Tiểu Phong, Tiểu Tuyết, hai cậu tỉnh rồi à _ Tiểu Đan mừng rỡ

- Các cậu làm bọn tớ lo quá _ Tiểu Vy cũng vui mừng không kém

- Khóc đấy à? _ Tiểu Tuyết hỏi

- Không, làm gì có _ Tiểu Đan xua tay

- Còn không nữa à. Nước mắt còn đọng lại kia! _ Tiểu Phong cười nhìn bạn

- Không có thật mà! _ Tiểu Đan lắc đầu

- Xin lỗi! _ Tiểu Tuyết lặng lên tiếng

- Gì cơ? _ Tiểu Vy hỏi

- Vì đã làm cho các cậu lo lắng _ Tiểu Phong nhẹ đáp

- Không sao, nhưng lần sau nhớ cẩn thận nha! _ Tiểu Vy và Tiểu Đan mỉm cười

- Ừ! Hắt xì... hắt xì... xì.

- Hai cậu cảm rồi kia! _ Tiểu Đan cười

- Ừ! Cảm rồi! _ Tiểu Vy hỏi

- 12h _ Tiểu Vy trả lời

- Thế chuẩn bị bữa trưa chưa? _ Tiểu Phong hỏi

- Chưa? Bụng đang biểu tình đây nè! _ Tiểu Vy xì xuống

- Vậy mấy tên đó không biết nấu à? _ Tiểu Tuyết hỏi

- Không _ Tiểu Đan lắc đầu đáp

- Haiz! Xem ra bọn mình mà không ra tay thì tất cả phải đến nhà hàng hoặc các quán vỉa hè xoi cơm rồi _ Tiểu Tuyết lắc đầu nhìn Tiểu Phong

- Chắc rồi. Thôi thay quần áo nhanh rồi bắt tay vào việc ngay thôi nào? _ Tiểu Phong trả lời

- Khoan. Mấy tên đó biết hết rồi à? _ Tiểu Tuyết hỏi

- Biết gì cơ? _ Tiểu Vy nhún mày

- Bộ dạng này _ Tiểu Tuyết chỉ vào chính mình nói. Hiện tại cô và Tiểu Phong đang trong tình trạng là con gái chỉ trừ bộ đồ đang mặc trên người là của con trai

- Ừ _ Tiểu Đan và Tiểu Vy gật đầu

- Whatttttttttttttttttttttttt? _ Tiểu Phong hét lên

-What gì mà what?Lúc các cậu rời xuống nước, chiếc mũ trên đầu các cậu hình như bị rơi ra và tóc cũng bung ra luôn nên..._Tiểu Đan lắc đầu

-Hu hu làm sao bây giờ?_Tiểu Phong gào lên về đầu khổ

-Thì trở lại hình thù con gái mà đi học chứ sao nữa.Mà các cậu không thấy kì à? Ai vào lớp cũng bỏ mũ ra ,riêng các cậu thì cứ đội lì cái mũ lưỡi trai của tụi con trai.Đã vậy lại còn xin cô cho đội thể luôn với cái lí do là có chút vấn đề về đầu tóc, cô bảo không sao mà vẫn cứ...Hết nói nổi_Tiểu Vy lắc đầu ngán ngẩm

-Kệ bọn tớ á?_Tieur Phong khề gắt

-Ừ kệ cậu._Tiểu Vy liếc xéo bạn trả lời

-Thôi nào.Kệ, đến đâu thì đến.Các cậu mà còn đứng đó cãi vã nữa thì không khéo Tiểu Đan lăn đùng ra xiu vì đói bụng đấy_Tiểu Tuyết nhắc nhở

-Đúng là nói đến tâm lí thì cậu là nhất đó Tiểu Tuyết!_Tiểu Đan hớn hờ

Tiểu Tuyết nhẹ cười rồi nhanh nhẹn kéo Tiểu Phong bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Sau bữa ăn, trên bãi cỏ sau sân trường Royal nơi nhóm của Thiên Lâm và nhóm của Tiểu Tuyết đang dựng lều:

-Ôi no quá!_Tiểu Vy vừa xoa bụng vừa nói

-Ai bảo cậu ăn nhiều lắm gì.Không no mới là chuyện lạ ấy_Tiểu Tuyết cười

-Trông cậu cứ như bà bầu ấy!_Tiểu Đan lém lỉnh trêu bạn

-Cậu...Hoàng Linh Đan...đi chết đi_Tiểu Vy gườm bạn

-Định đi chết rồi mà Diêm Vương không nhận_Tiểu Đan lém lỉnh

-Cậu..hừ...không nói với cậu nữa!_Tiểu Vy tức giận quay mặt qua trò chuyện với Anh Khang

-Tiểu Đan!Anh có chuyện muốn nói với em_Thiên Lâm đứng trước mặt Tiểu Đan nói

-Nhưng tôi thì không_Tiểu Đan lạnh lùng

-Cho anh 10' thôi được chứ?_Thiên Lâm hỏi

-Tôi nghĩ là không_Vẫn với giọng lạnh lùng cô đáp trả câu hỏi của anh

-5' thôi cũng được

-Anh đang làm phiền người khác ngắm cảnh đấy_Tiểu Đan tỏ vẻ khó chịu

-Tiểu Đan!_Tiểu Tuyết gọi khề

-Ừ, mình đây_Tiểu Đan quay qua chỗ bạn

-Tớ nghĩ cậu nên..._Tiểu Tuyết ngập ngừng rồi nhanh chóng ra dấu cho bạn:Hãy đi với Thiên Lâm đi!

-Thôi được rồi._Tiểu Đan thờ dãi nói rồi quay sang Thiên Lâm:

-5', nhanh lên nhé!

Chờ cho Tiểu Đan và Thiên Lâm đi khuất,Tiểu Tuyết cũng lặng lẽ bước lên sân thượng của trường:

-Tôi không ngờ cô là con gái đấy_Hạo Thiên lên tiếng

Tiểu Tuyết im lặng

-Lí do giả nam vào học trường này là gì vậy? _Hạo Thiên hỏi

-Lí do?

-Ừm

-Anh đang hỏi ?

-Ừm

-Anh tò mò?

-Không, chỉ là muốn biết thôi

-Có khác nhau sao?

-Có lẽ không

-Vậy chắc tôi không cần trả lời nhỉ

-Tùy cô

Hạo Thiên trả lời khoảng không gian im lặng kéo đến bao trùm lấy hai người.Lát sau, Hạo Thiên lên tiếng:

-Cô định giả nam tiếp tục đi học?

-Không

-Vậy cô sẽ để như thế?Trong hình dạng của một nữ sinh?

-Có thể

-Có thể?

Tiểu Tuyết gật đầu

-Có cách hóa trang khác nữa sao?

-Không.Nhưng có thể made để bề ngoài trông xấu hơn.

-Cô định làm thế

-Cũng có thể

-Có vẻ như cô thích từ “có thể” nhỉ?

-Vậy sao? _Tiểu Tuyết nhích môi cười,nụ cười bán nguyệt tuyệt đẹp!

-Tôi nghe nói nhà cô không ở đây.Xem hồ sơ nhập học của cô thì biết bố mẹ cô làm kinh doanh ở Mĩ

-Ừm

-Kết thúc học kì này cô sẽ về đó?

-Có thể

-Các bạn cô thì sao?

-Có hai cách cho họ lựa chọn.Một là trở về với gia đình của họ.Hai là ở lại đây thêm một năm

-Cô sẽ chọn cách thứ hai chứ? _Hạo Thiên dò hỏi

-Để làm gì? _Tiểu Tuyết nhún mày

- À thì để...ừ..ừm... _Hạo Thiên áp ứng

-Để làm gì?

-Ở lại cùng bạn cô khám phá đất nước Việt Nam chẳng hạn

-Đây là quê hương của chúng tôi

-Vậy là cô muốn về với gia đình?

-Anh hơi tò mò về quyết định đi hay ở lại của tôi thì phải?

-Cô thấy vậy?

Tiểu Tuyết gật đầu

-Chỉ là sự quan tâm thôi

-Quan tâm tôi làm gì? _Tiểu Tuyết nhún mày hỏi

-À..thì... _Hạo Thiên lại một lần nữa bối rối.Rất cuộc cậu nên trả lời sao bây giờ.Cậu không biết là mình đang nghĩ cái gì mà lại thốt ra câu đó nữa.Cậu...thất ngớ ngẩn

-Có vẻ anh thích áp úng nhỉ?

-Hả?

-Cách đó rất hiệu quả trong việc cưa đổ người khác giới đấy.Vì nó làm tăng nên độ dễ thương của một tên con trai.

-Vậy à?

-Nhưng không phải dành cho tôi chứ?

-Gì cơ? _Hạo Thiên ngu ngơ hỏi lại

-Không có gì? _Tiểu Tuyết trả lời khi nhận thấy cái vẻ ngu ngơ không hiểu gì của Hạo Thiên.Và cũng chính cái vẻ đó khiến cô bật cười.Nụ cười của cô khiến Hạo Thiên vô cùng khó hiểu nhưng cũng đồng thời làm cho trái tim cậu đập loạn xạ hẳn lên.Tự điều chỉnh nhịp độ tim của mình, cậu lên tiếng:

-Sao cô lại cười?

-Hả?À, không có gì.Chỉ là vừa nhìn thấy một cảnh đáng cười thôi.

-Vậy à.

Màn không khí yên tĩnh lại vậy hãm lấy hai con người

-Tiểu Vy và tên Anh Khang đó đâu rồi? _Tiểu Phong từ trong lều của mình bước ra hỏi Gia Kiệt

-Đi dạo cùng nhau rồi

-Haiz, chán thế.Sao anh không đi?

-Đi đâu cơ?

-Đi đâu đó _Tiểu Phong trả lời rồi tiến đến ngồi xuống bên cạnh Gia Kiệt, lôi từ trong túi áo ra một nắm kẹo bạc hà, cô chia chúng ra trước mặt cậu:

-Ăn không?

Gia Kiệt cầm lấy một chiếc kẹo, mở vỏ cho vào miệng rồi nói:

-Cảm ơn

-Không có gì

-Cậu làm tôi hơi bất ngờ đấy

-Về chuyện gì?

-Cậu là nữ

-Hi, đó là kết quả sớm muộn thôi

-Sao cậu lại cài trang thành nam?

-Để cho tiện thôi.Tôi ghét mặc váy

-Hầu hết các bạn nữ đều thích mặc...

-Váy chứ gì?

-Ừ

-Nhưng tôi thì không.Tôi nghĩ cũng có một số trong phái nữ ghét mặc váy.Thật bất tiện

-Bạn cậu cũng vậy à?

-Tiểu Tuyết ư?

-Cô bạn đó tên là Tiểu Tuyết à?

-Không là Hàn Tuyết.Tên đẹp đúng không?_Tiểu Phong vừa nói vừa đặt mình xuống thảm cỏ xanh ở đó.Từ từ khép mi mắt lại

-Ừm.Mà tên thật của cậu là gì vậy?_Gia Kiệt hỏi

Không có tiếng trả lời.Cậu vội quay mặt qua bên Tiểu Phong thì thấy cô đã chìm vào giấc ngủ.Khẽ mỉm cười, cậu cũng đặt mình xuống bên cạnh cô và nhắm mắt.Con gió chiều hạ nhanh chóng đưa cậu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

-Nào mọi người thu dọn hành lý nhanh lên?_Sau khi tập trung mọi người lại, Tiểu Tuyết khe khẽ nói

-Khe khẽ thôi nhé!Đừng gây ra tiếng động_Tiểu Vy thêm vào

-Ok, khẩn trương lên nào mọi người_Tiểu Đan nói

Thế là tất cả cầm túi thu dọn hành lý rồi ra về trong im lặng.Hạo Thiên lái xe đưa các thành viên còn lại của nhóm Tiểu Tuyết ra về trước rồi quay lại đón các bạn mình.Họ để lại trong sân trường một chiếc xe.

15h30':

-Ừm._Tiểu Phong khẽ cựa quậy,Cô quay mình và:

-Ôi má ơi_Cô hét lên và vội bật người dậy.Chả là, khi cô quay mình và mở mắt thì: trước mắt cô hiện ra khuôn mặt rất quen thuộc_chính là mặt của Gia Kiệt và cái khoảng cách giữa mặt cô và mặt cậu ta thì không phải là xa, phải nói là rất gần, cách nhau khoảng 20cm và cái điều đó làm cô giật mình.Và cũng chính nhờ tiếng hét thất thanh của cô,cái người con trai nằm cạnh cô bắt đầu cựa quậy.Cậu ta hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra và điều gì khiến Tiểu Phong hét lên như vậy.

-Có chuyện gì vậy?_Gia Kiệt ngơ ngác hỏi

-À..không..không..không có gì_Tiểu Phong xua tay,mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên.Cô vội quay mặt đi chỗ khác, nhanh chóng đứng lên, cô nói vội:

-Tôi đi rửa mặt đây.Cho tôi mượn phòng Vip của các cậu.Nhanh thôi!_Nói rồi, không đợi Gia Kiệt trả lời, cô nhanh chóng bước đi.

-Ôi trời ơi!Chúa ơi!Xém chút xíu nữa thôi thì môi mình...Thật không thể tin nổi_Tiểu Phong vào phòng Vip, khóa chặt cửa và gào lên

-Sao mình có thể...ôi trời..cái kẻ mà trước đây mình ghét cay ghét đắng vì cái cách nói chuyện dễ khiến người ta bức mình của hắn.Chúa ơi! Sao người đàn ông lòng cho hắn nằm xuống và ngủ bên cạnh con một cách ngon lành như thế chứ?_Tiểu Phong than thở_Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, con điên mất thôi.Sao cái tên đó dám, mình chỉ mời hắn kẹo bạc hà thôi mà, sao hắn lại dễ dàng tin tưởng mà nằm xuống cạnh mình đánh chén một giấc say sưa như thế chứ.Hic hic hu hu ,con không biết đâu_Tiểu Phong tiếp tục gào lên, cô khoác mạnh nước từ chậu rửa lên mặt, để mặc nước cứ nhỏ giọt xuống

áo mình, cô bước ra khỏi phòng rồi ngồi thu lu trên chiếc ghế sofa ở trong phòng, tiếp tục rên rỉ và rửa thầm cái tên chẳng may nằm xuống ngái ngủ bên cạnh cô.

15'50".Đã gần 15' trôi qua mà không thấy Tiểu Phong quay lại, cậu bắt đầu lo lắng, vội đứng dậy cậu bước đến phòng Vip

-Tiểu Phong, cô có ở trong đó không? _Đến gần cửa cậu vội mở cửa nhưng cửa khóa, Gia Kiệt bèn gọi lớn.Trong khi đó,Tiểu Phong vẫn đang bức rứt ngồi trên ghế sofa ôm đầu, thầm rửa cái tên mà bấy lâu nay cô căm ghét, nghe Gia Kiệt gọi, cô vội ú ớ trả lời, quên mất này giờ cô đang làm gì:

-A..có..tôi ở trong này.Tôi sẽ ra liền.

-Làm gì trong đó mà lâu vậy? _Gia Kiệt lo lắng nhìn Tiểu Phong hỏi khi thấy cô vừa bước ra

Bất gặp ánh mắt lo lắng của cậu, tim cô đập liên hồi.”Trái tim đáng ghét.Mày đang bị gì vậy hả?” _Tiểu Phong mắng thầm trái tim của mình.Thấy Tiểu Phong chỉ cúi gằm mặt xuống mặt đất mà không trả lời mình, Gia Kiệt kiên nhẫn hỏi lại:

-Sao không trả lời?

-Hả?Gì cơ?À, chuyện đó...tôi...à mà không có gì _Tiểu Phong ấp úng rồi lách qua người Gia Kiệt, bước nhanh về phía sau trường.Nhưng đi được vài bước, cô khựng lại, không quay mặt lại, cô lên tiếng:

-Anh rửa mặt nhanh đi rồi về lều nhé!Tôi đi tập hợp mọi người.

6h05':

-Anh có thấy mọi người không?_Tiểu Phong lo lắng hỏi khi thấy Gia Kiệt tiến đến

-Không.Có chuyện gì vậy?

-Lều của họ không có ở đây.Tôi gọi điện cũng không ai bắt máy

-Hay là họ ra xe chờ sẵn

-Chắc là vậy.Thôi thu dọn lều trại rồi ra xe thôi _Tiểu Phong giục

Lát sau họ ra đến nơi đỗ xe của họ:

-Không có.Chỉ còn lại một chiếc xe của chúng tôi.Rốt cuộc thì họ đi đâu nhỉ? _Tiểu Phong thắc mắc, đồng thời cô cũng cảm thấy lo lắng cho bạn cô.Cô sợ họ xảy ra chuyện gì.

-Để tôi gọi cho bạn tôi xem sao._ Gia Kiệt nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho từng người bạn của cậu, những chẳng ai bắt máy

-Sao rồi?_Tiểu Phong hỏi khi thấy Gia Kiệt cất điện thoại

-Họ không bắt máy _Gia Kiệt trả lời.Liên lúc đó, điện thoại của Tiểu Phong có tin nhắn, cô vội mở máy lên xem

-Tin nhắn của ai vậy? _Gia Kiệt hỏi

-Tiểu Tuyết.Nó bảo ,bạn cậu và bạn tôi đã về nhà an toàn.Chúng ta cứ về đi.Xe để đó _Tiểu Phong chỉ vào chiếc xe

-Vậy thì lên thôi _Gia Kiệt nhất đồ lên xe.Thế là họ ra về. “Tiểu Tuyết, Tiểu Vy, cả Tiểu Đan nữa, các cậu thật quá đáng.Về mà không gọi người ta dậy.Lại con...ôi huyết áp của mình lên mất.Các cậu hãy đợi đây.Đồ đáng ghét” _Tiểu Phong tự nói với lòng mình khi đang trên đường về nhà..

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

-Tiểu Tuyết,Tiểu Vy, Tiểu Đan các cậu đâu rồi? _Tiểu Phong vừa bước vào nhà đã lớn tiếng gọi

-Tiểu Phong, con về rồi à? _Bà Thái đi từ trên cầu thang xuống hỏi

-Vâng.Các bạn của con chưa về sao ạ? _Tiểu Phong lễ phép hỏi

-À, các bạn con về rồi nhưng lại đi rồi.Các bạn con bảo con cứ ăn tối rồi đi ngủ đi, hôm nay các bạn con sẽ không về đâu, nếu con muốn tìm thì sáng mai gặp tại trường_Bà Thái nhẹ nhàng truyền đạt lại lời của Tiểu Tuyết

-Vâng, con biết rồi ạ _Tiểu Phong xì mặt xách hành lí về phòng.Về đến phòng vừa thay quần áo, cô vừa lẩm bầm

-Các cậu được lắm.Biết mình sẽ nổi giận lôi đình nên trốn ra ngoài ngủ luôn.Gọi điện thì không chịu bắt máy.Các cậu cứ đợi đó, mai đến trường tớ sẽ cho các cậu một trận

7h sáng, tại Royal:

-Cô ấy là ai thế nhỉ?_Nam sinh 1 nói

-Ôi!Cô ấy trông thật xinh đẹp.Đẹp hơn cả hoa khôi trường mình nữa_Nam sinh 2 trầm trồ

-Ai đẹp hơn tôi vậy?_Lí Tố Tâm từ đâu xuất hiện, đưa con mắt nãy lửa về phía đám nam sinh vừa rồi hỏi

-Á..ừm..chào cậu.._Đám nam sinh ấp úng,cái nhìn của Tố Tâm khiến họ rùng mình, thật đáng sợ!

-Tôi hỏi ai đẹp hơn tôi?_Tố Tâm gần từng chữ hỏi lại

-Là...là cô ấy.._Đám nam sinh nuốt nước bọt, mặt tái mét chỉ về phía Tiểu Phong.Họ chắc chắnphen này chắc Tiểu Phong sẽ không xong rồi.Thế nào cô chủ của tập đoàn LYM* lưng danh sẽ không để yên cho kẻ đã cướp đi cái danh hiệu hoa khôi mà bấy lâu nay cô vẫn kiêu căng chiếm giữ.

Nghe vậy, Tố Tâm với đôi mắt trùng trùng này lửa tiến về phía Tiểu Phong:

-Này, cô là ai mà dám vào đây vậy ?Lại còn mặc đồng phục nam sinh của trường này nữa chứ._Tố Tâm ra giọng giễu cợt

-Hỏi ai vậy?Tôi à?_Tiểu Phong dừng lại, nhìn xung quanh:mọi người đổ cái ánh mắt lo lắng về phía cô, một số nữ sinh thì tỏ ra vô cùng thích thú, và cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại trên người của Tố Tâm, thấy cô ta cứ trùng trùng nhìn mình, Tiểu Phong nhủ mày hỏi

-Cô mù à?Không hỏi cô chẳng lẽ tôi tự hỏi chính mình?_Tố Tâm tức giận quát

-Này cô!_Tiểu Phong lịch sự lên tiếng

-Gi?_Tố Tâm hậm hực

-Cô là cái quái gì mà quát vào mặt tôi như thế hả?Tôi là ai liên quan gì đến cô?Tôi mặc đồ nam sinh của trường này thì làm sao chứ? Trái Đất sẽ ngừng quay à?_Tiểu Phong bực mình quát thẳng vào mặt Tố Tâm, khiến cô nằng trong phút chốc sững sốt.Các nam sinh đứng vây quanh thì vô cùng ngạc nhiên, các nữ sinh lâu nay đi theo kè kè sau lưng Tố Tâm cũng sững sốt không kém, số nữ sinh còn lại thì tỏ ra vô cùng há hê khi thấy Tố Tâm bị một học sinh lạ quát tháo vào mặt vì bấy lâu nay Tố Tâm vẫn luôn kiêu căng, tự đắc, luôn bắt nạt và coi thường họ.

Sau vài giây “hấp thụ” hết lời nói của Tiểu Phong:

-Cô..cô..cô được lắm.Hãy đợi đấy.Hừ_Máu sôi của Tố Tâm đang dâng trào, cô tức giận lên tiếng

-Đợi thì đợi_Tiểu Phong “hiền ngang” trả lời

Tố Tâm giậm mạnh chân bước thẳng về phòng học của mình.Cô thề rằng cô sẽ trả thù Tiểu Phong, cô sẽ khiến cho Tiểu Phong phải cầu xin cô tha thứ và phải bẽ mặt trước mọi người.Hãy đợi đấy.

Còn Tiểu Phong, sau khi nhìn Tố Tâm đi khuất, cô cũng bước nhanh về phòng học của mình vì cô còn phải tìm các bạn của mình để “tính sổ”.

“Các cậu ấy vẫn chưa đến sao?.Sao hôm nay họ đến trễ vậy.Cũng gần vào học rồi còn gì?Hay là sợ mình nên cố tình đi trễ”_Tiểu Phong vừa ngồi xuống vừa suy nghĩ.

-Cô ấy là ai vậy nhỉ?_nam sinh một hỏi

-Chắc là học sinh mới_Nam sinh 2 xì xạo

-Ê, cô ấy lúc nãy ở dưới sân trường dám quát vào mặt hoa khôi trường mình đấy?_NS 3 nói

-Gan vậy luôn à?_NS 4 hỏi

-Ôi, cô ấy còn đẹp hơn cả hoa khôi trường mình nữa_Ns 1 nói

-Ôi điên quá!_Tiểu Phong bực bội hét lên rồi gục đầu xuống bàn, ánh mắt ánh lên sự mệt mỏi.Lí do là tối qua do mãi nghĩ về chuyện chiều hôm qua:Lúc cô ở cùng Gia Kiệt...nên không ngủ được.Hậu quả là bây giờ cô cảm thấy cực kì buồn ngủ:

-Cậu mệt ở đâu à? _Tiếng một chàng trai vang lên, nghe giọng thì có lẽ cậu ta đang hết sức lo lắng cho Tiểu Phong.Nghe thấy giọng nói phát ra từ chỗ mình,Tiểu Phong từ từ nhấc cái đầu nặng trĩu dậy,khẽ thờ dài:"Cái tên đáng ghét nào vậy không biết.Đã mệt gần chết rồi còn làm phiền, muốn cho hấn một chiếc dép quá!" _ Suy nghĩ hiện tại của Tiểu Phong.Vừa ngẩng đầu lên thì:

-Sao trông cậu có vẻ mệt vậy? _Người con trai lo lắng

-Tránh xa tôi ra.Bực mình quá đi.Tại cậu mà ra đó. _Tiểu Phong gắt rồi tiếp tục gục mặt xuống bàn

-Tại..tại tôi?Tôi có làm gì đâu? _Người con trai lúng túng

-Ôi bực mình quá.Châu Gia Kiệt, cậu mà không biết đi thì tôi cho cậu ăn dép ngay bây giờ đó.Tránh ra _Tiểu Phong quát

-Nhưng tôi có làm gì đâu cơ chứ. _Gia Kiệt méo mó mặt mày hỏi lại

-Ôi trời ơi.Con điên lên quá! _Tiểu Phong ôm đầu hét lên

-Có chuyện gì khiến bạn tôi nổi điên lên vậy? _Tiểu Tuyết vừa bước vào lớp liền hỏi

-Cô ấy là ai vậy nhỉ? _Ns 4 hỏi

-Trời ơi, ông trời quả thật công bằng, đầu học kì II thì ban cho lớp mình hai nàng công chúa vô cùng xinh đẹp rồi, cuối học kì lại ban cho thêm hai học sinh nữ đẹp hơn cả hoa khôi trường mình nữa _Ns 2 long lanh nhìn nhóm của Tiểu Phong nói

-Ha Ha _Tiểu Đan nghe thấy những lời đó vội bật cười nghiêng ngả."Phải diễn tả tên đó ra sao nhỉ?Một chữ thôi:Sến!" _Tiểu Đan vừa nghĩ vừa ôm bụng cười

Tiểu Vy cũng tủm tỉm mỉm cười, cô lắc đầu ngao ngán, cũng giống như Tiểu Đan, trong cô cũng dành cho Ns vừa rồi 4 chữ:Sến hơn con hến!Trong khi đó:

-Cái giọng này quen quen _Tiểu Phong lẩm bẩm

-Mới một đêm không gặp mà cậu quên giọng của Tiểu Tuyết luôn à? _Tiểu Vy nhí nhảnh hỏi

-Cuối cùng cậu cũng đến rồi.Đi theo tớ nhanh. _Tiểu Phong ngẩng đầu lên, đứng nhanh dậy, lách qua người Gia Kiệt tiến về Tiểu Tuyết nói-Cả các cậu nữa.

-Khoan.Hình như ông trời không giúp cậu rồi. _Tiểu Tuyết nắm lấy cánh tay của Tiểu Phong giữ lại rồi nhìn cô, nhún nhệ vai nở nụ cười bán nguyệt như mọi ngày.Sau cái nhún vai cùng với cái nụ cười bí ẩn của Tiểu Tuyết,tiếng trống vào học vang lên:

-Trời ơi.Tức chết đi mất _Tiểu Phong gào lên rồi giậm mạnh chân về lại chỗ ngồi.Tiểu Tuyết cùng Tiểu Đan và Tiểu Vy cũng nhanh chóng về đúng vị trí của mình.3' sau, cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp. nhẹ đặt cặp xuống bàn giáo viên, cô mỉm cười tiến xuống giữa lớp:

-Chào cô ạ _Tất cả học sinh dưới lớp đứng dậy lễ phép chào cô

-Chào cả lớp.Các em ngồi xuống đi _Cô giáo chủ nhiệm(CGCN) khẽ nói

Cả lớp nhanh chóng ngồi xuống:

-Đã có thông báo về điểm thi rồi.Các em đã xem chưa?

-Rồi ạ _Tất cả học sinh trong lớp đồng thanh

-Trước tiên cô rất vui vì lớp ta đã rất cố gắng trong kì thi qua. . .

Bốp!Bốp! _Tiếng vỗ tay vang lên

-Theo kết quả của bảng xếp hạng về thành tích:Hạo Thiên, Gia Kiệt, Anh Khang, Thiên Lâm,Hàn Phong à không từ bây giờ cô phải gọi em là Hàn Tuyết chứ nhỉ? _Cô giáo nhìn Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Sao cũng được, thưa cô _Tiểu Tuyết đáp

-Vậy cô gọi em là Hàn Tuyết nhé!Tên em rất hay nhưng. . .

-Hơi lạnh phải không ạ?

-Ừm_cô giáo gật đầu

-Ừa, bạn ấy là Hàn Phong à cô? _Lớp trưởng lớp 12A1 Đứng dậy lễ phép hỏi

-Ừ

-Vâng..._Hs 1 ngập ngừng

-Bạn ấy là nữ cải trang nam, cả Tiểu Phong cũng vậy.Cô mới biết chuyện đó vào sáng nay.Cô hơi bất ngờ, chắc các em cũng vậy.

-Vâng ạ_cả lớp đồng thanh

-À, đúng rồi.Cô muốn biết lí do các em quay trở lại hình dạng đúng của mình.Ý cô là sao các em lại trở lại hình dạng là một bạn nữ.

-Em nghĩ là cũng gần cuối năm rồi, cũng nên cho các bạn biết với lại sớm muộn thì bọn em cũng bị lộ thôi nên...

-Cô hiểu rồi.Ta quay lại với việc cô nói lúc nãy nhé!_Cô nhìn cả lớp nói

-Vâng ạ_Cả lớp đáp

-Theo kết quả của bảng xếp hạng về thành tích:Hạo Thiên, Gia Kiệt, Anh Khang, Thiên Lâm,Hàn Tuyết, Tiểu Phong, Tiểu Vy và Tiểu Đan đồng hạng.Tất cả các em đều đạt điểm cao nhất khối 12 nói riêng và toàn trường nói chung.Cả lớp cho các bạn một tràng vỗ tay nào!

Bốp!Bốp!_Tiếng vỗ tay lại vang lên

-Đứng thứ hai là Lớp trưởng lớp ta, thứ ba là...bla..bla...và thứ 10 là bạn Lý Tô Tâm.Tiếp thao, cô sẽ phổ biến hoạt động cuối năm nhà trường dành cho chúng ta...

-Lại tổ chức văn nghệ phải không cô?_HS 1 lên tiếng

-Ừ.Mỗi lớp sẽ chuẩn bị 1 tiết mục thật hoành tráng.Riêng lớp 12, mỗi lớp sẽ chuẩn bị hai tiết mục.Ngoài ra, các cá nhân,các nhóm, các tổ của mỗi lớp có thể đăng kí thêm các tiết mục khác để làm phong phú cho buổi văn nghệ của trường...

-Một người, hai người, ba người hay bốn người đăng kí cùng biểu diễn một tiết mục đều được phải không cô?_Tiểu Đan hỏi

-Ừ.Đều được.

-Vậy nếu như cùng là bốn người đó biểu diễn hai, 3 tiết mục có được không cô?_Tiểu Vy hỏi

-Được chứ!

-Vậy cô cho chúng em,Hàn Tuyết và Tiểu Phong đăng kí 3 tiết mục ạ_Tiểu Vy và Tiểu Đan nhìn nhau đồng thanh

-Nè, tớ không tham gia đâu nhé!_Tiểu Phong kéo tay Tiểu Đan khẽ thì thầm vào tai bạn

-Tớ không biết.Cậu nhất định phải tham gia_Tiểu Đan nghiêm giọng nói

-Các em chắc chứ?_Cô giáo hỏi

-Vâng..._Tiểu Đan định nói nhưng Tiểu Phong nhanh nhẩu cắt ngang

-Để bọn em suy nghĩ đã cô ạ

-Vậy thì các em cứ bàn lại với nhau đi nhé!

-Cô ơi, bọn em...um...um..._Tiểu Vy định nói với cô là bọn em đã quyết định là sẽ biểu diễn nhưng Tiểu Phong nhanh chóng bịt miệng bạn mình lại

-Hi, cô ơi, cô cho bọn em ra ngoài hội ý nhé!_Tiểu Phong cười nói

-Ừ, vậy cũng được_Cô giáo cười trả lời, vừa nói cô vừa lắc đầu ngán ngẫm với cái sự hồn nhiên của nhóm Tiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

-Cậu điên à?Ai biểu diễn mà đăng kí lần ba tiết mục vậy?_Tiểu Phong quát lên

-Bốn bọn mình chứ ai_Tiểu Đan hồn nhiên nói

-Mình không biểu diễn đâu_Tiểu Tuyết lên tiếng

-Tiểu Tuyết ơi!Tiểu Tuyết à.Năn nỉ cậu đấy,tham gia đi mà.Vì bọn mình nha!Tham gia đi mà.Xin cậu đấy_Tiểu Vy giờ giọng năn nỉ

-Không

-Tham gia đi mà.Cậu mà không tham gia thì nhóm bọn mình sẽ thiếu một người đấy, nhóm mình sẽ không hoàn hảo...

-Tớ cũng không tham gia đâu_Tiểu Phong nói

-Trời ơi!Tiểu Phong thân mến!Bạn hiền của tớ, tham gia đi mà, đi màaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!Năm nì, năn nỉ đó_Tiểu Đan cũng giờ cái giọng năn nỉ ra

-Đừng đem cái giọng đó ra nói chuyện với tớ.Tớ không tham gia đâu_Tiểu Phong đáp lại

-Đi mà, Tiểu Phong, Tiểu Phong thân yêu,Tiểu Phong yêu quý, năm nì cậu đó_Tiểu Vy cũng hòa vào nài nỉ

-Thôi được rồi. Các cậu làm tớ nổi hết da gà lên rồi này...

-Ôi, cảm ơn cậu quá.Cậu thật là dễ dụ..ha ha_Tiểu Vy cười lớn

-Ai bảo là tớ dễ dụ.Tớ đã nói xong đâu.Tớ sẽ đồng ý tham gia với điều kiện...

-Hà?Trời ơi là trời._TiểuVy ôm đầu “Hối Hận”: Đáng ra cô không nên nói ra từ dễ dụ chứ..hu hu

-Khi nào các cậu thuyết phục được Tiểu Tuyết thì tớ sẽ tham gia

-Cái gì?_Tiểu Vy hét lên

-Trời ơi.Cậu có biết là Tiểu Tuyết có một tấm lòng thép, trái tim là một tảng băng và ý chí thì cực kì sắt đá không hả?Cậu bảo bọn tớ đi thuyết phục cô ấy,có mà đến sáng mai cũng chưa thuyết phục xong_Tiểu Đan mếu máo

-Biết thế sao hai cậu còn tự đăng kí những 3 tiết mục làm cái gì?_Tiểu Tuyết hỏi

-Hu hu, lần này thôi, được không?Dù sao năm nay là năm cuối cấp mà, cậu chỉ cần tham gia hai tiết mục thôi, được hom?Năn nỉ, năn nỉ đó!Đi đi mà!Nha nhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa_Tiểu Vy nài nỉ

-Tớ có nên đồng. ....

-Tất nhiên có có.Đồng ý đi mà.Không là tớ khóc đấy_Tiểu Vy đột nhiên nghiêm mặt

-Khóc thì liên quan gì đến tớ?_Tiểu Tuyết nhún mày

-Tiểu Tuyết nè!

-Gì?

-Cậu là người rất giữ lời hứa phải không?

-Dĩ nhiên

-Tớ nhớ là có người từng nói:Là sẽ không để ai làm cho bạn mình phải khóc?Phải không nhĩ?_Tiểu Vy dò hỏi

-Ồ..thì...thôi được rồi.Là tớ, tớ từng nói như thế.Tớ đồng ý tham gia là được chứ gì?Một tiết mục thôi nhé

-Hu hu tớ khóc đây

-Được rồi.Hai tiết mục thì hai tiết mục, phiền quá đi_Tiểu Tuyết giận dỗi rồi khỏi sân thượng bước về phòng học của mình

-Ha ha.Bây giờ thì tớ mới biết là mình thật là lợi hại_Tiểu Vy cười đắc ý

-Tớ chịu thua cậu rồi đấy_Tiểu Phong lắc đầu.Cả lũ cùng nhau về phòng học

-Cô ơi, bọn em đăng kí 2 tiết mục ạ_Tiểu Vy trình bày

-Không biểu diễn 3 tiết mục nữa à?-Cô giáo chủ nhiệm cười hỏi

-Không ạ.Lúc đầu em nghĩ là nên biểu diễn 3 tiết mục nhưng giờ thống nhất lấy hai tiết mục thôi cô

-Ừ, được rồi.Em đã chọn được hình thức của tiết mục chưa?

-Rồi ạ.Một tiết mục hát nhóm 4 người bài :Why Are You Being Like This và một tiết mục hát bài :I Cry nhạc việt ấy cô à.

-Ừm

-À cô ơi, cô ghi cho bọn em thêm một tiết mục nữa nhé.Cũng hát luôn cô, bài lá thư gửi thầy ạ!

-Ừm.Cô rất hoan nghênh tinh thần của các em.

-Cảm ơn cô ạ...

Tùng !Tùng! Tiếng trống hết tiết vang lên.Tiểu Vy chào cô rồi nhanh chóng bước về chỗ của mình.Đội cô rời khỏi lớp, cô nhanh chóng quay xuống bàn của Tiểu Tuyết:

-Cậu và Tiểu Phong tham gia 3 tiết mục nhé!

-Lúc này cậu bảo chỉ tham gia hai tiết mục thôi mà _Tiểu Tuyết nói

-Ừ, thì tớ định đăng kí hai tiết mục rồi, nhưng đột nhiên ngược lên nhìn cô mới nhớ.Chúng ta phải có một tiết mục để cảm ơn các thầy cô chứ?

-Haiz, cậu thật là...tớ sẽ tham gia tiết mục đó.Còn cậu? _Tiểu Tuyết quay sang tiểu Phong hỏi

-Chắc là tớ cũng sẽ tham gia.Tiết mục thứ nhất là gì?

-Cùng hát bài:Why Are You Being Like This mà T-ARA từng biểu diễn.Ở tiết mục thứ hai, chúng ta cùng hát bài I Cry mà ca sĩ Không Tú Quỳnh từng hát.Còn tiết mục thứ 3 là bài :Lá thư gửi thầy.

-Trang phục thì sao? _Tiểu Phong hỏi

-Tớ sẽ thiết kế _Tiểu Tuyết đáp-Tiểu Phong, cậu chuẩn bị các dụng cụ biểu diễn cho tiết mục thứ 3 nhé!

-Cậu muốn chúng ta sẽ tự chơi các dụng cụ âm nhạc trong tiết mục đó?

-Ừ _Tiểu Tuyết trả lời

-Ok.Tớ sẽ chơi trống, Tiểu Đan hát, cậu thì ghi ta điện nhé, còn Tiểu Vy thì chơi piano.Được chứ?

-Tớ không có ý kiến _Tiểu Đan và Tiểu Vy đồng thanh

-Me too _Tiểu Tuyết trả lời

-Về vũ đạo thì sao? _Tiểu Tuyết hỏi

-Tớ nghĩ là phần vũ đạo hãy dành cho tiết mục thứ nhất _Tiểu Phong nêu ý kiến của mình

-Được đó _Tiểu Đan hồ hởi

-Quyết định vậy đi _Tiểu Vy nói.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

-Ôi, chờ mãi cuối cùng ngày này cũng đến _Tiểu Vy reo lên

-Haiz, cậu lúc nào cũng vậy.Nhí nha nhí nhảnh như trẻ con ấy.Lên lấy quần áo rồi đến Salon trang điểm để còn đến trường cho kịp buổi diễn _Tiểu

Phong giục

-Biết rồi.Mà Tiểu Tuyết này!

-Gi?

-Áo quần cậu thiết kế tuyệt lắm!

-Tiểu Vy nói đúng đấy.Nó rất đẹp!_Tiểu Đan chen vào

-Cảm ơn.Tớ lấy ý tưởng từ những bộ đồng phục đi học của học sinh cấp III Hàn Quốc đấy.Còn cái bộ dành cho tiết mục thứ nhất thì lấy ý tưởng từ bộ trang phục biểu diễn bài Why Are You Being Like This của T-ARA nhưng biến tấu đi nhiều.

-Thảo nào tớ thấy có cái gì đó giống_ Tiểu Đan vuốt cằm nói

-Hi, thôi nhanh nào, còn 1h nữa thôi đấy_ Tiểu Tuyết nhắc nhở

-Rồi, biết rồi.Đi nào Tiểu Đan_ Tiểu Vy nói

-Dụng cụ có hết rồi chứ?_ Tiểu Tuyết quay sang Tiểu Phong hỏi

-Ừ.Tất cả đã sẵn sàng_ Tiểu Phong trả lời

-Xong rồi, chúng ta đi thôi_ Tiểu Vy cùng Tiểu Đan bước từ trên cầu thang xuống nói

23h, tại Royal:

-Ôi!Một muốn chết đi được_ Tiểu Vy vừa lau mồ hôi vừa nói

-Ai bảo các cậu đăng kí cho nhiều tiết mục_ Tiểu Phong quở trách

-Các cậu có thấy gì không?-Tiểu Tuyết chột hỏi

-Gi cơ?_ Tiểu Đan nhú mày

-Thay áo quần nhanh lên.Chắc họ đang đợi_ Tiểu Tuyết nói

-Ai đợi cơ?_ Tiểu Vy khó hiểu

-Nhanh nào_ Tiểu Tuyết phớt lờ câu hỏi của bạn mỉm cười nói

-Ô!Đây có phải là phu nhân của tập đoàn máy tính “The Black” không nhỉ?

-Ồ vâng, bà cũng ở đây sao?

-Vâng, chắc đây là cậu ấm nhỉ?

-Đúng vậy.Nào chào Châu Lệ Quyên phu nhân đi con,bà ấy là phó chủ tịch của tập đoàn nội thất+đá quý nổi tiếng thế giới “Julia”

-Xin chào, cháu là Trịnh Hạo Thiên.Rất vui được gặp bác

-Ta cũng rất vui được gặp cháu

-Sao con bé vẫn chưa ra nhỉ?_ Một người phụ nữ(1) mang vẻ đẹp cao sang lẫm lẫm

-Chúng chưa ra à?_ Hai người phụ nữ khác hỏi phu nhân Châu

-Chưa_ Người phụ nữ (1)lúc này trả lời

-Mẹ_ Tiểu Đan mừng rỡ ôm lấy một trong hai người phụ nữ vừa rồi

-Ôi, con gái yêu.Mẹ nhớ con quá!_ Người phụ nữ ôm chầm lấy con mình vuốt ve

-Chào các cô ạ_ Tiểu Tuyết lễ phép

-Chào cháu_ ba người phụ nữ cười đáp

-Ta nhớ con quá!_ Châu phu nhân mỉm cười ôm lấy Tiểu Tuyết

-Con cũng vậy.Mẹ khỏe chứ ạ?_Tiểu Tuyết cười ôm lấy mẹ

-Chuyện này là..._Thiên Lâm sững sốt

-Thiên Lâm, giới thiệu với anh đây là mẹ emPhu nhân của tập đoàn”Pink Angel” nổi tiếng

-Ý em là tập đoàn thời trang nổi tiếng thế giới..._

-Ừm_Tiểu Đan mỉm cười gật đầu

-Chào, chào bác_Thiên Lâm càng sững sốt hơn.Cậu thật không ngờ Tiểu Đan là một trong hai vị tiểu thư của tập đoàn “Pink Angel”

-Đây là mẹ anh phải không?_Tiểu Đan hỏi

-Ừm

-Chào bác, cháu là Hoàng Linh Đan.Rất vui được làm quen với bác!

-Ta cũng rất vui được gặp con.Trông con thật xinh đẹp.Con là bạn gái của Thiên Lâm?

-Và...vâng ạ_Tiểu Đan e thẹn

-Tôi không ngờ đấy!_Hạo Thiên nhìn Tiểu Tuyết nói

-Anh ngạc nhiên?

-Ừ, rất nhiều.Trong hồ sơ nhập học của cô điền là bố mẹ làm kinh doanh ở Mỹ, không ngờ...

-Thì đúng là bố mẹ tôi làm kinh doanh mà.

-Nhưng gia thế thì không hề tầm thường

-Vậy sao?

-Ừm

Tiểu Tuyết không nói gì thêm cô khẽ mỉm cười.Vài phút sau cô lên tiếng:

-Cháu nghĩ là các phu nhân nên đi đến đâu đó ngồi nói chuyện

-Ừ, con nói phải.Các phu nhân thấy thế nào?_Châu phu nhân quay sang mọi người hỏi

Mọi người cùng gật đầu rồi họ kéo nhau ra xe.

(Snow xin phép giới thiệu thân phận cao quý của nhóm Tiểu Phong nhé!

-Vương Hàn Tuyết: là cô chủ duy nhất của tập đoàn nội thất+đá quý nổi tiếng thế giới “Julia”_1 in 5 tập đoàn nội thất cũng như đá quý lớn nhất thế giới.Là con 1.

-Đinh Tiểu Phong: là nhị tiểu thư của tập đoàn The Windy_1 in 5 tập đoàn nước hoa lớn nhất thế giới.Tiểu Phong có một anh trai cả

-Triều Bảo Vy: là nhị công chúa lá ngọc cành vàng của bố mẹ Tiểu Vy_chủ nhân tập đoàn giày thời trang” The Sun”_1 in 5 tập đoàn giày dép lớn nhất thế giới.Khác với Tiểu Phong, Tiểu Vy có một chị gái

-Hoàng Linh Đan: Là đại tiểu thư của tập đoàn thời trang lớn tầm thế giới” The Angel”.Tiểu Đan có một người em trai)

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tại sân bay Tân Sơn Nhất:

-Lúc nào con về?_Mẹ Tiểu Tuyết nhìn con âu yếm hỏi

-Con cũng không biết nữa.Nhưng sẽ sớm thôi mẹ ạ

-Ừ, ta cũng mong vậy

-Ba sao rồi mẹ?

-Ba con vẫn chưa có tiền triển gì?Nhưng ta tin ba con sẽ sớm tỉnh lại thôi_Mẹ Tiểu Tuyết rung rung

-Lệ Quyên à, cậu đừng buồn nữa.Bọn mình nghĩ chồng cậu sẽ sớm tỉnh lại thôi.Ồ hiền gặp lành mà_Mẹ Tiểu Phong quay sang an ủi bạn

(Thêm một chú ý nhỏ nữa nhé!_các bà mẹ của nhóm Tiểu Phong là bạn thân của nhau.)

-Ừ.Ngọc Châu nói đúng đó.Cậu đừng lo lắng quá!_mẹ Tiểu Vy thêm vào

-Chuẩn bị đi thôi các cậu_Mẹ Tiểu Đan nói

-Tạm biệt con của mẹ !Mẹ sẽ nhớ con nhiều_Các bà mẹ của nhóm Tiểu Phong ôm lấy con mình âu yếm

-Chúng con cũng sẽ nhớ mẹ nhiều!

2 tuần sau, cũng tại sân bay Tân Sơn Nhất:

-Không đi không được sao?_Gia Kiệt nhìn Tiểu Phong đầy nuối tiếc

-Đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó.Cậu làm tôi nổi hết da gà lên rồi nè_Tiểu Phong đang đá trả lời

-Anh sẽ nhớ em nhiều lắm!_Thiên Lâm ôm chầm lấy Tiểu Đan

-Em cũng vậy!_Tiểu Đan luyến tiếc

-Tiểu Tuyết,ở lại đây thêm một năm nữa được không?_Tiểu Vy nài nỉ

-Cậu muốn vậy?

-Ừm_Tiểu Vy gật đầu

-Còn các cậu?

-Ở lại thêm một năm nữa nha!_Tiểu Đan nói

-Tớ thì sao cũng được_Tiểu Phong khoanh tay trước ngực trả lời

-Vậy được rồi.Các cậu ở lại nhé!_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Cậu nói thật à?_Tiểu Vy mừng rỡ

-Thật _Tiểu Tuyết mỉm cười

-Cậu cũng sẽ ở lại chứ?_Tiểu Phong nghi hoặc.Bởi xưa nay, một khi Tiểu Tuyết đã quyết định điều gì thì sẽ không bao giờ thay đổi ,nhưng lần này Tiểu Tuyết lại dễ dàng thay đổi dự định của mình, cô e là...

-Không_Tiểu Tuyết trả lời

-Ủa sao vậy?Cậu không muốn ở lại cùng bọn tớ sao?Thiếu cậu bọn tớ sẽ buồn lắm!_Tiểu Đan rung rung.

-Tiểu Đan nói đúng đấy.Cậu ở lại với bọn tớ nha!_Tiểu Vy méo mào

-Tớ..tớ...tớ e là...

-Này, đi thì phải cùng đi chứ!Cậu bảo bọn tớ ở lại để cậu về đó một mình à?Bạn bè kiểu gì vậy?Cậu đang bỏ rơi chúng tớ đấy_Tiểu Phong giận dữ

-Tớ không có ý đó.Nhưng lần này tớ nhất định sẽ về.Còn hai chữ “bỏ rơi”, đừng bao giờ thốt ra chúng

-Cậu về bọn tớ cũng sẽ về.Đi, chúng ta cùng đi, vậy về....

-Tớ sẽ quay lại

-Cậu sẽ quay lại.Tiểu Tuyết cậu nói thật à?_Tiểu Vy mừng rỡ

-Ừ.Tớ sẽ trở lại.Sớm thôi

-Bao giờ cậu trở lại?_Tiểu Phong hỏi

-1 tháng nữa

-Có lâu quá không?_Hạo Thiên lên tiếng

-Lâu?_Tiểu Tuyết ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Hạo Thiên

-Tôi sẽ nhớ cậu nhiều lắm!Thời gian đó quá dài!

“Nhớ!” Cậu ta vừa nói nhớ mình.Minh hình như nghe nhầm thì phải?Tim mình.Điên..điên rồi.Ngoài cậu ấy ra mình sẽ không...không bao giờ...”_Nhớ ư?_Tiểu Tuyết hỏi

-Ừm

-Ha ha, thật vớ vẩn_Tiểu Tuyết ngửa mặt cười lớn

-Vớ vẩn?

-Hi, có lẽ vậy.Thôi tạm biệt.Tớ sẽ quay lại vào tháng sau.Tớ sẽ nhớ các cậu nhiều!_Tiểu Tuyết nói rồi ôm lấy từng người bạn của mình, nhìn họ một lượt.Cuối cùng, cô bước đến trước mặt Hạo Thiên:

-Tôi...rất ngưỡng mộ tài quản lí của cậu.Rất suất sắc! Sau khi tời trở lại Việt Nam, tôi có thể đến chỗ cậu học hỏi kinh nghiệm không?_Tiểu Tuyết nghiêng đầu hỏi

-Học hỏi?_Hạo Thiên hỏi lại_”Tiểu Tuyết, tình cảm của em dành cho tôi chỉ thể thôi sao?Chúng ta chỉ có thể dừng ngang đó?”

-Ừm.Được chứ?

-Được_Hạo Thiên gật đầu tuyệt vọng

-Cảm ơn_Tiểu Tuyết mỉm cười rồi kéo vali bước đi

-Nhớ quay lại nhé!_Tiểu Phong nói vọng theo

Tiểu Tuyết quay lại nhìn bạn gật đầu rồi bước đi tiếp

Gần một tháng sau:

Tại phòng VIP của”Angel or Devil”:

-Nhớ Tiểu Tuyết quá đi!_Tiểu Vy phụng phịu

-Ừ, không biết nó đang làm gì ở bên đó nhỉ?_Tiểu Phong nhấm nháp chút rượu nho, nói

-Còn hơn một tuần nữa Tiểu Tuyết mới về.Không biết chúng ta sẽ làm gì trong những ngày này nhỉ?Không có Tiểu Tuyết đi chơi cũng mất vui.Haiz////////////////////.Ôi chán dễ sợ_Tiểu Đan thở dài

-Anh ganh tị với cô ấy đấy_Thiên Lâm nhìn Tiểu Đan nói

-Ganh tị gì cơ?_Tiểu Đan ngây thơ

-Hi, cậu thông cảm.Vì chúng tôi là bạn lâu năm mà.Thiếu một người sẽ buồn lắm_Tiểu Vy nói

-Anh ganh tị về vấn đề đó à?

-Ừm_Thiên Lâm giận dỗi

-Hi..ha ha_Tiểu Đan bỗng bật cười lớn

-Em cười cái gì chứ?

-Cười vì cái gì á?Viiiiiiiiiiiiiiii. ...

- Vì cái gì?

-Cái bản mặt giận dữ của anh đó

-Em...em..._Thiên Lâm giận quá không biết phải nói gì

-Này, mày bị say nắng ai rồi à?_Anh Khang ngồi cạnh Hạo Thiên dò hỏi

-Ai?

-Vương Hàn Tuyết

-Vớ vẩn

-Tao nhớ mày bảo nhoooooo người ta kia mà_Gia Kiệt chen vào

-Tao thấy mày mới là người say nắng đó_Hạo Thiên đáp lại

-Tao thì say ai được chứ

-Kia kia_Hạo Thiên đẩy ánh mắt về phía Tiểu Phong

-Ai.ai.nói chứ?_Gia Kiệt áp úng

-Điều này không cần ai nói mọi người cũng thấy rõ_Anh Khang đáp

-Gi mà thấy rõ chứ?

-Why not?

-Thôi , không nói chuyện với bọn mày nữa.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

“Rảnh không?”_From Gia Kiệt

“Không. Có chuyện gì không?”_From Tiểu Phong

“Cũng không có gì.Chỉ muốn rủ cậu ra ngoài đi đâu đó chơi thôi”_From Gia Kiệt

“Cậu rảnh quá nhì?”

“Cũng không rảnh lắm!”

“Không rảnh lắm.Ừm.Phải rồi.Phải nói là.....quá rảnh luôn”

“Hi.Mà cô không rảnh, buồn tật đó”

“À này, cậu rảnh như vậy hay là.....”

“Hay là gì?”

“Làm tài xế cho tôi một ngày nhé!”

“Tài xế ?”

“Ừ, một ngày thôi.Một chút thôi cũng được.”

“Cái gì?”

“Đừng!Đừng hiểu nhầm.Chỉ là hôm nay bạn tôi ra ngoài nên lấy xe đi hết rồi, chỉ còn lại Moto thôi.Mà đi làm đi moto thì kì lắm nên.....Nhưng nếu không được thì đành thôi vậy”

“Được rồi.Tôi sẽ đến.Địa chỉ?”

“Thật à?Cảm ơn nhiều nha!Đại chỉ là:Ngôi biệt thự lớn nhất ở đường XX, quận XX”

“Tôi sẽ đến đó trong 15’ nữa”

“Ừ, tôi đợi.Thật sự rất cảm ơn” _Tiểu Phong nt trả lời rồi gấp máy lại, khẽ mỉm cười vu vơ.”Cậu ta cũng tốt bụng thật. ....Mà điên rồi.Từ bao giờ mình lại có cái suy nghĩ vớ vẩn như vậy chứ” _Tiểu Phong lắc đầu

-Cô làm ở đây à? _Gia Kiệt hỏi

-Ừ.Vào không?

-Tôi vào được chứ?

-Ừ, được.

-Vậy thì vào thôi

Phòng giám đốc “New style”:

-Chà!Ai đây? _ Tiểu Phong ngạc nhiên

-Hi,Tiểu Phong.Lâu rồi mới gặp.Không đóng giả trai nữa à? _Một tên con trai cao lớn, khuôn mặt “handsome” ôm chầm lấy Tiểu Phong hỏi

-Ừ.Lâu rồi không gặp khỏe chứ? _tiểu Phong đẩy tên con trai ra, hỏi.Có vẻ quan hệ giữa hai người này rất tốt.Điều đó khiến Gia Kiệt không mấy thấy vui

-Ừ khỏe.Nhưng sao không đóng giả nam nữa vậy?

-Có lí do chứ.Mà như thế này nhìn có kì không?

-Không. Đẹp lắm! _Người con trai mỉm cười

-Cảm ơn.Mà dạo này trông đẹp trai hẳn lên hơn đấy!

-Thật không?

-Thật _Tiểu Phong cười

-À, cậu ấy là ai vậy? _Tên con trai chỉ vào Gia Kiệt hỏi

-À, bạn mới của tớ _Tiểu Phong vừa giới thiệu vừa kéo Gia Kiệt đến cạnh người con trai

-Đây là Hoàng Long.Bạn thân của tôi hỏi tôi còn học ở Anh.Còn đây là Gia Kiệt, bạn tớ._Tiểu Phong lần lượt giới thiệu

-Vậy à.Rất vui được gặp cậu _Hoàng Long từ tốn

-Tôi cũng vậy _Gia Kiệt trả lời.

-À.Hai cậu chờ nhé!Tớ xuống dưới lấy càfê

-Ừ _Hoàng Long mỉm cười

-Cậu thích cậu ấy à? _Hoàng Long hỏi

-Ai nói vậy?

-Ánh mắt của cậu nhìn tôi lúc nãy tố cáo chính cậu đó

-Vậy sao?

-Ừ

-Quan hệ giữa cậu và cô ấy có vẻ tốt nhỉ?

-Ừm.Tôi đang tính theo đuổi cô ấy

“Cái gì?Theo đuổi?Theo đuổi?”_Gia Kiệt ngăn người

-Chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng chứ?_Hoàng Long nở nụ cười bí hiểm hỏi

-Cô ấy không phải là đồ chơi

-Hi.Tôi không có ý nghĩ cô ấy là đồ chơi.

-Vậy thì bỏ ngay cái ý định cạnh tranh đi

-Cậu có vẻ thích cô ấy thật lòng nhỉ?

-Đúng vậy.Tôi thừa nhận.Tôi thực sự thích Tiểu Phong.

-Tôi cũng vậy.Tôi tuyệt đối sẽ không nhường Tiểu phong cho cậu

-Tôi lại không mong cậu sẽ nhường

-Vậy cậu sẽ từ bỏ...

-Không đời nào

-Hi ha ha ha _Hoàng Long cười lớn

-Hai cậu có vẻ hợp nhau nhỉ? _Cánh cửa phong bật mở,Tiểu Phong bước vào mỉm cười nói.Nhẹ đặt tách cà phê xuống cho hai người, cô hỏi:

-Có chuyện gì vui à?

-Không_Hoàng Long nhẹ đáp

-À, cậu đến đây làm gì?

-Thăm cậu.À, mà cậu có bạn trai chưa?

-Ờ...bạn trai ấy hả?

-Ừ

-Chưa.Nhưng sao lại hỏi vậy?

-Chỉ hỏi cho vui thôi mà.Ồ đây có vui không?

-Vui lắm.Mà cậu để ý em nào chưa?

-Chưa.Chẳng phải tớ bảo tớ bị cậu làm cho say nắng rồi sao?_Hoàng Long nghiêm túc nói

-Hà...gi...gi...cơ?Đừng...có đùa nữa?_Tiểu Phong lúng túng.Thú thật thì cô chỉ coi Hoàng Long là một người anh trai đáng kính thôi

-Tớ nói thật

-Tớ bảo..đừng...đùa nữa mà..

-Ha ha, xem cậu kia.Tớ chỉ nói đùa chút thôi mà_Hoàng Long bật cười

-Yahhhhhhhhh, muốn ăn đấm à?_Tiểu Phong phụng phịu

-Hi, bạn tớ xin hãy bớt giận

-Mà cậu không tính kiếm bạn gái à? 20t rồi còn gì?

-Còn trẻ mà.Nhìn tớ già lắm sao?Mà bạn cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- Vậy thua tớ một tuổi nhỉ?

- Ừm _ Tiểu Phong trả lời rồi nhìn sang phía Gia Kiệt:

- Cậu không uống cà phê à? Sao ngăn người ra vậy?

- À..không có gì. Uống chứ... chỉ là đang thắc mắc một số chuyện thôi

- Cậu đang thắc mắc tại sao tôi lớn hơn cô ấy 2 tuổi mà cô ấy lại gọi tôi là cậu và xưng tớ phải không?

- Ừm..một chút

- Cậu không nói cho cậu ấy biết à? _ Hoàng Long quay sang Tiểu Phong hỏi

- À, chưa

- Cô ấy không bao giờ gọi người con trai lớn hơn mình dưới 4t là anh đâu. Nếu phải chạm mặt thì cô ấy sẽ gọi là tên kia hoặc này cậu mà thôi. Nhưng với một số trường hợp thì ngoại lệ. Ví dụ như nếu Tiểu Phong tôn trọng người đó thì thỉnh thoảng trong giao tiếp cô ấy sẽ gọi người đó là anh

- Vậy à?

- Ừm

- À, cũng trễ rồi. Tớ phải về có chút việc đây. Mai cậu rảnh không? _ Hoàng Long sau khi nhìn đồng hồ hỏi

- À, chắc có

- Vậy mai dành thời gian cho tớ nhé! Tớ có chuyện muốn nói với cậu

- Bây giờ nói không được sao?

- Không. À, cho tớ địa chỉ đi. Mai tớ sẽ đến đón cậu. Có bắt ngờ cho cậu đó

- Thật à?

- Ừ

- Cậu làm tớ tò mò đấy?

- Rồi mai cậu sẽ biết thôi

- Ừm. Tớ sẽ đợi. Địa chỉ là: Ngôi biệt thự lớn nhất ở đường XX, quận XX

- Tớ sẽ đến sớm. Hai giờ chiều nhé!

- Ừm

- Tạm biệt

- Tạm biệt _ Tiểu Phong đứng dậy tiễn bạn. Lát sau cô quay lại:

- Tôi cũng về đây

- Sao sớm vậy?

- Tôi hơi mệt

- Vậy à? Vậy cậu về đi. Nhớ nghỉ ngơi đấy

- Tôi biết rồi. Chiều tôi sẽ đến đón cô

- Thôi, tôi đi xe buýt về cũng được. Cậu mệt mà

- Tôi sẽ đến đón. Máy giờ cô xong việc

- Khỏi cần cũng được

-Mấy giờ? _ Gia Kiệt nhắc lại

-6h

-Được rồi.Tôi sẽ đến _ Nói rồi Gia Kiệt mệt mỏi ra về

-Sao cậu ta lạ thế nhỉ?Lúc này còn khỏe mà _ Tiểu Phong lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

“Cô ấy rất thân thiện với anh ta(Hoàng Long ấy mọi người).Hai người đó đã ôm nhau, nói chuyện rất thân mật với nhau, cười nói với nhau rất tự nhiên.Còn với mình thì lúc nào cô ấy cũng cau gắt, không hề ôm nhau, nói chuyện với nhau không tự nhiên như thế.Hi. .mà cũng phải thôi, cậu ta là bạn thân của cô ấy mà, cậu ta lại thích cô ấy nữa chứ.Có lẽ mình chẳng là gì cả với cô ấy.” _ Gia Kiệt nhớ lại lúc đó:

“-Thăm cậu.À, mà cậu có bạn trai chưa?

-Ờ. . .bạn trai ấy hả?

-Ừ

-Chưa.Nhưng sao lại hỏi vậy?

-Chỉ hỏi cho vui thôi mà.Ồ đây có vui không?

-Vui lắm.Mà cậu để ý em nào chưa?

-Chưa.Chẳng phải tớ bảo tớ bị cậu làm cho say nắng rồi sao?

-Hả. . .gi. . .gi. . .cơ?Đừng. . .có đùa nữa?

-Tớ nói thật

-Tớ bảo..đừng. . .đùa nữa mà..

-Ha ha, xem cậu kia.Tớ chỉ nói đùa chút thôi

Cô ấy đã ngượng ngùng Có lẽ cô ấy cũng. . .Hai người nói chuyện quên mất sự hiện diện của mình.Họ nói chuyện rất hợp nhau.Minh nên làm gì đây.Haiz////////” _ Gia Kiệt thở dài

-Cho cậu nè! _Hoàng Long mỉm cười chìa túi kẹo bạc hà cho Tiểu Phong

-Woa, kẹo bạc hà.Cậu còn nhớ sao?

-Ừm

-Ồi, cậu đúng là người bạn tuyệt vời

-Chỉ là người bạn thôi sao? _Hoàng Long trầm giọng hỏi

-Đương nhiên là không rồi. ....

-Thật sao?Vậy còn là gì nữa? _Hoàng Long vui mừng hẳn lên.”Có lẽ cô ấy đã nhận ra tình cảm của mình!”

-Là một người anh trai tuyệt vời

-Anh?Cậu xem tớ là anh trai sao? _Hoàng Long thất vọng

-Ừm.Sao vậy?Cậu không vui à?Cậu không thích làm anh tớ sao?Vậy tớ chỉ xem cậu là bạn thôi, được chưa?

-Ừ.Tùy cậu.Xem tớ là gì cũng được _Hoàng Long gượng cười.”Lại thế.Lần nào cũng vậy.Chẳng lẽ em không muốn chấp nhận tình cảm của anh sao?Sao

không cho anh một cơ hội. Bốn năm, bốn năm chỉ đủ để anh trở thành anh trai của em thôi sao? Em có biết là anh đã kiên nhẫn chờ đợi như thế nào không? Tiểu Phong, em độc ác lắm! Em độc ác lắm, cô bé à” _ Hoàng Long cười buồn

-À! Hôm qua cậu nói là có chuyện muốn nói với tớ phải không?

-À. Chỉ là muốn đưa cậu đi chơi nên nói vậy thôi. Không giận mình đấy chứ!

-Dĩ nhiên là không rồi. Cậu đã đích thân đưa tớ đi chơi kia mà. Cảm ơn cậu!

-Không có gì

-Tớ gọi cậu là anh trai được không? _ Tiểu Phong e ngại nhìn Hoàng Long

-Anh trai? _ Hoàng Long nhúm mày

-Đừng.. đừng hiểu lầm nhé! Tớ không có ý gì đâu. Nếu cậu không thích thì thôi vậy. Tớ không có ý phản bội lời nói lúc nãy đâu _ Tiểu Phong nhanh nhẩu biện minh

-Không sao. Nhưng sao cậu lại muốn gọi tớ là anh trai.

-Tại vì... tớ... tớ nhớ anh trai tớ lắm. Không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi nên... Tớ thật sự không có ý biến cậu thành người thay thế anh tớ đâu. Chỉ là cậu đối xử với tớ giống như anh tớ đã đối với tớ thôi nên tớ...

-Hi, được rồi nếu cậu muốn tớ sẽ làm anh trai cậu nhé! Được chưa em gái. Em có chịu nhận người anh này không? _ Hoàng Long cười

-Thật chứ? Cậu chịu làm anh trai tớ thật à?

-Ừm

-Ôi, tớ vui quá. Thú thật, cậu là một người anh trai rất tuyệt vời. Cảm ơn anh nhiều lắm! _ Tiểu Phong vui mừng ôm chầm lấy Hoàng Long

Thình thịch! Thình thịch! _”Tim mình nó đang đập. Ngốc ạ, anh thực sự chả muốn làm anh trai em chút nào. Nhưng nếu em có thể vui anh nguyện làm người thay thế anh trai em chăm sóc cho em”

-Nhưng sao em không trở lại nước Anh để thăm anh trai em. Cả gia đình nữa. Em nhớ họ mà.

-Em.. em cũng muốn lắm nhưng mà...

-Nhưng mà sao?

-Lúc ra đến sân bay em lại có cảm giác tiếc nuối kinh khủng. Hình như em sợ rời xa thứ gì đó. À.. không phải mà là em sợ phải rời xa một người thì phải. Em không biết mình bị cái gì nữa. Thú thật với anh một bí mật nhé! _ Tiểu Phong ngập ngừng

-Bí mật?

-Ừm

-Ừ. Anh trai này sẵn sàng nghe. Em nói đi.

-Thật ra, sau đó em có đi khám nhưng họ bảo em vẫn khỏe. Nhưng làm sao có thể chứ?

-Em không tin họ.

-Không. Dĩ nhiên là em tin vào chẩn đoán của bác sĩ rồi. Họ là bác sĩ giỏi cơ mà.

-Vậy em thắc mắc điều gì?

-Để xem nào. Họ bảo em không bị gì cả nhưng khi em đứng gần tên đó tim em đập nhanh lắm. Nhất là cái lúc đó... ôi trời ơi...

-Sao vậy?

-Không.. chỉ là cái lúc đó mặt em tự nhiên nóng rang, tim đập mạnh, chân run. Em không biết lúc đó mình bị gì nữa. Anh có biết là em biết gì không?

-Lúc đó là lúc nào?

-Ồ.. không... không có gì đâu anh.

-Em làm anh buồn đó?

-Sao cơ?Em á?

-Ừm_Hoàng Long gật đầu

-Sao vậy anh

-Em coi anh là anh mà lại không muốn cho anh biết lúc đó là lúc nào.

-Không.. chỉ là..chỉ là...chỉ là...

-Thôi vậy, nếu khó nói thì không có cũng được

-Thật hả anh?_Tiểu Phong phấn khởi(Cứ như đứa con nít ấy nhỉ?)

-Ừm.Nhưng đổi lại em phải cho anh biết tên đó là tên nào.

-Tên đó...nhất thiết phải cho anh biết sao?

-Ừm_Hoàng Long gật đầu nghiêm túc

-Tên đó là...là...là..

-Lại ấp úng nữa rồi. Vậy để anh nói tên nhé!Em chỉ việc gật đầu thôi, được không?

-Nhất định phải vậy hả anh?

-Tất nhiên rồi.Anh bắt đầu nhé!Tên đó là anh à?_Hoàng Long chờ đợi

-Anh đùa à.Sao lại là anh được chứ.Anh trai của em sao lại có thể làm cho em bị bệnh vớ vẩn đó được chứ_Tiểu Phong cười, nụ cười vô tư nhưng nó khiến một người đau lòng.

Hoàng Long lặng ngắt đi. “Người đó không phải là mình.Ha ha, Tiểu Phong, đồ ngốc, em yêu rồi đó nhưng người đó lại không phải là anh, không phải là anh.Anh thất bại rồi.Rất cuộc thì bao nhiêu năm chờ đợi kết quả cuối cùng...anh vẫn thất bại, thất bại!”.Lát sau, lấy lại vẻ mặt thân thiện và nụ cười tươi tắn thường nhật Hoàng Long lên tiếng:

-Anh hơi tiếc vì người đó không phải là anh đấy

-Sao anh lại phải tiếc chứ?_Tiểu Phong khó hiểu

- Em chưa yêu ai bao giờ phải không?

-Sao anh biết hay vậy?

-Ha ha, em gái anh ngây thơ và trong sáng thật đó

-Em mà ngây thơ á?Trong sáng thì em nhận còn ngây thơ thì không đời nào nhá!

-Hi, cảm giác đó chỉ khi em yêu mới có mà thôi.

-Whatttttttt?_Tiểu Phong hét lên

-Cái gì mà em hét dữ vậy?

-Anh không nhầm chứ?

-Hoàn toàn không

-Anh không đùa chứ?

-Dĩ nhiên là...

-Dĩ nhiên là có phải không?_Tiểu Phong nhanh nhẩu

-Dĩ nhiên là không.Anh chưa nói xong mà!

-Chắc chắn anh nhầm rồi.Em thề đó.Em không thể nào yêu tên đó được.Nói giữa em và hắn có tình bạn thì em còn có thể phần nào chấp nhận chứ yêu á?Em hoàn toàn phản đối.Em chắc có tình cảm gì với hắn cả.

-Hi, anh tò mò người đó là ai mà hạnh phúc có được trái tim em đấy.

-Đã bảo là em không có tình cảm gì với hắn hết rồi còn _Tiểu Phong giận dỗi

-Ha ha, em gái ngốc của anh ạ, đừng nên phủ nhận sự thật, lừa dối mình đến khi mất đi người đó thì người bị tổn thương là em đó. Thôi, cũng chiều rồi, anh đưa em đi ăn nhé!

Tiểu Phong không nói gì. Cô lặng người, mặc dù cố phủ nhận điều đó nhưng có lẽ cô cần suy nghĩ về nó thật kĩ.

-Chúng ta đi ăn nhé!

-Tiểu Phong... Tiểu Phong... _Hoàng Long lay cánh tay Tiểu Phong

-Ờ... gì hả anh?

-Anh đưa em đi ăn tối nhé!

-Ờ... à vâng. Ta đi thôi anh.

-Nghĩ gì mà thần thờ người ra vậy?

-Không có gì đâu anh.

-Vậy à?

-Dạ. Đi nhanh thôi anh.

-Ừm

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thử Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

-Nè, bạn cậu hôm qua không ngủ hay sao mà mặt cứ như gấu trúc vậy? _Hạo Thiên hỏi

-Không, thức đêm để nghĩ chuyện gì đó nên giờ vậy đó

-Mặt cậu sao vậy? _Gia Kiệt lo lắng

-Mù à? Ôi mình muốn điên lên mất _Tiểu Phong gắt lên. "Còn hỏi nữa à? Tại ai mà người ta ra nông nổi này chứ. Đồ khốn... à mà không, cậu phải là ông ông cô của đồ khốn ấy chứ. Ôi mình điên mất thôi" _Tiểu Phong khóc thầm

-Chuyện gì mà khiến cho bạn tớ một người ham ngủ phải thức trắng đêm zợ? _Tiểu Đan lem lỉnh

-Này, con kia, ngoài cái việc chọc điên người khác thì hết việc để làm rồi hử _Tiểu Phong gầm lên

-Nước này _Gia Kiệt chia ly nước ra trước mặt Tiểu Phong

-Ôi trời _Tiểu Phong bực bội phẩy phẩy bàn tay vào mình ra vẻ là mình đang nóng

-Cậu nóng hả? Tớ quạt cho nhé! _Gia Kiệt hỏi

-Chết đi. Ôi mình điên mất. Mình về trước đây. Áaaaaaa _Tiểu Phong hét lên rồi bỏ ra về

-Cậu ấy sao vậy nhĩ? Gia Kiệt, cậu làm gì cậu ấy à? Sao cậu ấy lại giận đến vậy nhĩ? _Tiểu Vy thắc mắc

-Tôi có làm gì cô ấy đâu. Tôi cũng không hiểu cô ấy đang bị gì nữa _Gia Kiệt buồn bã trả lời rồi quay sang Hạo Thiên thì thầm:

-Tao về trước đây

-Sao thế? Mày không khỏe à?

-Ừ, tao hơi mệt.Bye nhé!_Nói rồi Gia Kiệt nhanh chóng ra về

“Có lẽ mình không thể đến được với cô ấy.....

-Cậu nóng hả?Tớ quạt cho nhé!

-Chết đi.Ồi mình điên mất.Mình về trước đây.Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa_Cô ấy đã hét lên như thế.Có vẻ như cô ấy ghét mình.Ha ha, Châu Gia Kiệt, mày điên rồi, trước đây mày ghét cô ta thế mà sao bây giờ lại.....tìm mình đau quá”

-Mày không sao chứ?_Hạo Thiên hỏi

-Ừm không sao?Nè, tao tính hẹn hò mày thấy sao?

-Hẹn hò à?Với ai?

-Với một người nào đó?

-Cụ thể

-Tao chưa xác định rõ.....

-Chưa xác định rõ mà mày bảo là hẹn hò à?_Thiên Lâm chen vào

-Mẹ tao bảo tao nên đi xem mặt....

-Rồi sao?

-Tao có xem qua.Có mấy người được lắm..

-Thế nên mày quyết định cặp với người ta?_Anh Khang hỏi

-Ừm

-Mày có thích nhỏ đó không?_Hạo Thiên hỏi

-Thích...Tao chưa xác định rõ.Để chiều này xem đã.

-Chiều này mày xem mặt à?_Thiên Lâm tò mò

-Ừ.À, mà tao về trước đây, chuẩn bị cho cuộc hẹn

-Ừm

-Gia Kiệt đâu rồi?_Tiểu Tuyết hỏi

-Phải đấy cậu ấy không đến à?_Tiểu Đan thắc mắc

-Cậu ấy đi xem mặt_Thiên Lâm trả lời

Choang!_Cốc nước từ trên tay Tiểu Phong rơi xuống

-Cậu không sao chứ Tiểu Phong_Tiểu Vy lo lắng

-Tiểu Phong..này Tiểu Phong...

-Hà..à..ờ...cậu nói gì cơ?

-Cậu không sao chứ?_Tiểu Đan hỏi

-À, không sao chắc do vô ý thôi_Tiểu Phong trả lời rồi cúi xuống nhặt các mảnh vỡ của chiếc cốc-A

-Cậu không sao chứ?Tay cậu chảy máu rồi này_Tiểu Đan kêu lên

-Tớ không sao.Tớ ra ngoài băng nó lại đây

-Cậu đi một mình được chứ?_Tiểu Tuyết hỏi

-Ừm.Tớ không sao .Các cậu cứ chơi tiếp đi_Nói rồi Tiểu Phong bước ra ngoài.-Xem mặt, hấn đi xem mặt.Sao lại phải đi xem mặt cơ chứ.Xem mặt...
_Tiểu Phong lâm bầm

Bốp

-Này, cô đi đứng kiêu gì vậy hả?_Một tên thanh niên quát lên nhưng tiểu Phong không nói gì chỉ lẳng lặng bước tiếp_Tâm trạng cô đang rất tồi tệ!

-Này, con nhỏ kia.Đụng phải người ta mà không xin lỗi hả?_Tên thanh niên khác chen vào vừa rồi túm lấy áo của Tiểu Phong quát lên

-Thả áo tao ra.Nhanh

-Hô hô, đại ca, nhỏ nhìn được lắm!_Tên thanh niên thứ ba lên tiếng

-Xem nào, nhìn cũng xinh đẹp đấy chứ.Này cô em, có muốn chơi với anh một chút không?_Tên đầu tiên cũng là tên cầm đầu hỏi

-Ha ha, chơi với anh một chút.Được thôi, tâm trạng của em cũng đang chán đây.Tìm một con ngõ nào đó nhé_Tiểu Phong cười, nụ cười nguy hiểm xen chút máu lạnh

-Ha ha, cô em cũng lạnh lợi đó

-Nơi này được chưa?_Tên cầm đầu hỏi

-Cũng được rồi đó

-Vậy, cô em lại đây nào

-Hi_Tiểu Phong nhích môi cười rồi tiến về phía hấn

Bốp!Bốp

-Mày nghĩ tao là thứ con gái gì hả?.Bốp!

-Mày..mày giám.._Tên đại ca ôm mặt quát lên

-Đại ca,đại ca không sao chứ?

-Xử con nhỏ đó cho tao...Ôi, mặt tao...

-Vâng thưa đại ca_Lũ thanh niên đồng thanh nói rồi cùng nhau xông về phía Tiểu Phong

-Ngon thì lên hết đi.Xem nào...khoảng 10 tên....

.....

-Chết đi.Bốp!_Tiếng Tiểu Phong vang lên đây giập dữ kèm theo đó là tiếng người đổ xuống

-Lũ con trai toàn là đồ xấu xa.Bốp!Hự

-Chết này.Dám gọi tao là cô em hả?Xinh đẹp này.Bốp!

-Cho mày xinh đẹp này.Tao đã bảo thả ngay áo tao ra mà không thả này.Mày chết đi.Chết đi.Bốp!Bốp

-Hự....

-Mày dám đánh đại ca này..

-Mày vừa đánh vào đầu tao à?Hi_Tiểu Phong lấy tay quạt vết máu trên trán chảy xuống rồi nhanh chóng túm lấy hấn.Bốp!

-Mày dám đánh tao...Đây chính là hậu quả...Bốp

-Xin...hãy...tha...

-Tha à?Tha này.Tao tha này.Bốp!

-Tha..cho...chúng...tôi...tr...hự...

-Shit.Sao tâm trạng mình tồi tệ thế này.Haizzzzzz.Nể tình bọn mày đã cho tao xả stress tao sẽ gọi xe cấp cứu cho.Tiền viện tao sẽ thanh toán.Hừ, bực bội chết mất!

-Alo, 115 phải không?Đến ngay con ngõ xx, đường xxx.Có người cần cấp cứu.Nhanh lên nhé!_Tiểu Phong găt vào máy rồi gấp đt lại, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

-Mặt mày bị sao thế nào?_Tiểu Vy thốt lên rồi chạy tới bên Tiểu Phong xuyết xoa đau lòng

-Ôi...trán của Tiểu Phong..._Tiểu Đan hét lên thẳng thốt

-Lấy hộp đựng đồ sơ cứu ra đây_Tiểu Tuyết nhanh nhẩu

-Cậu đánh nhau à?

-Một chút thôi.Mà về khi nào đó?

-Mới về thôi.Cách đây khoảng 30'

-Đánh nhau mà cũng một chút nữa à?Một chút mà ra nông nổi thế sao?_Tiểu Vy găt lên lo lắng

-Nhẹ nhẹ thôi...a_Tiểu Phong khề kêu

-Ai biểu đánh nhau làm gì?_Tiểu Tuyết ra về trách móc

-Chỉ tại thấy lòng khó chịu làm sao ấy?Tớ đang vô cùng cảm thấy bức bối mà mấy thằng cha đó còn chọc điên tớ nên...

-Cậu điên lên, đánh nhau với chúng à?

-Ừ...

-Ôi chúa ơi!Tớ mong là má tụi nó nhận ra con của mình...._Tiểu Vy thốt lên

-Tớ chỉ đánh nhẹ thôi.Yên tâm, không gãy xương đâu...vội lại tiền viện phí tớ sẽ trả..tớ còn gọi xe cho bọn chúng nữa đó...

-Hay quá ha!Đánh người ta bị thương xong rồi gọi xe cấp cứu rồi còn xưng phong trả tiền viện phí nữa.Cậu đúng là rãnh ghê...._Tiểu Tuyết lên tiếng

-A..đồ độc ác, nhẹ nhẹ thôi...đau muốn chết mất...

-Còn đau nữa à?Cho đáng..._Tiểu Đan ghẹo lại

-Đáng cái đầu cậu á.Ai bảo chúng đưng phải tớ làm gì?Ôi... mà tớ muốn điên lên mất.Áaaaaaaaaaaaaa_Tiểu Phong hét lên

-Vì Gia Kiệt đi xem mặt à?_Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi

-Hâm à?

-Không.Tớ rất bình thường.Tớ nói chuyện nghiêm túc đấy.

-Tớ cũng có đùa đâu.Cậu bị bệnh chắc rồi.Tại sao lại là tại hấn chứ?Hấn thì liên quan gì đến tớ.Với lại việc hấn có bạn gái hay đi xem mặt hoặc thậm chí có vợ là chuyện của hấn,liên quan gì đến cuộc đời của tớ chứ?Cậu toàn nói tào lao không à?

-Tớ nói tào lao?Thôi, nếu cậu đã nói vậy tớ sẽ không nhắc đến nó nữa.

-A...nhẹ nhẹ thôi má...đau muốn chết luôn...

-Đó là hậu quả đó.Mà đánh với mấy tên mà mặt mày lại như thế kia?_Tiểu Vy hỏi

-Khoảng 10 tên thôi.Nhưng tại chúng đánh lên từ sau lưng nên vậy đó...

-Đánh lên?Chà, cái trò bỉ ổi đó mà cũng xài được nữa à?Thật hết nói nổi, lũ dê tiện!_Tiểu Đan quát lên đầy bức tức

-Nó đánh vào đầu cậu à? _Tiểu Tuyết hỏi

-Ừm...

-Vậy mai theo tớ đến bệnh viện...

-Để làm cái gì?

-Kiểm tra cái đầu cậu chứ là cái gì?..

-Thôi đi.Tớ không đi đâu...

-Tiểu Phong, tớ nghĩ cậu nên đi với Tiểu Tuyết,...

-Tớ bảo là không đi cơ mà.

-Vậy tớ hỏi một câu kiểm tra nhé? _Linh Đan láu lỉnh

-Hỏi đi

-Tớ là ai?

Bốp_Quyển tạp chí của Tiểu Tuyết văng ngay trúng cái đầu của Tiểu Đan

-Yahhhhhhhhhhh, làm cái gì vậy? _Tiểu Đan hét lên

-Kiểm tra cái đầu cậu.Mà xem ra bình thường nhỉ?

-Cậu....cậu...bực mình quá đi..hừ...

-Cô về lúc nào vậy? _Hạo Thiên hỏi

-Tối hôm qua

-Vậy à?Bố mẹ cô vẫn khỏe chứ?

-Khỏe _Giọng Tiểu Tuyết thoáng buồn

-Sao vậy?Nhìn cô có vẻ không vui

-Không có gì?

-Chút tan học tôi mời cô đi ăn được không?

-Được.

-Vậy tôi sẽ đợi

-Ừ.Tôi vào lớp trước đây

-Ừ.Buổi học vui vẻ nhé!

-Bye

-Xin lỗi, tôi nói là tôi sẽ đợi mà bắt cô phải đợi rồi!-Hạo Thiên áy náy

-Không sao...

-Anh, em ở đây này! _Một đứa con gái chạy đến bên Gia Kiệt nắm lấy tay cậu

-Sao em lại đến đây?

-Em tan học sớm nên đến đây luôn.Đây là bạn anh à?

-Ừ

-Chào các anh, em là Vương Tú Ly.Rất vui được gặp các anh ạ _Tú Ly lễ phép

-Ừ, chào cô _Anh Khang và Thiên Lâm cũng thân thiện đáp lại

-Bọn em về trước nhé! _Tiểu Vy nói với Anh Khang

-Sao thế?Em không khỏe ở đâu à?

-Không...

-À, chào các bạn.Rất vui được gặp lại các bạn.Năm trước chúng ta đã gặp nhau rồi nhỉ?

-Về thôi Tiểu Vy _Bỏ qua lời chào hỏi thân thiện của Tú Ly,Tiểu Phong lên tiếng rồi lách qua giữa Gia Kiệt và Tú Ly bước thẳng

-O... _Tú Ly ngỡ ngàng.”Mấy con nhí này, dám phớt lờ tao à?Tao đã cố nhịn để chào hỏi bọn mày tử tế vậy mà...”

-Này, cô đi cái kiểu gì vậy?Cô vừa đụng phải cô ấy đấy _Gia Kiệt lên tiếng nhắc nhở

-Không sao đâu anh.Em không bị sao cả.Chất bạn ấy vô ý thôi _Tú Ly lay tay Gia Kiệt nhẹ nhàng nói _”Bọn mày dám...”

-Cố ý đấy.Thì sao? _Tiểu Phong ngoảnh đầu lại hỏi

-À, không sao.Bạn cứ đi đi.Chúng ta cùng đi ăn trưa, anh nhé!

-Người hôm qua mày xem mặt là đây à? _Hạo thiên hỏi

-Ừ _Gia Kiệt mỉm cười

-Tiểu Vy,Tiểu Đan đi thôi.Cả cậu nữa, Tiểu Tuyết _Tiểu Phong gọi lớn

-Ừ, bọn tớ tới liền _Tiểu Vy nói vọng lại

-Trời ạ,rề rà quá đi _Tiểu Phong nói rồi tiến lại kéo Tiểu Vy và Tiểu Đan lôi đi

-Này,nãy giờ mình nhìn bạn đủ rồi đấy nhé!Sao bạn cứ thích đẩy mình ra khỏi Gia Kiệt vậy.Bên kia cong chỗ trống sao bạn không đi mà cứ thích chen vào giữa tớ và Gia Kiệt mà đi hoài vậy._Tú Ly bực nhọc lên tiếng nhưng về mặt thì vẫn tỏ ra vô cùng bình thường còn pha thêm chút buồn buồn nữa.

-Tôi thích thế.Sao nào?

-Cậu...đồ bất lịch sự..người lớn dạy cậu làm vậy à.Tớ thấy bất bình lắm rồi đó...

-Có liên quan đến tôi à?Người lớn?Ý cô là ai vậy?

-Cô...cô thật quá đáng...Bố mẹ cô dạy cô thế à?Này, họ dạy con cái họ thế mà được sao?..

“Bố mẹ cô dạy cô thế à?Này, họ dạy con cái họ thế mà được sao?

Bố mẹ cô dạy cô thế à?Này, họ dạy con cái họ thế mà được sao?

Bố mẹ cô dạy cô thế à?Này, họ dạy con cái họ thế mà được sao?” _Câu nói của Tú Ly vang lại trong đầu óc Tiểu Phong.”Từ trước đến nay, ai dám nói xấu cô thì được nhưng nói về bố mẹ cô như thế thì...vậy mà cô ta dám, cô ta có biết là cô yêu bố mẹ của mình như thế nào không mà dám nói họ như vậy?Cô ta thật đáng chết..”Rắc _Tiếng các khớp tay vang lên

-Cô ta vừa nói cái gì vậy? _Tiểu Vy tức giận

-Dám nói lên điều đó à?Cô là cái thá gì mà dám nói bố mẹ của Tiểu Phong như thế? _Mắt Tiểu Đan nãy lửa

-Hình như em hơi quá thì phải.Tú Ly, em xin lỗi Tiểu Phong đi _Gia Kiệt nói

-Em...em... _Mắt Tú Ly long lanh

-Khỏi cần... _Tiểu Tuyết trừng mắt lên trả lời rồi tiến lại chỗ Tú Ly

Chát!

-A... _Tú Ly hét lên

-Tiểu Tuyết à _Hạo Thiên lên tiếng

-Im đi, đây không phải chuyện của cậu _Tiểu Tuyết lạnh lùng

-Vương Tú Ly, cô là gì mà dám lớn giọng nói Tiểu Phong và bố mẹ bạn ấy như vậy hả?Cô tưởng cô tốt đẹp lắm hay sao?Cô còn đáng kinh tởm hơn thế nữa đây.Hãy nhớ lại xem hồi 4 năm về trước cô đã làm những gì với Đình Uyển Nhi?Cô nghĩ việc làm của cô tốt đẹp lắm à?...

-Tiểu Tuyết, được rồi, tớ sẽ tự giải quyết.Đã đến lúc tớ trả nợ cũ rồi, nợ cũ ở trường Aristocracy_Tiểu Phong lên tiếng

-Em và họ quen nhau à?_Gia Kiệt hỏi

-Em...cô ta...

-Cô đang run sợ hay đang cố tỏ ra đáng thương vậy?_Tiểu Phong tiến lại gần Tú Ly

-Này, cô đừng có quá đáng_Tú Ly hét lên

-Quá đáng?Ai?Tôi à?Vậy mà tôi biết một người còn quá đáng hơn đây?Trước thì thích Hoàng Long, anh trai tôi sau thì...

-Đủ rồi.Im đi

-Im à?Cô đang nhờ tôi hay...ra lệnh...

-Câm miệng

-Câm miệng?Vì sao tôi phải câm miệng?

-Cô...

-Tôi làm sao?Thôi tôi mệt rồi, không dài dòng nữa, vào vấn đề chính thôi.Vương Tú Ly nghe kĩ những gì tôi sắp nói đây.Năm tôi học lớp 8, cô...

-Tao bảo mày câm miệng đi còn gì?Giờ mày đang đe dọa tao à?Được thôi, để tao kể tội của mày trước nhé!Năm tao học lớp 7, mày đột ngột chuyển đến.Từ đó mày chiếm hết những gì tao có, tao thích Hoàng Long, trước đây anh ấy đã không để ý gì đến tao, khó khăn lắm tao mới được gần anh ấy vậy mà mày đã làm gì, sự xuất hiện của mày khiến cho khiến cho anh ấy phớt lờ tao, trước đây tao luôn được mọi người bao quanh vậy mà mày lại biến họ thành người của mày, tao luôn được mọi người kính nể vậy mà mày đã làm gì, mày khiến cho tất cả nhìn tao bằng một ánh mắt khác để rồi năm tao học lớp 9, tao phải chuyển về Việt Nam sống trong môi trường mới, không bạn bè, không người quen,...

-Em sai rồi Tú Ly_Hoàng Long tiến đến gần chỗ Tú Ly nói

-Sao...sao...anh lại ở đây?

-Anh về đây thăm Tiểu Phong...

-Lại là Tiểu Phong...Cô ta quan trọng với anh vậy à?

-Ừ, cô ấy chính là người...mà anh thích...

-Anh à..._Tiểu Phong lên tiếng

-Im lặng nào!Anh có vài chuyện muốn nói với Tú Ly, hãy để anh nói xong đã nhé!Được không?_Hoàng Long nhẹ nhàng hỏi

-Ừm_Tiểu Phong gật đầu

-Tú Ly à!Nghe anh nói đây, đó không phải lỗi của Tiểu Phong, cô ấy không làm gì sai cả....

-Anh đang bênh vực cô ta?

-Không, nghe anh nói này....

-Đủ rồi, em không muốn nghe_Nước mắt Tú Ly lặng lẽ rơi."Tại sao chứ?Tại sao cô lại có tất cả nhưng tôi lại thế này.Tôi cần những người bạn, vậy mà cô nỡ cướp họ đi.Tôi muốn mình được mọi người kính nể vậy mà cô lại khiến họ nhìn tôi bằng ánh mắt căm giận,...Ngay đến cả Hoàng Long, người mà tôi rất thích, rất rất thích, vậy mà cô cũng nỡ cướp anh ấy đi...Còn bây giờ, tôi chẳng còn gì cả, tôi hận cô, hận cô đến tận xương tủy..."

-Tú Ly này, hãy nghe anh nói.Không phải Tiểu Phong cướp đi mọi thứ em có mà là do em quá kiêu căng và ngạo mạn, mọi người xa lánh em không phải vì Tiểu Phong mà là vì em luôn coi thường họ, em chỉ coi họ như người hầu của mình vì thế nên em đối xử với họ rất tệ, chính Tiểu Phong đã giúp họ, vì vậy họ mới về phải Tiểu Phong, còn việc em thích anh, thực sự anh xin lỗi, anh không biết điều đó nên đã làm em tổn thương, anh vô tâm,anh thừa nhận vì anh giống với các bạn của em, không thích gì em vì tính tình của em nhưng không phải vì Tiểu Phong mà anh phớt lờ em đâu, chỉ là do em cảm nhận thời...

-Là do em cảm nhận ư?Hức...anh nói tất cả là lỗi của em ư?Hức...hức...anh nói rằng mọi chuyện không phải là do cô ta ư?Hức...anh...hức...đồ độc ác...hức...

-Không phải, anh không có ý đó....

-Đủ rồi, em không muốn nghe. Phải rồi...hức... là do em đó. Tất cả là lỗi tại em, nhưng là do cô ta xuất hiện...hức... Nếu như cô ta không xuất hiện thì làm gì có những chuyện đó. Làm gì có chuyện em ghét cô ta đến nỗi có ý đẩy cô ta ngã khiến cô ta bị trầy hai đầu gối...hức... cô ta không xuất hiện thì làm gì có chuyện em đẩy cô ta ngã cầu thang khiến cô ta phải nằm bệnh viện suốt 3 tuần vì bị thương ở đầu chứ?... Nếu như cô ta không xuất hiện thì làm gì có chuyện em hận cô ta, hận đến xương tủy chứ?...

-Tôi xin lỗi _Tiểu Phong lên tiếng

-Đúng, nếu như không có tôi thì cô đã không bị mọi người xa lánh. Thực sự xin lỗi...

-Xin lỗi ư? Cô nghĩ chỉ cần câu xin lỗi là xong à? Ha ha, cô nhầm rồi Đinh Uyển Nhi... à không phải Đinh Tiểu Phong chứ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu, khoong bao giờ...

-Tú Ly à?..

-Anh im đi, đừng cố nói giúp cho cô ta, em sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta đâu dù anh có nói gì, anh hiểu chứ?

-Em hơi mệt, em về trước đây? _Tú Ly quay sang Gia Kiệt nói _À, em hi vọng là anh không hiểu nhầm rằng em quen anh là vì trả thù cô ta.

-Anh...

“Tôi phải nói sao nhỉ? Xin lỗi anh, Châu Gia Kiệt, anh là một con cò rất tốt trong việc tôi trả thù Đinh Tiểu Phong vì vậy tôi không thể bỏ qua anh được. Với lại cái ghế Châu thiếu phu nhân rất có hứng thú với tôi nên tôi buộc phải tiếp cận anh”.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

-Tớ không ngờ mọi chuyện lại ra như thế _Tiểu Phong ôm đầu nói

-Không phải lỗi của cậu mà Tiểu Phong _Tiểu Vy vỗ vai bạn

-Không, nó là lỗi tại tớ. Đừng cố tìm cách an ủi tớ...

-Có lẽ cô ta cảm thấy cô đơn... _Tiểu Tuyết lên tiếng

-Ý cậu là sao? _Tiểu Đan hỏi

-Theo như tớ biết thì cô ấy đến Hoa Kỳ học là vì bố mẹ cô ấy muốn con gái mình được sống trong một môi trường tốt nên đã gửi cô ấy đến đó nhưng vì rất bận trong công việc nên họ không thể chăm sóc cô ấy được, có lẽ vì thiếu tình yêu thương của bố mẹ nên cô ấy rất cần những người bạn, vì cái bản tính kiêu căng nên dù có bạn thì cô ấy...

-Có thể cậu nói đúng _Tiểu Phong nói

-Xin lỗi.Tớ có điện thoại _Tiểu Vy lên tiếng

-Ừ.Cậu nghe đi _Tiểu Phong nói

-Alo, em nghe

-Em...xin lỗi..có thể em không đến được.

-Vâng, em biết rồi.Bye anh

-Có chuyện gì vậy? _Tiểu Vy hỏi

-Hôm nay bố mẹ Anh Khang về thăm cậu ấy.Họ muốn mời tớ đến dùng cơm...

-Cậu đến đó đi.Lần đầu tiên gặp bố mẹ chồng tương lai phải để lại ấn tượng tốt chứ! _Tiểu Phong cười nói

-Nhưng cậu đang...

-Tớ không sao.À, chiều này Tiểu Đan có hẹn với Thiên Lâm phải không?Cậu cũng đi chứ?

-Nhưng mà cậu...

-Tớ đã nói là không sao mà.Hai cậu cứ an tâm mà đi

-Vậy liệu có được không?_Tiểu Đan hỏi

-Được mà.Đi đi.Đi chơi vui vẻ.

-Vậy được.Bọn tớ sẽ về sớm._Tiểu Vy nói

-Ừm

-Bye

-Bye

-Giờ cậu tính thế nào?_Tiểu Tuyết hỏi

-Tớ cũng không biết.Nhưng tớ thấy có lỗi.

-Tớ biết.Nhưng cậu chỉ vô tình thôi, cậu đâu có cố ý.

-Nhưng mà...

-Ừ, đợi tớ chút..

-Ừ

-Alo.....Ừ, tớ biết rồi.Cảm ơn em nha!.....Bye em

-Ai đó?

-Tú Anh

-Có chuyện gì nhờ nó à?

-Ừ. Ta đi thôi.

-Đi đâu?

-Gặp Tú Ly xin lỗi

-Cậu nhờ Tú Anh hẹn gặp cô ấy à?

-Ừ

-Cô ấy đồng ý gặp sao?

-Ừm.Có muốn đi không mà hỏi nhiều vậy

-Một cậu nữa thôi.Mà cậu nói Tú Anh hẹn gặp cô ấy khi nào vậy?

-Khi chúng ta rời khỏi trường

-Gặp tôi có chuyện gì?_Tú Ly khó chịu

-Chúng tôi muốn xin lỗi cô_Tiểu Tuyết đáp

-Ha ha,đừng làm tôi buồn cười nha!Cô bảo cô và cô ta muốn xin lỗi tôi?

-Ừ

-Tôi không nghe nhầm phải không?

- Hoàn toàn không

- Thôi được rồi, muốn xin lỗi tôi về chuyện gì đây? _ Tú Ly cười khẩy

- Tất cả _ Tiểu Tuyết vừa nhăm nháp tách cà phê vừa trả lời

- Tất cả? Cụ thể là chuyện gì?

- Những chuyện mà tôi đã làm khiến cô cảm thấy hận tôi và hành động lúc sáng của Tiểu Tuyết đối với cô _ Tiểu Phong trả lời

- Ô, cô ta cũng muốn xin lỗi sao? _ Tú Ly ngược nhìn Tiểu Tuyết nghi hoặc

- Tiểu Phong nói đúng rồi đó. Tôi cũng muốn xin lỗi

- Xem ra các cô cũng có thành ý nhưng tôi có một điều kiện. ...

- Điều kiện gì? _ Tiểu Phong hỏi

- Nếu cô _ Vương Hàn Tuyết thực hiện được nó. Tôi sẽ tha thứ cho cô. ...

- Chỉ tôi thôi sao?

- Còn với cô tôi sẽ xem xét lại _ Tú Ly quay sang nói với Tiểu Phong

- Được, tôi đồng ý thay Tiểu Tuyết. ...

- Tốt lắm. ...

- Nhưng tôi thì không? _ Tiểu Tuyết nhìn Tú Ly lên tiếng. Cô cảm thấy trong ánh mắt hiện tại của Tú Ly có cái gì đó. ... không tốt

- Tiểu Tuyết à! _ Tiểu Phong ngạc nhiên nhìn cô

- Nếu điều kiện đó tôi có thể thực hiện thì tôi sẽ thực hiện, còn nếu ngược lại, tôi không thể thực hiện được thì, tôi rất xin lỗi.

- Tôi bắt đầu cảm thấy chán rồi. Có lẽ tôi nên về nhỉ?

- Khoan đã. Chúng tôi thật sự có thành ý. ... _ Tiểu Phong ngăn lại

- Nhưng có vẻ như Vương tiểu thư đây thì không. ...

- Cô nghĩ vậy? _ Tiểu Tuyết nhích mép cười, hỏi

- Thái độ của cô cũng đủ chứng minh điều đó rồi

- Vậy sao? Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy.

- Đúng đấy. Tiểu Tuyết thực sự muốn xin lỗi cô _ Tiểu Phong thêm vào

- Thôi được rồi. Vương Hàn Tuyết cô nghe rõ đây: Nếu muốn tôi nhận lời xin lỗi của cô thì cô hãy. ... cắt đứt tình bạn với cô ta, xa lánh và ghét bỏ cô ta, cô phải hứa rằng từ nay cô không được thân thiết với cô ta nữa và các bạn cô cũng vậy, họ sẽ không chơi với cô ta nữa, thay vào đó, các cô chỉ được chơi với tôi. ...

- Sao. ... sao có thể. _ Tiểu Phong sững sờ

- Còn cô, Đinh Tiểu Phong, cô hãy trả lại tất cả mọi thứ cho tôi, rời xa Việt Nam và đừng để ai biết đến cô nữa thì tôi _ Vương Tú Ly này sẽ tha thứ cho những tội lỗi tôi đã gây ra cho tôi. Thế nào, được chứ? Không quá đáng chứ nhỉ? _ Tú Ly cười khẩy

- Hoàn toàn không _ Tiểu Tuyết thờ ơ nói

“Không. không thể nào. ... sao Tiểu Tuyết có thể. ... chúng ta đã chơi với nhau từ nhỏ. ... vậy mà cậu. ... sao lại có thể. ...”

- Tốt lắm. Vậy cứ làm như thế đi

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

-Làm như thế đi?Tôi bảo rằng mình sẽ đồng ý điều kiện của cô à?Hình như không phải vậy.Tú Ly này, tôi xin nhắc lại: Nếu điều kiện đó tôi có thể thực hiện thì tôi sẽ thực hiện, còn nếu ngược lại, tôi không thể thực hiện được thì,tôi rất xin lỗi, cô nhớ chứ?Và đây chính là câu trả lời của tôi: Tôi không phải là kẻ chỉ vì muốn được người khác tha thứ mà bỏ rơi bạn bè.Tôi nói cho cô biết:Dù thế giới này có quay lưng với tôi thì tôi_Vương Hàn Tuyết tuyệt đối không bao giờ phản bội hay bỏ rơi bạn bè,và dù bạn bè tôi có bỏ rơi tôi thì tôi cũng sẽ không bỏ rơi họ.Cô hiểu rồi chứ?

-Cô...cô...Vương Hàn Tuyết, mày được lắm_Tú Ly tức giận bỏ ra về

-Sao cậu không đồng ý?_Tiểu Phong hỏi

-Tại sao tớ phải đồng ý?

-Nếu cậu đồng ý thì cô ta sẽ nhận lời xin lỗi của cậu

-Vì sao tớ lại cần cô ta nhận lời xin lỗi đó?

-Đó là quy tắc sống của cậu mà.Chẳng phải cậu không muốn gây ra bất cứ tội lỗi nào sao mà nếu lỡ gây ra thì cậu nhất định...

-Đủ rồi.Cậu không nghe tớ nói gì với cô ta à?

-Tiểu Tuyết à!

-Đừng bao giờ nhắc lại câu nói đó.Cậu cũng biết ngoài bạn bè, các em ở cô nhi viện và gia đình tớ ra thì chẳng có thứ gì quan trọng...vì thế nên đừng bao giờ nhắc lại những lời ngu ngốc như thế nữa.

-Tớ xin lỗi

-Cậu biết vậy thì tốt rồi.Chúng ta về thôi.Tối nay tớ có hẹn.

-Vậy à?Với ai vậy?

-Với một người bạn

-Chà lâu rồi không nghe cậu nhắc đến bạn...mà ngoài bọn tớ ra thì cậu có chơi với ai nữa đâu cơ chứ...

-Là Hạo Thiên

-Hạo Thiên á?_Tiểu Phong hét lên

-Gi ngạc nhiên dữ vậy?

-Là một tên con trai ư?

-Ừ.Cậu nghi ngờ giới tính của cậu ta à?

-Cậu điên à?Nhưng mà tớ hỏi thật nhá?

-Chuyện gì?

-Giữa cậu và hắn...ờ...ừm.....phải nói sao nhỉ.....

-Tớ và hắn không có gì cả?

-Thật à?

-Ừ.Tớ không có ý định lấy chồng đâu.Vì thế nên đừng có hỏi hay đề cập đến nó

-Cậu định ở góa à?Hâm vừa vừa thôi bà nội.Ai cho phép?

-Ừ.Tớ có ý định thế đó.Chả ai cho phép cả.

-Đồ điên.Cậu mà không tìm cho cậu chỗ dựa là tớ giết cậu luôn đó.Cậu mà ở góa thì bọn tớ phải làm sao đây hả?

-Thì các cậu cứ lấy chồng đi.Tớ có cấm đâu.

-Ya, đã hẹn là chúng ta sẽ kết hôn cùng lúc mà nói như vậy hả?Vớì lại cậu ở góa mất công bọn tớ phải lo cho cậu nữa.Mệt lắm

-Hì, ai cần cậu lo chứ!

-Sao không.Không có gia đình,cậu cảm thấy cô đơn thì làm sao....

-Thì đến cô nhi viện ở.Ở đó có trẻ con mà.

-Đồ điên.Vương Hàn Tuyết, cậu à một con điên.

-Ừ, tớ là một con điên, cậu cũng là một con điên_Tiểu Tuyết cười lớn.Cô biết chứ, sao lại không biết Tiểu Phong và các bạn luôn lo lắng cho cô chứ....nhưng mà kể từ khi cậu ấy chết...cô không có ý định kết hôn nữa....

-Ngon miệng chứ?_Hạo Thiên hỏi

-Cũng được.Mà sao lại mời tôi đi ăn vậy?

-Hả?...à...tự nhiên muốn thế thôi

-Tự nhiên muốn thế?Rảnh rồi quá nhỉ?

-Hả...à...ừm...tôi...

-Nóng quá!Muốn đi ăn kem không?

-Hả..à có

-Vậy đi lấy xe đi

-Ừm.Đợi tôi chút nhé!

-Ừ_Tiểu Tuyết mỉm cười trả lời."Con trai gì đâu mà cứ áp úng hoài?..."

Sau khi họ ăn kem xong, Hạo Thiên đưa Tiểu Tuyết về nhà:

-Cảm ơn vì buổi tối,_Tiểu Tuyết nói

-Cô thích nó là được rồi!

-Nhưng...

-Sao vậy?

-Lần sau đừng làm như thế nữa?..

-Sao cơ?

-Đừng mời tôi đi ăn nữa..cũng đừng mời tôi đi chơi luôn....à, hôm nay tôi vui lắm.Cảm ơn!

-Ý cậu là sao?

-Cũng không có gì?Chỉ là tôi không thích tiếp xúc nhiều với người khác giới và cũng không muốn liên quan hay thân thiết nhiều nên từ bây giờ đừng...

-Tại sao?

-Tại vì..chuyện đó....không liên quan đến anh.Nếu muốn chúng ta vẫn làm bạn thì mong anh tôn trọng lời tôi nói.Còn nếu không...

-Thì em sẽ làm gì?

"Em...em ư?Anh ta vừa..."

-Hãy xem nhau là người lạ...Và tôi sẽ không bao giờ gặp anh nữa.....

-Đó là điều em muốn

-Ừm

-Em không thể cho tôi một cơ hội sao?Dù chỉ là một cơ hội thôi. ....

-Tôi xin lỗi nhưng tôi. . .

-Được rồi.Đừng nói thêm gì nữa.Em vào nghỉ đi.Chúc ngủ ngon!Tạm biệt!

-Tạm biệt!Lái xe cẩn thận!_Nói rồi,Tiểu Tuyết bước nhanh vào nhà để mặc Hạo Thiên đứng đó với nỗi tuyệt vọng. . .

-Chào!_Tiểu Tuyết nói

-Ừ, cậu ăn tối chưa?_Tiểu Vy hỏi

-Cậu ấy chắc ăn rồi_Tiểu Phong vừa đọc tạp chí vừa nói

-Tớ hỏi Tiểu Tuyết cơ mà_Tiểu Vy nói

-Thì tớ trả lời giúp, có sao đâu chứ?

-Làm sao mà cậu biết cậu ấy ăn hay chưa chứ?

-Lại cãi nhau với Anh Khang chứ gì?

-Ai cãi chứ?Tại anh ta gây trước chứ bộ. ....

-Biết ngay mà. ....chắc. ....chắc..tớ bắt đầu sợ cái thứ gọi là tình cảm rồi đây?Nhìn cậu là một ví dụ, cả Tiểu. ....à không. ....nhìn cậu là đủ biết rồi. .

-Xí. ....làm giống cậu hay lắm á. ....

-Này,này,tớ không muốn cãi nhau với cậu nữa đâu nhá?Đừng có mà làm quá. _Tiểu Phong nói rồi chột nhìn sang Tiểu Tuyết, thấy ánh mắt Tiểu Tuyết buồn hẳn đi, cô tò mò xen lẫn lo lắng:"Có chuyện gì với Tiểu Tuyết thế nhỉ?Thường ngày mắt nó vốn đã buồn rồi. ....hôm nay hình như càng buồn hơn. ....ánh mắt nhìn đâu đó xa xăm lắm. ...."

-Có chuyện gì à?_Tiểu Phong hỏi

.....

-Nè, cậu có chuyện gì à?_Cô hỏi lại

.....

-Tiểu Tuyết, này Tiểu Tuyết_Tiểu Đan lay lay bạn

-Hả. ....có gì sao?_Tiểu Tuyết giật mình quay lại với hiện tại

-Tiểu Phong hỏi cậu nãy giờ đó.Làm gì giống người mất hồn quá vậy?_Tiểu Vy lo lắng

-Hỏi tớ à?_Tiểu Tuyết hỏi

-Ừ.

-Cậu ấy hỏi gì vậy?

-Cậu có chuyện gì sao?_Tiểu Phong hỏi lại

-Không Thôi..tớ hơi mệt..tớ lên phòng trước đây. ....chúc các cậu ngủ ngon

-Ừ_Tiểu Đan gật đầu

-Tớ ngủ ở phòng cậu nhé,Tiểu Tuyết._Tiểu Phong nói vọng theo

-Ừm_Tiểu Tuyết quay đầu lại mỉm cười_một nụ cười buồn

Sau khi chắc chắn rằng Tiểu Tuyết đã vào phòng của mình, Tiểu Vy lên tiếng:

-Cậu ấy sao vậy nhỉ?

-Ừm, tớ cũng thấy vậy?Có gì đó lạ lắm?_Tiểu Đan thêm vào

-Hình như có chuyện gì đó làm nó buồn_ Tiểu Phong vuốt cằm suy luận

-Chắc vậy.À, lát nữa nếu có cơ hội cậu thử hỏi nó xem sao?_ Tiểu Đan nói

-Ừm.Thôi tớ về phòng lấy đồ rồi sang chỗ Tiểu Tuyết đây

-Có gì mai nói cho bọn này biết với nha!_ Tiểu Vy nói

-Ừm.Cứ tin tưởng ở tớ.Ngủ ngon nha hai con bạn!

-Ừm,cậu cũng vậy_ Tiểu Đan cười

-Chúng ta cũng về phòng thôi_ Tiểu Vy quay sang Tiểu Đan giục

-Ừm

-Bà Thái, bọn con đi ngủ đây.Bác cũng lên ngủ sớm nha!Chúc bác ngủ ngon!_ Tiểu Đan nói lớn

-Ừm.Các con cũng ngủ ngon_ Tiếng bà Thái trong bếp vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Cốc!Cốc!Cốc!

-Tớ vào nhé!_ Tiểu Phong nói

-Ừ._ Tiểu Tuyết nói vọng ra

-Ngủ rồi à?_ Tiểu Phong mở cửa bước vào, nhìn con bạn đang quay lưng vào tường một hồi rồi hỏi

-Chưa

-Có chuyện gì phải không?_ Tiểu Phong tiến lại chiếc giường, nhẹ nằm xuống

-Không

-Cậu và tên Hạo Thiên đó có chuyện gì phải không?

-Tớ đã bảo là không mà?

-Tớ chắc chắn là có

-Tớ mệt rồi.Ngủ thôi!

-Này, chúng ta là bạn phải không?

-Ừm

-Vậy sao lại giấu tớ.Nhìn sâu vào mắt cậu...có cái gì buồn lắm...

-Nó vốn thế mà

-Không..buồn hơn thường ngày...

-Làm gì có

-Có.Nếu còn xem tớ là bạn thì nói hết ra đi.

.....

-Hãy nói ra những gì cậu thấy khó nói.Chúng ta là bạn mà.Tớ sẵn sàng lắng nghe cậu chia sẻ...

-Tớ cảm thấy nặng lòng..._Tiểu Tuyết quay lưng lại, mặt đối diện Tiểu Phong

-Tớ cảm thấy mệt mỏi...hình như tớ thay lòng rồi thì phải...tớ cảm thấy...ghét bản thân..._Tiểu Tuyết nói tiếp

-Vì sao?

-Hình như tớ không còn là tớ nữa....Đứng trước Hạo Thiên...

-Tìm cậu đập mạnh phải không?

-Ừ.Cảm thấy nhớ khi không gặp...

-Cậu thích hấn ta?

-Tớ không biết...tớ đang rất rối...tớ không biết tớ nghĩ gì nữa...trước đây khi gặp Minh Huy....tớ không có cảm giác đó.Lúc đó, tớ chỉ....

-Nói đi.Tớ đang nghe...

-Tớ cảm thấy anh ấy là người đang tin cậy,Minh Huy đối xử rất tốt với mọi người...điều đó khiến tớ rất mến anh ấy,anh ấy dành cho tớ sự quan tâm đặc biệt...tóm lại Minh Huy...anh ấy rất tốt...

-Tớ nghĩ là cậu có thích Hạo Thiên rồi đó..

-Sao có thể chứ?

-Tớ đã từng có cảm giác như cậu,tim đập loạn xạ khi đứng trước mặt tên đó và đập nhanh hơn khi được tên đó quan tâm....lo lắng cho hấn...cảm thấy bồn chồn khi hấn vắng mặt ở lớp...nhớ đến tên đó...hình ảnh hấn như choán lấy đầu óc tớ vậy, tớ..nghĩ về hấn nhiều hơn..mặc dù lúc ở bên hấn...tớ...luôn cáu gắt, tỏ ra bức bối...tớ muốn được hấn quan tâm nhiều hơn...nhiều lúc..tớ cảm thấy rất ghét hấn.....tớ ghét khi thấy tên đó phớt lờ mình,quan tâm nhiều đến người con gái khác vì lúc đó...tớ thấy khó chịu,đau....

-Nhưng sao cậu chắc rằng tớ thích Hạo Thiên...

-Hoàng Long đã nói vậy.Và giờ thì tớ cũng rõ rồi, tớ tin trái tim mình...

-Có thể nói cho tớ biết hấn là ai không?

-Tên đó à...là quá khứ rồi...giờ không..còn gì nữa....

-Không còn gì nữa?

-Ừm.Hấn có bạn gái rồi..tớ..không muốn nói về hấn..không muốn nghĩ về hấn nữa...nhưng sao tớ không làm được..tớ không làm được..hức..hức..._Nước mắt Tiểu Phong trào ra,cô cúi đầu xuống, ôm lấy ngực mình, khóc.....trái tim cô đau quá....

-Là Gia Kiệt phải không?_Tiểu Tuyết buồn bã

-Sao cậu lại nghĩ là hấn?_Tiểu Phong ngược lên nhìn bạn,những giọt lệ vẫn không ngừng trào ra.Lấy bàn tay quạt đi nước mắt của bạn,Tiểu Tuyết chậm rãi:

-Ánh mắt cậu nhìn hấn hôm đó, lúc Tú Ly đến đón hấn đi ăn, lúc chúng ta đứng lều sau kì thi,hôm đó tớ rời khỏi sân thượng sớm,tỉnh cò nhìn thấy cậu chìa cho Gia Kiệt vài chiếc kẹo và nói chuyện với tên đó,cậu chưa bao giờ làm như vậy với một đứa con trai,cậu còn ngủ rất ngon lành khi ở gần hấn nữa,điều đó chứng tỏ khi ở bên hấn cậu cảm thấy an toàn...

-Cậu thấy hết rồi à?

-Ừm.Đúng là tên đó phải không?

-Ừm...

-Tớ không biết vì lí do gì mà hấn lại quen với Tú Ly nhưng tớ nghĩ hấn cũng có tình cảm với cậu....

-Đừng cố an ủi tớ,nếu có tình cảm với tớ sao hấn lại quen với Tú Ly chứ?...hức..hức...

-Tớ không biết,cậu có bao giờ nhìn ánh mắt của hấn khi nhìn cậu chưa?Cậu biết tớ mà, nhìn vào ánh mắt một người tớ có thể phần nào đoán ra họ đang nghĩ gì?...Vậy nên đừng mất hi vọng, hãy thử một lần hỏi hấn xem sao?

-Tớ...tớ không đủ can đảm...vội lại tớ là con gái mà...

-Ừ,nhưng cũng phải thử chứ?Vì hạnh phúc của cậu...tớ sẽ giúp nữa...

-Nhưng mà tớ...

-Nếu cậu không làm được, tớ sẽ nghĩ cách khác...

-Cảm ơn cậu...

-Bạn bè mà.Thôi ngủ sớm đi...

-Khoan đã.Tiểu Tuyết nè,tớ biết cậu rất lo cho bạn bè,cảm ơn vì sự quan tâm đó nhưng mà...chuyện đó..hãy để tớ tự giải quyết...có được....

-Cậu dám bảo đảm là cậu sẽ hạnh phúc chứ?

-Hả...

-Ý tớ là cậu sẽ giải quyết chuyện đó theo cách...

-Tớ hiểu...ý cậu là giải quyết chuyện đó làm sao để tớ không bị tổn thương chứ gì?

-Ừm

-Tớ biết mình nên làm gì mà?Đừng lo.Đó là hạnh phúc của tớ, tớ tự biết mình sẽ làm gì!

-Vậy tớ yên tâm rồi.Ngủ thôi!

-Còn chuyện của cậu thì sao?

-Tớ cũng sẽ tự giải quyết.Đừng lo cho tớ!À, nhớ giữ bí mật nhé!Tớ sợ Tiểu Vy và Tiểu Đan sẽ lo lắng...

-Ừm.Cậu cũng giữ bí mật giúp tớ nha!Ngủ ngon!

-Ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

-Hôm qua có chuyện gì với Tiểu Tuyết vậy?_Tiểu Vy hỏi

-Cũng không có gì.

-Là sao?_Tiểu Đan nhún mày

-Thì không có gì,buồn mấy chuyện vớ vẩn ấy mà.

-Vớ vẩn mà tỏ ra mệt mỏi thế á?Cậu nói dối_Tiểu Vy phụng phịu

-Đang khai thác gì từ Tiểu Phong đó?_Tiểu Tuyết từ cửa lớp bước vào

-Ừa, hôm nay không phải cậu đến trễ chút sao?_Tiểu Đan cười hỏi

-Cười đúng lúc nhì?Quay lại câu hỏi của tớ nào?

-Hả...à..thật ra thì không có chuyện gì đâu.Chỉ là hỏi cậu ấy xem cậu có đau chox nào không thôi?Tại thấy cậu buồn buồn sao ấy!

-Tớ bình thường

-Vậy thì tốt rồi!_Tiểu Vy lên tiếng

-Chà, tự nhiên hôm nay muốn nghĩ một buổi ghê_Tiểu Tuyết tiến lại chỗ Tiểu Phong thăm thì

-Đang âm mưu gì đó?_Tiểu Vy đẩy ánh mắt hoài nghi về phía hai bạn

-Làm gì có _Tiểu Phong xua tay rồi quay sang Tiểu Tuyết:

-Tớ cũng muốn vậy.Đi không?

-Dĩ nhiên là đi rồi

-Hai người đang nói gì đó?_Tiểu Đan tò mò

-Định trốn học.Xin giúp nha!_Tiểu Tuyết thăm thì

-Hừ.Lại nữa hả?

-Chuyện gì vậy Tiểu Đan?_Tiểu Vy cũng tò mò không kém

-Hai người đó định trốn 1 buổi _Tiểu Đan nói nhỏ vào tai bạn

-Cái gì?_Tiểu Vy hét lên

-Từ khi về Việt Nam tới giờ mới có 2 buổi thôi đó nha!_Tiểu Phong nói

-Giờ thêm một buổi là 3 rồi còn gì?

-Thì mới 3 cho mấy.Không nhiều mà, phải không!_Tiểu Phong nài nỉ _Thôi về trước đây,tớ bận việc!Đừng nói với ai nhé!Nếu ai hỏi cứ nói bọn tớ bệnh nha!_nói rồi cô kéo Tiểu Tuyết đi

-Hôm nay Tiểu Phong không đi học à?_Gia Kiệt hỏi

-Không _Tiểu Đan đáp

-Hèn gì nãy giờ không thấy _Anh Khang nói

-Thì nếu như cô ấy không muốn ra căn-teen thì sao?_Tiểu Vy thêm vào

-Trời ạ, khi nào mà hai người đó không ra căn-teen...

-Mà nếu nó không ra thật thì sao?

-Thì bảo lớn chứ làm sao!

-Bạn em làm gì mà đến nông nổi như vậy chứ?

-Sao lại không

-Tiểu Tuyết cũng nghĩ học à?_Hạo Thiên hỏi

-Ừm

-Mà sao hai người đó nghĩ vậy?

-Hả...chuyện đó..."Tiểu Phong đã dặn là ai hỏi thì nói nó ốm nhưng mấy người này thì...có nên nói vậy không ta...kệ, nói đại chắc không sao!_Hai người đó cảm thấy không khỏe ấy mà!

-Tiểu Phong ốm à?_Gia Kiệt lo lắng

-Không biết nữa.Mấy ngày nay thấy tâm trạng nó không tốt cho lắm.Chắc...chắc..tội nghiệp con bạn,đã thế rồi hôm qua Tiểu Tuyết có việc gì mà về tới nhà là lao vào phòng ngủ ngay,hỏi nó thì nó bảo nó hơi mệt.Haiz _Tiểu Đan thở dài

Hạo Thiên và Gia Kiệt không nói gì thêm, họ lặng im,...

-Anh..anh... này Châu Gia Kiệttttttttttttt!

-Ờ...gì em?

-Sao này giờ em gọi mà anh không trả lời vậy?_ Tú Ly ra chiều giận dỗi

-À..anh xin lỗi...

-Anh nghĩ gì mà cứ ngó người ra vậy?Hay thức ăn ở đây không ngon?

-Không, ngon lắm.Anh chỉ nghĩ mấy chuyện vớ vẩn thôi.

-Hừ..nghĩ mấy chuyện vớ vẩn mà bơ em luôn à?Em giận luôn đó!

-Đâu có....Anh xin lỗi

-Nếu anh đã xin lỗi thì em tha cho đó.Ăn xong anh đưa em đi chơi nha!Em muốn ra ngoại ô thành phố chơi.

-Ừm_Gia Kiệt cười nhạt.

Ngoại ô thành phố:

-Ở đây đẹp quá anh nhỉ?

-Ừ

-Lần sau anh đưa em tới đây tiếp nha!

-Ừ

-A, kia có bán kẹo bông kìa..Anh,mua cho em nha!

-Ừ_Gia Kiệt tiến lại chỗ bán kẹo bông

....

-Của em nè.

-Cảm ơn.Anh ăn không?

-Không

-Hơn một tháng nữa là lại đến hè rồi,nhanh anh nhỉ!

-Ừ

-Lúc đó chúng ta nên đi đâu chơi nhỉ?

-Đi đâu cũng được.Tùy em

-Sao hôm nay anh như người mất hồn vậy?Có chuyện gì không vui à?

-Không

-Lại còn trả lời em một cách thờ ơ nữa

-Vậy à?

-Ừm.Nhìn anh lạ lắm í.Có chuyện gì à?

-Không

-Hay anh nghĩ đến Đình Tiểu Phong_Tú Ly tỏ vẻ không vui

-Sao em lại nghĩ vậy?

-Hôm nay cô ta nghi phải không?

-Ừm

-Anh lo cho cô ta chứ gì?

-Không phải đâu.Mà sao em lại biết cô ấy nghi?

-Một người bạn nói lại với em

-Em theo dõi anh à?

-Hà...không..làm gì có Tú Ly xua tay lúng túng.”Minh sợ hờ rồi..”

-Sao nhìn em có vẻ lúng túng vậy?

-Hà..làm gì có...không có gì đâu...A, mình tới chiếc ghế đá đằng kia đi anh, em mỏi chân rồi...

-Ừm

17h30’:

-Cảm ơn anh.Hôm nay em vui lắm!

-Ừ.Anh về đây.

-Ừm.Về an toàn nhé!

-Cảm ơn_Gia Kiệt nói rồi bước nhanh vào xe.

Tinh toong!Tinh toong!

-Đội một lát_Tiếng một người con gái từ trong nhà vọng ra

Cạch_Chiếc cửa sắt từ từ mở ra

-Sao..sao lại là cậu?_Tiểu Phong ngạc nhiên_Đến đây làm gì?_Cô lạnh lùng hỏi

-Nghe nói cô không được khỏe...

-Thì sao?Về đi, ở đây không hoan nghênh anh_Nói rồi, cô khép ngay cánh cổng lại

-Khoan đã

-Làm gì vậy?Thả tay ra để tôi còn đóng cửa._Tiểu Phong gất lên.Gia Kiệt buông nhẹ tay xuống,mắt nhìn cô,ánh mắt cậu anh lên sự buồn phiền.Cố tình không nhìn thấy ánh mắt đó,Tiểu Phong đóng mạnh cánh cổng.Đứng lặng bên ngoài, cậu đưa bàn tay đặt lên chiếc cửa, một lúc sau, cậu lái xe ra về.

-Ai đến vậy?_Tiểu Tuyết hỏi

-Bọn trẻ con nghịch ấy mà_Tiểu Phong trả lời

-Là tên đó?

-Không phải đâu.Mà Tiểu Vy và Tiểu Đan chưa về hả?

-Ừm.Tên đó đúng chứ?

-Tớ đã bảo...

-Đừng cố giấu tớ

-Ừ,là tên đó_Tiểu Phong khẽ thờ dài

-Tới đây làm gì?

-Tớ cũng không rõ.Tự nhiên hấn nói rằng hấn nghe nói mình không được khỏe.

-Vậy là Tiểu Vy hay Tiểu Đan nói rồi

-Nói gì cơ?

-Thì lúc sáng cậu dặn:”Nếu ai hỏi cứ nói bọn tớ bệnh nha!”còn gì.

-Ừ nhĩ?Quên mất.Mà hấn đến đây làm gì chứ?

-Gốc ạ.Hấn lo lắng cho cậu nên mới đến đây còn gì!

- Chắc..không phải đâu?

- Còn gì nữa mà không phải!

“Hắn lo lắng cho mình ư?” _ Tiểu Phong tự hỏi rồi khẽ mỉm cười, nụ cười hạnh phúc chần?

- Hạnh phúc nhỉ?

- Hạnh phúc gì chứ?

- Nó ghi ở trên mặt cậu rồi còn gì?

- Hồi nào. Tớ mới rửa mặt xong đó.

- Không cảm thấy hạnh phúc mà có người mỉm cười khi biết người khác lo lắng cho mình cơ đấy! _ Tiểu Tuyết trêu

- Làm.. làm gì có. Chỉ là tự nhiên miệng tớ muốn cười thôi.

- Tự nhiên miệng tớ muốn cười. Kiểu này giống vô duyên lắm à nha!

- Ya, muốn chết à?

- Không. Chỉ là nói lên sự thật thôi!

- Cậu..hừ..không nói chuyện với cậu nữa. _ Tiểu Phong ra vẻ bức bối bước lên phòng

- Sao thế? Đang vui mà không muốn chia sẻ à? Bạn bè thế đó hả? _ Tiểu Tuyết cười tủm tỉm nói vọng theo

- Mặc cậu. Không nói chuyện với cậu nữa. Rầm! _ Tiếng cánh cửa phòng đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

- Vài tuần nữa là sinh nhật cậu rồi, có dự định gì chưa? _ Tiểu Vy quay sang hỏi Tiểu Phong

- Chưa. Ta nên tổ chức một buổi tiệc nhỏ hay là...

- Cứ tổ chức tiệc lớn đi. Cậu cũng bước vào cái tuổi 18 rồi, học thêm vài năm nữa thì cậu phải quản lý một trong các chi nhánh của tập đoàn nhà cậu nên tớ nghĩ hai bác cũng sẽ tổ chức tiệc lớn cho cậu mà thôi. _ Tiểu Tuyết chậm rãi nói

- Ừ. Cậu nói cũng có lý. Vậy lúc đó các cậu nhớ đến dự nha! Không cần mang quà đến cũng được.

- Ừm. Tớ và Tiểu Vy sẽ đến dự, nhưng quà thì không thể thiếu rồi. Sinh nhật của bạn mà đem theo có mỗi cái thân không thì không hay cho lắm!

- Xi, Tiểu Đan bữa nay hiểu chuyện ghê ta! _ Tiểu Phong châm chọc

- Mới biết à. Hiểu chuyện lâu rồi! _ Tiểu Đan “ngóá” lại

- Mèo khen mèo dài đuôi

- Cậu sẽ về đó trước chứ? _ Tiểu Tuyết hỏi

- Ừm. Phải về trước để chuẩn bị chứ! _ Tiểu Phong cười

- Có khiêu vũ nh?

- Chắc vậy.

- Khi nào cậu đi?

-Khoảng một tuần nữa.

-Tạm biệt cậu nha!Bọn tớ sẽ đến đó đúng giờ!_ Tiểu Vy nắm tay Tiểu Phong tỏ vẻ luyến tiếc

-Ừm.Vài ngày nữa thiệp mời sẽ đến tay các cậu.

-Ừ.Bọn tớ biết rồi.Nhanh đi kéo trễ lết đến kìa!_ Tiểu Đan hóm hỉnh nói

-Biết rồi.Không nín kéo thì thôi còn muốn đuổi người ta đi nữa.Từ này tớ không về đây nữa đâu, khi đó biết ai chờ cậu đi học cho biết._Tiểu Phong xì mặt

-Thì tớ tự đi một mình chứ sao?Tớ cóc cần...

-Ừ nhé.Cậu bảo là cóc cần đấy nhé!Từ này đừng có mà năn nỉ Đinh Tiểu Phong này.

-Này, cậu tưởng thật đấy à?_Tiểu Đan ra vẻ lo lắng

-Ừ, tớ tưởng thật đấy._Tiểu Phong giận dỗi

-Đừng như vậy mà.

-Tớ đã bảo là đừng có mà năn nỉ tớ.

-Yên tâm.Tớ sẽ không năn nỉ đâu vì.....Tớ cũng không nói đùa!_Tiểu Đan cười tinh nghịch

-Cậu...

-Cậu..Hoàng Linh Đan...cậu đi chết đi...Tức muốn chết đi được..._Tiểu Phong bực bội

-Thôi nào.Lại đây bạn hiền.Tớ ôm một cái.Cậu mà về đó rồi bọn tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm cho xem!_Tiểu Tuyết mỉm cười hiền hậu nhìn bạn

-Tớ cũng vậy!_Tiểu Phong ôm chầm lấy bạn nói

-Thôi, trễ rồi.Tớ đi đây.Bye bye

-Bye_Tiểu Tuyết,Tiểu Đan,Tiểu Vy,Hạo Thiên,Anh Khang và Thiên Lâm đồng thanh

-Đội đã...học..học...

-Có chuyện gì à?_Tiểu Phong nhú mày

-Tôi..tôi...qua cho cậu.Có khi tôi sẽ không tham dự được tiệc sinh nhật của cậu.Vì vậy...Đi vui về nhé!_Gia Kiệt mỉm cười

-Tôi biết rồi.Dù sao cũng cảm ơn._Tiểu Phong nhận lấy món quà rồi quay mặt đi,bước thẳng về phía trước,mắt cô nhòe đi."Việc mình đi vui đến thế cơ à?Ngay cả một câu nếu kéo cũng không có.Hắn còn nói là sẽ không đến nữa chứ.Không đến.Hi..không sao...không đến thì thôi.Tôi không cần.Chỉ là anh không đến thôi mà!Ngay cả việc hôm nay tôi đi, dù biết trước nhưng anh cũng đến trễ thế thì việc đó có là gì chứ."

-Cậu thế nào rồi?_Tiểu Vy hí hửng

-Tớ khỏe._Đầu dây có tiếng trả lời

-Ồ đó vui không?

-Không.Buồn muốn chết đi được.

-Thiếu cậu.Bọn tớ cũng buồn lắm

-Vậy à.Mà Tiểu Tuyết và Tiểu Đan có ở đó không?Hay là ra ngoài rồi?

-Hai cậu ấy đang ở bên cạnh tớ nè.Tôi nay bọn tớ ở nhà đầy đủ.Không ai ra ngoài hết á!Mà về đó cậu làm gì?Ở nhà chơi thôi à?

-Chơi cái con khi.Về tới nơi là tớ phải vào công ty học hỏi rồi.Thời gian đâu mà chơi.

-Trời ạ.Mệt hơn tớ nghĩ.Tớ chuyển máy cho Tiểu Đan tí nha!Cậu ấy cũng muốn nghe giọng cậu.Nói nhỏ cái này nè!

-Cái gì?

-Hôm qua Tiểu Đan thì thầm với tớ là: Nó quên luôn cái mặt cậu rồi._Tiểu Vy thì thầm

-Cái gì.Tớ rời khỏi Việt nam mới có một tuần thôi đó.

-Thôi, cậu nói chuyện với nó đi.Tớ chuyển máy nhá!_Tiểu Vy nói rồi chuyện máy cho Tiểu Đan,miệng mỉm cười_nụ cười bí hiểm

-Alo.Tớ nè.Nhớ cậu chết đi được!_Tiểu Đan thủ thi

-Nhớ mà có người quên luôn cả cái mặt tớ luôn đấy!

-Ai quên vậy?Đứa nào mà to gan, dám quên luôn mặt bạn tớ thế?Nói đi, tớ sẽ đánh cho nó nhớ luôn.

-Thì người đang cầm máy chứ à?

-Ai cơ?Tớ á?Tớ quên hồi nào chứ?

-Không phải vậy à?Tiểu Vy vừa báo cáo với tớ đấy.

-Cái gì?Tiểu Vy nói vậy à?_Tiểu Đan hát lên

-Ừm

-Triệu Bảo Vy_Tiểu Đan đặt điện thoại xuống gầm lên,tiếng hét của cô khiến Tiểu Tuyết đang xem tạp chí cùng với Tiểu Vy giật hết cả mình

-Hờ...hà...cái gì vậy.Tự nhiên hét lên khiến người ta giật hết cả mình.Tớ đang xem TV đấy._Tiểu Vy cầu nhàu

-Cậu vừa nói gì với Tiểu Phong hả?

-Hà...chuyện đó...Tiểu Phong nói rồi à?Tớ chỉ đùa chút thôi.Đừng để bụng nha!Để bụng gì máy thứ đó nặng bụng lắm!_Tiểu Vy gượng cười,cô chắc mẩm phen này chết chắc rồi.Chỉ nói đùa thế thôi,tự nhiên tiểu Phong lại nói hết ra....

-Đùa mà đem cái đó ra đùa à?Cậu đi chết đi.

-Tớ chỉ đùa thôi mà. Tha cho tớ lần này nha!

-Tha cái gì mà tha.Đứng lại đó.

-Tiểu Tuyết, cứu tớ,cứu tớ_Tiểu Vy cầu khẩn

-Tớ chịu thôi.Tớ mà lại gần không khéo tớ bị cù lét thay cho cậu._Tiểu Tuyết lắc đầu

-Cậu...Tiểu Tuyết...cậu ác lắm!

-Ác cái gì mà ác.Ai bảo cậu đùa quá trớn làm gì?_Tiểu Đan vừa đuổi theo Tiểu Vy vừa nói

-Chỉ là đùa thôi mà.

-Bạn bè với nhau mà đem nó ra đùa à?

-Chỉ đùa thôi mà.Đừng có đuổi theo tớ nữa.

Rầm!_Cánh cửa phòng Tiểu Vy đập mạnh

-Tiểu Vy,Triệu Bảo Vy.Mở cửa ra.

-Mở cho cậu cù lét à?

-Có mở ra không thì bảo.

-Không

-Mở không?

-Không

-Mở ra nhanh!

-Có chết tớ cũng không mở đâu.

-Haiz, hai cái đũa này.Hết nói nôi._Tiểu Tuyết thở dài lắc đầu ngán ngẩm rồi nhấc điện thoại lên:

-Tớ nghe này!

-Tiểu Tuyết hả?

-Ừ.Bây giờ ổn chưa?

-Ổn gì chứ?Tớ lúc nào chả ổn.

-Tớ nói đến trái tim cậu kia.

-Hờ...à...đĩ nhiên là ổn rồi.Làm sao mà không ổn được.Tim tớ luôn luôn bình thường.Nó khỏe lắm.

-Thật không?

-Thật

-Vậy thì tốt rồi.Hai ngày nữa bọn tớ lên máy bay.

-Vậy à?Hắn....hắn có đến không?

-Gia Kiệt hả?

-Ừ

-Tớ cũng không biết.Chắc hôm đó cậu thất vọng lắm.

-Thật vọng gì chứ.Dù hắn không đến tớ cũng sẽ rất vui.Sinh nhật tớ mà.

-Bọn tớ sẽ sớm đến đó thôi.Phát thiệp mời hết chưa?

-Rồi.Mẹ cậu,bố mẹ tiểu Vy, Tiểu Đan gì cũng được mời hết.

-Đồng nhĩ?

-Ừ.Mẹ tớ cũng nói như cậu nên mời nhiều người lắm.

-Sẽ náo nhiệt lắm đây.

-Chắc chắn rồi.Cái không khí mà tớ thích.

-Mai bọn tớ sẽ đi chọn quà.

-Tớ bảo là không cần cũng được mà.

-Phải có chứ?Sinh nhật bạn thân mà không có quà kì lắm.

-Có gì mà kì.

-Dù sao thì bọn tớ cũng phải mua chứ.

-Vậy tùy các cậu.Mà chuyện giữa cậu và Hạo Thiên thế nào rồi?

-Có gì đâu mà thế nào?

-Sao lại không?Cậu thích hắn mà?

-Vớ vẩn.Tớ xác định lại rồi.Không có đâu.

-Ya...đừng có mà lừa dối bản thân nhá!

-Làm gì có?

-Còn không nữa à?

-Không có thật mà.Thôi, tớ buồn ngủ rồi.Ngủ đây.

-Này đừng có đánh trống lảng...

-Bye _Tiểu Tuyết nói rồi đập máy.”Cứ nhắc đến nó là mình lại đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Sân bay:

-Các cậu sẽ đến dự sinh nhật Tiểu Phong chứ? _Tiểu Tuyết hỏi

-Dĩ nhiên _Thiên Lâm trả lời

-Gia Kiệt không đến à? _Tiểu Vy thắc mắc

-Nó có hẹn với bạn gái nó rồi _Anh Khang nói

-Vậy cậu ta có dự sinh nhật của bạn em không?

-Anh cũng không rõ nữa.

-Đến giờ rồi các bạn.Đi thôi!

-Từ từ đã Tiểu Tuyết,để người ta làm thủ tục chia tay người thân cái đã _Tiểu Đan nũng nịu

-Người thân? Là ai nói tớ nghe nào?

-Thì là...

-Năm phút nữa

-Thì từ từ đợi bọn tớ chút,chút xíu thôi à! _Tiểu Vy nài nỉ

-Vậy tớ lên trước đó. Trễ chuyến bay thì ráng chịu nha!

-Ừm, không trễ đâu.Cậu vào trước đi, bọn tớ vào liền à!

-Ừ _Tiểu Tuyết nói rồi bước vào trước

-Này, khoan đã _Hạo Thiên bước theo nhanh,nắm lấy cánh tay cô giữ lại

-Cái gì vậy? _Tiểu Tuyết nhú mày

Không tiếng trả lời,cậu ôm lấy cô,ghì thật chặt:

-Hê, này,làm cái gì vậy?Thả ra.Thả ra._Tiểu Tuyết cố đẩy dựa _Bộ diện sao tự nhiên...

-Ừm, tôi điên rồi...

-Hờ...đừng có đùa nữa, tôi trẻ...

-Một chút thôi.

Fat Duck_Nhà hàng tốt nhất thế giới tại Vương quốc Anh:

-Ủa!Sao giờ này các bạn vẫn chưa đến nhĩ? _Tiểu Phong nhìn đồng hồ lo lắng

-Này,Đình Tiểu Phong,đợi ai đó? _Tiểu Vy và Tiểu Đan từ xa bước đến, lém lỉnh hỏi:

-Sao tới muộn vậy?Tiểu Tuyết không đi cùng à?

-Không.Mà cậu ấy vẫn chưa đến sao?_Tiểu Vy hỏi

-Ừm.Cả mấy tên đó nữa.Sinh nhật người ta không lẽ bắt người ta chờ?_Tiểu Phong xì mặt

-Chắc sẽ đến nhanh thôi

-5' nữa là bắt đầu rồi đó!

-Mà nhỏ Tú Ly có đến không vậy?_Tiểu Đan tò mò

-Không...

-Haiz,vậy là yên ổn rồi.Ghét nhìn mặt nhỏ đó ghê._Tiểu Đan thở phào nhẹ nhõm

-Sao vậy?Có chuyện gì à?

-Từ cái ngày cậu đi, ngày nào mà cô ta chẳng đến tận trường mình để cùng Gia Kiệt đi ăn trưa.Cứ như là đôi lắm ấy.Lại còn ỏng ẹo với Gia Kiệt trước mặt bọn mình nữa.Không những thế còn khoác tay,nũng nịu với Gia Kiệt,làm cứ như là thân thiết lắm ấy.Nhìn mà phát kinh!_Tiểu Vy bủi môi

-Vậy à!_Giọng Tiểu Phong lạc đi.

-A, họ đến rồi kìa!_Tiểu Đan reo lên hớn hờ

-Ai đến cơ?_Tiểu Vy nhú mày

-Không phải nhìn đằng đó.Đằng kia kìa!

-A,thấy rồi.Ừa,sao mình thấy thiếu thiếu ta?_Tiểu Vy nhú mày

-Thiếu Gia Kiệt đó.Mà sao cậu ta không đến nhỉ?_Tiểu Đan vuốt cằm ngẫm nghĩ

-Không đến thì thôi_Tiểu Phong lăm bằm

-Cậu nói gì thế Tiểu Phong?_Tiểu Vy hỏi

-À..không có gì?Xem nào,còn thiếu Tiểu Tuyết nữa là xong.

-Cậu không mời anh Hoàng Long à?_Tiểu Đan thắc mắc

-Có.Anh ấy đến lúc này rồi.Trước các cậu kìa.

-Đến đúng giờ nhỉ?

-Ừm.Mà thường thì Tiểu Tuyết là người luôn đúng giờ sao hôm nay lại thế nhỉ?Vào tiệc rồi.

-Chưa vào à?Đúng giờ bắt đầu tiệc rồi mà?_Thiên Lâm hỏi

-À,vào chứ.Mời mọi người!_Tiểu Phong mỉm cười

-Chúng ta vào trước.Lát cậu ấy sẽ đến sau_Quay sang Tiểu Đan và Tiểu Vy,Tiểu Phong nói

-Ừm,vậy cũng được_Tiểu Vy gật đầu rồi chạy lại bên Anh Khang,hoác tay cậu bước vào.Tiểu Đan cũng nhanh chóng bước đến bên Thiên Lâm nắm lấy tay cậu mỉm cười.Trông họ thật đẹp đôi!

-Cậu cũng vào đi_Tiểu Phong quay sang giục Hạo Thiên

-À.Thật xin lỗi cô,Gia Kiệt...hôm nay nó...nó hơi bận nên..._Hạo Thiên áy náy

-Không sao.Không đến được thì thôi vậy.Cậu vào đi._Tiểu Phong mỉm cười nói

-Tiểu Tuyết...cô ấy...

-À.Lát nữa nó mới đến.

-Vậy à.Thôi,cô vào đi.Nhân vật chính phải có mặt ở trong đó chứ.

-Ừm.Mời cậu.

-Haiz,trễ mất 10' rồi!_Tiểu Tuyết vừa bước xuống khỏi con “Bugatti Veyron” màu đen của mình, vội nhìn đồng hồ, thở dài.Nhanh chóng chỉnh lại trang phục, cô bước nhanh vào trong.”Thế nào Tiểu Phong cũng cầu nhau cho xem.”

-Cuối cùng cũng đến rồi?_Tiểu Phong bước đến vỗ vai bạn

-Xin lỗi nha!Quà của cậu nè!_Tiểu Tuyết cười trừ rồi chìa món quà mà mình chuẩn bị ra trước mặt bạn

-Cài gì đó?Định hối lộ vì tội đi trễ à?

-Ừm

-Xi.Bên trong chứa cái gì đó?

-Mở ra xem là biết liền mà.

-Lát mở.Lại kia ngồi đi.

-Ừm.Mà cậu có bạn nhảy chưa?

-Có tính khiêu vũ đâu mà có bạn nhảy?

-Không khiêu vũ?

-Đừng có hiểu nhầm.Có những tở không khiêu vũ.

-Hoàng Long không đến à?

-Có mà tự nhiên hỏi anh ấy là sao?

-Thì cậu mời anh ấy là bạn nhảy cũng được mà?

-Bộ điên hả?Chắc bỏ chưa biết rồi.

-Biết cái gì cơ?

-Anh ý có bạn gái rồi.

-Có bạn gái rồi?_Tiểu Tuyết ngạc nhiên

-Ừm,phiên bản hai của tở đấy!_Tiểu phong nói với vẻ tự hào

-Trời ạ.Tự hào quá nhỉ?

-Chứ sao?Mà em ấy lễ pháp lắm à nha!Ước gì tở là một thằng con trai...

-Thôi thôi,stop được rồi đó chị.Mà nhỏ tuổi hơn cậu à?

-Ai cơ?Bạn gái Hoàng Long ấy hả?

-Ừ

-Con lạy mẹ.Không nhỏ hơn mà mình kêu là em ấy hả?Hỏi vớ vẩn.

-Hi,dạo này đang quá.Mà Gia Kiệt...

-Hắn không đến_Tiểu Phong ngắt lời bạn

-Thất vọng không?

-Sao phải thất vọng.Hắn không đến thì tiết kiệm diện tích và thức ăn chứ sao.

-Đồ hâm.Cậu nói cứ như là thân hình Gia Kiệt lớn lắm ấy.

-Ừ.Thế đấy,làm sao?

-Làm sao gì chứ?Mà...

-Mà gì?

Không thấy Tiểu Tuyết trả lời, Tiểu Phong hỏi lại:

-Mà cái gì?Đang nói chuyện với tôi mà nhìn đi đâu đó?

-Hà...à...đến rồi.

-Ai đến?Đến đâu?_ Tiểu Phong nhú mày thắc mắc

-Hi,đến rồi.Sẽ xuất hiện ngay thôi_ Tiểu Tuyết mỉm cười đầy ẩn ý

-Ai đến?Làm gì mà cứ ấp áp mở mở vậy?Nói...

-Không ra khiêu vũ à?_ Giọng một tên con trai cắt ngang lời Tiểu Phong

.....

-Không ra khiêu vũ sao?_ Tên con trai nhìn Tiểu Phong nhắc lại

-Hờ...à...mà sao bảo cậu bạn, không đến,đến đây làm cái gì?

-Hết bận rồi thì đến chứ sao?Không hoan nghênh à?

-Không...

-Không mà gửi thiệp mời làm gì?

-Chuyện đó...thì...thì...

-Thôi nào Tiểu Phong, hôm nay sinh nhật cậu đấy!_ Tiểu Tuyết ngăn bạn rồi quay sang tên con trai lúc nãy:

-Cậu có bạn nhảy chưa?

-Chưa.

-Vậy làm bạn nhảy của Tiểu Phong nhé!

-Cô chưa có bạn nhảy à?_ Tên con trai quay sang Tiểu Phong hỏi

-Rồi.Mà đó không phải là chuyện của cậu...

-Đừng bướng bỉnh nữa.Ra nhảy với cậu ấy đi!_ Tiểu Tuyết nhìn bạn nói

-Đã bảo là...

-Nghe lời tớ đi.

-Tớ không biết nhảy.Tớ không nhảy đâu.

-À.Tôi quên mất.Tiểu Phong không biết nhảy,làm sao đây?Thật xin lỗi.

-Sao phải xin lỗi.Tôi sẽ hướng dẫn cô ấy.

-Đi thôi_ Tên con trai đưa bàn tay ra trước mặt Tiểu Phong nói

-Không thích.Đi một mình đi_ Tiểu Phong giãy nãy.Mặc kệ thái độ ương bướng của cô,tên con trai nắm lấy tay cô lôi đi

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

-Này,buông ra,buông ra_ Tiểu Phong vừa cố giật bàn tay mình ra khỏi tay tên con trai vừa gào lên

-Ngâm miệng lại xem nào _Tên con trai nhẹ nhàng ra lệnh

-Buông ra,đồ đáng ghét, buông ra, có nghe không hả?

-Không Yên xem nào.

-Này,Châu Gia Kiệt, anh có buông ra không thì bảo?

-Không.Mọi người đang nhìn đấy?Miệng em cũng lớn thật!

-Cái..cái gì? _Tiểu Phong đỡ người ra,tay chân bắt động

-Sao vậy?Tôi nói không đúng à? _Gia Kiệt nhìn sau vào ánh mắt của cô, hỏi.

-Hà...à...ờ... _Tiểu Phong áp ứng,cúi gằm mặt xuống sàn nhà,hai mà cô đỏ ửng lên.

-Sao vậy?Ngượng à?Xem em kìa,hai mà đỏ ửng hết lên rồi!

-Làm...làm gì có,hờ... _Tiểu Phong chưa nói hết câu, Gia Kiệt đã vòng tay qua eo cô khiến cô bất ngờ:

-Làm cái gì vậy?Thả tay ra coi.Đồ dê xồm Yahhhhhhhhhhh... _Tiểu Phong cố đẩy Gia Kiệt ra vừa gằm gừ

-Đồ dê xồm?Từ mới của em đó sao?Mà em có biết khiêu vũ không vậy?Đang dạy em bước đầu tiên mà em lại gọi tôi là đồ dê xồm à? _Gia Kiệt khẽ thì thầm vào tai cô

-Ai...ai bảo không biết chứ? _Tiểu Phong ngượng ngừng

-Vậy thì làm theo tôi nè _Lại ghé vào tai cô,Gia Kiệt thì thầm

.....

-Không ra khiêu vũ à? _Hạo Thiên bước đến ngồi cạnh Tiểu Tuyết hỏi

-Không thích.Mà cậu cũng không ra đây thôi.Không có bạn nhảy à?

-Không.

-Sao không chọn đại ai đó. _Nhẹ lắc li rượu,Tiểu Tuyết nói

-Chọn đại.Theo em tôi nên chọn ai?

-Một trong những tiểu thư bên kia _Tiểu Tuyết hất mặt về phía trước

-Tôi không thích.

-Không thích?Họ đẹp mà,nhìn cũng hợp với cậu...

-Đủ rồi đó _Hạo Thiên tức giận

-Sao?Hay vì lí do khác? _Vẫn với giọng bình thản,cô hỏi

-Vì lí do khác.

-Thì ra vậy.

-Em không tò mò lí do đó là gì sao?

-Sao tôi lại phải tò mò?

-Hi,đúng như các bạn em nói _Hạo Thiên cười nhạt

-Đúng?Các bạn tôi nói?Ý anh là sao?

-Em quá lạnh lùng và dễ khiến người khác bị tổn thương.

-Hi...ha ha...bạn tôi đã nhận xét vậy sao? _Tiểu Tuyết bật cười

-Đúng vậy

-Vậy nói thử xem tôi đã làm tổn thương ai?

-Người đang ngồi cạnh em

Câu trả lời khiến cô trong thoáng chốc sững sờ. Cô đang ngạc nhiên hay quá bất ngờ?"Cô đã làm tổn thương anh ấy sao?"

-Sao em không nói gì?

-Ý anh là tôi làm anh tổn thương?

Hạo Thiên khẽ gật đầu

-Thật nực cười.Đừng đùa quá trớn như vậy?Tôi và anh chẳng có qun hệ gì cả và tôi cũng chẳng làm gì anh.Sao có thể nói tôi làm tổn thương anh được?

-Em...thật làm tôi thất vọng...

-Làm anh thất vọng?Vậy tôi xin lỗi nhé.

-Xin lỗi?_Hạo Thiên cười_nụ cười chua chát

-Ừm.Xin lỗi vì tôi đành phải làm vậy...Thôi,anh ngồi đây nhé!Đến lượt tôi tặng món quà còn lại cho Tiểu Phong rồi.

-Món quà còn lại?

-Ừm.Tôi đã hứa là trong buổi sinh nhật thứ 18 của Tiểu Phong, tôi sẽ tặng bạn ấy một bản nhạc tôi chơi bằng đàn violon mà tôi thích nhất.

-Thì ra vậy.Vậy em lên đi. Hạo Thiên gật đầu.Sau cái gật đầu của cô,Tiểu Tuyết tiến về phía sân khấu,vòng lui sau sân khấu, cô bước vào cánh gà,nhìn quanh,ánh mắt cô dừng lại trên chiếc bàn đặt trong cánh gà,nơi có cây đàn violon mà Tiểu Phong đã chuẩn bị cho cô.Với lấy cây đàn,cô bước ra sân khấu,nhìn xuống dưới,khẽ hít một hơi thật sâu, cô đặt cây đàn lên vai,nhắm mắt lại,khỏe môi cong lên,cô bắt đầu kéo đàn,những âm thanh cao vút phát ra,trầm ấm,nhẹ nhàng,da diết và mang nét buồn khiến cho người nghe lặng đi.

-Sao?Hay chứ?_Tiểu Phong tiến lại chỗ Hạo Thiên hỏi

-Ừm.Nhưng có cái gì đó buồn.

-Cậu nói đúng rồi đó.Bản nhạc này tôi nghe một lần rồi.

-Nghe một lần rồi?

-Ừm.Lúc đó khoảng 8h tối.Chúng tôi đều ra ngoài,chi có Tiểu Tuyết ở nhà thôi,nó đã chơi bản đó.

-Thì ra vậy.Vậy cô muốn nghe lại à.

-Ừm.Nhưng cũng không hẳn.

-Cũng không hẳn?

-Cậu nhớ lần trước không?Lần mà chúng tôi biểu diễn văn nghệ ở trường ấy.

-À,nhớ.

-Cậu biết vì sao hai tiết mục sau không thấy Tiểu Tuyết xuất hiện mà vẫn nghe thấy tiếng đàn violon và giọng hát của ai đó không?

-Không

-Giọng đó là của nó đấy,còn tiếng vĩ cầm cũng của nó luôn.

-Nhưng sao cô ấy không ra sân khấu?

-Sợ chỗ đông người...

-Là sao?

-Tiểu Tuyết không biểu diễn được ở chỗ đông người.Đó là lí do nó ngồi ở sau cánh gà biểu diễn.

-Thì ra vậy.Mà cô ấy không đủ tự tin hay là...

-Không.Nó đủ tự tin nhưng mà nó không dám nhìn vào mắt những người đối diện hơn nữa...nó còn nhút nhát lắm.Và đó cũng chính là lí do lần này nó biểu diễn mà mắt cứ nhắm nghiền thế kia.

-Vậy nghĩa là cô đang tập cho cô ấy.

-Ừm.Những mắt cứ nhắm nghiền thế kia thì...chắc..chắc...nhưng như vậy cũng được rồi.Còn hơn là nó không chịu ra khỏi cánh gà._Tiểu Phong lắc đầu ngao ngán.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

-Haiz

-Đang trên đường vào lớp học mà sao cậu cứ thờ dài đầy não nề vậy nè?Làm người ta mất hết hứng học luôn._Tiểu Vy cau mày

-Thì tại tớ đang chán chứ bộ._Tiểu Đan xì mắt

-Hôm nay có ba người thôi sao?_Thiên Lâm từ xa bước đến hỏi

-Tiểu Phong không đi học à?_Anh Khang cũng tò mò

-Không.Bắt đầu từ giờ cậu ấy sẽ học trên máy,khỏi phải đến lớp nữa._Tiểu Vy trình bày

-Ý cậu là học trực tuyến ấy hả?_Gia Kiệt thắc mắc

-Ừm._Tiểu Tuyết trả lời

-Sao lại phải học như vậy?_Gia Kiệt nhíu mày

-Đừng tò mò...Mà còn nữa,Tiểu Vy và Tiểu Đan không biết chuyện gì đâu,đừng cố gắng khai thác điều gì từ họ._Tiểu Tuyết đáp rồi bước vào lớp

-Gặp tôi một chút

-Có chuyện gì à?

-Tôi muốn hỏi...

-Nếu là chuyện của Tiểu Phong thì tôi rất xin lỗi.

-Tại sao?Có chuyện gì phải giấu tôi à?_Gia Kiệt nhíu mày

-Không.Chẳng có gì,Chỉ là có người đang muốn quên...

-Quên gì cơ?Ai?

-Đừng hỏi hiểu.Tôi đói bụng rồi,về đây.Bữa trưa vui vẻ._Tiểu Tuyết tạm biệt Gia Kiệt rồi nhanh chóng ra về,không kịp để cậu ta nói thêm gì.

16h,tại một quán cà phê sang trọng:

-Lại có chuyện gì nữa đây?_Tiểu Tuyết vừa nhấm nháp tách cà phê vừa nói

-Hãy nói cho tôi biết...

-Nếu như liên quan đến Tiểu Phong thì mong cậu dừng lại đi.Nó đã rất mệt mỏi rồi.

-Mệt mỏi?

-Hãy nghe kĩ những gì tôi sắp nói đây:Tiểu Phong nói rằng nó không muốn gặp lại cậu nữa vì thế nên cậu đừng làm phiền nó và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nó.Hãy dừng lại đi,đừng quan tâm đến Tiểu Phong nữa,hãy trả lại sự bình yên vốn có trước đây trong cuộc sống của nó.Xem như tôi xin cậu.

- Tại sao?

- Tại sao ư? Tôi biết cậu từng thích Tiểu Phong nhưng không hiểu vì lý do gì mà cậu lại đi xem mặt điều đó khiến Tiểu Phong khó chịu... à mà cũng không phải khó chịu mà là khiến nó bị tổn thương...

- Đó là lý do cô ấy tránh mặt tôi và bây giờ thì... học trực tuyến...

- Đúng vậy.

- Tôi đã... bla... bla...

- Vậy thì được. Tôi sẽ nói cho cậu biết Tiểu Phong đang ở đâu. _ Tiểu Tuyết thở dài

- Cảm ơn cô.

- Không cần. Là vì bạn tôi thôi. Nhưng nên nhớ nếu như một lần nữa cậu làm bạn tôi tổn thương hay đau khổ thì... cậu sẽ biết tay tôi.

- Tôi hiểu.

- Nó đang ở Anh quốc. Đang quản lý chi nhánh ở đó.

- Quản lý chi nhánh? Vậy cái vụ học trực tuyến...

- Để tránh mặt cậu là chính.

- Ra vậy. Tạm biệt cô. _ Gia Kiệt nói rồi gấp rút ra khỏi quán cafe

- Đi đâu mà vội thế?

- Đặt vé máy bay qua đó. Xin giúp tôi nghỉ học. _ Gia Kiệt nói vọng lại

- Ok. Chúc may mắn!

- Ủa, hôm nay Gia Kiệt không đi học à? _ Tiểu Vy quay sang hỏi Anh Khang

- Anh cũng không biết nữa? Lúc sáng anh có gọi mà không được.

- Cậu ta sang Anh rồi. _ Tiểu Tuyết điềm tỉnh lên tiếng

- Sang Anh? _ Hạo Thiên nhíu mày _ Sao đột nhiên lại sang Anh?

- Ai biết. Biết thế là đủ rồi.

- Vậy sao cậu biệt cậu ta sang Anh? _ Tiểu Đan hỏi

- Thì hẳn nói.

- Là sao? Sao hẳn lại nói với cậu?

- Cậu phiền quá đi. Hỏi nhiều. _ Tiểu Tuyết tỏ vẻ khó chịu rồi bước nhanh vào lớp mặc cho Tiểu Đan và Tiểu Vy đứng đằng sau gọi ới

- Sao em biết Gia Kiệt sang Anh? _ Hạo Thiên hỏi

- Haiz, tôi nói hồi sáng rồi mà.

- Nhưng tại sao....

- Đừng có hỏi nữa. Tôi về trước đây. _ Bước nhanh về phía trước, cô nói vọng lui. Vội nắm lấy cánh tay cô, Hạo Thiên lên tiếng:

- Chờ đã...

- Chuyện gì nữa?

- Chiều nay em rảnh không?

- Không Thả ra để tôi còn về. _ Cô trả lời rồi giật mạnh tay mình ra khỏi tay Hạo Thiên. Đi được một đoạn, cô quay mặt lại, cố gắng nói lớn:

- Chiều nay anh rảnh không?

-Hờ...à có

-Vậy đi với tôi đến chỗ này.Đón tôi nhé!2h chiều trước nhà tôi.

-Ừm_Hạo Thiên mỉm cười.Có lẽ cô đã mở lòng với cậu chẳng?

14h10':

-Xin lỗi vì đã bắt anh phải chờ!_Tiểu Tuyết áy náy

-Không sao.Em muốn đi đâu?

-Lên xe đi rồi nói...À mà đưa tôi đến siêu thị trước đi, ghé sang một cửa hàng bông nào đó giúp tôi,xong thì chúng ta sẽ đến nghĩa địa.

-Đến nghĩa địa?

-Ừ

-Để làm gì?

-Thăm người thân.Nếu không muốn đi...

-Được rồi.Em lên đi.

-Ừ

Sau khi đến siêu thị và ghé qua một tiệm hoa dọc đường,Hạo Thiên và Tiểu Tuyết đến khu nghĩa địa.Hai người thẳng bước về phía một ngôi mộ nằm sâu trong nghĩa địa.Đến nơi,Tiểu Tuyết dừng lại,nhẹ nhàng đặt bó hoa và giỏ trái cây xuống trước ngôi mộ,cô ngồi xuống, khẽ mỉm cười rồi cất tiếng hỏi:

-Chắc cậu cô đơn lắm phải không?Xin lỗi vì bây giờ tớ mới đến!_Ngưng giây lát, cô quay sang Hạo Thiên:

-Anh ra xe đợi tôi nhé!Tôi muốn ở đây một mình.

-Sẽ không sao chứ?

-Đừng lo.Không ai làm hại tôi được đâu.

-Nhưng mà...

-Thực hiện yêu cầu của tôi, được chứ?_Tiểu Tuyết nhìn Hạo Thiên tỏ vẻ nghiêm túc

-Ừm_Hạo Thiên miễn cưỡng trả lời rồi quay mặt đi,bước ra khỏi khu nghĩa địa mà trong lòng không ngừng lo lắng.

-Đó là Hạo Thiên,bạn mới của tớ!_Tiểu Tuyết mỉm cười nói với ngôi mộ_Cậu ấy tốt bụng...giống cậu nữa,rất quan tâm đến tớ.

-Minh Huy này,tớ thích cậu ấy được không?Cậu sẽ đồng ý chứ?Tớ biết,tớ...Tớ đã từng nói tớ sẽ không...nhưng tớ không thể,tớ xin lỗi vì đã phản bội lời nói của mình.Tớ không muốn lừa dối bản thân mình nữa,tớ...thực sự yêu cậu ấy.Cậu sẽ không phản đối chứ?Thật lòng tớ xin lỗi...hức...hức...Tớ...hôm qua,tớ nhận được tin:bạn trai của một người bạn tớ mất,họ sắp làm đám cưới rồi,nhưng trước ngày cưới khoảng hai tuần...cậu ấy bị tai nạn giao thông và ra đi,nghĩ lại chuyện của chúng ta,tớ sợ...tớ sợ mất anh ấy vì không biết ngày mai sẽ thế nào...tớ sợ mình sẽ hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

-Ta đi thôi!_Tiểu Tuyết nói

-Em sao vậy?Mất em...

-Không sao.Do bụi đất._Tiểu Tuyết cười

-Vậy à?

-Tôi đói.Di đâu đó ăn nha!

-Ừm.Em muốn ăn gì?

-Gì cũng được._Tiểu Tuyết trả lời rồi mở cửa xe bước vào trong.

Sau bữa ăn,họ ghé vào siêu thị mua một ít trái cây rồi lại xe đến cô nhi viện Thiên sứ:

Tỉnh toong!Tỉnh toong!_Tiểu Tuyết nhẹ nhắn chuông

-Đội một lát.Tôi tới ngay_Tiếng một người phụ nữ vọng ra

Kết!

-Tiểu...à nhầm...

-Dì cứ gọi con là Tiểu Tuyết như trước đi ạ!_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Ừm.Dì rất vui khi con đến.Các bạn không đến à con?_Dì Phương âu yếm hỏi

-Dạ không ạ.Tiểu Vy và Tiểu Đan hôm nay ra ngoài cùng bạn còn Tiểu Phong thì đến Anh rồi ạ!

-Vậy à?Tiếc quá nhỉ!À mà con vào đi,cả cậu nữa!

-Vâng ạ!_Tiểu Tuyết và Hạo Thiên đồng thanh

Hạo Thiên bước vào xe,dì Phương cùng Tiểu Tuyết kéo cánh cổng để Hạo Thiên đưa xe vào.Sau khi đỗ xe xong,Dì Phương cùng Tiểu Tuyết và Hạo Thiên bước vào trong.Vừa thấy Tiểu Tuyết bước vào,các bé hớn hờ rao lên:

-A!Chị Tiểu Tuyết!Chị Tiểu Tuyết!_rồi chạy ngay đến chỗ cô,vòng lấy cô,gat Hạo Thiên ra ngoài

-Chị đến rồi.Em và các bạn nhớ chị quá!_Một bé gái sụt sùi

-Ừm.Chị cũng nhớ các em lắm!Tại chị hơi bận nên không đến được.Chị xin lỗi nha!_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Ừa,chị Tiểu Vy và chị Tiểu Đan không đến à chị?_Một bé trai hỏi

-Cả chị Tiểu Phong nữa.Các chị i không đến à chị?Bọn em cũng nhớ các chị ấy nhiều!_Một bé gái khác chen vào

-Ừm,các chị ấy chưa đến được.Lần sau họ sẽ đến.

-Chị Tiểu Tuyết,chị ở lại chơi với bọn em nha!_Một bé gái khác nói

-Đúng đấy ạ.Chị ở lại chơi với bọn em nha!_Tiếng các bé đồng thanh

-Ừm.Đến chiều luôn!Chị không nào?_Tiểu Tuyết nhí nhảnh

-Chịu!_Tiếng các bé lại đồng thanh

-À,quên mất!_Như nhớ ra cái gì đó,Tiểu Tuyết lăm bắm rồi đứng dậy,xoay ra sau:

-Xin lỗi,tôi quên mất..._Tiểu Tuyết nhìn Hạo Thiên cười trừ

-Con trông các em nhé!Dì vào bếp chuẩn bị bữa chiều cùng các dì._Dì Phương mỉm cười nói với Tiểu Tuyết

-Vâng ạ.Dì cứ để con.

-Ừ.Dì cảm ơn!_Rồi quay sang các bé,dì Phương nhẹ nhắc nhở:

-Các con chơi ngoan nha!Không được phá chị Tiểu Tuyết đâu đấy!

-Vâng ạ!_Tiếng lũ trẻ đồng thanh trả lời khiến Tiểu Tuyết bật cười(Hạo Thiên lại bị lơ oy!)

Chơi với lũ trẻ được một lúc,Tiểu Tuyết quay sang Hạo Thiên:

-Anh trông bọn trẻ giúp tôi nhé!Tôi muốn vào giúp các dì!

-Ừ.Em cứ vào đi.Tôi sẽ trông chúng!

-Các em này,anh ấy sẽ trông các em.Chị vào trong phụ các đi đã nhé!

-Vâng ạ! _Lũ trẻ lại đồng thanh.Trông chúng mới đáng yêu làm sao!Nhưng tội nghiệp chúng quá!Tiểu Tuyết nhìn chúng chạnh lòng.

.....

-Anh đẹp trai oi! _Một bé gái chừng 7 tuổi lay cánh tay Hạo Thiên

-Ừ.Em muốn gì nào?

-Anh thích chị Tiểu Tuyết à?

-Hà?Sao em lại nghĩ vậy? _Câu hỏi của bé khiến cậu đơ người ra.

-Vì thấy anh luôn bám theo chị ấy!

-Bám theo?

-Dạ.Anh lúc nào cũng bám theo chị ấy hết.Lại hay đi cùng chị ấy nữa!

-Nên em nghĩ vậy?

-Vâng.Đúng là anh thích chị ấy phải không?

Khẽ nhéo má em bé,cậu mỉm cười trả lời:Ừ

-Em không cho anh cướp đi chị Tiểu Tuyết của bọn em đâu! _Em bé lờm cậu

-Sao em lại nghĩ vậy?

-Nếu như anh thích chị ấy,anh sẽ đưa chị ấy đi chơi làm chị ấy không còn thời gian đến đây nữa._Em bé ngây thơ nói.Câu nói của em khiến Hạo Thiên mỉm cười,xoa đầu em,cậu nhẹ nói:

-Không đâu.Chị Tiểu Tuyết thương các em lắm !!Chị sẽ đến đây thương xuyên mà.

-Thật không? _Em bé chống nạnh hỏi

-Thật mà! _Cậu cười

-Anh hứa đi!

-Sao cơ?

-Anh hứa đi.Anh sẽ đưa chị í đến đây.

-Chị ấy có thể tự đến mà!

-Không, anh phải đưa chị ấy đến cơ.

-Ừ,anh sẽ đưa đến.Nhưng sao em lại muốn anh đưa chị ấy đến?

-Vì chị Tiểu Tuyết hay đi một mình đến đây lắm!Mà chị toàn đến đây bằng xe buýt không à!Nhưng xe buýt thì chỉ dừng xe ở đầu con ngõ thôi,làm chị toàn phải đi bộ vào đây,mà ở đây lại ít nhà,vắng vẻ lắm,nguy hiểm lắm!Chắc chị ấy cũng mỏi chân nữa vì phải đi bộ một đoạn xa mà._Em bé lí luận

-Vì thế nên em muốn anh đưa chị ấy đến.

-Vâng!Nếu như chị ấy không đến,bọn em sẽ ghét anh._Cô bé bặm môi đe dọa

-Ừ.Nếu chị ấy không đến,các em có quyền ghét anh!

-Anh có cần bọn em giúp không?_Em bé hỏi

-Giúp?Giúp anh á? _Hạo Thiên nhún mày

-Ừ.

- Vậy nói anh nghe xem, em giúp anh bằng cách nào?

- Bọn em sẽ tự chơi. Anh vào giúp chị ấy đi. Như thế người ta gọi là gì nhỉ? Hình như là ga-lăng thì phải!

Lần này thì Hạo Thiên không thể nhịn cười được nữa, cậu bật cười lớn. Còn con bé thì ngây ngô đứng nhìn không hiểu tại sao. lát sau, cậu xoa đầu nó hỏi:

- Bọn em tự chơi liệu có được không?

- Được chứ. Em hỏi các bạn cho anh xem nhé! _ Nói rồi cô bé quay ra, hỏi lớn:

- Bọn mình có thể tự chơi phải không các bạn?

Lập tức có tiếng trả lời từ bọn nhóc:

- Ừ. Bọn mình có thể tự chơi.

- Đó anh thấy chưa? Anh đi đi. Chúc anh may mắn. Good luck!

- Good luck?

- Ừm. Chị Tiểu Tuyết dạy đó.

- Ừm, anh đi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

- Có việc gì cho tôi không? _ Hạo Thiên bước vào căn bếp, đến cạnh Tiểu Tuyết, cậu hỏi

- Sao anh không ở cùng bọn trẻ? _ Tiểu Tuyết nhún mày

- Bọn trẻ bảo chúng có thể tự chơi được. Bọn chúng bảo tôi vào giúp em. Có vẻ chúng quý em lắm!

- Tôi cũng rất yêu bọn nhóc! À mà anh biết thái khoai tây không?

- Ồ... thực ra thì tôi không biết làm gì cả.

- Vậy thì không ổn rồi...

- Em có thể dạy tôi mà.

- Được rồi. Lại đây. _ Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói rồi tiến lại chỗ để khoai tây _ Làm như thế này! Anh hiểu rồi chứ?

- Ừm. Để tôi thử. _ Hạo Thiên nói rồi cầm lấy con dao

Phập! _ Nhát dao thứ nhất chém xuống

- Không phải như vậy. Anh phải thái nhỏ hơn kia.

- Ừ, vậy tôi sẽ thái lại.

Phập! _ nhát dao thứ hai chém xuống củ khoai tây vô tội kèm theo đó là tiếng kêu khẽ: A

- Sao vậy? Tay bị chảy máu rồi. Có đau lắm không? _ Cô nâng cánh tay Hạo Thiên lên lo lắng, rồi kéo cậu ra ngoài. Ấn nhẹ cậu xuống ghế, Tiểu Tuyết nhanh tay với lấy cái túi xách mà cô mang theo, mở ra, lấy vĩ băng cá nhân để sẵn trong đó dán cho cậu.

- Đau lắm không? _ Tiểu Tuyết nhìn cậu hỏi

- Cũng không đau lắm! _ Cậu mỉm cười

- Làm thì phải cẩn thận chứ. lát tôi sẽ lái xe.

-Thôi,cứ để...

-Nghe lời chút đi._Tiểu Tuyết nghiêm mặt.Nhìn mặt cô,cậu muốn cười,trông đáng yêu vô cùng.

-Được rồi.Lát em lái.

-Vậy chứ.Ngồi đây nhé!Tôi vào bếp làm một lát nữa rồi sẽ ra.

-Ừm

17h:

-Bữa ăn thế nào?Hơi đậm bạc phải không?_Tiểu Tuyết vừa đưa mình trên chiếc xích đu vừa hỏi

-Ngon lắm!_Hạo Thiên tiến lại đẩy chiếc xích đu cho cô trả lời

-Tôi cứ sợ nó không hợp với anh đấy.

-Làm gì có.Nó rất ngon!Mà cô bé đó..._Hạo Thiên chỉ tay về phía cô bé lúc nãy đến bắt chuyện với cậu ngáp ngừng

-Sao?

-Ừm...

-Nó dễ thương phải không?

-Ừm

-Dễ thương nhưng sao mà nói chuyện già thế không biết._Tiểu Tuyết cười buồn

-Cô bé bao nhiêu tuổi rồi.Chắc tầm 7,8 tuổi thôi nhỉ?

-11t rồi đó.

-11t á?_Hạo Thiên ngạc nhiên

-Không tin đúng không?Cũng phải thôi.Dáng người của cô bé nhỏ nhắn vậy mà ai tin cơ chứ.

-Ừm,đúng là nhỏ thật.Anh cứ tưởng cô bé đó khoảng 7,8 t thôi.Ai ngờ...

-Hi.Tôi cũng đã rất bất ngờ như thế đó.Nhưng thôi,cũng trễ rồi.Chúng ta về nhé!_Tiểu Tuyết nhìn đồng hồ đề nghị

-Ừm.Em còn muốn đi đâu nữa không?

-Ừm...tôi muốn đến công viên.

-Vậy được, tôi đưa em đi nhé!

-Ừm.Cảm ơn!_Tiểu Tuyết mỉm cười

Công viên lớn nhất thành phố:

-Tiếc quá đi!_Tiểu Tuyết thở dài

-Sao vậy?Có gì làm em không vui à?_Hạo Thiên lo lắng

-Không.Chỉ là hơi tiếc thôi.Đáng ra tôi nên đến đây sớm hơn thì sẽ có nhiều trò để chơi rồi.Vừa nghĩ ra nó thì trời đã sắp tối mất rồi,các trò chơi mang cảm giác mạnh đóng cửa hết rồi kia!_Tiểu Tuyết tỏ vẻ luyến tiếc

-Em muốn chơi các trò đó à?

-Ừ.Nhưng có vẻ không được rồi.

-Lần sau tôi sẽ đưa em đi.

-Nhưng liệu anh có thời gian không?Tôi sợ anh bận.

-Không.Lúc nào em muốn đi,tôi sẽ đưa đi.

-Khi nào cũng được?

-Ừm.Lúc nào cũng được,chỉ cần em muốn đi,tôi sẵn sàng.

-Thật chứ?

-Thật.

-Sao tốt với tôi vậy?

-Vi...em cũng biết mà._Hạo Thiên khẽ thở dài_Nhưng có vẻ điều đó...

-Thực ra tôi có suy nghĩ lại điều đó...Nếu...Nếu bây giờ tôi cho anh cơ hội,liệu còn kịp không?_Tiểu Tuyết e dè

-Em vừa nói là...Tôi không nghe nhầm phải không?_Hạo Thiên dò hỏi

-Ừm...liệu có...

-Được.Được chứ!_Hạo Thiên vui mừng vòng tay ôm gọn cô vào lòng

-Không muộn sao?

-Không.Không muộn chút nào!

Nghe vậy,Tiểu Tuyết khẽ đẩy cậu ra,cổ nhìn sâu vào đôi mắt cậu,cô nghiêm mặt:

-Tôi thực không ngờ..._Tiểu Tuyết nói ngang đó thì dừng lại,mặt cô tỏ vẻ giận dữ.Điều đó làm Hạo Thiên lo lắng:

-Sao vậy?Có gì khiến em bực mình sao?

-Có_Tiểu Tuyết thẳng thừng trả lời

-Sao vậy?Có gì em cứ nói Tôi sẽ sửa mà!

-Này,anh có điên không vậy?Tôi đã từng làm anh bị tổn thương đấy.Vậy mà anh còn bảo là không muộn.Anh thật ngốc quá đi...hức...hức...Sao lại...hức...có...hức..hức...người ngốc như anh chứ?Hức..hức.._Tiểu Tuyết cúi gằm mặt xuống,òà khóc.Nhẹ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô,Hạo Thiên đưa tay quệt đi những hàng nước mắt lăn dài trên má Tiểu Tuyết:

-Vi em là người mà anh yêu!Vì thế,không có gì là muộn cả.Dù có đợi em thêm vài năm nữa thì anh vẫn sẽ đợi,dù em có làm anh tổn thương nhiều hơn nữa thì vẫn có một sự thật không thể thay đổi rằng:Anh chỉ yêu mỗi em và cuộc sống của anh không thể thiếu em!Ngốc ạ!

Ngước khuôn mặt đầm nước lên nhìn anh,Tiểu Tuyết hỏi:

-Anh không giận tôi à?Sao lại ngốc..hức...hức...vậy?

-Không.Nào,nín đi,đừng khóc nữa.Anh không giận em thật đó.

-Đồ ngốc!_Cô khẽ mắng anh rồi quay lưng bước đi.Bước được khoảng vài bước,cô quay người lại, nhìn khuôn mặt đang đờ ra của anh,bật cười cô nói:

-Tôi muốn về!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

-Cứ làm như thế nhé._Một cô gái nghiêm giọng nói

-Vâng,thưa giám đốc._Hai người đàn ông phía sau cô cúi đầu,đồng thanh

-Chiều nay tôi có lịch hẹn gì không?_Người con gái quay sang hỏi người thư kí ở bên cạnh mình

-Thưa,ngài có một cuộc hẹn với đối tác,địa chỉ đây ạ!

Người con gái cầm lấy tập giấy có ghi địa chỉ của đối tác xem qua rồi bất ngờ cô ngước đầu lên:Đang kia chẳng phải là...

-Thật lòng xin lỗi!Giám đốc của chúng tôi ra ngoài rồi ạ!

-Vậy lúc nào thì cô ấy về?

-Chúng tôi cũng không rõ nữa.

-Vậy tôi có thể đợi không?

-Được chứ nếu như không ảnh hưởng đến thời gian của anh!_Người tiếp tân niềm nở

-Gọi điện cho quầy tiếp tân bảo rằng nếu có ai đợi thì nói với họ rằng ngày mai hãy đến,hôm nay tôi không về công ti._Người con gái lạnh lùng ra lệnh

-Vâng,thưa giám đốc._Người thư kí kính cẩn

Nghe được câu trả lời từ phía người thư kí,người con gái bước vào thang máy dành riêng cho mình.

“Anh ta đến đây làm gì nhỉ?Sao lại biết mình ở đây?Có khi nào...Chẳng lẽ Tiểu Tuyết đã nói?”_Người con gái xoa bóp hai bên thái dương,suy nghĩ

-Tôi muốn gặp giám đốc của mấy người.

-Vâng,anh đợi tôi một lát!

-Alo,thư kí của giám đốc công ti xxx xin nghe!

-Xin thông báo với giám đốc là có người cần gặp ngài!

-Tôi biết rồi!

Píp!Píp!

-Có chuyện gì vậy?_Giọng một người con gái vang lên

-Thưa giám đốc!Có người muốn gặp ngài.

-Cho vào đi.

-Vâng

.....

-Mời anh đi theo tôi!_Người tiếp tân mỉm cười dẫn đường

Cốc!Cốc!Cốc!

-Vào đi.

-Người muốn gặp ngài đã đến rồi ạ!_Người thư kí kính cẩn thông báo

-Được rồi.Cô có thể ra ngoài._Người con gái vẫn không quay đầu,mắt đắm chiêu nhìn ra ngoài lớp kính của phòng giám đốc,ra lệnh.

-Vâng!_Người thư kí kính cẩn.Cô bước ra ngoài,khẽ đóng cửa lại.

-Mời ngồi!_Người con gái vừa xoay chiếc ghế lại vừa nói

Bất ngờ,4 mắt chạm nhau.Người con gái ngạc nhiên đến tột cùng.Người muốn gặp cô là:...

-Em vẫn khỏe chứ?_Người con trai nhìn cô đầy muộn phiền,khẽ hỏi

-Anh đến đây làm gì?_Lấy lại được phong thái lúc đầu,người con gái hỏi

-Để gặp em!

-Gặp tôi làm gì chứ?Bộ rảnh rồi lắm hay sao,Châu thiếu gia!_Cô nhún mạnh

-Tôi nhớ em!

-Ha..ha...đừng làm tôi buồn cười chứ?Này,Châu Gia Kiệt à mà không là Châu thiếu gia chứ,anh có làm sao không vậy?Anh nói vậy không sợ vợ sắp cưới của anh ở nhà ghen à?_Cô bật cười chua chát

-Không,tôi không làm sao cả.Tôi thức sự nhớ...

-Alo,gám đốc công ti xxx nghe!_Người con gái nhấc chiếc điện thoại lên khi nghe chuông điện thoại đổ,điều đó làm ngắt ngang lời của Gia Kiệt.

-À vâng...vâng...em biết rồi ạ...vâng...em sẽ đến đó ngay...tạm biệt anh!_Người con gái mỉm cười hớn hờ trả lời điện thoại

-Xin lỗi.Lúc khác anh đến nhé!Tôi có việc phải ra ngoài rồi!_Tiểu Phong nghiêm túc nói,mặt cô tình biểu lộ cảm giác hạnh phúc

-Ai vừa gọi điện cho em?_Gia Kiệt lạnh lùng hỏi,đáy mắt ánh lên sự tức giận

-Không liên quan đến anh,_Người con gái thẳng thừng trả lời

-Tôi hỏi ai vừa gọi điện cho em?_Câu gắt lên

-Tôi bảo rằng...

-Trả lời đi.

-Anh muốn biết chứ gì?Chồng sắp cưới của tôi đấy.Được chưa?Bây giờ thì anh có thể về._Người con gái lạnh lùng trả lời rồi vội lấy chiếc áo khoác,bước nhanh ra ngoài.Trước khi đi, cô ghé lại bàn thứ kí nằm bên ngoài,dặn dò gì đó.Xong, cô lấy chiếc kính mát của mình đeo vào,để che đi đôi mắt đang đỏ hoe của mình.

-Em thật tàn nhẫn._Gia Kiệt đau khổ,nắm chặt thành nắm đấm,cậu khẽ thốt ra đầy oán giận.Bước ra khỏi phòng giám đốc với trạng thái vô cùng tức giận nhưng Gia Kiệt tự nhủ với lòng mình:Dù thế nào đi nữa thì cậu vẫn không thể bỏ cuộc!Cậu sẽ giành lại cô từ tay người đàn ông đó.

-Sao lại là anh nữa?_Người con gái ngán ngẩm hỏi

-Anh đến để gặp em!

-Này,tôi nói một cách thẳng thắn nhé!Châu Gia Kiệt,anh có bị điên không vậy?Hôm qua tôi đã đối xử với anh như thế rồi mà anh còn không muốn buông tha cho tôi sao?Và lại,tôi đã nói là tôi đã có chồng sắp cưới rồi.Anh cũng nên hiểu là nếu như anh đến đây thường xuyên,tin đồn mà nổi lên thì tôi biết ăn nói thế nào với chồng tương lai của tôi đây?

-Vậy một tuần anh sẽ đến đây hai lần thôi.

-Thật là hết nói nổi.Ôi,huyết áp của tôi!_Người con gái ôm đầu,than thở.

-Em không sao chứ?_Gia Kiệt lo lắng chạy đến bên cô

-Tránh xa tôi ra._Người con gái gạt tay Gia Kiệt ra,lạnh lùng gắt lên

-Người đó là ai?

-Ai?

-Chồng sắp cưới của em là thằng nào?_Gia Kiệt gắt lên

-Này anh,làm ơn nói năng lại cho tử tế chút đi.Anh ấy là chồng sắp cưới của tôi.Anh không cần biết và càng không có quyền gọi anh ấy là thằng nào...
À,còn nữa,anh làm ơn ra ngoài cho!_Người con gái lạnh lùng ra lệnh

-Tôi không đi.

-Ôi trời ơi.Đầu tôi._Ngừng vài giây,cô tiếp:

-Anh không đói à?Nhưng tôi thì có.Đến giờ ăn trưa rồi đấy.Anh không ăn thì cũng phải để tôi ăn chứ?...
-Tôi sẽ đợi.

Câu nói của Gia Kiệt khiến cô thực sự muốn tự sát.

-Sao lại có người lì lợm như anh nhỉ?Mặt kệ anh,_Người con gái bực mình,vội lấy cái điện thoại,gõ nhẹ nhàng, cô nói vào máy:

-Anh à!Đến giờ ăn trưa rồi.Anh đến đón em nhé!Em đói muốn chết rồi nè!...Vâng,em sẽ xuống ngay,em đợi ở đại sảnh nhé!...Vâng...Mà nhớ là không được rời khỏi xe đâu đấy!...Vâng!_Nhẹ gấp máy,cô quay sang Gia Kiệt

-Nếu anh đã muốn đợi thì tiếp tục đi nhé!Tôi có hẹn,cần phải ra ngoài...À mà chiều nay tôi cũng có hẹn rồi,sẽ không về đâu.Muốn đợi thì cứ việc đợi._Nói rồi, cô tỏ vẻ hạnh phúc,cô với lấy chiếc áo khoác,bước nhanh ra ngoài,để lại Gia Kiệt đứng đó một mình trong nỗi tuyệt vọng và đau khổ tràn trề

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Hơn một tuần nay,hôm nào Gia Kiệt cũng đến công ti tìm gặp cô,nhưng lần nào đến.Cô cũng bảo là có hẹn và ra ngoài, lúc nào nghe điện thoại của người đó,nặt cô lại trở nên vui vẻ,khác hẳn với vẻ mặt cau có khi nói chuyện với cậu.Điều đó thật sự khiến cậu bị tổn thương.

Một nhà hàng nổi tiếng ở Anh.Một chàng trai với vẻ đẹp vô cùng”Handsome” tay trong tay với một thiếu nữ cũng sở hữu nhan sắc không kém gì bước vào nhà hàng,miệng cười nói thân mật.Vẻ đẹp của họ khiến mọi thức khách trong nhà hàng hết lời trầm trồ khen người:Thật là đẹp đôi làm sao!

-Em muốn ăn gì?_Người con trai mỉm cười,nhẹ nhàng hỏi

-Gì cũng được._Cô cũng mỉm cười đáp trả

...

-Sao vậy?Hơn cả tuần nay tâm trạng em có vẻ không vui.Hay là em không vui vì anh đến?

-Làm gì có.Anh đến đây em vui lắm

-Vậy sao đây mắt em lại tâm trạng thế kia?

-Làm gì có.Em vui,thật mà!

-Đừng có lừa anh.Còn ai hiểu em bằng anh mà dám nói vậy hả?_Nhẹ gõ đầu cô gái,anh về giận dỗi

-Thật mà!_Người con gái phụng phịu

-Nói anh nghe xem nào.Là chuyện tình yêu hay chuyện về công việc.

-Là chuyện công việc.

-Vậy là chuyện tình yêu rồi.

-Đúng là chỉ anh hiểu em!

-Nào,nói anh nghe xem:Người nào to gan dám làm công chúa bé nhỏ của anh phải buồn phiền?

-Một tên khốn!_Người con gái chu môi,tỏ vẻ giận dỗi

-Là ai?

-Hắn là...

-Món ăn của quý khách đây ạ!

-À...vâng...cảm ơn!_Tiểu Phong mỉm cười

-Chúc quý khách ngon miệng!

-Nào,nói anh nghe,hắn là ai?

-Hắn là...

Bốp!

-Anh làm cái gì vậy hả? _Người con gái trợn tròn mắt,hét lên khi thấy người con trai đi cùng bị Gia Kiệt đánh

Bỏ qua lời nói và cử chỉ của cô,Gia Kiệt nắm lấy áo người con trai đó,định đánh thêm nhưng người con gái đã nhanh chóng dùng hết sức mình lôi Gia Kiệt ra khỏi nhà hàng,vừa lôi cậu đi,cô vừa tức giận quát:

-Anh có bị điên không vậy?Sao anh dám đánh anh ấy chứ.Bố mẹ tôi mà biết chuyện đó thì...trời ơi,tôi thực muốn điên lên mất.Làm sao tôi có thể nhìn mặt anh ấy đây....

-Anh điên rồi! _Cô gào lên khi lôi được anh ra khỏi nhà hàng

-Ừ,anh điên rồi.Vì em đấy! _Gia Kiệt giật tay mình ra khỏi tay cô,gắt

Chát! _Anh còn dám nói là vì tôi ư?Vì tôi mà đánh anh ấy à?Trời ơi,chắc tôi phải nhập viện sớm quá...Anh đi đi,tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.Về mà hẹn hò với bà vợ sắp cưới của anh kia! _Cô tức giận gất vào mặt anh rồi bỏ vào nhà hàng,kéo người con trai lúc nãy đi,bỏ lại cậu một mình đứng đó.

....

-Anh không sao chứ? _Người con gái lo lắng

-Không sao!Mà cậu ta là ai vậy?

-Một tên điên.Ôi,xem này anh chảy máu rồi.Em xin lỗi,vì hấn mà...

-Không sao mà!Chỉ là bị thương một chút thôi.

-Bố mẹ mà biết thì sẽ mắng em mất.

-Có phải lỗi do em đâu mà mắng em Với lại,bố mẹ thương em lắm,sẽ không mắng em đâu! _Người con trai vừa lái xe vừa xoa đầu cô

-Còn không nữa à?Người đó là do em mới đến đánh anh đó.Bố mẹ mà biết hấn vì em mà đến đánh anh thế nào em cũng...

-Lúc đó anh sẽ bênh vực cô công chúa nhỏ của anh! _người con trai mỉm cười hiền dịu nhìn cô

-Anh nhớ nha!Anh mà không bênh vực em là em mách với chị của Tiểu Vy rằng anh là người hẹp hòi,hay để bụng những chuyện nhỏ nhặt đấy! _Người con gái phụng phịu

-Ừ!Anh sẽ bênh vực em mà!

-Anh đúng là anh trai tốt của em!Sao em lại có người anh tuyệt vời như thế nhỉ!-Người con gái xuyt xoa,sung sướng _Anh là số một!

-Thôi đi nhóc.Nịnh vừa thôi.Anh nổi hết da gà rồi nè!

-Đề đền ơn anh.Anh ghé qua siêu thị đi.Em sẽ nấu cho anh một bữa thật ngon!

-Ừm.Cũng lâu lắm rồi anh chưa được thử món ăn do công chúa nhỏ của anh làm nhỉ!

-Alo! _Giọng một người con gái lạnh lùng cất lên

-Xin lỗi,cô có phải là người thân của số máy này không ạ? _Bên kia, một giọng dè chừng của một người đàn ông vang lên

-Không phải. _Cô trả lời đầy giận dữ rồi gấp máy

....

-Lại cái gì nữa?Tôi đã bảo là không phải rồi mà! _Người con gái gắt lên

Bên kia,tiếng nhạc sàn,tiếng hò hét cộng với tiếng ú ớ của một tên con trai vọng vào máy:

-Lấy rượu ra đây!Lấy thêm rượu ra đây! _Tên con trai đó gắt lên đầy náo nê

-Alo,đây có phải...

-Không phải! _Người con gái lại gắt lên _Nếu không có chuyện gì...

-Xin hãy khoan.Rõ ràng chúng tôi gọi đúng số mà.Chủ nhân của số điện thoại này lưu tên cô là “Người tôi yêu” thì làm sao mà nhầm được chứ?

-Hắn là ai?

-Tên vị khách này là Châu Gia Kiệt!

-Hừ,hắn đang ở đâu.

-Quán bar xxx, phòng số 301.

-Vậy mặc hắn đi.Tôi không quen hắn._Lại một lần nữa cô gất vào điện thoại đầy khó chịu rồi gập máy.Ném chiếc điện thoại xuống sàn nhà,cô trùm kín chăn lên người, giả vờ không biết,không nghe gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

-Cho tôi hỏi phòng 301 ở đâu?

-Cô cứ đi thẳng xong rẽ trái là đến.

-Cảm ơn.

Cạnh!_Tiếng cửa phòng 301 bật mở:

-Này!Dậy đi!Dậy đi!_Giọng một người con gái vang lên đầy khó chịu

-Ừ..ừm...là em à...ừc...em đến rồi...ừc..rồi._Gia Kiệt say xin nhìn cô khó khăn nói

-Về_Cô gất lên

-Ừc..anh không..ừc...về...Rượu...ừc..cho..tôi...ừc..rượu...ừc...

-Có thôi không hả?

-Rượu..ừc...

Thấy không thể nào nói chuyện tiếp với Gia Kiệt,người con gái bước lại bên cậu,nhẹ dịu cậu ra ngoài.

-Ừc..rượu...

-Tôi bảo anh thôi đi còn gì?Đồ phiền phức.

Ọe...ọe...

-Ôi chúa ơi!Ghê quá đi!_Vừa nói,cô vừa vỗ lưng cậu

Sau khi nôn xong,cậu quay người lại:

-Hi..Tiểu Phong...là em à..ừc...

-Trời ơi,chắc mình bệnh mất.Giờ phải đưa cái tên say xin này đi đâu bây giờ._Cô lăm bắm rồi quay qua cậu:

-Này,làm ơn tỉnh táo...ừ...

“Hắn!Hắn đang...Ôi mẹ ơi!First kiss của con!Hắn làm cái gì trên môi con vậy chứ?”_Đầu óc Tiểu Phong không ngừng rên rĩ rồi bỗng nhiên,một tia sáng đi ngang qua chiếc đầu quý và ngày thơ của cô,cô sẽ trả thù:

Bộp!_Cô dùng chân đá vào cái cửa quý của cậu rồi bỏ đi,mặc cho cậu cúi người xuống,rên rĩ vì đau đớn.

.....

-Ừ..ừ...

-Tỉnh rồi à?

-Sao lại là anh?Sao anh lại ở đây?_ Gia Kiệt hỏi,tay thì day mạnh thái dương,cảm giác quay cuồng do uống thật nhiều rượu thật khó chịu.

-Đây là nhà tôi.Tôi không ở đây thì ở đâu.

-Vậy sao tôi lại ở đây?_ Gia Kiệt ngạc nhiên

-Tiểu Phong,nó bảo đưa cậu về đây._Người con trai điềm tĩnh

-Tiểu Phong?

-Ừ_Người con trai trả lời rồi bật cười hỏi:

-Mà tối hôm qua, cô em gái nhỏ của tôi làm gì cậu đấy.Sao thấy cậu có vẻ đau đớn...

-Em gái ư?Không phải anh là...

-Không Tôi là anh trai ruột của nó.Tôi nghe nó kể rồi.Nó đúng là cái đồ nghịch ngợm.

-Thì ra vậy_Cậu cười nhạt,cậu bị lừa rồi.Chợt,cậu nhớ đến tối hôm qua:

-Chắc giờ cô ấy giận lắm nhỉ?_Cậu lẩm bẩm

-Giận?Cậu nói em gái tôi ấy à?

-À...đạ...

-Mà tôi quá có chuyện gì vậy?

-À...thật ra thì..._Cậu ấp úng,phải nói làm sao đây nhỉ?

-Chắc nó đã bắt nạt hay làm cái gì đó tệ với cậu chứ gì?

-Hả?À không,không có chuyện đó đâu.

-Vậy thì tốt.Mà thôi,cậu rửa mặt đi rồi ra ăn sáng.

-Vâng ạ!_Cậu lễ phép

.....

-Thưa giám đốc!Có người muốn gặp ngài!_Thư kí của Tiểu Phong kính cẩn

-Ai vậy?

-Người con trai hôm qua ạ!

-Là ai nhỉ?

-Là cái người cao cao,điển trai hơn một tuần nay vẫn đến tìm giám đốc ấy ạ!

“Lại là hấn”_Tiểu Phong tức giận,lạnh lùng nói:

-Bảo với hấn rằng rồi có chuyện gấp nên vừa ra ngoài rồi.

-Vâng, thưa giám đốc!_Người thư kí dè chừng.”Rõ ràng là giám đốc vẫn còn ở đây kia mà!”

10’ sau:

-Thưa giám đốc!

-Gì vậy?

-Anh ta bảo sẽ ngồi đợi. . .

-Vậy cứ cho anh ta ngồi đợi! Tiểu Phong thẳng thừng nói_”Chẳng có gì phải bận tâm cả.Tiểu Phong,mày phải chú tâm vào công việc,mặc kệ hấn,mặc kệ hấn,mặc kệ...nhưng sao lại không được thế này?Không thể tập trung nổi...”.Rầm!

-Ôi mình điên lên mất!_ Tiểu Phong gào lên.Tiếng đập bàn cộng với tiếng gào bất ngờ của cô khiến cô thứ kí này giờ vẫn còn đứng đó giật hết cả mình,run rẩy,lấp bắp:

-Vâng...vâng...tôi hiểu rồi...

“Hử?Minh có nói gì đâu mà cô ta sợ hãi vậy chứ?”_ Tiểu Phong nhú mày khó hiểu

-Tôi...tôi...xin phép!

-Khoan đã._ Tiểu Phong lạnh lùng nói

-Dạ...tôi...xin lỗi...tôi biết sai rồi...lần sau tôi sẽ không vậy nữa.Xin ngài đừng đuổi việc tôi.Lần sau tôi sẽ làm theo lệnh của ngài ngay lập tức mà,tôi hứa.Tôi hứa mà._Người thư kí sợ hãi

“Thì ra là cô ta sợ mình đuổi việc vì nãy giờ vẫn đứng đó khi mà mình đã ra lệnh.Vậy mà...trời ạ...làm mình tưởng cái gì quan trọng lắm chứ?Công nhận cái tin đồn mình khó tính cũng hữu dụng đấy chứ!Không tệ.”_ Tiểu Phong cười tủm tỉm

-Vậy được rồi.Ra ngoài đi._ Tiểu Phong khoan khoái nở nụ cười nói

Vài ngày sau:

Cốc!Cốc!

-Vào đi!

Cạch!

-Thưa giám đốc!

-Gì vậy?

-Người con trai đó lại đến...

-Chẳng phải tôi đã dặn là khi nào hắn đến thì báo rằng tôi có việc phải ra ngoài rồi sao?Cô quên à?

-Vâng...tôi biết nhưng...nhưng...

-Nhưng cái gì?

-Lần này...lần này có...có..._Người thư kí ấp úng

-Có cái gì?

-Đi cùng với người đó là một người con trai khác,người đó nhận là anh trai của...của giám đốc...nên...

-Người đó tên là gì?

-Dạ là Đinh Hải Phong.

“Anh trai mình đến đây làm gì vậy nhỉ?Đã bảo là đừng có đến rồi mà.Nhưng sao lại đi cùng hắn?”

-Cho vào đi.

-Cả hai người ạ!

-Ừm_ Tiểu Phong gật đầu

Cốc!Cốc!Cốc!

-Vào đi!

Cạch!

-Thưa giám đốc!Hai người đó đã đến!

-Được rồi!Cô có thể ra ngoài.Đừng mang café vào._ Vẫn cúi đầu xem xét mấy cái hộp đồng.Tiểu Phong cất giọng ra lệnh

-Vâng.Tôi xin phép.

Sau khi người thư kí ra ngoài, anh trai của Tiểu Phong cất tiếng:

-Em gái anh đúng là siêng năng thật đấy! Siêng đến nỗi anh đến mà không ngừng nổi cái đầu để nhìn anh một cái luôn! _Hải Phong tỏ vẻ giận dữ

-Anh ngồi đi!

-Sao anh lại đi cùng tên đó? _Phót lò Gia Kiệt, Tiểu Phong nhẹ hỏi anh mình

-Không định mời anh cà phê hay một tách trà sao? _Hải Phong tiến lại

-Hừ! Đừng có phốt lò câu hỏi của em _Tiểu Phong giận dữ

-Thì em cũng đang phốt lò người ta kìa! _Hải Phong đẩy ánh nhìn sang Gia Kiệt

-Gì chứ? Hấn thì liên quan gì đến em! _Tiểu Phong hất hàm tức giận

-Thì dù sao cậu ấy cũng là khách mà. Sao em không mời cậu ấy ngồi.

-Khách á? Hấn mà là khách của em á? Có mà là người do anh đưa đến thì có.

-Là người của anh đưa đến thì em không mời cậu ấy ngồi á?

-Không.

-Vậy nếu như người anh đưa đến là chị Bảo Vân thì em cũng làm vậy á?

-Khác chứ.

-Em đang phân biệt chủng tộc đấy à?

-Cái gì mà phân biệt chủng tộc chứ?

-Không phải á?

-Không. Em là người rất công bằng đó.

Câu nói của Tiểu Phong khiến Hải Phong bật cười:

-Em gái của anh công bằng mà lại đối xử như vậy với khách của anh á?

-Em...

-Lại đó mà ngồi! _Tiểu Phong liếc xéo Gia Kiệt gất lên _Thật là... tức chết mất. Cái đồ chết bầm _Cô lẩm bẩm

-Vậy còn cà phê?

-Đợi một chút, _Cô gất lên với cả anh trai mình rồi tiến đến bàn làm việc, nhấc điện thoại lên gọi cho thư kí:

-Cafê, _Cô gất vào máy rồi đập điện thoại

10' sau:

Cốc!Cốc!

-Vào đi.

Cạch!

-Cafê đây ạ!

-Đỡ đó đi.

-Vâng!... Vậy tôi xin phép ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

-Hai tuần nữa anh và chị Bảo Vân sẽ làm đám cưới. . .

-Thật chứ ạ! _Tiểu Phong mừng rỡ thốt lên_ Cuối cùng thì cũng được uống rượu mừng của hai người rồi!À mà Tiểu Vy biết chưa?Cả các bạn em nữa?

-Em đúng thật là.Anh đã nói xong đâu.Sao cứ thích cắt lời người khác vậy nhỉ?Thật không thể hiểu nổi Gia Kiệt thích em ở chỗ nào nữa?

-Mặc em _Tiểu Phong xị mặt

-Các bạn em biết rồi!Hôm nay anh đến đây để thông báo chuyện đó thôi.Còn thời gian còn lại anh nhường cho Gia Kiệt.Tạm biệt công chúa nhỏ của anh.Anh mong hôm đó,em đến cùng cậu ấy! _Hải Phong nói rồi đứng dậy định bước ra về:

-À mà đừng có nói dối là em bận nhé! Vì hôm qua anh hỏi em bảo là hôm nay em không có hẹn nên anh mới đến đây.

-Xi,em biết rồi.

-Vậy được anh về đây.À khoan con một chuyện nữa: hôm qua mẹ có gọi,anh lỡ miệng nói rằng dạo này em đang hẹn hò với chồng sắp cưới rồi vì thế nên mẹ muốn gặp người đó. . .

-Cái gì?Chuyện đó em nói với anh rồi mà. _Cô gào lên

-Anh đâu biết.Ai bảo em đưa anh ra làm trò đùa làm gì.Tạm biệt em gái cưng! _Hải Phong mỉm cười rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.Thực ra hôm qua mẹ không hề gọi cho cậu,mà là cậu gọi cho Tiểu Tuyết để báo tin đám cưới của cậu luôn tiện hỏi Tiểu Tuyết về con người của Gia Kiệt luôn,nhờ cô ấy nói là Tiểu Phong có tình cảm với Gia Kiệt nên cậu mới nghĩ ra đó chứ!

-Cũng gần trưa rồi.Em có đói bụng không?Ta đi ăn trưa nhé! _Gia Kiệt mở lời

-Anh tự mà đi ăn một mình! _Tiểu Phong cúi gằm vào tập hồ sơ miệng cất tiếng cáu gắt

-Em không đói à?

-Đói thì cũng mặc xác tôi.Nếu anh đói thì về mà ăn cơm với bà vợ sắp cưới của anh ấy.

-Ai là vợ sắp cưới của anh chứ?

-Còn ai nữa,là Vương Lú Ly cô nương ấy. _Vẫn không ngẩng đầu lên cô đáp

-Em đang ghen à?

-Ai thèm ghen chứ.

-Anh và cô ấy không có gì cả.

-Không có gì cả.Hẹn hò với nhau mà bảo là không có gì cả.

-Đúng là em đang ghen rồi. . .

-Đừng có điên.Tôi có bị điên đâu mà ghen với chả tuông. .

-Cô ấy tìm được người mình yêu rồi. . .

-Vậy chắc anh bị đá trước chứ gì?Đáng đời.

-Ừm,cô ấy chủ động chia tay trước. . .

-Tôi nói quả không sai mà.

-Nhưng anh thực sự không có tình cảm với cô ấy.Chỉ là. . .

-Liên quan đến tôi à? _Tiểu Phong ngước lên lạnh lùng hỏi

-Chỉ là. . .

-Đừng có trình bày mấy việc vớ vẩn đó với tôi.Và làm ơn im lặng để tôi còn làm việc.

-Thực sự anh không có tình cảm với cô ấy thực mà...

-Này,anh có bị gì không vậy, Châu thiếu gia?Tôi đã nói rằng chuyện đó không liên quan đến tôi và hãy im lặng cho tôi làm việc.Hơn nữa,đây là nơi làm việc không phải là nơi bàn chuyện tình cảm.Mà sao anh kì vậy nhỉ?Tôi thì có liên quan gì đến nó mà sao cứ trình bày với tôi chứ?

- Vì anh cần giải thích...

-Đủ rồi đó.Nói kết luận đi rồi ra khỏi đây.Tôi không muốn dài dòng,lời thôi.Anh hiểu chứ?

-Anh yêu em...

“Yêu?Hắn nói hán yêu mình?”_Tiểu Phong bối rối

-...nên anh đến tìm em,anh muốn giải thích vì...

-Đủ rồi.Anh về đi._Tiểu Phong lạnh nhạt

Gia Kiệt im lặng.Cậu đứng lặng đó,không muốn nhích chân đi.Cậu đang tuyệt vọng hay đang cố hi vọng?

-Anh về đi!

-Anh không muốn về.

-Về đi.

-Hãy cho anh câu trả lời.Anh sẽ đi khi có câu trả lời.

-Tôi...tôi cần suy nghĩ.

-Vậy được.Em muốn bao lâu?

-1 tuần.

-Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

-Tôi sẽ cho anh địa chỉ sau.

-Vậy hẹn gặp em ở đó.

Cô nhắc điện thoại lên gọi cho thư kí của mình:

-Tiễn khách.

-Tạm biệt em_Gia Kiệt mệt mỏi rời khỏi phòng.Đã đến lúc cậu kết thúc chuyện này!Cần kết thúc!Liệu kết thúc sẽ ra sao?Buồn hay vui?

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Công viên thành phố:

-Sao cô ấy chưa đến nhỉ?_Gia Kiệt nhìn đồng hồ sốt ruột_Muộn 5 phút rồi còn gì?Hay là do mình hồi hộp quá?

Hộc!Hộc!_Tiểu Phong xuất hiện trước mặt cậu,thở dốc:

-Xin...hộc...lỗi tôi...hộc hộc...đến...trễ.

-Em chạy bộ đến đây à?Sao thở ghê thế?_Gia Kiệt mỉm cười,quẹt mồ hôi trên trán cô

-Không...học...tôi đi xe...học...buýt,xuống xe là tôi phải chạy...bộ thật nhanh đến đây đây!

-Uống nước nhé!

-Ừm! _Cô gật đầu_Khát muốn chết luôn!

Sau khi Gia Kiệt mua cho cô chai nước,họ dạo một vòng quanh công viên,không khí im lặng,hai bên vẫn chưa mở lời đến khi họ quay lại vị trí cũ,Tiểu Phong chợt lên tiếng:

-Đi cáp treo nhé!

-Em muốn đi à?

-Ừm _Cô gật đầu

-Vậy theo anh.

-Theo anh?Làm gì?

-Lấy xe để đến đó.Em muốn đi bộ đến đó à?

-Ừ.Tôi quên là mình đi xe buýt._Cô gãi đầu,cười trừ.Đãng trí quá!

.....

-Woa,lâu rồi không đến đây!Đi một vòng nhé! _Cô nhìn Gia Kiệt đề nghị

-Ừ.Nếu em thích!

Trên cáp treo:

-Đẹp nhỉ! _Tiểu Phong reo lên

-Ừ _Gia Kiệt mỉm cười,hôm nay có vẻ tinh thần của cô rất thoải mái.

-Tôi hỏi anh một việc nhé!

-Ừ.Em cứ hỏi.

-Anh phải trả lời thật,thật và thật lòng! _Cô nhìn cậu nghiêm túc

-Ừm

-Anh thích à không hôm đó anh nói là y...yêu tôi thật lòng? _Tiểu Phong ngập ngừng

“Rốt cuộc thì Tiểu Phong vẫn không tin cậu.” _Gia Kiệt cười nhạt gật đầu

-Đó không phải là nói dối?

-Không.Là thật lòng!

Phù! _Tiểu Phong thở dài một cách nặng nề

-Xin lỗi anh...tôi... _Tiểu Phong e dè nhìn cậu

-Anh hiểu rồi! _Gia Kiệt lặng đi,tuyệt vọng.”Rốt cuộc thì cậu vẫn không nắm được trái tim cô...Rốt cuộc thì cô vẫn từ chối cậu...Kết thúc này...thật quá đau lòng!Nó như xé nát trái tim cậu!Câu trả lời của cô thật quá tàn nhẫn!”

-Sao hôm nay anh nhanh hiểu vậy?Tôi đã nói xong đâu! _Tiểu Phong nhún mày nhìn cậu

-Anh biết câu trả lời rồi.Có lẽ anh không đủ khả năng làm em yêu anh...

-Không phải là không đủ...

-Vậy nghĩa là... _Mắt Gia Kiệt bừng sáng,cậu hi vọng...

-Không phải là không đủ...mà là tôi cần thêm thời gian suy nghĩ.

-Thì ra vậy!_Gia Kiệt cười nhạt.Có lẽ cậu đã quá hi vọng.

-Vậy mà bảo là anh hiểu rồi!

-Anh cứ tưởng. . .

-Tưởng gì mà tưởng chứ._Tiểu Phong xì mặt. . . Ọc!Ọc!_Bụng Tiểu Phong kêu lên.Nghe thấy âm thanh ấy,Gia Kiệt bật cười lớn khiến Tiểu Phong đỏ hết cả mặt,cô gắt:

-Đừng có cười nữa.

Cố nhịn cười,cậu ân cần hỏi:

-Sáng nay em chưa ăn sáng à?

-Chưa. . ._Tiểu Phong tỏ vẻ buồn thiu

-Hèn gì. . . Gia Kiệt phì cười,nhìn cái vẻ mặt tội nghiệp của cô,cậu không thể không cười,trông cô chẳng khác nào chú mèo con bị bỏ đói,thật khác với vẻ bướng bỉnh,ngịch ngợm của cô trước đây._Để thương thật!_Gia Kiệt khẽ nói

-Gì cơ?

-Trông em dễ thương lắm!_Nhéo nhẹ mà cô,cậu mỉm cười

Mặt Tiểu Phong đỏ bừng lên:

-Để. . .dễ thương gì cơ chứ?Điên à?

-Thật đấy!Anh không nịnh đâu!

-Không gì mà không. Vớ vẩn._ Quay mặt đi,cô gắt khề.Mắt nhìn ra cửa sổ,cô tủm tỉm cười.Tâm hồn cô thấy vui lạ thường!

-Sao rồi?No chưa?_Gia Kiệt ân cần hỏi

-Rồi.Tôi muốn ăn kem cả thịt gà nướng nữa!Anh mua nhé!

-No rồi mà còn đòi ăn kem,cả thịt gà nướng nữa à?Ăn nhiều em không sợ bị mập lên sao?

-Mập gì mà mập chứ.Mà mập thì đã sao?Tôi muốn ăn thế đó.Có mua không?Không thì tôi tự mua._Tiểu Phong giận dỗi

-Mua chứ!Em muốn ăn mà.

-Xi,vậy thì đi mua đi.Tôi đứng đây đợi cũng được.

Bỏ qua lời nói của cô,Gia Kiệt cầm lấy tay cô kéo đi.

-Ồ. . .này,tôi bảo. . .

-Không có đợi gì hết á.Con gái mà đứng một mình vào ban đêm nguy hiểm lắm.Tôi không an tâm.

-Gì chứ?Tôi đâu phải trẻ con mà không an tâm.Tôi cũng có học võ chứ bộ!

-Có học võ nhưng anh vẫn không yên tâm._Dúi cô vào xe,Gia Kiệt nghiêm mặt

-Xi!

-Hôm nay tôi vui lắm!Cảm ơn!

-Em thích là được rồi._Gia Kiệt vuốt tóc cô,khẽ nói

-Anh cũng đối xử như vậy với Tú Ly à?_Tiểu Phong giận dỗi

-Sao cơ?_Gia Kiệt ngạc nhiên trước câu hỏi của cô,cậu đơ ra nhưng nhanh chóng hiểu vấn đề,xoa đầu cô,cậu dịu dàng nói:

-Không.Chỉ một mình em thôi!

-Có tin được không đó?

- Hoàn toàn được! Nhưng mà sao em lại hỏi như thế? Em đang ghen à?

- Ghen gì mà ghen chứ?

- Rõ ràng là em đang ghen. Vui thật đấy! _ Gia Kiệt bật cười

- Vui cái gì mà vui. Đừng có cười. _ Cô gắt. "Sao mình bối rối thế nhỉ?" _ Xoay mặt đi, cô đặt tay lên ngực: "Tim mình! Đập nhanh quá! Sao lại đập nhanh khi thấy hấn cười thế này!"

- Ủ, không cười nữa. Em vào nhà nghỉ đi!

- Ủ. Anh cũng về nghỉ đi. Chúc ngủ ngon!

- Em cũng vậy!

Tiểu Phong chậm rãi vào nhà, khi gần đến cổng, cô bất ngờ quay người lại, chạy thật nhanh về phía cậu, vòng tay ôm cậu thật chặt. Gia Kiệt bất ngờ nhưng nhanh chóng, cậu cũng ôm chặt lấy cô, ghì cô thật chặt vào lòng. Nhắm mắt lại, cô cảm nhận hơi ấm từ cậu. Cái hơi ấm tỏa ra từ người cậu sao mà ấm áp quá! Bất giác cô ôm chặt cậu hơn. Cậu mỉm cười hạnh phúc! Đứng gọn trong lòng cậu, cô thì thầm:

- Tôi làm người quản lý trái tim anh nhé!

- Ừm. _ Nghe kĩ câu nói của cô, cậu nhẹ trả lời, ôm chặt cô hơn

- Anh sẽ trả tôi bao nhiêu? _ Cô hỏi

- Gì cơ? _ Cậu đẩy cô ra, nhìn cô nhíu mày

- Anh sẽ trả tôi bao nhiêu? _ Cô hỏi lại

Gia Kiệt thất vọng! Thấy cậu không trả lời, cô hỏi lại:

- Anh sẽ trả cho em bao nhiêu?

Cậu bật cười chua chát.

- Cả cuộc đời và cả trái tim của anh nhé!

- Sao cơ? _ Cậu ngạc nhiên

Cứ tưởng cậu không bằng lòng, Tiểu Phong thất vọng, quay lưng đi:

- Không được thì thôi vậy!

Nắm chặt lấy tay cô, cậu nói:

- Ai bảo không được nào?

Cô vui sướng quay người lại:

- Vậy là anh đồng ý?

- Ừm. Em muốn gì nữa không?

- Không, như thế là đủ rồi! _ Cô mỉm cười rạng rỡ

- Hay là anh cho em thêm cái thân thể này nữa nhé! _ Gia Kiệt mỉm cười đầy bí hiểm

- Ai... ai cần chứ? _ Cô ấp úng

Vòng tay ôm lấy cô, cậu thì thầm:

- Tiểu Phong!

- Hử?

- Anh đang rất hạnh phúc!

Cô mỉm cười, dụi đầu vào lòng cậu, nhắm mắt:

-Em cũng vậy!Em cũng rất hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

-Chào mừng cậu trở về! _Tiểu Tuyết mỉm cười ôm lấy bạn

-Cảm ơn.Các cậu vẫn khỏe chứ?

-Bọn tớ khỏe! _Tiểu Vy mỉm cười

-Vậy thì tốt rồi.

-Chà!Cậu và Gia Kiệt có chuyện gì đây?Sao lại về cùng một lúc thế kia? _Tiểu Đan cười tinh nghịch

-Ồ... ừm...tớ... _Tiểu Phong ấp úng

-Chúng tôi đang hẹn hò! _Thấy cô ấp úng,Gia Kiệt lên tiếng

-Woa,đi một chuyến mà đã tìm được vợ tương lai rồi sao? _Anh Khang nhìn bạn cười đầy ẩn ý

-Gì mà vợ tương lai chứ? _Tiểu Phong nói

-Ừm,vợ tớ đây.Dễ thương không? _Gia Kiệt ôm lấy cô,khoe.Tiểu Phong bối rối

-Woa,nhìn họ kia! _Thiên Lâm nhìn thẳng bạn nói

-Gi...gì mà nhìn chứ? _Tiểu Phong ấp úng nói rồi quay sang Gia Kiệt:

-Anh làm cái gì vậy?Buông em ra.

-Có người đang ngượng kia!-Tiểu Tuyết lém lỉnh

-Bữa nay xưng em nữa cơ đấy! _Tiểu Đan thêm vào

-Kệ tớ _Tiểu Phong tỏ vẻ giận dữ,dậm mạnh chân,bước đi

-Nè,đợi anh với,vợ yêu!-Gia Kiệt vội vớ lấy hành lý,chạy theo cô

Phía sau họ,mọi người bật cười lớn.

-Cuối cùng thì cậu ấy cũng tìm thấy hạnh phúc rồi! _Tiểu Tuyết mỉm cười,khẽ nói

.....

-Nhanh lên nào các cậu! _Tiểu Vy thúc giục

-Làm gì mà vội thế.Nhớ chồng tương lai của cậu cũng vừa thôi chứ? _Tiểu Tuyết tinh nghịch chọc bạn

-Ai...ai nhớ chồng tương lai chứ? _Tiểu Vy thẹn thùng

-Còn ai nữa?Cậu và Tiểu Đan đó! _Tiểu Phong lém lỉnh

-Gì mà lôi tớ vào nữa vậy? _Tiểu Đan ra chiều giận dữ

-Chứ ai cứ hí ha hí hửng,ngóng ra ngóng vào,lóng nga lóng ngóng nãy giờ vậy?Chẳng phải là nôn nóng quá nên mới vậy sao? _Tiểu Phong châm chọc

-Gì chứ?Đình Tiểu Phong,tớ giận cậu. _Tiểu Đan hất mặt giận dữ,bước đến chỗ Tiểu Vy, cô nói:

-Bọn mình ra trước.Kệ họ!

-Ừ.Đi thôi._Tiểu Vy cũng hắt mặt giận dỗi

-Hi,nói trúng tim đen nên có người ngượng kìa!_Tiểu Tuyết nói vọng theo

.....

-Ủm...ư...Thiên Lâm...hôm nay em vui lắm!-Tiểu Đan cười nói

-Xem em kìa!Say rồi đó!_Thiên Lâm nhìn cô mắng

-Cả Tiểu Vy nữa kìa!_Tiểu Phong lắc đầu ngán ngẩm

-Tớ...ừc...làm sao nào?_Tiểu Vy hắt mặt cái

-Uống nhiều quá chứ làm sao?

-Nhiều nhưng tớ...ừc...không say.

-Còn không nữa à?Không say mà đi cứ lắc qua lắc về thế kia à?

-Không.Tớ không có say.

-Haiz,thật hết nói nổi_Tiểu Phong thở dài

-Hay hai cậu cứ đưa hai đứa nó về đi!_Tiểu Tuyết quay người lại nói với Thiên Lâm và Anh Khang

-Bọn tớ...ừc...không muốn về.Bọn tớ muốn dạo phố...ừc..._Tiểu Đan giãy giụa

-Thôi nào!các cậu về nghỉ đi.Lát bọn tớ sẽ về!_Tiểu Tuyết khẽ nói

-Không.Tớ không muốn_Tiểu Vy lắc đầu

-Tớ cũng vậy.Tớ muốn đi tiếp._Tiểu Đan hứa theo

-Nhưng...

-Kệ hai cậu ấy Tiểu Tuyết_Tiểu Phong vỗ vai bạn

.....

-Cứu tôi với!Cứu tôi!

-Mọi người có nghe thấy gì không?_Tiểu Tuyết dùng chân hỏi

-Hình như là tiếng một cô gái kêu cứu_Tiểu Phong nhú mày

-Nó phát ra từ đó thì phải_Gia Kiệt chỉ vào một con ngõ gần đó

-Đi thôi_tiểu Tuyết nói rồi nhanh chân rẽ vào con ngõ

-Này,đợi anh với!_Hạo Thiên lo lắng nói,định đuổi theo cô nhưng Tiểu Phong đã nhanh chóng giữ cậu lại.

-Cứ bình tĩnh.Chậm rãi thôi.Nó sẽ chưa sao đâu.Nhất đẳng karate như nó thì tạm thời có thể đối phó được khoảng10 tên.

-Nhưng...

-Nhưng nhì gì nữa.Cứ bước từ từ theo nó là được._Tiểu Phong cười rồi chậm rãi bước về vào con ngõ

-Cứu tôi!Cứu tôi!

Chát!

-Im xem nào!-tiếng một người đàn ông quát lên

Bốp!_Một viên đá nhỏ bắn vào cái đầu của hắn

-Đưa nào đó!_Hắn xoa đầu quát lên,quay người lại:

-Chà,một mỹ nhân xinh đẹp! _Hắn nhìn Tiểu Tuyết về thềm muốn

Nghe đến hai từ”Mỹ nhân,Tiểu Tuyết bật cười,nụ cười của cô khiến hắn ta điều đứng

-Mỹ nhân?Trời mình chưa bao giờ nhìn thấy tên nào sến như tên này! _Tiểu Tuyết xuyt xoa

-Cái gì?Sến ư? _Tên đàn ông nổi giận

-Chứ còn cái gì nữa?Từ mỹ nhân là của cái thời đại nào rồi mà bây giờ còn dùng? _Cô lém lỉnh

-Cô? _Hắn như điên hơn.Rồi nhìn cô,hắn liếm mép về thềm muốn:

-Không sao?Con gái bây giờ thường thế,bướng bỉnh và kiêu ngạo tôi rất thích.Này cô bé có muốn chơi với anh một chút không nào?

-Chơi với chú ư?Được thôi,nhưng đợi tôi giải quyết xong chuyện này đã

-Chú ư?Ta đâu có già như vậy?

-Không già?Phải nói là già rồi mà còn phong độ chứ?

-Mày _Hắn điên lên

-Tôi làm sao nào? _Cô nhìn hắn ngây thơ hỏi,khuôn mặt đẹp mỹ miều của cô làm hắn lay động

-Không,cô bé càng làm tôi thích hơn đây!

-Chú thích thì được rồi.Bây giờ vào vấn đề chính nhé!Chú già thế kia rồi mà con muốn làm tác giả của một cái báo thai sao?Mà cháu thấy cô gái kia thì trẻ quá?Chú phải lựa người nào hợp với chú một chút chứ?Khoảng 70 là vừa.Mà chú có muốn làm bố thì cũng phải hỏi cháu cái đã chứ?Sao có thể hành động một cách nông nổi như vậy được? _Cô chế giễu

-Mày?Mày nói cái gì? _Tên đàn ông đó điên lên,quát rồi lao về phía cô

-Đúng là một tên điên. _Cô cười khẩy _Cứ lại đây!Tôi tiếp! _Nờ nụ cười nửa miệng đáng sợ,cô khẽ nói.

.....

Bốp!Bốp! _Tiếng vỗ tay vang lên

-Sao cậu không để tớ? _Tiểu Phong nhìn bạn,tỏ vẻ giận dữ

-Cậu mà đen sạm hơn thì tớ sẽ nhường! _Tiểu Tuyết nhìn bạn,phủi tay đáp

-Tớ chỉ đùa thôi! _Cô mỉm cười nói với bạn rồi nhìn vào một góc của con ngõ,nhẹ tiếng lại đó,Tiểu Phong nhẹ nhàng hỏi:

-Chị không sao chứ?

-Không sao?hức...hức...Cảm ơn các em,nếu không có các em...hức...chị không biết sẽ sao nữa..hức...hức...

-Chị đừng nói thế.Giúp người khác là chuyện nên làm mà!Chị đứng dậy đi! _Tiểu Phong ân cần dịu người con gái đó đứng dậy

-Nhà chị ở đâu?Bọn em đưa chị về! _Tiểu Tuyết tiến lại hỏi

-Nhà chị ở gần đây thôi.Cảm ơn mấy đứa!

-Không có gì ạ.Nhưng chị đi một mình liệu có sao không?

-Không sao.Ra khỏi con ngõ này đi một đoạn nữa là đến rồi.

-Vậy ạ!Lần sau chị cẩn thận nhé!Thời đại bây giờ mà đi lại buổi tối nguy hiểm lắm.Đàn ông thì không sao nhưng mà đàn bà,phụ nữ thì có sao đấy ạ.Đặc biệt là các cô gái trẻ,thiệt thòi lắm! _Tiểu Phong thở dài

-Ừm,chị biết rồi.Cảm ơn các em nhiều! _Người con gái rồi rít

-Không có gì đâu ạ!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85

-Con nghe mẹ!...Sao cơ? Là thật à mẹ?...Vâng, con sẽ về liền!...Tạm biệt Mom! _Tiểu Tuyết vui mừng tắt điện thoại

-Mẹ cậu à? _Tiểu Phong hỏi

-Ừm

-Có việc gì vui sao? _Tiểu Đan tò mò

-Ừ _Tiểu Tuyết mỉm cười hạnh phúc _Mai tớ nói cho các cậu biết! Tớ cần về Mĩ gấp, Tiểu Phong, cậu đặt cho tớ cái vé máy bay nhé!

-Ừm. Cậu muốn đi bao giờ?

-Càng nhanh càng tốt!

-Ok. Việc đó cứ để tớ!

-Còn Tiểu Đan, cậu giúp tớ triệu tập mọi người trong ban nhé! Tối nay tớ sẽ gặp mọi người để nói lời tạm biệt!

-Ok _Tiểu Đan gật đầu _Nhưng lần này cậu đi lâu à? Sao phải triệu tập mọi người?

-Ừm. Có thể hai tháng. Đến sinh nhật của tớ, tớ sẽ về!

-Lâu nhĩ? _Tiểu Vy xị mặt

-Tiểu Vy, cậu giúp tớ triệu tập 4 tên đó nhé! Ngay mai, tớ muốn tổ chức tiệc chia tay!

-Ừ. Tại đâu đây?

-”Angel or Devil”!

-Được rồi. Tớ sẽ triệu tập họ!

.....

-Thật á? Bỏ cậu tỉnh lại rồi sao? _Tiểu Phong vui mừng

-Ừm. Mẹ tớ bảo như vậy! 5 năm, kể từ ngày bố bị tai nạn giao thông, bây giờ thì tốt rồi! Bố tớ đã tỉnh! _Tiểu Tuyết cười, cô vui lắm!

-Vậy thì tuyệt quá! Chắc cậu hạnh phúc lắm! _Tiểu Đan vui mừng

-Ừ. Tớ vui lắm! Vui vô cùng! _Cô cười rạng rỡ. Nụ cười của cô làm Hạo Thiên vui lay. ”Với một người sớm thiếu đi tình yêu thương của bố thì có lẽ đó là một niềm vui lớn!” _Cậu mỉm cười suy ngẫm

-Vậy khi nào em trở lại? _Hạo thiên hỏi

-Khoảng hai tháng hoặc hơn!

-Đến sinh nhật của nó, nó sẽ về _Tiểu Phong thêm vào

-Sinh nhật cô ấy? Có phải là 12/12 không?

-Ừm _Tiểu Phong gật đầu

-Chà! Cậu nhớ sinh nhật của nó sao? Thật là khâm phục đấy! _Tiểu Đan xuýt xoa

-Anh cũng nhớ sinh nhật của em mà! -Thiên Lâm ngồi bên ghế nãy _Có gì đáng khâm phục đâu chứ?

-Nhưng bọn họ chưa thành đôi. Liệu trước đó thì anh có nhớ không? _Tiểu Đan chu môi

-Thôi nào! Tại Thiên Lâm đang ghen tị vì cậu khen Hạo Thiên đó! _Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn bạn

-Ghen tí gì chứ? _Thiên Lâm bịu môi.Mắt Tiểu Đan sáng rực lên,nhìn chăm chăm vào Thiên Lâm,giọng ngọt ngào:

-Anh yêu!Anh đang ghen đúng không?

-Làm .làm gì có! _Thiên Lâm đỏ mặt ấp úng vì bị nói trúng tim đen

-Xem anh kia!Mặt đỏ như trái cà chua chín rồi kia! _Tiểu Đan vào mà cậu,treu

-Này,em làm cái gì vậy? _Thiên Lâm càng đỏ mặt hơn,gắt nhẹ

Mọi người nhìn cậu,cười lớn.Trông Tiểu Đan và Thiên Lâm cứ như vợ chồng mới cưới ấy,thân mật và đáng yêu vô cùng!

.....

Sân bay:

-Chị đến rồi! _Tú Anh cúi chào Tiểu Tuyết

-Ừ! _Tiểu Tuyết gật đầu

-Đề em cầm hành lý giúp cho! _Tú Anh lễ phép

-Đề chị cầm được rồi.Em vào trước đi!

-Vâng.Chào mọi người! _Tú Anh cúi đầu chào rồi bước vào trong

-Ủa?Sao Tú Anh lại ở đây?Nó đi cùng cậu à? _Tiểu Phong ngạc nhiên

-Ừm!Có chuyện này tớ vẫn chưa nói với các cậu!

-Chuyện gì vậy? _Tiểu Vy tò mò

-Thật ra,Tú Anh là em họ tớ.

-Cái gì? _Tiểu Phong ngạc nhiên

-Vậy sao lâu nay cậu không nói? _Tiểu Vy hỏi dồn

-Hi,xin lỗi.Tớ không có ý định giấu các cậu đâu.Chỉ là chưa nói thôi.

-Vậy lần này nó cũng về thăm ba cậu à? _Tiểu Đan hỏi

-Ừ,dĩ nhiên là phải về thăm bác của nó rồi!Mà thôi,tớ đi đây nhé!

-Đi mạnh khỏe nhé!Nhớ gọi điện cho bọn tớ! _Tiểu Vy ôm lấy bạn thì thăm

-Ừm.Tớ sẽ gọi điện mà! _Vỗ vai bạn,cô mỉm cười

-Mà Hạo Thiên đâu?Cậu ta không đến à? _Tiểu Phong hỏi

-Hình như cậu ấy có việc gấp cần giải quyết! _Gia Kiệt nói

-Tạm biệt mọi người! _Tiểu Tuyết vẫy tay chào mọi người rồi quay lưng đi,trong lòng có chút hụt hửng

-Đi mạnh khỏe nhé! _Tiểu Đan nói lớn

-Ừ. _Tiểu Tuyết quay đầu lại trả lời _Mọi người về đi!

-Bye!

-Đội đã! _Hạo Thiên chạy vào sân bay,lướt qua các bạn của cậu,cậu tiến về chỗ Tiểu Tuyết:

-Cho em nè! _Cậu chìa ra một hộp quà nhỏ được bọc giấy hoa tối màu xinh xắn

-Gì vậy?

-Quà cho em.Mong em sẽ về sớm!

-Cảm ơn!_Tiểu Tuyết mỉm cười nhận lấy món quà

Hạo Thiên ôm lấy cô:

-Anh sẽ nhớ em nhiều lắm!...Anh có thể đến tìm em không?

-Không.Đừng đến!

-Vậy làm sao để anh thôi nhớ em đây?

-Tôi không biết!

-Trễ rồi!_Cô nhắc

-Anh biết,hai phút nữa thôi.Cho anh ôm em thêm hai phút nữa thôi!_Hạo Thiên ghì chặt cô,thì thầm

2' trôi qua,Hạo Thiên buông cô ra một cách luyến tiếc.Tiểu Tuyết nhìn anh,mỉm cười rồi nhẹ nhàng rướn người lên,cô đặt lên má cậu một nụ hôn nhẹ:

-Chờ tôi nhé!Khi nào tôi trở lại tôi sẽ cho anh câu trả lời!

-Ừ,anh sẽ chờ!Nhưng câu trả lời gì cơ?_Cậu ngơ ngác

-Câu trả lời...chuyện có cho anh một cơ hội không?_Cô mỉm cười nói rồi quay lưng đi

-Anh nhất định sẽ chờ.Anh yêu em,Tiểu Tuyết!_Hạo Thiên hét lên

-Em cũng yêu anh!_Cô mỉm cười,khẽ cất tiếng nói,khẽ thôi,chỉ mình cô nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

-Hôm nay là ngày mấy Tiểu Đan nhỉ?_Tiểu Phong bước từ phòng tắm ra hỏi

-Tớ cũng không rõ nữa?Mà sao cậu không tắm trên phòng cậu cho nó tiện, tự nhiên xuống đây làm gì vậy?

-Thích thế.

-Hình như là 12 thì phải?_Tiểu Vy đang đọc tạp chí trả lời

-Cái gì?_Tiểu Phong hét lên

Tiểu Đan và Tiểu Vy đang ngồi trên ghế sofa đọc báo,nghe tiếng hét của Tiểu Phong,hai cô giật mình luống cuống:

-Có chuyện gì vậy?_Tiểu Đan nhú mày

-Hôm nay là ngày 12 rồi sao?_Tiểu Phong hỏi lại

-Ừ,nhưng mà có..._Tiểu Vy ngậy người ra,một tia sáng đi qua đầu cô,mắt cô bừng sáng:

-Hôm nay là sinh nhật Tiểu Tuyết!_Tiểu Đan và Tiểu Vy đồng thanh

-Hèn gì sáng nay Hạo Thiên hỏi hôm nay nó về chưa?_Tiểu Vy gõ gõ đầu mình

-Ừ,tụi mình quên mất.Hôm nay nó về.Không biết về đến sân bay chưa nữa?-Tiểu Phong tự hỏi

-Gọi cho nó xem sao?_Tiểu Vy nói

-Ừ.

Sân bay:

-Tớ nghe nè!_Tiểu Tuyết mỉm cười bất máy

-Cậu về chưa?_Bên kia,Tiểu Phong hỏi

-Rồi.Tớ đang ở sân bay.Các cậu khỏi đến đón.Tớ “Angel or Devil” đi.Tớ sẽ đến đó!Gọi 4 tên đó luôn nhé!

-Ừ.Đến nhanh nhé!_Tiểu Phong giục

-Tớ tắt máy đây!_Tiểu Tuyết nhẹ giọng nói

-Ừ,bye!

-Bye!

Nhà của GF4:

-Tiểu Tuyết nói sao?_Tiểu Đan đứng bên hỏi

-Nó về rồi.Nó bảo chúng ta khỏi đến đón.Tớ “Angel or Devil” đi,nó sẽ đến đó!Gọi cho 4 tên đó luôn!_Tiểu Phong thuật lại

-Vậy thì nhanh thôi!_Tiểu Vy giục rồi kéo Tiểu Đan về phòng thay đồ

Quay trở lại sân bay:

-Tú Anh,chúng ta đến đầu kia nhé!Chị cần mua ít đồ!_Tiểu Tuyết nói

-Vâng ạ!-Tú Anh lễ phép rồi bước theo sau Tiểu Tuyết

“Hạo Thiên!Em sắp về rồi!Em nghĩ là anh sẽ vui lắm!Em cũng vui lắm!Những ngày vừa qua,em rất nhớ anh,nhớ rất nhiều!Em không nghĩ là mình lại nhớ anh nhiều như thế!Giờ thì tốt rồi,em đã về!Em mong sẽ gặp anh sớm!Sớm cho anh biết là em sẽ đồng ý!”_Tiểu Tuyết suy nghĩ rồi bất giác mỉm cười vui vẻ

-Chị Tiểu Tuyết!Qua đường thôi!Đèn đỏ rồi!-Tú Anh giục khi thấy cô cứ ngẩn người ra,cười một mình

-À.ờ...em qua trước đi!_Cô mỉm cười ái ngại rồi cũng bước theo sau.

-Vali bị gì ấy nhỉ?_Tiểu Tuyết lăm bắm khi cô cố kéo nó đi nhưng nó không đi được_Hình như bánh xe bị kết rồi!_Cô mỉm cười cúi xuống sửa chiếc bánh lại rồi đứng lên chuẩn bị đi tiếp nhưng:

-Chị Tiểu Tuyết cẩn thận!_Tú Anh hét lên khi thấy một chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ đang lao về phía Tiểu Tuyết với một tốc độ không hề chậm chút nào.

-Không!_Tú Anh hét lên rồi chạy đến chỗ Tiểu Tuyết

Tiểu Tuyết ngã xuống,máu tứ tán chảy dài,cô cảm thấy đầu óc quay cuồng,cổ dùng chút sức cuối cùng nắm lấy tay Tú Anh,cô gắng gượng:

-Chị...về...Mĩ...Đừng...a...cho...ai...ai...biết!

Kết thúc câu nói,cô khẽ rên lên một tiếng đầy đau đớn.Mắt cô khép lại,nước mắt lăn dài.Đáng ra cô nên trả lời Hạo Thiên sớm hơn!Cô nên về sớm hơn,không phải hôm nay thì có lẽ...cô sẽ được gặp anh.Cô sẽ được gặp mọi người...kết thúc sẽ không như thế này!Cô hối hận, thần chết đáng đứng đợi ở bên kia,ông ta đang tiến gần,gần hơn nữa,...Cô sợ hãi,đây là kết thúc sao?Cô không muốn như vậy!Cô muốn gặp mọi người lần nữa,dù chỉ một lần thôi!Nhưng...cô lạc vào màn đen đáng sợ,cô nghe thấy tiếng rên rỉ của những linh hồn...mọi thứ không cho phép cô...!Cô chìm vào giấc ngủ,có lẽ là giấc ngủ dài.Tạm biệt mọi người!Bên cô chỉ còn tiếng gào khóc của Tú Anh,tiếng còi xe cấp cứu...Tay cô buông thõng...Và tất cả...

-Không!Chị Tiểu Tuyết!Chị tỉnh lại đi!Em xin chị!_Tú Anh gào lên đau đớn

-Chị làm ơn...Đừng làm em sợ...tỉnh lại đi...em xin chị...xin chị...

-Khôngoooooooooooooooooooooooooooo..._Tiếng hét của Tú Anh dội vào hư vô,đầy tuyệt vọng!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Choang! _Chiếc li trên tay Hạo Thiên tự nhiên trượt khỏi tay cậu rơi xuống đất, vỡ tan tành. Mặt cậu thất thừng.

-Gia Kiệt à! _Tiểu Phong khẽ gọi, mặt cô tái nhợt đi, tay cô run lên

-Sao vậy em? _Gia Kiệt lo lắng

-Em thấy không ổn anh à!

-Em thấy không ổn chỗ nào?

-Sao Tiểu Tuyết vẫn chưa đến nhỉ? _Cô nhìn ra cửa lo lắng

-Mình cũng thấy bất an quá! _Tiểu Vy lóng ngóng

-Thiên Lâm à! Em sợ quá! _Tiểu Đan ôm lấy ngực mình hồi hộp, lo âu

-Sạo vậy em? _Cậu cũng bắt đầu lo lắng

-Nãy giờ mặt em cứ giật hoải! Liệu có chuyện gì xảy ra với bạn em không? _Mắt cô đỏ hoe nhìn cậu

-Không. Bạn em sẽ không có chuyện gì đâu!

-Tiểu Phong, cậu gọi cho cậu ấy xem? _Tiểu Vy bàn thảo

Tít! Tít! Tít! Tít!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Có đồ chuông nhưng không có ai bắt máy! _Tiểu Phong lắc đầu

-Gọi Tú Anh thì sao? _Tiểu Đan hỏi

-Để tớ thử! _tiểu Phong nhắc điện thoại lên, trả lời

....

-Không bắt máy! _Tiểu Phong lắc đầu

Hạo thiên bật dậy, vợ vội cái áo khoác:

-Cậu đi đâu vậy?

-Sân bay _Hạo Thiên trả lời rồi lao nhanh ra ngoài. Mọi người trong phòng cũng lao nhanh ra khỏi phòng theo bước Hạo Thiên đến sân bay.

Hơn một tuần nay, mọi người đứng ngồi không yên vì lo lắng. Tiểu Phong cố tìm số điện thoại của nhà Tiểu Tuyết để liên lạc, nhưng khi tìm được rồi, lúc liên lạc thì lại nhận được câu trả lời của người giúp việc nhà nó là: "Bà chủ ra ngoài rồi!", hỏi khi nào mẹ Tiểu Tuyết về thì người đó nói là không biết, bao nhiêu lần liên lạc vẫn không gặp được, hỏi bên đó có chuyện gì không thì câu trả lời mà cô nhận được chỉ là 4 chữ: Tôi cũng không rõ, Tôi không biết nữa!. Về phía Hạo Thiên, sau chuyện tối đó, ngay sáng ngày mai cậu đặt vé máy bay sang Mĩ, giờ vẫn chưa có tin gì. Tiểu Vy và Tiểu Đan thì bồn chồn lo lắng, cố tìm mọi cách để liên lạc với Tú Anh, nhưng kết quả chỉ là vô ích. Họ không còn thiết ăn uống nữa, cả Tiểu Phong cũng thế, điều đó làm họ gầy guộc, xanh xao hẳn đi khiến Gia Kiệt, Anh Khang và Thiên Lâm lo lắng vô cùng, cố dỗ dành, an ủi nhưng không có ích gì! Nhìn người con gái mình yêu thương yếu hẳn đi, họ đau xót vô cùng!

Thêm một tuần chờ đợi, Tiểu Phong, Tiểu Vy và Tiểu Đan cảm thấy không thể ngồi yên được nữa. Họ quyết định đặt vé máy bay về Mĩ. Hai ngày sau đó, 6 người cùng bước lên máy bay đến Mĩ. Đến nơi, việc đầu tiên họ làm là liên hệ với Hạo Thiên:

"Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!"

Gia Kiệt tắt máy, lắc đầu nhìn mọi người thờ dãi:

-Chắc là điện thoại hết pin!

-Vậy về nhà riêng của tôi trước đã! _Tiểu Phong lên tiếng, không chần chừ, cô nhanh chóng bắt taxi đi ngay. Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, họ đến nhà bố mẹ Tiểu Tuyết:

Tĩnh toong! Tĩnh toong! _Tiểu Vy nhấn chuông. Vài phút sau, một người phụ nữ trung niên ra mở cửa:

-Là các tiểu thư đấy à? _Người phụ nữ cổ tò về niềm nở

-Mẹ Tiểu Tuyết có nhà không ạ? _Tiểu Đan lễ phép

-Không,bà ấy vừa ra ngoài!

-Vậy hai tuần nay có ai đến tìm không ạ?

-Đến tìm à?Tôi cũng không nhớ lắm! _Người phụ nữ lắc đầu...

-À,hon một tuần trước có một cậu thanh niên đến tìm Tuyết tiểu thư...

-Bác có biết người đó hiện giờ đang ở đâu không ạ? _Tiểu Vy cuống lên

-Tôi cũng không biết.

-Vậy Tiểu Tuyết,nó đâu rồi ạ? _Tiểu Đan chen vào

-Chuyện này...chuyện này... _Người phụ nữ ấp úng

-Bác trả lời đi ạ? _Tiểu Phong nóng lòng

-Tôi nghĩ các tiểu thư nên trực tiếp hỏi bà chủ...

-Bác có biết mẹ Tiểu Tuyết đi đâu rồi không? _Tiểu Đan hỏi

-Tôi không rõ.Bà ấy không nói!

-Haiz,thôi được rồi.Bà vào nhà đi!-Tiểu Phong thở dài.Lại đi vào ngõ cụt...

Cả 6 người quay đầu lại,định bước về thì Gia Kiệt lên tiếng:

-Hạo Thiên! _Cả 6 người chạy đến chỗ cậu,trông cậu tàn tạ quá!

-Cuối cùng cũng gặp mày! _Anh Khang nói

-Mọi người đến đây khi nào vậy?

-Mới tới thôi,tìm thấy Tiểu Tuyết chưa?Có tin gì về nó chưa? _Tiểu Phong hỏi

Hạo Thiên lắc đầu

-Cậu tới nơi mẹ nó làm việc chưa? _Tiểu Vy hỏi

-Rồi.Nhưng thư kí của bác ấy bảo bác ấy ra ngoài rồi!

-Lại ra ngoài.Đi thôi! _Tiểu Phong suy nghĩ rồi lên tiếng

-Đi đâu? _Tiểu Đan nói

-Đến chỗ mẹ Tiểu Tuyết chứ đâu.

-Nhưng mà lỡ không có mẹ nó ở đó thì sao? _Tiểu Vy nói

-Thì đợi, _Tiểu Phong chắc nịch trả lời

-Đành vậy! _Tiểu Vy thở dài

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Cốc!Cốc!Cốc!

- Vào đi.

Cạnh!

- Thưa bà!

- Chuyện gì?

- Bọn trẻ vẫn đợi!

- Haiz, đành cho vào vậy! Mời bọn trẻ vào đây! _Người phụ nữ thở dài đầy mệt mỏi. Sau khi thư kí của bà đi, bà nhấc điện thoại lên:

- Minh à! Đến đây đi! _Người phụ nữ dập máy rồi lại nhấc lên, bấm một số khác:

- ...Con đến đây ngay nhé! ...

10' sau:

Cốc!Cốc!Cốc!

- Vào đi.

Cạnh!

- Thưa bà! Tôi đã đưa...

- Được rồi. Cô có thể ra ngoài!

- Chúng con chào bác ạ! _Cả lũ đồng thanh

- Ừm, chào các con! _Người phụ nữ mỉm cười hiện hậu chỉ tay về phía bàn tiếp khách _Các con ngồi đi!

- Bác ơi! Con muốn hỏi...

- Ta biết các con muốn hỏi gì! _Người phụ nữ lại mỉm cười _Đợi chút nữa, các con sẽ biết điều mình muốn!

- Ta xin lỗi vì những ngày qua đã tránh mặt cháu! _Bà quay sang Hạo Thiên

- Không sao ạ! Bác có thể...

- Ta biết con định nói gì. Nếu ta nói ra...ta e rằng... _Người phụ nữ ngập ngừng

- Có chuyện gì xảy ra với Tiểu Tuyết phải không ạ? _Tiểu Phong lo lắng

Cốc!Cốc!Cốc!

- Vào đi!

- Cháu chào bác! _Tú Anh cúi đầu lễ phép

- Tú Anh! _Tiểu Phong ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ xanh xao của Tú Anh

- Chị Tiểu Phong! _Tú Anh cũng ngạc nhiên không kém _Sao chị lại...

- Minh à! Cả Tú Anh nữa! Lại đây ngồi đi! _Người phụ nữ nhẹ nhàng nói. Tú Anh cũng ngại dãn ông tiến lại bàn tiếp khách.

- Đến lúc này có lẽ ta nên... _Người phụ nữ dừng lại, mắt nhìn vào khoảng không, nước mắt chảy dài, bà ôm ngực, những nếp nhăn trên mặt dồn lại, sự đau đớn của một bà mẹ xót thương con gái mình trào lên...

- Đã có chuyện gì ạ? _Tiểu Vy sốt ruột

- Tú Anh! Con nói đi!

- Cháu... _Tú Anh ngậm ngực, rồi cũng như người phụ nữ, nước mắt cô trào ra _Chị Tiểu Tuyết...hức...hức...

- Đừng khóc nữa. Em nói nhanh xem nào! _Tiểu Phong gắt lên

-Tiểu Phong à!Em nên nhìn vào thực tế!Anh biết em đang rất đau đớn nhưng em cũng nên nghĩ cho sức khỏe mình chứ?Em không ăn,Tiểu Tuyết cũng không thể sống lại.Anh biết,tin Tiểu Tuyết ra đi là một cú sốc tinh thần lớn nhưng Tiểu Phong à,em nên ăn chút gì đi,em phải ăn thì mới có sức đi thăm mộ Tiểu Tuyết chứ?

-Nó...không chết...Hức..hức...nó không chết...hức...hức...hức..._Tiểu Phong lẩm bầm

Ở các phòng khác,mọi chuyện cũng không khá hơn.Giống như Tiểu Phong,Tiểu Vy và Tiểu Đan cũng tự giam mình trong phòng,không ăn uống gì mặc cho Anh Khang và Thiên Lâm hết lời an ủi,các cô vẫn một mực tin rằng:Tiểu Tuyết còn sống!Còn Hạo Thiên,khi biết được tiểu Tuyết đã ra đi,cậu chìm vào men rượu,cậu muốn quên đi tất cả,cậu muốn quên đi cái tin sét đánh đó,cậu không muốn tin vào thực tế,cậu tránh mắt ông trời...

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Trước một ngôi mộ mới,Tiểu Phong ngồi phịch xuống,tuyệt vọng:Cô đã không muốn tin vậy mà...Tiểu Phong ôm ngực đau đớn.Gia Kiệt đứng bên cạnh nắm lấy vai cô,vỗ nhẹ như an ủi.Đằng sau,Tiểu Vy và Tiểu Đan dựa đầu vào lòng Anh Khang,Thiên Lâm đau khổ,nước mắt không ngừng rơi.Bên trái Tiểu Phong,Hạo Thiên đứng lặng,mắt nhìn chăm chăm vào ngôi mộ,mắt đỏ hoe.Bên trái Tiểu Phong,Tú Anh đứng đó,sút sùi.Hồi lâu,Tiểu Phong thều thào lên tiếng:

-Tiểu Tuyết!Cậu có phải là bạn tớ không?

-Tiểu Phong à!_Tiểu Vy nhìn bạn,đau xót

-Cậu có phải là bạn tớ không?Không,phải không?...

-Tiểu Phong!_Gia Kiệt nhìn cô buồn rầu

-Anh thấy không,nó không trả lời chứng tỏ nó không phải là bạn em Tiểu Tuyết,cậu..._Tiểu Phong ráo hoảnh nhìn ngôi mộ,tiếp:

-Cậu không xứng làm bạn tớ,cậu không xứng làm bạn của bọn tớ.Không xứng.Không hề xứng..._Cô bật cười lớn,nước mắt lại rơi,cô cười,cười như điên dại...

-Tiểu Phong!_Gia Kiệt lên tiếng

-Cậu không xứng làm bạn bọn tớ,không xứng...Cậu độc ác lắm...độc ác lắm...Bạn kiểu gì mà ra đi cũng không cho bọn tớ biết...ai cho phép cậu nằm đó...ngồi dậy đi...ngồi dậyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy_Tiểu Phong gào lên_Dậy đi...có dậy không thì bảo...cậu mà không dậy...tớ đạo mộ lôi cậu dậy đó...

-Chị Tiểu Phong!_Tú Anh khó khăn nói_Chị ấy không muốn mọi người lo lắng nên...

-Im đi_Cô thều thào ra lệnh_Nó không muốn mọi người lo lắng để rồi khi biết chuyện này mọi người phải đau khổ thế này sao?Có dậy không hả?...cậu không sợ tớ đào mộ à...hức...hức...này,dậy đi...dậy đi đồ độc ác...muốn chết cũng phải chờ bọn này chứ...ai cho phép...ai cho phép cậu chết hả?...Ai cho phép...Dậy đi...hức...hức...đồ chết tiệt...dậy đi...đừng nằm nữa,dậy đi...đồ chết bầm,đồ độc ác,đồ ích kỉ...hức...dậy đi mà..._Cô bò tới ngôi mộ,đập tay vào tấm bia,gục đầu xuống,nước mắt không ngừng rơi,miệng gào thét,...

Gia Kiệt bước đến,diu lấy cô,ôm cô vào lòng,vuốt ve.

-Gia Kiệt...hức...hức...

-Anh hiểu!_Cậu thì thăm

-Nó bỏ em...nó...hức..hức...

-Khi còn hấp hối...chị ấy dặn là không được cho mọi người biết...hức...hức...

.....

-Tú Anh...

-Có em đây chị...hức hức..._Cô nắm lấy cánh tay Tiểu Tuyết,lo sợ

-Nói với mọi người...kiếp sau...nếu được sinh ra lần nữa...hự...thì chị vẫn muốn làm bạn với họ...hự...Bố,mẹ...

- Con gái, ta đây... _ Mẹ Tiểu Tuyết nắm lấy tay cô, òa khóc

- Con... yêu... hai người... kiếp sau... con muốn... tieeos tục... làm con của... bố mẹ...

- Ta cũng vậy, ta sẽ làm mẹ của con, bố con... ông ấy vẫn là bố của con...

- Tú Anh... _ Cô thều thào gọi

- Em đây...

- ...nói với Hạo Thiên... chị... chị... yêu anh ấy... nói với... hự... anh ấy... chị... xin lỗi... xin lỗi vì không trả lời anh ấy sớm hơn... kiếp sau... chị sẽ... á...

- Chị Tiểu Tuyết à... chị đừng nói nữa...

- ...chị vẫn sẽ... chị... sẽ... là người... nói yêu... á... _ Tiểu Tuyết khẽ kêu lên, đau đớn... và...

- Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! _ Tú Anh sợ hãi, lay cánh tay buông thõng của Tiểu Tuyết _ Chị đừng như vậy... hức... hức...

.....

- Chị ấy... hức....

- Nó đã ra đi như thế ư? _ Tiểu Phong đẩy Gia Kiệt ra, quay sang Tú Anh hỏi

Tú Anh gật đầu

- Em muốn về _ Tiểu Phong dựa đầu vào lòng Gia Kiệt, lấy hết chút sức cuối cùng, khó khăn trả lời rồi ngất lịm đi, cô mệt quá rồi, mệt quá rồi!

- Tiểu Phong, Tiểu Phong... _ Gia Kiệt hốt hoảng

- Tiểu Phong, cậu tỉnh lại đi, Tiểu Phong... _ Tiểu Vy và Tiểu Đan chạy đến, lay mạnh bạn, hoảng sợ. Gia Kiệt bế cô lên, chạy nhanh ra khỏi khu nghĩa địa, mọi người cũng chạy theo sau, luôn miệng gọi Tiểu Phong, họ đến bệnh viện... Chỉ còn lại một mình Hạo Thiên, cậu ngồi phịch xuống, cái thứ nước chua chất trào ra, vịn tay vào tấm bia, cậu lâm bầm

- Tiểu Tuyết, em có nghe anh gọi không?... Anh đến thăm em này... Ở đó, em có cô đơn không?... Tú Anh kể anh nghe rồi... anh biết câu trả lời rồi... nhưng muộn quá... anh muốn nghe nó sớm hơn... sớm hơn...

Rồi cậu cũng ngất đi, nằm dài bên ngôi mộ mới, mùi hương dịu nhẹ của gió đưa cậu đến một thế giới xa, ở đó, cậu thấy Tiểu Tuyết, cô ấy đang cười, anh muốn được chạm vào cô ấy, nhưng không được...

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Hơn một năm sau:

- Cái gì vậy?

- Thiệp mời! _ Tiểu Vy bước từ từ về phía ghế sofa, ngồi xuống, chậm rãi trả lời

- Của ai vậy? _ Tiểu Đan lơ đãng hỏi

- Hạo Thiên.

- Kết hôn rồi sao? _ Tiểu Phong thờ dãi

Tiểu Vy buồn bã gật đầu.

- Tớ chả thích cô ta một chút nào! _ Tiểu Đan ngoe ngậy

- Ai? Cô dâu của Hạo Thiên ấy hả? _ Tiểu Phong hỏi

-Ừ.Lý Tố Tâm,cô ta vừa chảnh chọe,vừa đánh đá,kiêu căng,ngạo mạn,vậy mà không hiểu sao lại được mẹ của Hạo Thiên chọn làm Trịnh thiếu phu nhân cơ chứ?

-Cậu không nghe Thiên Lâm nói gì hôm qua à?

-Ồ...thì có...vì muốn sớm có cháu chứ gì...mà cô ta dùng cái thủ đoạn gì mà lấy được lòng mẹ Hạo Thiên vậy nhỉ? _Tiểu Đan thắc mắc

-Con dâu hiền chứ thủ đoạn gì nữa? _Tiểu Vy liến thoắt

-Ừm,chắc thế rồi! _Tiểu Đan gật gù

-Kể ra thì cũng tội nghiệp cho Hạo Thiên nhỉ?Kể từ ngày Tiểu Tuyết đi,cậu ta cứ lao đầu vào công việc,không thèm để ý đến những chuyện khác,hậu quả là thế này đây:Mẹ muốn có cháu bồng nên phải tìm vợ cho con,Tố Tâm lại vào vai người con dâu ưng ý,thế là chuẩn bị kết hôn.Lấy một người mình không yêu...chậc chậc... _Tiểu Đan thở dài

-Mấy ngày nữa thì hôn lễ diễn ra? _Tiểu Phong lên tiếng

-3 ngày nữa _Tiểu Vy trả lời

-Chà,trùng với valentine luôn à! _Tiểu Đan xuýt xoa

-Ừm,ngày đẹp nhỉ! _Tiểu Vy cũng xuýt xoa

-Tối nay đến “Angel or Devil” đi! _Tiểu Đan đề nghị

-Đến đó làm gì? _Tiểu Phong hỏi

-Uống rượu chứ làm gì!

-Đừng đến nữa!Uống nhiều rượu không hay đâu!

-Một ít thôi! _Tiểu Vy lên tiếng

-Cậu nữa,hai cậu ở yên đó,đừng đi nữa...

-Cậu biết bọn tớ nghĩ gì mà,đi thôi! _Tiểu Vy buồn rầu

-Tớ biết,các cậu còn đau lòng về chuyện của Tiểu Tuyết nhưng đừng uống rượu nữa,hại sức khỏe lắm.Nó ở trên đó sẽ buồn đấy! _Tiểu Phong cố gượng cười.Kết thúc câu nói,cô bước lên cầu thang,đi qua phòng Tiểu Tuyết,cô dừng lại,đứng thật lâu rồi quyết định mở cửa phòng.Chiếc phòng vẫn như ngày nào,luôn được quét dọn sạch sẽ như khi Tiểu Tuyết còn ở đây.Nó không hề thay đổi,gấy dán tường sọc đen trắng,chiếc ga đệm cũng vậy,chiếc bàn học màu nâu đậm,lo hoa hồng giả xanh biếc,chiếc kệ chất đầy tiểu tuyết và các tác phẩm văn học nổi tiếng,chiếc tủ gương nhỏ đựng chiếc đàn violon mà Tiểu Tuyết yêu thích,chiếc tủ đựng giày,mũ,khăn quàng cổ màu trắng,rem cửa cũng màu trắng nốt,sàn nhà màu đen,chiếc cốc đựng bút màu trắng...Tiểu Phong nhớ lại hồi ấy:

-Sao cậu thích màu trắng thế?

-Vì nó là màu của tuyết.

-Tại sao cậu lại yêu tuyết?

-Tớ không biết.Tự nhiên cảm thấy yêu nó vậy thôi.Và...tớ muốn lạnh lùng như nó.

-Sao cậu lại muốn lạnh lùng như nó?

-Tớ không biết nữa.Cậu có thấy tuyết mạnh mẽ không?

-Mạnh mẽ á?

-Ừm.Khi mặt trời lên,nó tan chảy,ấy vậy mà nó không khóc...

Quay lại với thực tế,cô quệt đi giọt lệ đang vurun trên mi,khẽ mắt:

-Tiểu Tuyết à!Cậu ngốc lắm!Ai nói với cậu là tuyết không khóc!Thực ra,nó cũng giống cậu,nó có khóc,nhưng khóc giống cậu vậy,ít lắm!

Tiến lại chiếc bàn học nằm trong phòng Tiểu Tuyết,cầm lấy khung ảnh để trên bàn,Tiểu Phong mỉm cười.

-Tiểu Tuyết!Lại đây mà ném tớ này! _Tiểu Phong đứng trên đồi tuyết trắng,tay cầm một nắm tuyết vẩy vẩy.Tiểu Tuyết mỉm cười tinh nghịch,quay sang

nhảy mất với Tiểu Đan và Tiểu Vy rồi cúi xuống bốc lấy nắm tuyết lớn, vo vo rồi la lớn:

-Nào,các cậu...1...2...3...ném..._Tức thì 3 nắm tuyết lớn lao về phía Tiểu Phong,tuyết bám lấy áo quần,vuon lại trên tóc cô:

-Hu hu,tớ mách mẹ,các cậu ăn hiếp tớ...hu...hu,không chịu đâu...hu hu..._Tiểu Phong mếu máo,ngồi phịch xuống,òa khóc

Tiểu Tuyết bèn chạy lại chỗ cô,xì mặt đồ dành:

-Bọn tớ xin lỗi nha!

-Hu...hu..các cậu ăn gian...

-Xin lỗi mà...nín đi...đừng khóc...xin lỗi..thật đấy..._Tiểu Vy mếu máo

-Nín đi,chúng ta đi ăn kẹo bạc hà nhé!_Tiểu Tuyết vừa dịu Tiểu Phong dậy,phủi quần áo cho cô,nhẹ nhàng nói

-Kẹo bạc hà à?

-Ừm.Cho bọn tớ xin lỗi.Tớ mua kẹo bạc hà đền cho nha!_Tiểu Tuyết mỉm cười

-Ừm,ăn kẹo bạc hà!_Tiểu Phong mỉm cười chu choa_Cậu đãi đấy nhé!

-Ừm,tớ đãi!_Tiểu Tuyết gật đầu.

-Vậy ghé tay,đóng dấu,photo._Tiểu Phong chìa tay ra

-Ừm.Nghéo tay này...đóng dấu nè...và photo.Sau khi làm xong thủ tục,Tiểu Phong chạy ra một quãng thật xa,hét lên:

-Tiểu Tuyết,cậu bị lừa rồi.Tớ chỉ giả vờ thôi.Lêu lêu.Người lùn bị lừa rồi mọi người ơi!

-Cậu...cậu...

-Sao...lại đây mà bắt tớ nè...lêu lêu...

-Tiểu Phong đáng ghét,đứng lại đó!_Tiểu Tuyết hét lên rồi rượt theo bạn.

-Nhớ lại hồi đó,chúng ta mới trẻ con làm sao!Tớ ước gì được trở về lại với tuổi thơ,được cậu đãi một bì kẹo bạc hà,được chơi đùa dưới tuyết cùng nhau,được la hét,lừa cậu để được ăn kẹo miễn phí,được gọi cậu là người lùn vì cậu hơi thấp mặc dù cậu không thích!Cậu còn nhớ không?Hôm đó,mãi chơi nên chúng ta đã bị ốm vì rượt đuổi nhau giữa trời lạnh đến trưa mới chịu về nhà,đứa thì sổ mũi,đứa thì sốt cao,nước mũi cứ chảy dài,người thì nóng ran...thích thật!Ấy vậy mà cậu vẫn lờ mờ còm còm dậy,xuống bếp,lục lọi tủ lạnh rồi trốn sang nhà tớ,đưa cho tớ bì kẹo bạc hà to đùng.Hai đứa còn vừa ngồi nhâm nhi kẹo vừa nghe nhạc nữa chứ,nhảy múa tùm lum hết à,để rồi mẹ tớ về...cả hai đứa bị phạt...Sao mà dễ thương thế không biết!_Tiểu Phong thốt lên,bật cười rồi im lặng,lệ trào ra,ôm lấy tấm ảnh vào lòng,cô bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Ngày 14/2,nhà hàng Hạnh Phúc:

-Tuyệt thật đấy!_Tiểu Đan trầm trồ

-Ừm_Tiểu Vy cũng gật đầu hưởng ứng

Nhà hàng Hạnh Phúc là một nhà hàng lớn gồm 3 tầng,được xây theo kiểu cổ điển, nó được bao quanh bởi thảm cỏ xanh mướt,một đài phun nước bên trên có hình con thiên nga được đặt ngay ngắn trước khuôn viên nhà hàng,cách đài phút nước một quãng xa có một cái hồ nước,nước trong hồ xanh và trong vô cùng,giữa hồ_một đôi chim uyên ương bằng đá quý,trong suốt được chạm trổ khéo léo ,đường vào nhà hàng được rải sỏi trắng,dọc đường các cột hoa hồng xum xuê được cắt tỉa gọn gàng.Tiến vào bên trong,khung cảnh mới lộng lẫy làm sao,ánh đèn rực rỡ được bố trí khắp các tầng, không khí rộn ràng,vui tươi hứa hẹn một ngày cưới tốt lành!Giữa đại sảnh,một chiếc bàn tròn lớn đựng đầy thức ăn trông thật ngon mắt,ai ai cũng hớn hớn,mặt mày rạng rỡ,mùi nước hoa của các thương hiệu nổi tiếng thoảng thoảng,tiếng trò chuyện rôm rả!

-Tớ thấy ngọt ngào quá!_Tiểu Phong thờ dãi_Tớ ra ngoài một chút nhé!

- Ừm_ Tiểu Vy và Tiểu Đan nhìn bạn, trả lời

8h30', lễ cưới bắt đầu, mọi người nhanh chóng tìm chỗ ngồi, người chủ trì đón lấy cái mứt từ người trợ lý, hào hứng định cất giọng bắt đầu buổi tiệc thì:

Một toán người áo đen từ sau cánh gà xông ra. Khách đến dự bắt đầu xôn xao. Toán người áo đen tiến xuống dưới đại sảnh, uy hiếp toàn bộ khách mời rồi lùa họ ra ngoài:

- Có chuyện gì vậy! _ Mẹ Hạo Thiên hét lên

Bố , mẹ của Tổ Tâm cũng xôn xao:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Nhưng bỏ mặt lời nói của gia đình Hạo Thiên và Tổ Tâm, đám người mặc áo đen tiếp tục thực hiện công việc của mình. Sau khi lùa được tất cả khách ra ngoài, cánh cửa nhà hàng khép lại. Gia đình Hạo Thiên cùng gia đình Tổ Tâm sững sờ, họ là những người con lại trong đại sảnh, Hạo Thiên cũng được giữ lại bên trong, cả Tổ Tâm, nhóm bạn của Hạo Thiên và nhóm bạn của Tiểu Phong cũng được giữ lại bên trong. Tất cả họ đang thắc mắc về chuyện xảy ra vừa rồi thì cánh cửa nhà hàng bật mở, một người phụ nữ cùng một người đàn ông bước vào, theo sau họ là một cô gái cầm trên tay những hộp quà lớn:

- Là hai người làm à? _ Mẹ Hạo Thiên nhìn họ giận dữ

- Không, là cháu! _ Người con gái sau lưng họ bước lên phía trước, lễ phép trả lời. Cô đội chiếc mũ vành rộng màu trắng, che đi nửa khuôn mặt của mình, mặc chiếc đầm ren cũng màu trắng, đi đôi bốt cao cũng màu trắng nốt... và điều làm cho nhóm Tiểu Phong và Hạo Thiên chú ý là... sợi dây chuyền Tiểu Tuyết hay mang trên cổ_ sợi dây chuyền hình con thiên nga mà sinh nhật tròn 10 tuổi... Tiểu Phong, Tiểu Vy, Tiểu Đan và Tiểu Tuyết được bố mẹ tặng làm quà, nó được đặt hàng riêng nên không có sợi dây nào có thể trùng được nhưng nó đang nằm trên cổ cô gái kia. Chẳng lẽ...

- Cô bé! Sao cháu lại làm như vậy? _ Mẹ Tổ Tâm hỏi

- Cháu cần xác nhận một chuyện! _ Người con gái cúi đầu trả lời

- Xác nhận một chuyện ư? Nhưng sao lại đến đây xác nhận?

Người con gái bỏ qua câu hỏi của mẹ Tổ Tâm, lên tiếng:

- Trinh thiếu gia!

- Cô gọi tôi? _ Hạo Thiên nhíu mày

- Anh thật sự yêu Tổ Tâm chứ?

- Cô hỏi chuyện đó làm gì? _ Hạo Thiên lạnh lùng

- Trả lời đi! _ Người con gái ra lệnh

- Này cô, sao cô có thể hỏi anh ấy với cái giọng như thế hả? _ Tổ Tâm bực mình quát. Điều đó làm mẹ Hạo Thiên sững sờ, nhanh chóng, cô nhận ra là mình đã làm mất hình tượng bấy lâu xây dựng, cô ậm ừ quay sang mẹ Hạo Thiên:

- Cháu... chỉ là cháu cảm thấy cô ấy hơi quá đáng nên... nên...

- Ta hiểu! _ mẹ Hạo Thiên thờ dãi? Thì ra con bé chỉ giận thay cho Hạo Thiên!"

- Trả lời đi! _ Người con gái nhắc lại

- Này cô... _ Tổ Tâm khó chịu

Hạo Thiên vẫn im lặng. Thấy không thể chờ thêm nữa, người con gái tiến gần đến chỗ chiếc bàn gần đó, đặt mấy hộp quà mang theo. Sau đó, cô tiến gần đến Hạo Thiên, gỡ mũ xuống... Mọi người ngạc nhiên, Tổ Tâm sợ hãi, giật lùi về phía sau, miệng la lớn:

- Áaaaaaaaa... Ma... ma... mẹ ơi, bố ơi... cứu con... cô ta... Hạo Thiên... cứu em...

Thấy thế, cô đổi hướng bước sang cô dâu. Thấy cô ta đã đến gần, Tổ Tâm càng la hét lớn hơn:

- Cút đi... đi đi... xin cô... xin cô đấy... làm ơn... tôi biết tôi sai rồi... tôi biết tôi sai rồi... đừng bám theo tôi nữa... làm ơn... đi đi... tôi không nên đâm cô... tôi xin lỗi... làm ơn tránh ra... làm ơn cút đi...

- Tổ Tâm, con nói cái gì vậy? _ Mẹ Tổ Tâm hoảng hốt

- Mẹ... đuổi cô ta đi... cô ta là ma...

-Đủ rồi.Con nói cái gì vậy hả?_Bố Tổ Tâm gắt

-Bố ơi...con đã đâm cô ta nên cô ta về tìm con đây...đuổi cô ta đi...Tôi xin cô...đi đi...đừng bám theo tôi nữa...đừng đi vào giấc mơ của tôi nữa...tôi biết tôi sai rồi...tôi không nên dùng taxi đâm chết cô...tôi...

-Là thật sao?_Tiểu Phong sững sờ

-Tránh ra..._Tổ Tâm không ngừng gào thét

-Là thật sao?_Tiểu Phong hỏi lại

-Chuyện đó là thật!_Mẹ người con gái lên tiếng

-Sau vụ tai nạn,con bé bị gãy xương nghiêm trọng,đầu bị thương nhẹ nhưng may mắn không bị tổn thương đến não.Nó đã phải điều trị trong đau đớn gần nửa năm,_Bố người con gái thở dài

-Ôi chúa ơi!_Mẹ Hạo Thiên kinh hoàng

-Xin lỗi bà Trịnh phu nhân,con gái tôi không có ý phá hoại lễ cưới đâu,nó chỉ muốn xác nhận xem Hạo Thiên thực sự yêu Tổ Tâm không thôi!...

Bịch!_Tổ Tâm nghe mọi người nói chuyện,nhận ra người con gái không phải là ma,cô thoát khỏi cơn sợ hãi,đứng dậy,đẩy mạnh người con gái xuống đất,lớn tiếng:

-Nếu không thì cô ta sẽ làm gì tôi?

-Tiểu Tuyết,con không sao chứ?_Bà mẹ lo lắng

Tiểu Tuyết gượng đứng dậy,khuôn mặt nhợt nhạt khẽ nở nụ cười,lắc đầu:

-Con không sao!

Rồi quay sang Tổ Tâm,cô điềm tĩnh nói:

-Tôi không làm gì cô hết.Dù kết quả là có hay không,tôi vẫn sẽ bỏ qua mọi chuyện,tôi không muốn nghĩ đến chuyện quá khứ,tôi...chân thành...chúc phúc cho hai người và hơn hết...

Cô quay sang Hạo Thiên,nhìn kỹ khuôn mặt của anh,mỉm cười:

-Hôm nay...anh đẹp lắm!Em thực sự mong anh hạnh phúc!

-Đó là điều cô muốn,_Hạo Thiên lạnh lùng lên tiếng

-Em...ừm,em muốn như vậy!

-Vậy tôi nhất định sẽ hạnh phúc._Hạo Thiên thờ ơ trả lời

Quay mặt đi,cuối cùng thì cô cũng nói ra được cái điều mà cô đã dự định sẽ nói,mặc dù...cô không muốn,cô nén nước mắt,cô bước xuống khỏi sân khấu,đi về phía bố mẹ mình:

-Con muốn về trước.Bố và mẹ ở lại nhé!

-Con không sao chứ?_Người mẹ lo lắng

-Con không sao!Con chỉ cảm thấy hơi mệt thôi!_Tiểu Tuyết thì thầm

-Vậy con về trước đi!_Bố Tiểu Tuyết nhìn con gái,nhẹ nhàng xoa đầu con

-Vâng!Chào bố mẹ!_Tiểu Tuyết lễ phép rồi quay lưng lại,nhìn mọi người:

-Chào mọi người!Và rất xin lỗi bác,cháu không có ý làm cho lễ cưới bị chậm lại.Thành thật xin lỗi!

Bước từng bước về phía cánh cửa,Tiểu Tuyết như thấy mọi thứ sụp đổ,thực lòng cô muốn Hạo Thiên hạnh phúc,chi cần anh hạnh phúc,cô cũng hạnh phúc...nhưng sao thế này,tim cô nhói quá,cô kìm nén nước mắt nhưng nước mắt cứ ứa ra,chẳng chịu nghe lời cô chút nào!"Vương Hàn Tuyết,này phải vui lên chứ!Anh ấy bảo sẽ hạnh phúc mà...anh ấy sẽ hạnh phúc..."Nước mắt lăn dài,cô thấy trước mặt mờ mịt,rèm mi từ từ khép lại,cô thấy màn đêm đang bao lấy mình.Cô mệt quá rồi!

Phịch!_Tâm thần nhỏ nhắn của cô ngã xuống,cô đi sâu vào giấc ngủ.Mọi người hốt hoảng chạy lại bên cạnh cô,Hạo Thiên ôm cô vào lòng lay mạnh,luôn miệng gọi tên cô.

-Tiểu Tuyết,con không sao chứ?_Mẹ Tiểu Tuyết mắt đỏ hoe,lo lắng

-Tiểu Tuyết...Tiểu Tuyết à!Cậu tỉnh lại đi!_Tiểu Vy sụt sùi

-Này,dậy đi...Tiểu Tuyết...cậu sao vậy..._Tieu Phong hoảng sợ

-Tiểu Tuyết...tỉnh lại đi._Tiểu Đan rung rung

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

-Sao rồi bác sĩ?_Hạo Thiên nhanh chóng chạy lại chỗ bác sĩ,gấp gáp hỏi

-Suy nhược cơ thể nặng,thiếu chất dinh dưỡng.Cần ở lại bệnh viện để truyền dịch.

-Có lẽ do cô ấy đã làm việc quá sức.Không chịu nghỉ ngơi và thường bỏ bữa._Người trợ lý của Tiểu Tuyết thở dài

-Tại sao chị không khuyên nó?_Tiểu Phong giận dữ

-Tôi có khuyên nhưng...cô ấy bướng bỉnh và lì lợm quá!Cứ luôn miệng bảo phải hoàn thành xong công việc để về chúc mừng cái tiệc cưới nào đó...

-Tiệc cưới ư?

-Ừm,mỗi lần nhắc đến nó,mắt cô ấy thường nhìn về một phía xa xăm nào đó,trông có vẻ buồn.Cô ấy bảo,tiệc cưới này rất quan trọng,đó là tiệc cưới của một người_một người đã nằm trọn trong trái tim cô mãi mãi,người đó quan trọng.Nói xong,cô ấy mỉm cười,nhưng nụ cười buồn vô cùng!Cứ mỗi lần như thế,dù tôi có khuyên hay để com lại trên bàn làm việc của cô ấy thì phần com đó sau một buổi vẫn còn nguyên vẹn,nhiều khi bắt gặp cô ấy ngủ gục trên bàn lúc 11,12h đêm,tôi bèn lấy cái áo choàng cho cô ấy nhưng cô ấy nhảy lồm,thức dậy và tiếp tục làm việc,mặc kệ những lời tôi nói,cô còn nói thời gian qua cô đã phí thời gian cho việc điều trị nên giờ cô phải làm bù...

-Vậy sao con không nói với bác?

-Cô ấy dặn là không được nói.Vội lại,mỗi lần con định ra ngoài,dù đến chỗ bác hay không,cô ấy cũng đi cùng,thế nên...

-Haiz,sao mà nó bướng bỉnh thế không biết!_Mẹ Tiểu Tuyết thở dài

-Nó là vậy mà,chuyên gia cứng đầu.Thôi vào xem nó thế nào thôi mọi người!-Tiểu Phong thở dài

Cánh!Cánh cửa phòng bệnh bật mở.Một người con gái yếu ớt,mặt tái nhợt đang nằm trên chiếc giường trắng,mắt nhắm nghiền,trông cô hốc hác vô cùng.Mẹ Tiểu Tuyết tiến lại bên cô con gái nhỏ,ngồi xuống,nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con,nước mắt lăn dài chưa xớt:

-Con không sao chứ?Sao con lại bướng bỉnh như vậy?Con đúng là đứa ngốc nghếch,cứng đầu..._Nói đến đây,bà ngừng lại,vuốt tóc con rồi dựa đầu vào lòng bố Tiểu Tuyết đứng đằng sau,khóc...

-Trông cậu ấy nhợt nhạt quá!_Tiểu Vy lo lắng_Mà...

-Con thắc mắc gì sao?_Mẹ Tiểu Tuyết hỏi

-Sao bạn ấy chưa...chưa...nhưng lại có...

-Con muốn hỏi ngôi mộ đó chứ gì?

-Vâng,đúng nó đấy ạ!

-Trước khi điều trị,nó đã dặn rằng nếu nó còn sống mà không thể xuất hiện thì làm cho nó một ngôi mộ giả nhưng tuyệt đối đừng công bố chuyện đó,điều đó sẽ bảo đảm rằng các tập đoàn khác sẽ không nhòm ngó đến tập đoàn của chúng ta,nó sợ nếu như trong thời gian điều trị,những kẻ đã có tham vọng từ lâu sẽ âm mưu chiếm lấy tập đoàn khi biết rằng tập đoàn của chúng ta đã không còn người tiếp quản,lúc đó sẽ rất nguy hiểm.Nhưng nếu như nó chết...hãy nhận con nuôi và bảo đó chính là con chính thức của...

-Con hiểu rồi,vậy tại sao Tú Anh...

-Lúc đó,nó đang rất yếu,hơi thờ vì vậy mà cũng yếu theo nên. . .ngay sau đó,bác phải kéo Tú Anh ra ngoài để bố Tiểu Tuyết đưa con bé vào mặt thất truyền thêm oxi.

-Thì ra là vậy!Xem nó này,mặt hốc hác đi nhiều rồi kìa!- Tiểu Đan lắc đầu,thờ dài

-Con nhỏ cứng đầu này,nó mà dậy thì biết tay tôi! _Tiểu Phong tức giận

Ừ...ừ... _Tiểu Tuyết động đậy,từ từ mở mắt,nhìn thấy mọi người đứng xung quanh lo lắng,cô gượng mỉm cười:

-Con không sao!Mọi người đừng lo!

-Ai lo cho cậu chứ?Cái đồ cứng đầu!_ Tiểu Phong gắt

Tiểu Tuyết nhìn bạn cười khi.Đề ý xung quanh,thấy thiếu một người,mắt cô cụp lại”Sao mình lại thế nhỉ?Có lẽ bây giờ anh ấy đã thành một người chồng rồi cũng nên...”Nghĩ vậy,nước mắt cô lại ứa ra,chảy dài xuống.

-Cậu sao vậy?Đầu ở đâu à? _Tiểu Vy lo lắng

-Không,mình ổn.Mình khỏe lắm!

-Còn bảo là ổn nữa à?Ổn mà nằm ở đây à?_ Tiểu Phong lên giọng mắng khê

-Mình không sao thực đấy!Mà... _Tiểu Tuyết ngập ngừng,đảo ánh mắt nhìn xung quanh một lần nữa,rồi lại thất vọng.

-Kiếm ai à? _Tiểu Phong dò hỏi

-Ờ... _Tiểu Tuyết giật mình,lúng túng_ À...không...mọi người đến đủ rồi,cong thiếu ai đâu mà kiếm... .

-Thế không phải có người đang mong chờ,ngóng trông... .

-Ngóng trông gì chứ?

-Haiz,mong người ta đến thì bảo mong đại đi,có ai nói gì đâu mà bày đặt giấu với chả giếm!_ Tiểu Phong nguyệt dài

-Tớ có ngóng ai đâu mà phải giấu._Cô liếc xéo Tiểu Phong

-Nói trúng tim đen rồi còn bày đặc giả bộ._Vẫn không buông tha bạn,Tiểu Phong tiếp tục trêu chọc

-Cậu...hừ,tớ mệt rồi,cậu ra đi.

-Con có mệt lắm không?_Mẹ Tiểu Tuyết ân cần

-Không mệt lắm ạ!

-Mẹ và bố ra ngoài cho con nghỉ ngơi nhé!

-Vâng,bố mẹ về nghỉ đi!

-Con có muốn ăn gì không mẹ sẽ nấu?

-Không,con không đói.Mẹ và bố về nghỉ đi ạ!Con có thể ở lại một mình.Bố và mẹ cứ yên tâm!

-Trợ lý sẽ ở lại với con.Có gì gọi mẹ liền nhé!Mẹ và bố sẽ đến.

-Vâng ạ!

-Vậy bố và mẹ con đi nhé!_Bố Tiểu Tuyết xoa đầu con mỉm cười

-Tạm biệt bố,tạm biệt mẹ.Bố và mẹ cứ yên tâm!

-Chúng ta về đây!_Bố Tiểu Tuyết nhẹ nói rồi bước ra khỏi phòng cùng vợ

-Thôi,bọn mình cũng về đây!-TieeurPhong nói

-Ừ,về đi.Ở đây lại chọc người ta thêm điên.

-Có nói trúng cái gì thì mới điên được chứ!- Tiểu Phong nhìn lên trần nhà,lo đang nói

-Cậu...thôi,đi đi cho người khác nhờ!Không vì cậu mà tớ lại bị thêm bệnh cao huyết áp thì khổ lắm!

-Xì,làm như tớ là cái thứ chỉ mang toàn bệnh tật đến cho người khác ấy!_Tiểu Phong giận dỗi

-Chứ còn cái gì nữa!

-Cậu..._Tiểu Phong bức xúc.Quay sang Gia Kiệt:

-Về thôi anh,không ở lại nó lại làm em tức mà chết mất!

-Ừ,về đi.Vĩnh biệt.Không tiễn nhá!

-Thôi ngay cái từ vĩnh biệt rùng rợn đó đi nhé._Tiểu Phong tròn mắt mắng bạn

-Ừ,biết rồi.Về đi!

-Về thì về,không cần đuổi._Tiểu Phong hất mặt bước đi

-Bọn tớ về nhé!_Tiểu Vy và Tiểu Đan đồng thanh

-Ừm_Tiểu Tuyết gật đầu

-Có gì thì gọi cho bọn tớ liền nha!_Tiểu Đan dặn dò

-Ừm

-Bọn tôi cũng về đây!_Nhóm Gia Kiệt đồng thanh(Trừ Hạo Thiên,vì cậu không có ở đây)

-Ừm

Căn phòng bây giờ vắng lặng,yên tĩnh nhưng cô đơn quá!Cái cảm giác mà cô ghét nhất.Còn lại một mình trong cái phòng màu trắng đáng ghét,không biết làm gì,cô nhắm mắt tự nhủ:Có lẽ ngủ thì tốt hơn!

Nhắm mắt được vài phút:

Cạch!Cánh cửa phòng bật mở,vẫn nhắm mắt,Tiểu Tuyết lên tiếng:

-Các cậu quên cái gì à?

Không có tiếng trả lời,chỉ có tiếng bước chân thật khẽ,tiếng cái ghế cạnh giường cô bị dịch chuyển và không gian lại im lặng.Cô nhủ mày mò mắt,bên cạnh cô...

-Sao anh lại đến đây?_Tiểu Tuyết thờ ơ hỏi

Người con trai im lặng,không trả lời.Nhìn kĩ khuôn mặt phờ phạc của cô...vài phút sau cậu lên tiếng:

-Sao em ngốc vậy?

Nhận được câu hỏi nằm ngoài tầm kiểm soát,cô bối rối,im lặng,không biết trả lời thế nào!

-Sao lại bỏ bữa,làm việc khuya,không chịu nghỉ ngơi,sao em cứng đầu và bướng bỉnh thế.Chỉ vì một lễ cưới sao phải tự hành hạ bản thân mình như vậy?...

-Về đi!_Cô lạnh lùng lên tiếng_Có lẽ vợ anh đang đợi!

-Em muốn anh lấy cô ta thật sao?

-Tôi thực không hiểu anh đang nói gì?Tôi muốn anh lấy cô ta?Ý anh là Tổ Tâm ấy hả?Tôi đâu có cái quyền muốn anh làm điều gì đó cơ chứ?

-Tiểu Tuyết...

-Xin Trịnh thiếu gia cẩn thận lời nói cho.Anh đã có vợ...vì thế nên đừng gọi người con gái khác một cách thân mật như vậy!

-Trịnh thiếu gia?Vợ ư?Em muốn anh cưới Tổ Tâm làm vợ thì lúc đó em đừng nên xuất hiện.Tại sao lại xuất hiện?Tại sao lại hỏi anh có thật sự yêu Tổ Tâm không?Tại sao...

-Đủ rồi._Tiểu Tuyết lạnh lùng ra lệnh

- Tại sao...

- Ra ngoài đi. _ Cô gắt lên

- Nếu không thì sao?

- Tùy anh vậy! _ Cô thờ ơ trả lời rồi nhắm mắt lại

- Thật ra...

- Anh đang làm phiền giấc ngủ của tôi! _ Tiểu Tuyết thều thào nhắc nhở

- Lễ cưới... bị hủy...

- Tại sao? _ Tiểu Tuyết ngạc nhiên, mở mắt nhìn cậu

- Tổ Tâm không phải là người mà anh yêu...

- Vậy tại sao anh lại đồng ý tiến hành lễ cưới?

- Anh không đồng ý...

- Không đồng ý thì sao lễ cưới lại được tổ chức?

- Anh nói với mẹ là tùy bà.

- Thật ngớ ngẩn! _ Cô cười khẩy _ Anh không biết làm như vậy, người chịu thiệt là Tổ Tâm sao?

- Anh biết.

- Vậy mà vẫn làm lễ cưới! Tôi có nên nói anh là một tên độc ác không nhỉ?

- Anh thừa nhận... anh độc ác...

- Đồ điên.

- Còn em?

- Tôi làm sao?

- Tại sao chỉ vì cái lễ cưới mà phải ra sức làm việc? Em không quan tâm mà?

- Đó là chuyện của tôi...

- Nhưng lễ cưới là chuyện của anh.

- Ra ngoài đi trước khi tôi gọi thêm người lôi anh ra ngoài.

- Vậy cứ làm thế đi!

- Anh...

- Làm ơn hay anh cần tôi quỳ xuống xin anh ra ngoài?

- Những lời đó... tàn nhẫn quá đấy!

Tiểu Tuyết im lặng, quay lưng về phía Hạo Thiên, nhắm mắt.

Hạo Thiên lặng lẽ bước ra khỏi phòng, trước khi đi, cậu quay mặt lại:

- Anh sẽ quay lại!

16h30' 30 phút kể từ khi Hạo Thiên bước chân ra khỏi phòng, trả lại cái không khí yên lặng đáng ghét, cô cảm thấy trống trải, dẫu biết rằng những điều cô nói làm tổn thương anh nhưng... thật không hiểu nổi cô đang nghĩ gì mà lại thốt ra những lời nói đó nữa! Điên thật!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Cạnh! _Cánh cửa phòng bệnh lại bật mở

-Ai vậy? _Mắt nhắm nghiền,cô hỏi

-Dậy ăn chút gì đi! _Tiếng một tên con trai vang lên

-Anh lại vào đây làm gì?Về đi chứ!

-Ăn chút gì đi rồi anh sẽ về!

-Anh ra điều kiện đấy à?

-Ừm.Một là ăn rồi anh sẽ về,hai là anh sẽ ở lại đây đến sáng ngày mai.

-Vậy cứ ở lại nếu anh muốn.Đúng là điên!

-Vậy tối nay anh nên ngủ ở đâu nhỉ?

-Sao lại hỏi tôi?

-Anh ngủ trên giường cùng em nhé!

-Cái gì? _Tiểu Tuyết kinh ngạc hét lên

-Ý kiến không tồi!

-Anh điên à?

-Không,anh bình thường.

-Vậy tôi sẽ ăn nó nhưng anh sẽ về chứ?

-Dĩ nhiên.

Nghe câu trả lời,cô ngồi dậy,đưa tay lấy tô cháo từ tay Hạo Thiên,định múc muỗng cháo đầu tiên thì. .bị Hạo Thiên giật lấy cái muỗng:

-Anh làm cái gì vậy?

-Đưa đây anh dứt cho ăn.

-Cái gì?Tôi không phải trẻ con. . .

-Vậy anh sẽ ở lại đây?

-Anh không giữ lời.

-Muốn anh giữ lời thì đưa tô cháo đây,anh sẽ cho em ăn và ngoan ngoãn làm theo những gì anh nói.

-Anh sẽ về chứ?

-Ừm,có cần ghé tay không?

-Khỏi.

Sau khi ăn hết tô cháo,cô với lấy cốc nước để bên cạnh:

-Giờ thì về được chưa?

-Chưa?

-Cái gì nữa?

-Cháo có ngon không?

-Hỏi làm cái gì?

-Trả lời đi!

-Cũng được.

-Cũng được là sao?Ngon hoặc dở?

-Tạm.

-Ngon hoặc dở?

-Ngon.

-Như thế chứ!Không ngon mới là lạ!

-Là sao?

-Anh tự làm đấy!

-Tự làm á?Anh có biết nấu ăn đâu?

-Trong thời gian em về Mĩ thăm bố anh đã học nấu ăn.Tuy chưa được nhiều!

-Lí do?

-Lí do gì cơ?

-Lí do anh học nấu ăn?

-Vì em đó!

-Vì tôi?

-Ừm,anh muốn tự nấu cho em ăn.

Tiểu Tuyết im lặng

-Nhiều lần bị đứt tay đấy!

-Không sao chứ?

-Ừm. . nghĩ đến em là không đau nữa!

-Điên.

-Sao cứ luôn miệng bảo anh điên thế?

-Chứ không điên thì bảo là gì?Thần kinh cũng hợp đấy.

-Em. .em mà còn nói nữa là anh hôn em đó!

-Anh dám.

-Sao lại không nhỉ?Em đang là bệnh nhân dĩ nhiên là sức chống cự sẽ không được dồi dào cho lắm. .Muốn thử không?_Hạo Thiên nhìn cô,cười nham hiểm

-Không nói anh điên nữa là được chứ gì?

-Ừm.

-Về đi

-Lại thế nữa rồi!_Hạo Thiên thở dài ngán ngẫm

-Nhìn vào mắt anh trả lời câu cuối cùng !

-Lại định làm gì nữa đây?

-Làm đi! _Hạo Thiên ra lệnh.Tiểu Tuyết nhìn vào ánh mắt của cậu.Hạo Thiên mỉm cười,cô nhìn được vào mắt cậu!

-Anh là gì đối với em?

Tiểu Tuyết hơi bất ngờ.:”Sao lại hỏi câu đó chứ?”.Cô cúi mặt xuống:

-Chả là gì cả!

-Đã bảo là nhìn vào mắt anh cơ mà!

-Tôi...không nhìn không được sao?

-Dĩ nhiên là không?Trả lời thật lòng nhé!

-Chả là gì cả._Ngước mắt lên nhìn cậu,cô trả lời.Nhận được câu trả lời,Hạo Thiên đứng dậy,xách cặp lồng ra ngoài.Cánh cửa phòng khép lại,Tiểu Tuyết cụp mắt xuống,thở dài mệt nhọc:

-Là người rất quan trọng với em!Có lẽ nói nó hơi muộn và anh không được nghe nó nhưng...

Cạch!_Cánh cửa phòng bất ngờ bật mở,Tiểu Tuyết nhìn người bước vào,ngạc nhiên tột cùng kèm theo sự bối rối.

-Giờ thì anh có thể nghe được nó rồi!_Hạo Thiên nhìn cô mỉm cười

-Sao anh lại...anh chưa về sao?

-Về thì làm sao nghe câu đó được!Vội lại về thì làm sao anh biết được rằng trái tim công chúa tuyết của anh đã tan chảy!_Hạo Thiên tiến lại gần cô,nhẹ ôm lấy cô và lòng:

-Anh vui lắm!Nhưng...cũng giận lắm!Sao không nói câu đó khi có anh?

-Tôi...

-Em có biết khi em nói anh chả là gì cả,anh đã buồn lắm không?

-Xin lỗi!_Nước mắt Tiểu Tuyết ứa ra_Em xin lỗi!

-Xin lỗi là xong à?_Hạo Thiên buông cô ra,nhìn sau vào mắt cô,tò vè giận dữ

-Vậy...

-Đồng ý làm vợ anh,anh sẽ tha thứ!

Câu nói quá bất ngờ!Cô...hạnh phúc trong cô dâng trào,cô vui sướng,nước mắt trào ra nhiều hơn và:

-Em..._Cô ngưng lại rồi...Khẽ gật đầu

Hạo Thiên vui mừng ôm lấy cô,thì thầm:

-Cảm ơn em!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

-Còn tô cháo tự tay anh nấu thì sao?

-Sao là sao?

- Em không tính cảm ơn à?

- Cảm ơn gì chứ? Anh tự làm chứ em có bảo anh làm đâu?

- Nhưng em đã ăn nó.

- Xì, một tô cháo mà cũng... đồ ki bo, keo kiệt.

- Vậy thì lúc đó em đừng ăn chứ?

- Em... ai mà biết chứ? Tại anh bảo anh không về nên...

- Nên làm sao?

- Thôi, không nói với anh nữa. Anh muốn em cảm ơn gì đây?

- Một nụ hôn.

- Cái gì?

- Một nụ hôn! _Hạo Thiên nhắc lại

- Nè, đừng có mà quá đáng!

- Anh có nên nói với bạn em là em ăn cháo của anh mà...

- Thôi thôi, được rồi! Lại đây, đồ đáng ghét!

- Thế chứ!

Chụt! Cô hôn nhẹ lên má anh.

- Không phải ở đó!

- Cái gì?

- Anh nói là một nụ hôn ở đây này! -Hạo Thiên chỉ tay lên môi mình

- Này, anh đừng có quá đáng, anh đâu có nói vậy?

- Không phải là anh không nói mà là anh chưa nói!

- Trời ạ! Anh...

- Anh làm sao?

- Anh là đồ... đồ đáng ghét!

- Cái người đáng ghét này sắp trở thành chồng em đấy, ăn nói cho cẩn thận!

- Gì chứ?

- Em có hôn không thì bảo?

- Không

- Không thật chứ?

- Dĩ nhiên! _Cô tự tin trả lời

- Vậy... _Hạo Thiên tiến lại gần cô, mỉm cười nham hiểm

- Anh... anh định làm gì vậy? _Tiểu Tuyết nhiu mày

- Anh nên làm gì vào lúc này nhỉ? Có nên tận dụng lúc em còn yếu không ta?

- Anh... anh... định làm gì?

-Anh đang suy nghĩ._Hạo Thiên vuốt cằm rồi bỗng thốt lên:

-Anh nghĩ ra rồi!Chúng ta có nên động phòng ngay đêm nay không nhỉ?

-Cái...cái gì cơ?Này...anh đừng có làm gì quá đáng nhé!

-Nếu không muốn anh làm gì quá đáng thì hôn anh đi, trước khi anh còn kiềm chế được.

-Thôi được rồi. Thà hôn còn hơn là đợi đến lúc anh làm cái gì đó rùng rợn hơn._Tiểu Tuyết thờ dài

-Như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không!_Hạo Thiên mỉm cười hài lòng.

Hai khuôn mặt tiến gần đến nhau...gần hơn nữa...gần hơn nữa...và:

Cạch!

-Mời người nhà bệnh nhân tránh sang một bên để chúng tôi truyền dịch._Người y tá đồng loạt truyền đạt ý kiến của mình

Tiểu Tuyết đỏ mặt liếc nhìn sang Hạo Thiên, trông cậu có vẻ tiếc nuối. Sau khi truyền dịch xong, người y tá bước ra ngoài. Hạo Thiên tiến lại bên cô:

-Nào, giờ thì em có thể hôn anh.

-Để sau được không?

-Dĩ nhiên là không rồi. Anh muốn bây giờ.

-Nhưng mà...

-Không nhưng gì hết.

Thế là cô lại...hai khuôn mặt tiến gần, khoảng cách giữa hai đôi môi giảm dần, giảm dần, nhưng có vẻ như ông trời muốn phá rồi hai người. Cánh cửa phòng lại bật mở:

-Xin lỗi...xin lỗi nhé! Tôi không cố ý phá hỏng giây phút lãng mạn của cậu đâu. Chỉ là...tớ đem chút thức ăn cho cậu!_Tiểu Phong áy náy

-Không...không sao!_Tiểu Tuyết ngượng ngùng

-Tớ để đây nhé!_Tiểu Phong đặt cặp lồng lên bàn, tiếp:

-Thôi, tớ về nhé!

-Ừm _Tiểu Tuyết gật đầu

Tiểu Phong định bước ra khỏi phòng nhưng chợt nghĩ ra cái gì đó cô quay lại:

-Này, hai người phải tìm hiểu nhau nhanh lên đấy! Bọn tớ cũng gần bước sang 30 rồi. Tớ không muốn sinh con muộn đâu!

-Cái gì mà 30 chứ!

-Chứ gì nữa, năm sau bọn mình bước sang cái tuổi 26 rồi đấy. Tớ mặc kệ, tớ không biết, năm sau cậu nhất định phải làm cô dâu!_Nói rồi cô bước nhanh ra khỏi phòng làm cho Tiểu Tuyết chưa kịp nói được gì.

.....

-Để lần sau nhé!_Tiểu Tuyết nhìn Hạo Thiên năn nỉ

-Đành vậy!_Hạo Thiên thờ dài tiếc nuối

-Đến lễ cưới, em sẽ hôn anh.

-Muộn vậy!

-Muộn gì nữa chứ?

-Vậy mà không muộn à? Anh không cần biết lúc nào nhưng trong năm nay em phải hôn anh một cái.

-Xi, em buồn ngủ rồi. Anh mau về đi.

-Anh sẽ ngủ ở đây.

-Cái gì?Anh đã hứa...

-Anh sẽ gọi thêm giường,dù sao phòng cũng còn chỗ để thêm vài cái giường mà!

-Nhưng mà...

-Không nhưng gì hết,tôi nay anh sẽ ở lại đây chăm sóc cho vợ anh.Mà vào viện cũng thích thật đấy,được nằm một phòng riêng,không bị ai làm phiền.

-Thử đặt vào ví trí của em xem thử có sướng không!_Cô gắt

-Sướng chứ!Được chồng nấu cháo cho ăn rồi còn được chồng chăm sóc,em còn muốn gì nữa?

-Ai là chồng của em chứ?Chúng ta còn chưa kết hôn đấy?

-Đó là chuyện sớm muộn thôi!

-Nhờ em không đồng ý thì làm sao?

-Không đồng ý thì em định làm gì?

-Bỏ trốn hay cái gì đó tương tự.

-Vậy anh sẽ bắt em bằng được dù em có lẩn trốn ở nơi nào.Mà anh chắc rằng em sẽ không trốn đâu!

-Sao anh lại chắc vậy?

-Vì trái tim của em thuộc về anh rồi còn gì.Làm sao em có thể chạy được khi tim em đang được anh cất giữ chứ!

-Thôi mệt anh quá!Em buồn ngủ rồi.Đi ngủ đây!_Cô nằm xuống quay mặt đi nhưng nhanh chóng bật dậy:

-Mà sao lúc này anh lại gọi em là công chúa tuyết?

-Em tò mò à?

-Ừm

-Vì em thích tuyết,thích mặc đồ trắng lại lạnh như tuyết,anh cố theo đuổi em mãi thì em mới đồng ý,không gọi em là tuyết thì cũng gọi em là băng...

-Vậy sao anh không gọi em là băng?

-Vì băng không đẹp bằng tuyết với lại thực sự thì vợ yêu của anh có một trái tim vô cùng ấm áp chỉ là em tạm thời chưa hiểu được trái tim mình thôi,cũng giống như tuyết,chỉ tạm thời lạnh một thời gian thôi rồi một thời gian sau nó cũng tan chảy!

-Thì ra là vậy!_Tiểu Tuyết gật gù_Thôi,em ngủ đây nhé!Anh ngủ ngon!

Hạo Thiên nhẹ tiến lại bên giường Tiểu Tuyết,hôn nhẹ lên trán cô,thì thào:

-Chúc vợ yêu ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Một ngày đẹp trời,nắng ấm,trời trong xanh và cao vợi,vội,những tia nắng vàng trải rộng bao la,từng cơn gió nhẹ nhàng,mon man lướt nhanh trên cánh đồng cỏ xanh mướt mang theo hương hoa của những khóm hoa dùng để trang trí cho một tiệc cưới ngoài trời linh đình đến với những người tham dự.Tiệc cưới bắt đầu:

-Mời chú rể bước vào lễ đường!

Tiếng vỗ tay chào đón sự bước vào của bốn chú rể đẹp trai vang lên nồng nhiệt.

- Tiếp theo, xin mời các cô dâu xinh đẹp bước vào lễ đường!

Lại một tràng vỗ tay nữa vang lên để chào đón sự hiện diện của bốn cô dâu xinh đẹp. Bố của các cô dâu lần lượt trao tay con gái mình cho bốn chú rể.

- Chú rể Trịnh Hạo Thiên...

- Thôi đi chú oi, phần đó bỏ qua đi cho nó khỏe. Đẳng nào thì các anh ấy cũng đồng ý, bọn cháu cũng thế cả thôi. Hỏi làm gì, dư thừa lắm chú oi! _ Bốn cô dâu đồng thanh nhắc nhở

- Vậy thì bỏ qua vậy! _ Người dẫn chương trình lắc đầu ngán ngẩm. Các chú rể nhẹ cốc đầu các cô dâu mắng yêu:

- Em đúng thật là, nghịch ngợm hết biết! Dù sao cũng phải hỏi để cho trọn vẹn một lễ cưới thực thụ chứ!

Các cô dâu bị cốc một cái, đã uất ức rồi còn bị mắng nên ngẩng cao đầu cãi lại:

- Dù sao thì anh cũng sẽ trả lời! Con đồng ý, vậy thì hỏi làm cái gì nữa. Dư thừa quá đi!

- Thật là!

Sau khi trao nhẫn cưới cho nhau, bốn chàng rể sẽ trao cho cô dâu của mình một nụ hôn. Việc đó sẽ được làm cùng một lúc. Thiên Lâm và Anh Khang thì đang nôn nóng mà cặp của Gia Kiệt và Hạo Thiên cứ chần chừ giải bày tâm sự. Về phía cặp Gia Kiệt:

- Cuối cùng thì cũng đến ngày em thuộc về anh! _ Gia Kiệt thì thầm

- Vui không? _ Tiểu Phong cười tinh nghịch

- Vui chứ!

- Anh này!

- Gì vậy em!

- Độc thân thì vui hơn nhì?

- Em nói cái gì vậy? Độc thân gì chứ?

- Tự nhiên em nghĩ lại...

- Thôi nhé! Không nói nữa nhé!

- Em nghĩ em nên...

- Đình Tiểu Phong! _ Gia Kiệt nhìn cô tỏ vẻ giận dữ

- Sao anh? _ Tiểu Phong mặt ngây thơ như nai tơ nhìn Gia Kiệt hỏi

- Em có thôi...

- Thôi gì ạ?

- Đây... em... em...

- Em làm sao ạ?

- Em... _ Lần này thì Gia Kiệt bức mình thực sự, nhìn cô cậu tức giận nhưng lại không biết phải nói gì. Nhận thấy mình đùa đã quá đáng và chú rể của mình đang thực sự bức mình, Tiểu Phong nhìn Gia Kiệt bằng một ánh mắt ngây thơ nhất, nhoe nhệ cười:

- Em thôi, không đùa nữa! Chú rể của em không giận đấy chứ?

- Có. _ Gia Kiệt hần học trả lời

- Em thôi rồi mà, đừng giận nữa nha! _ Tiểu Phong nũng nịu _ Nha, đừng giận em nữa mà!

- Làm sao mà hết giận được cơ chứ? Hôm nay là ngày gì mà em đem chuyện đó ra để đùa hả? Em nghĩ...

- Em biết rồi mà, chồng tha lỗi cho vợ nhé! _ Nhẹ chóp chóp mắt, Tiểu Phong tiếp tục nũng nịu

-Được rồi nhưng...

-Cảm ơn chồng yêu của em nhé! _Cô mỉm cười rạng rỡ

-Em thật là! _Gia Kiệt nhìn cô bật cười _Đáng yêu lắm!

-Thật không?

-Thật.Hôm nay cô dâu của anh vừa đáng yêu vừa xinh đẹp nữa!

Phía Hạo Thiên:

-Hôm nay thì em thực hiện được nó rồi chứ?

-Dĩ nhiên. _Tiểu Tuyết mỉm cười trả lời _Mà em có thấp quá không?

-Không hề,hôm nay vợ yêu của anh tuyệt lắm!

-Em thấy kì kì làm sao ấy!

-Làm sao gì mà làm sao?

-Tại anh cao quá đấy.Nhìn mà xem,cô dâu cao 1m58 còn chú rể lại cao đến 1m75,ngượng muốn chết đi được!

-Này,có thôi ngay cái trò thi thăm đó không thì bảo? _Anh Khang hỏi

-Biết rồi,làm gì mà vội thế! _Gia Kiệt trả lời.

Cả ba lần lượt đặt lên môi cô dâu của mình một nụ hôn nhẹ,ngọt ngào.Riêng cặp Hạo Thiên và Tiểu Tuyết vì mãi thi thăm với nhau mà quên bèn đi chuyện đó,mặc dù Anh Khang đã nhắc nhở, nhưng cả hai vẫn lơ đãng thăm thi với nhau đến khi họ nhìn lại thì tất cả đã hôn xong.

-Cô dâu của anh biết ngượng từ lúc nào thế? _Hạo Thiên châm chọc _Nhìn dễ thương quá đi!

-Đồ điên!

-Này,anh là chồng em đó!

-Vẫn chưa mà.

-Chưa gì mà chưa...

-Hai cậu có nhiều chuyện để nói ghê nhỉ? _Thiên Lâm gắt

-Ừm,hình như cũng hơi bị nhiều! _Hạo Thiên trêu bạn

-Cậu...

-Được rồi!Tớ biết rồi!Đừng có cậu...cậu nữa!

Nói rồi cậu ghé sát tai Tiểu Tuyết,thì thầm:

-Nụ hôn muộn cho hạnh phúc muộn! _Hôn nhẹ nhàng lên môi cô,cậu mỉm cười.

Và kể từ phút giây đó,họ...Chính thức thuộc về nhau!Nắng như lung linh hơn,những cơn gió nhảy múa,lượn lờ trên những tán mây trắng bồng bênh của bầu trời xanh,tiếng cười nói rộn rã,...tất cả hòa quyện lại,tô đậm thêm cho bức tranh mang tên...HẠNH PHÚC!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Những Nàng Tiểu Thư Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.